Anatoli Ivankin

Ultimul kamikaze

Partea întîi

TRIUMFUL AMIRALULUI YAMAMOTO

Vîrstnicul şofer îşi conducea abil taxiul pe ulicioarele strimte, ca şi pe largile magistrale, unde, la umbra zgirie- norilor şi a blocurilor multietajate, în smogul sufocant, vljîiau motoarele şi scrîşneau frinele interminabilelor cîr- duri de automobile.

Mîinile ii erau sensibile, mişcările elegante, artistice, dînd impresia că, în timp ce conducea, munca şi îndeminarea sa îl desfătau. însă înfăţişarea detaşată, ridurile pronunţate dirv (jurul gurii strînse mărturiseau că nu era vorba de o simr lă desfătare, ci de o măiestrie mai de mult dobindită. încoronata de reacţii uluitoare. Reflexele şoferului erau rapide, fulgeră-toare, şi nu corespundeau virstei sale, ci mai curînd unui boxer de douăzeci de ani. Depăşea destul de frecvent maşinile din acceaşi direcţie de mers. Nu îmboldit de bravură, iar dintr-un calcul, tot atît de demult însuşit, şi din dorinţa de a economisi timp.

Aruncînd o privire atenta asupra conducătorului maşinii, se putea aprecia că aparţine categoriei celora ai căpor antecesori au locuit de generaţii întregi în metropolă, fără să-si amestece sîngele cu venetici, fără a prelua obiceiuri şi tradiţii străine. în conformitate cu etalonul european, chipul şoferului era chiar frumos. Tăietura niţel oblică a ochilor îi conferea o mină concentrată şi severa Bărbia era puternică, voluntară. Fruntea, abruptă şi înaltă. îmbrăcat destul de îngrijit, dovedea că nu-şi putea îngădui a fi neglijent — privilegiul milionarilor şi al tinerilor trăsniţi, de tip hipi. Capul său aproape cărunt dădea de înţeles că trecuse prin multe în viaţă. Aerul rezervat nu îndemna la conversaţie. Tuturor întrebărilor — răspunsuri scurte sau monosilabice, şi apoi iarăşi tăcere.

Chestionaţi, în privinţa sa, colegii lui de lucru pot relata extrem de puţin. „Takahiro-san ? Se pare c-a făcut războiul.

tinţă orarul zilei, efectivul şi amplasarea acestuia.

Locotenentul fu condus la locuinţa ce-i fusese atribuita şi î se oferi posibilitatea să aţipească înainte de schimbarea gărzilor. Şi astfel îşi începură lucrul tinerii ofiţeri, nu prin zboruri, spre amărăciunea lor, ci prin serviciu pe detaşament şi
'•II plasarea în echipele de start.

"y

La o săplămină după sosirea tinerilor ofiţeri la Oppama, a avut loc un eveniment, neînsemnat la prima vedere, şi care, lotuşi, 1-a ajutat de Yasuziro să intre mai repede in formaţia piloţilor de luptă. Din pricina nebulozităţii coborîte, atrasă de ocean, zborurile au fost sistate. Bombănind, piloţii îşi dădeau jos costumele de zbor şi-şi imbrâcau uniformele. Morimoto s? uită In Yasuziro. de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară şi I invită să vină cu dînsul în sala de sport.

—Cum stai, locotenente, ce succese ai avut la scrima hi săbiile ?

—în privinţa asta, la şcoala de aviaţie m-au invăţat prea puţine lucruri, răspunse, modest, Yasuziro, bucurîndu-se că se va putea prezenta într-o lumină mai bună. La şcoală, fusese printre cei dinţii la scrimă, judo, şi-şi însuşise minunat figurile karateului.

în sala rezervată pentru scrimă se şi adunase o bună jumătate din piloţii detaşamentului. Erau alături de favoriţii lor, din toată inima. Se vedea cît de colo că sportul nu ocupa ultimul loc în viaţa piloţilor sosiţi de la Yokosuka. Morimoto şi Yasuziro s-au schimbat în haori negre şi s-au înarmat cu săbii de lemn. Yasuziro considerîndu-se un scrimer excelent, conta să obţină o vitorie rapidă asupra greoiului Morimoto. Insă îşi dâd.i seama, după primele lovituri, că în persoana că- pitan-locoleneutului intilnisc un adversare serios. Morimoto acţiona extrem de dîrz şi spinteca temeinic cu sabia. Yasuziro abia izbutea să- pareze seria de lovituri orizontale şi oblice de sus. însă. mai tîrziu. preluă iniţiativa şi trecu la contraatac, încercînd să-şi demonstreze lovitura sa preferată, pe verticală, de sus în jos.

Loviturile surde ale săbiilor ce se încrucişau şi ţipetele stridente ale scrimerilor atraseră asupra lor atenţia spectatorilor. Piloţii sufereau alături de campionul detaşamentului. încurajîndu-1 pe Morimoto cu exclamaţii aprobative şi dîndu-i

sfaturi, pe care el însă nu le auzea, fiind întru totul dăruit jocului aspru şi eroic.

„Ehei, băiatul ştie să scrimeze binişor ! se gîndi căpitan-locotenentul. însă se vede pe chipul său ce intenţionează săi facă... Acum urmează «zborul rîndunicii» I" Parind această lovitură orizontală, Morimoto trecu la atac, înghesuindu-şi adversarul într-un ungher al sălii. Dintr-o lovitură puternică, fu cît pe ce să-i zboare Ini Yasuziro sabia din mînă şi, de- păşindu-1 cu-o fracţiune de secundă, îi aplică figura „lovitura şoimului".

Victoria fu obţinută de Morimoto. Iar piloţii au întîm- pinat-o cu urale puternice, în onoarea asului lor. însă nu-i revenise atît de lesne. Scuipînd sîngele pe care îl supsese din degetul tăiat de lovitura lui Yasuziro, căpitan-locotenentul, cu o autentică politeţe japoneză, îi mulţumi tînărului locotenent pentru plăcerea acordată.

în ziua următoare, Morimoto i-a propus să zboare în celulă, pe avionul Y-96, cunoscut din şcoală.

—Pentru început, tema va fi simplă. Decolăm. Păstrezi spaţiul şi distanţa, treizeci pe treizeci metri. Ne îndreptăm deasupra golfului Salaml, virăm uşor peste Fuji, iar după aceea executăm un zbor acrobatic în celulă. Schema figurilor este următoarea : viraj la dreapta, răsturnare pe stînga, luping şi viraj „peste umăr". Dacă te vei menţine corespunzător, atunci, la comanda mea, vei lua-o înainte şi-am să-ţi indic cum să ataci. Poţi manevra cum doreşti. Numai să ai grijă de înălţime. Ai înţeles?

—Ha!

—La avioane I

Yasuziro se strădui să execute totul cît mai bine. Decolarea şi zborul in formaţie i-au reuşit, însă la realizarea figurilor verticale a rămas în urmă şi s-a dovedit a fi la mare distanţă în spatele cozii avionului lui Morimoto. Acesta nu se aştepta la ceva mai bun din partea unui boboc şî, în genere, a fost mulţumit.

—Treci înainte, auzi Yasuziro în receptoarele căştii de zbor.

Băgă gaz şi introduse avionul într-un viraj strins, de 360°. Morimoto îi dădu avans — îngâduindu-i să treacă la circa patruzeci de grade ; începu atacul.

Yasuziro forţă la maximum suprasarcina admisibilă. De pe planuri se desprindeau jeturi albe, vizibile, de aer umed, presat

şi turbionat de curentul rapid ce înconjura profilul aripei. Greutatea corpului, de mai multe ori crescută, il apăsă în scaun. Y-96 trepida uşor şi se balansa, avertizîndu-1 că intra în regimul dinaintea vriei. Yasuziro avea impresia că obţinuse totul din partea bătrinelului său avion de vînătoare, cu trenul de aterizare neescamotabil, dar, privind în spate, văzu aparatul lui Morimoto încleştat de coada lui. şi, după cit se părea, îl snopea cu mitraliera foto.

„Lupta" se încheie într-un mod lamentabil pentru tină- rul pilot.

„Sînt încă un ţînc !" — se gîndi, întristat, Yasuziro. Avea dreptate comandantul detaşamentului — de la Morimoto ai ce-nvăţa !tt.

După aterizare, Yasuziro se îndreptă spre avionul lingă care se afla Morimoto şi-i spunea ceva tehnicului ce-1 asculta înclinat respectuos. Ca întotdeauna,' Morimoto părea impenetrabil. Din expresia chipului său era imposibil să-ţi dai seama cum apreciase zborul. Cu glas liniştit, comandantul analiză erorile tînărului pilot :

—La introducerea in verticală, intîrzii să bagi gaz, de-a- ceea rămîi în urmă. La ieşirea din atac, tragi prea tare. Aparatul pierde din viteză şi dîrdîie, de parcă ar fi cuprins de friguri. Chiar am zărit, în vizor, cum era zvîrlit de pe-o aripă pe alta. Astfel, loconenente, nu se poate evita lovitura, ci an-gajîndu-te în vrie. Dacă intri în viraj, atunci trebuie să-1 exe-cuţi la limita trepidaţiei şi în coborire. în cazul acesta, se vor menţine suprasarcina şi viteza. Miine, ai să-ncerci să execuţi un asemenea viraj în zonă. Iar acum — la sala de sport!

De data asta. Morimoto deciscse să verifice de ce era ca-pabil Yasuziro la judo şi ce învăţase în materie de karate.

Amîndoi şi-au îmbrăcat costumele de luptă — bluze largi din pînză de in, încinse cu brîuri, şi pantaloni scurţi. Păşind uşor pe tatami * cu picioarele goale, Morimoto se deplasă într-un colţ al sălii de lupte, lingă o grămăjoară de seînduri tăiate scurt. Alegîndu-şi una, groasă de vreun centimetru şi jumătate, o aşează cu capetele peste două pietre, şi, lăsîndu-se puternic pe vine, lovi cu muchea palmei de-a curmezişul seîn- durii. Aceasta zbură în aer. frintă la jumătate.

—îmi permiteţi să-ncerc şi eu să repet minunata dum-nevoastră lovitură ? îl rugă Yasuziro. -

Morimoto încuviinţă din cap.

' Rogojină.

Yasuziro îşi alese o scîndură identică şi, dintr-o lovitură la tel de iscusită, o frinse în două. Morimoto se declară mulţumi»

Bine, locotenente !

Apoi se întîlniră pe covor. Yasuziro era mai înalt decit adversarul său şi avea şi mîinile mai lungi. Insă aprigul şi muşchiulosul Morimoto părea să nu acorde Vreo importanţă acestui fapt. Porni la atac, fără nici o acţiune de recunoaştere. Prinderi, smuceli...

La fiece figură executată de Morimoto, Yasuziro găsea o contralovitură. Timp de cîteva minute, lupta decurse fără a se observa superioritatea vreunuia din parteneri. In cele din urmă. Yasuziro reuşi să-1 păcălească printr-o figură Apucat de picior, Morimoto zbură lateral, gata să rămînă culcat pe omoplaţi. Yasuziro, care se şi grăbea să-şi savureze victoria, se zvîrli peste el. Dar Morimoto se răsuci ca o pisică, ieşind din situaţia dezavantajoasă Căzu în patru labe pe rogojină, ţîşni fulgerător, întocmai ca legendarul Sansiro.

Yasuziro îi văzu chipul impasibil, ca o mască, deasupra capului său. Printr-o smucitură, încercă să se dea la o parte, însă, în aceeaşi clipă, simţi pe claviculă atingerea abia sesizabilă a călcîiului de fier al adversarului. Dacă încăierarea ar fi fost de-adevăratelea — s-ar fi ales cu clavicula ruptă, smulsă laolaltă cu muşchii.

Acum, generosul partener îl mîngîia pe umăr pe Yasuziro, uluit de neaşteptata înfrîngere, şi sufla asupra lui. ca şi cum l-ar fi scuturat de praf. îi spuse, zîmbind pentru prima oară în răstimpul acesta :

— Eşti un bun luptător, Hattori-san. Iarăşi am avut plăcerea să mai lucrez cu dumneata niţel.

în acest moment, Yasuziro era cuprins de un simţămint încîlcit. Înfrîngerea îl mîhnea şi, totodată, era îmbucurător să auzi o atare apreciere din gura lui Morimoto. Ca şi cum, astfel, comandantul dădea de înţeles că-1 accepta pe tînărul locotenent lîngă dînsul, considerîndu-1 demn de societatea sa.

Sosi şi ajunul Anului Nou, cea mai venerată sărbătoare japoneză. Uşile tuturor locuinţelor fuseseră împodobite cu cetină de brad, cu ramuri de prun şi frunze de bambus — simboluri ale longevităţii, optimismului şi' tăriei în faţa vicisitu-

dinilor vieţii.

Mai înainte, în Japonia nu se obişnuia sărbătorirea zilei de naştere. Această aniversare, însă, a fost stabilită să coincidă cu Anul Nou, devenind un fel de sărbătoare generală. Cu

Ultimul dangăt al clopolului de Anul Nou. al o-sută optulea, fiecare om îşi adăuga un an, indiferent de data la rare văzuse lumina zilei.

Japonezii credeau cu sfinţenie că fiece dangăt al "clopotului de bronz alunga, una eîte una, cele o sută şi opt nenorociri ce le întunecau existenţa. Dar prea multe nenorociri şi necazuri se adunaseră în Iunie, pentru a putea fi îndepărtate, cu toatele, de vibraţia clopotelor. După sarbătoare, neajunsurile se iveau, tîrîş, de pretutindeni...

în noaptea Anului Nou, mulţi ofiţeri părăsiră sediul detaşamentului. Unii se grăbeau la familii, alţii îşi propuseseră să se distreze şi să se odihnească după atîta serviciu. Morimoto, celibatar din convingere, se afla în fruntea unui grup, reslrîns de tineri piloţi Cind trenuleţul electric opri Ia peron, aceasta îi întrebă :

—încotro ne îndreptăm, domnilor locotenenţi ?

Kyenzi Tawasi, fiindu-i dor de unele cunoştinţe mai vechi, d'ulu •rdvosa unei casa de fninzament din Yokosuka. însă Mori moto se încrunţi"

—Ce-s gusturile astea, domnilor ofiţeri ? A venit vremea să uitaţi drumul bordelurilor soldăţeşti. Astăzi, arn să vă duc la un restaurant elegant, frecventat cel mai adesea de marinarii europeni. Stabilimentul corespunde gusturilor lor. Insă servesc acolo băuturi mai tari decît sakeul nostru. Iar marinârimea de rînd ntt-i primită, aşa că ne vom găsi într-o societate absolut decentă.

Cind au luat loc în vagonul trenuleţului electric, necuviincios de murdar. Morimoto le explică, zvîrlind mucul de ţigară pe duşumea :

—Şi nu-i cazul să ne deplasăm pînă la Tokyo. Restaurantul e aproape, la Yokohama. Coborîm la staţia următoare.

Clubul de noapte „Zinryei" nu era niciodată gol. Cea mai bună reclamă a sa — anunţul de la intrare : „Dame încîntătoare, în conformitate cu preferinţele clientelei ; o sută de yeni ora şi cîte cincizeci de yeni pentru fiecare sfert de oră în plus".

Morimoto dădu un bobîrnac anunţului :

—Astăzi, partea asta^-a programului nu mă interesează. Comand femei numai după trei luni de abstinenţă, sau cînd sakeul îmi răpune toate cele şase simţuri. Şi.

deocamdată, am nevoie de-o pipiţă, aşa cum îi trebuie unei pisici un Buddha de piatră.

C-da 42 coala 1

—Daca ştiam că-i aşa, şopti Hoiuro Osada la urechea lui Yasuziro, n-aş ti mers cu voi pentru nimica în lume.

—S-a dus dracului seara asta ! bombăni Kyenzi Takasi.

—Nu-i nimic, îl linişti Yasuziro, ne vom strădui să bem azi în aşa fel, încît toate cele şase simţuri ale samuraiului de fier să fie anihilate la contactul cu lumea exterioară.

Nici nu apucară piloţii să se aşeze în neobişnuitele fotolii, că apăru un distins maître d'hotel in smoching. încremenind într-o plecăciune politicoasă, rosti, după ce trase aer în piept :

—Sîntem fericiţi pentru înalta onoare pe care ne-o-faceţi. vizitînd modestul nostru club. Domnii ofiţeri ai glorioasei flote imperiale vor găsi la noi cea mai bună primire. Vom fi fericiţi să-ndeplinim orice dorinţă a domnilor ofiţeri.

îi înmînă lui Morimoto. pe care-1 ştia din vizitele precedente. lista imprimată cu aur a vinurilor şi băuturilor ce se serveau la „Zinryei".

—Fie ca domnii ofiţeri să-şi aleagă vinurile şi să indice suma alocată pentru seara aceasta.

—Cred că două sute de yeni ajung ! Insă bucătarul să ne pregătească neapărat „Drapelul naţional[1] *. Iar ca băutură, chelnerul să ne destupe o sticlă de whisky scoţian „White Horse". o sticlă de votcă rusească „Smirnov" — se spune c-o fabrică destul de bine emigranţii ruşi de la Harbin — şi. poate. uite conia-ul ăsta franţuzesc. La sfirşitul cinei, ne veţi servi două sticle de şampanie „Veuve Cliquot"

Tinerii ofiţeri făceau, uluii de cunoştinţele lui Morimoto în acest domeniu, total necunoscut lor, de amploarea chefului şi de generozitatea comandantului.

La înccput. i-a uimit turbarea pricinuită de votca rusească superioară sakeului, ca tărie. Şi le-a trebuit mult timp **Dină** să-şi vină în fire, înghiţind whisky diluat zdravăn cu sifon. Dar. în cele din urmă, coniacul aprinse în ei înflăcărarea. Spiritul războinic îşi făcu apariţia în discuţiile lor.

—Hoiuro-san, îmi permiţi să-ţi torn votcă în pocal ?

—Ha ! Mă simt atît de bine-acum. încît, dacă mai beau niţel, are să-mi fie rău

---

1 **Mînrarc n patrioţilor japonezi In centrul platoului** cu orei alb, se **aşezau morcov[1] roşii,** în **formă** de **cerc.**

Sesizind forma politicoasă a refuzului, Yasuziro lăsă sticla la o parte Morimoto trona la locul de onoare. Tinerii convivi îşi plecau, plini de venera'ie, urechea la fiece cuvînt rostit de el. Tăria băuturilor europene li se urca la cap. Valul cald al beţiei il cuprinse chiar şi pe călitul căpltan-locotenent. Obişnuita sa abstinenţă il părăsi. Muşchii feţei i se fleşcăiră. Lui Morimoto îi plăcea starea asta, deşi, în conformitate cu toate canoanele „Busido", nu făcea cinste unui samurai, ci îl împingea spre limita „pierderii obrazului". în schimb, acum, cînd piloţii abandonaseră tensiunea, ploconirea autoumilitoare în faţa autorităţii superiorului şi receptarea politicoasă a fiecărui cu'vînt al său, deveniseră posibile destănuirile. Chiar şi lui Morimoto îi veni să-şi deschidă sufletul.

Mai întîi, le-a ţinut o lecţie pe tema deosebirii dintre un nobil samurai şi oamenii de rînd, cum ar fi ţăranii, pescarii şi tîrgoveţii, cărora nu se cuvine să li te adresezi pe nume. ci indicînd ocupaţia

—Voi sînteţi băieţi simpatici, spunea Morimoto, mijin- du-şi ochii din pricina fumului de ţigară, dar încă vă lipseşte câlirea spiritului şi-a trupului. Sabia samuraiului e sufletul său. Samuraiului nu-i este milă nici de el însuşi... Am citit că, în vechime, la europeni, cei mai buni ostaşi erau călugării care făceau legămînt cu sărăcia. La noi, nu se obişnuieşte aşa ceva, însă, după părerea mea, adevăratul ostaş nu trebuie să aibă nimic, în afara săbiei ascuţite şi-a onoarei de samurai. Banii, domnilor, sînt un rău. Sînt în stare să provoace degenerarea celui mai neînfricat bogătan într-un laş vrednic de dispreţ, care tremură pentru pielea şi averea lui. Şi nu-i de mirare ! Să mori cu portofelul ticsit, să-1 laşi la dispoziţia cine ştie cui — după mine, asta-i culmea prostiei. Cu banii trebuie să te tescurci hotărît. milităreşte, cum facem noi acum. Banii să fie pentru voi nişte slugi supuse, care să vă îndeplinească orice dorinţă, dar nu să' vă stăpînească sufletele. Să nu vă lăsaţi pradă băuturii. Nu beţi mai mult de două ori pe lună, atunci dnd simţiţi nevoia să vă descărcaţi de oboseala şi de tensiunea nervoasă, şi să nu faceţi asta niciodată in ajunul zborurilor.

Yasuziro întrebă :

—Morimoto-san, este obligat samuraiul să străbată toate cele opt etape, indicate de Buddha, pentru mîntuirea sufle-

tului ?

—Pe cînd eram la fel de tînăr ca şi voi, odată pusese stăpînire pe mine un acces de fervoare religioasă. Se datora totalei mele lipse de bani. Insă am reuşit să-1 depăşesc oarecum, întrucît situaţia asta a dăinuit doar pînă la prima soldă. 'Iar apoi, zborurile intensive şi chefurile în compania gheişelor mi-au redus din bunele intenţii. N-am fost în stare să trec dincolo de întiiul punct, împotmolindu-mă în adevărurile filozofici „etapa dreptei vegheri". Dealtminteri, domnilor, riu regret nimic in această privinţă. Noi, ostaşii, credem îndeajuns în bazele religiei budiste, credem în originea divină-a mika- doului şi-n hotărirea de-a muri pentru el în clipa necesară. Iar asupra problemelor teologice, să-i lăsăm pe învăţaţii bu- dişti să-şi spargă capetele. Alta-i menirea noastră !

Yasuziro turnă whisky în cupe.

Tînărul pilot era fericit. Avea impresia că se află in posesia unor muşchi puternici, ca de leu. Toţi rîdeau zgomotos, hohotind aproape fără motiv. Dispăruse şi obişnuita reţinere, dictată de severele reguli ale bunei cuviinţe. Yasuziro îşi permise îndrăzneaa de-af-i adresa lui Morimoto *jx* întrebare ce-1 preocupa însă din momentul primei contactări a comandantului :

—Domnule căpitan, spuneţi-ne, vă rog, dacă nu cumva vă este neplăcut, unde aţi primit rănile ce şi-au lăsat urmele pe faţa dumneavoastră ?

—Ha ! Să nu ne tulburăm seara asta cu amintiri dureroase.

Tăcură toţi. De după paravan, se auzi sunetul strunelor de syamisyen. precum şi gingaşe glasuri de femei.

Kyenzi curmă pauza cu o altă întrebare :.

—Domnule căpitan, e-adevărat că-n al zecelea detaşament al armatei de la Kwantung, la exerciţiile de lupte aeriene, fiecare mitralieră este dotată şi cu un cartuş de război ?

—Cu foarte puţin timp în urmă, chiar aşa se proceda, însă, de cînd au pierdut trei avioane, comandantul de armată a fost nevoit, cu strîngere de inimă, să interzică acest excelent mod de instruire. Ălea lupte ! întocmai ca la război! Nimeni n-a vrut să-şi expună ampenajul în faţa partenerului de luptă. Probabilitatea de-a fi -doborît nu era mare, însă îi disciplina pe piloţi.

Kyenzi Takasi turnă în pocale rămăşiţa de votcă ..Smir- nov".

—Să bem votcă rusească pentru Siberia japoneză. Trebuie s-o cucerim, pentru imperiu !

—Banzar ! strigară Yasuziro şi Hoiuro.

—Pentru noua Tsushima ! Pentru un nou Port-Arthur I

Morimoto îşi puse deoparte cupa, fără să guste. îşi încruntă sprincenele dese. Nu mai rămăsese nici urmă din veselia de mai înainte. îşi dăduse seama că venise vremea să le spună adevărul păsăruicilor ăstora, cărora abia le ieşiseră tuleile, ba se mai închipuiau şi vulturi, întrucît îngîmfarea şi subaprecierea inamicului au dus totdeauna la rezultate triste.

— Văd că va trebui să vă povestesc ceva, despre care astăzi n-aş fi vrut. să pomenesc... Ascultîndu-vă, mie, în calitate de comandant, îmi place să năzuiţi spre acte eroice în numele imperiului. Dar n-aveţi impresia, oare, că speraţi să-i învingeţi prea lesne pe ruşi ? ...Cind eram mai tînăr, gîndeam ca şi voi. Şi nu numai eu, de unul singur. Ne avîntam în luptă dementţial, ca nişte cocoşi bătăuşi, nedorind deloc să ţinem seama de inamic. în China şi-n Manciuria, am scăpat basma curată. Izbutind obţinerea unor succese importante, ne imai- ginam că şi mai departe lucrurile vor evolua tot aşa. Eram gata, fără să privim înapoi, să năvălim prin Mongolia, chiar pînă-n Urali. „Vom dărui Siberia divinului nostru mikaclo Iar după nceea a urmat desmeticirea.... în vara lui treizeci şi nouă, am survolat Manciuria 'îndr<?ptîndu-ne spre dracu mai ştie ce l"iidâtură. Pusliu. Un orăşel urît, Halun-Arşan. Leeat de r^'-Uil 'urnii prinlr-un fir de rale ferată. Detaşarrţentul nostru a fost aruncat in luptele din august, peste rîul I-Talbin- Gol. La început ne-a mers. Ruşii zburau pe avioane de vînă- toare învechite, 1-15. Ale noastre, Y-97, le depăşeau şi ca viteză şi-n privinţa armamentului de bord. Mi-a rămas întipărită în minte o luptă... Douăzeci de avioane Y-97 porniseră la asaltarea trupelor terestre. Ne-au atacat zece'aparate 1-15. Am eschivat, luînd lateral înălţime, şi-apoi ne-am năpustit asupra lor. de deasupra. Superioritatea era de partea noastră, şi calitativ şi cantitativ. Le-am doborît toate cele zece avioane de vînătoare, dar am pierdut şi noi şapte. Adversarii s-au bătut eroic. Ştiau că vor muri, dar nici unul n-a părăsit cîmpul de luptă, cu toate că era limpede, de la început, câ pierduseră bătălia. Atacul nostru, de la mică înălţime, asupra trupelor ruseşti n-a mai continuat...

Iar mai tîrziu, Stalin a expediat la Halhin-Gol cele mai noi avioane, 1-153 şi 1-16, dotate cu tunuri. Şi zburau pe ele piloţii întorşi din Spania. în aer se dezlănţui un autentic infern. Fiece zi, fiecare zbor majorau pierderile noastre. Pe douăzeci şi opt august, sub ochii mei, mi-a pierit fratele mai mare, adine respectatul Shoziro Morimoto. Şi era un pilot neînfricat, cu mare ex;x?rienţă. A doua zi, după înmormintare, am decolat cu gindul să-i răzbun moartea. In zborul acesta m-am întâlnit c-un drac de rus, şi era cît pe ce să-1 urmez pe Shoziro. Nu ştiu care din aşii lor pilota avionul de vînătoare, Griţeveţ sau Kravcenko, dar îşi conducea excelent aparatul. Morimoto tăcu niţel, de parcă ar fi avut dificultăţi cu numele acelea, greu de pronunţat. îmi mînam Y-ul meu 97 in aşa chip, de-am crezut că se fărimă în bucăţi şi-mi dă singele pe nas. însă n-am izbutit să mă degajez de inamicul pe care-1 avea în coadă. Cicatricele de pe faţă^ despre care a întrebat Yasuziro. le am din lupta aceea. Avionul a luat foc, l-am abandonat şi-am deschis paraşuta Rusul a redus viteza şi-a trecut la vreo cîţiva metri de mine. Iar eu, plin de arsuri, însîngerat, atîrnam de zdreanţa de mătase între cer şi pămînt. Pe rus nu-1 costa nimic să mă secere din eiteva rafale de mitralieră, sau să-mi taie suspantele paraşutei cu aripa. Insă n-a procedat aşa. şi de-aceea sînt acuma cu voi şi beau coniac. Morimoto iarăşi tăcu. privind la fumul ţigării. Dracu' să-i înţeleagă ! Nu seamănă deloc cu noi Iar Siberia lor, unde şi au sălaşul, nu poate fi cuirinsă ou ochiul. eMe d^ nestrăbătut şi înfiorător de f»£'roaᶜr

—în o mie nouă sute douăzeci, taică-meu şi-a lăsat acolo un picior şi nici nu mai vrea să audă de Siberia, îşi sptise şi el părerea, destul de lucid. Hoiuro, care era beat tun Morimoto îl aprobă

—Nici eu n-aş mai dori să mă întîlnesc în luptă cu ei. Sînt destule alte popoare care pot fi supuse pentru a ne înzestra imperiul cu suprafeţe întinse

Yasuziro il asculta neliniştit pe comandant. Oare Morimoto să fi rostit cuvintele de niai sus ? Tocmai el, care era de neînvins la lupte şi în zboruri ! Să fie. oare, prea beat şi să nu-şi dea seama ce vorbeşte ? Sau glumeşte, punîndu-i la încercare ? Insă Morimoto, în modrvizibiL era mai treaz decît toţi cei care se aflau la masă, iar glasul său răsuna egal şi grav Hoiuro pomi să răcnească deplasat, dar poate la vreme :

—Banzai. pentru divinul nostru mikado !

De data asta au zvîntat pocalele, fără întirziere.

—La o parte cu gîndurile astea întunecate ! declară Morimoto. lovind cu muchea palmei în masă, doar cu jumătate din putere.

Vesela zornăi tânguitor. Din pricina loviturii, lacul mesei se acoperi de plesnituri. Căpitan-locotenentul îl strigă pe ospătar şi-i şopti ceva la ureche. După câteva minute, la măsuţa lor apărură nişte „dame încîntătoare", invitate la cererea clienţilor.

CAPITOLUL II 1

Treptat, Yasuziro şi prietenii săi au inceput să fie consideraţi in cadrul detaşamentului Yokosuka ca fiind de-ai acestuia. Yasuziro se pomeni poreclit Toranoko — Tigruleţul, ceea ce-1 măgulea. Tinerii piloţi duceau aceeaşi viaţă ca şi cei din jurul lor, şi care, încă din anii copilăriei, călindu-şi spiritul şi trupul, se pregăteau pentru destinul de militar. Reprezentanţii acestei oaste izolate cultivau aversiunea faţă de muncă, numai sportul şi îndeletnicirile ostăşeşti fiind considerate o- cupaţii demne de respect. Tratatul samurailor, „Sagass" („Tăinuit în frunziş"), le servea piloţilor din Yokosuka drept cod de principii şi etalon al moralităţii. Iar temelia temeliilor — devotamentul neprecupeţit faţă de suveran. Astfel, mai inainte de orice, impăratul şi comandanţii direcţi. Dezvăluirea oricăror simţăminte se considera nedemnă de-un ostaş-samurai. şi suprema sa laudă era : „Chipul să nu dea la iveală nici urmi de bucurie, nici urmă~de minie".

Piloţii detaşamentului sfidau moartea Era astfel educaţi, încit oricind să fie decişi să se jertfească pentru împărat. De nu erau învingători. îşi făceau seppuku !*

Soldele ofiţerilor abia ajungeau pentru citeva vizite la cîrciumioare şi la căsuţele gheişelor în restul timpului, trăiau înglodaţi în datorii, nedîndu-se în lături de a împrumuta bani de la profund dispreţuiţii neguţători şi cămătari.

Cele dinţii ideograrite citite de Yasuziro în anii de şcoală erau conţinute în fraza „Slavă Domnului că sînt japonez'". Considerîndu-se un adevărat japonez, niciodată nu se gîndea la prăpastia ~e despărţea casta sa de samurai de restul poporului japonez, atît de sîrguincios şi talentat.

Sinucidere prin spintecarea abdomenului. Miii cunoscută ^ub denumirea de harakiri.

Prin cîte orori şi zguduiri sufleteşti, pe lingă cîte morţi va trece Yasuziro, mai înainte ca ochii lui să înceapă a privi altfel viaţa !

Dar asta se va întîmpla mai tîrziu.

Deocamdată, însă, piloţii detaşamentului trecură la asimilarea conducerii avioanelor Mitsubishi, torpiloare de punte, abia primite de la uzină şi mirosind a lac. Pentru aceasta, li se acordaseră termene minime. Erau siliţi să zboare mult, aproape în fiecare zi. Piloţii nu aveau permisiunea să depăşească limitele bazei aeriene. în puţinele minute libere, prietenii îşi aminteau de vizita lor la „Zinryei" şi glumeau pe seama lui Hoiuro Osada.

—Ei, Hoiuro-san, şi cum ţi-a plăcut votca rusească ? începea Kyenzi Takasi.

—După mine, nu-i puţin cam tare ? intra în joc Yasuziro.

—N-am izbutit nici să-mi dezleg şireturile de la indispensabili, recunoştea Hoiuro.

Şi tustrei rîdeau în hohote.

Lucrurile se petrecuseră astfel : Hoiuro, fiind cu cheful în nas, invitase o „încîntătoare damă" de la „Zinryei" Ajun- gînd cu bine pînâ în cameră, cu greu reuşise să se suie în pat şi, abia atingînd perna cu capul, se şi cufundase într-un somn adînc. Dama." plictisindu-se pînă la revărsatul zorilor, plecase, fără să mai aştepte trezirea lui Hoiuro. Dar. în conformitate cu nota ce-i fusese prezentată, plătise nu numai prima oră de dragoste ci si toate sferturile de ceas care urmaseră.

—Nu-i nimic — zîmbea Hoiuro, mijindu-şi ochii, care şi-aşa erau destul de înguşti, data viitoare acn să recuperez totul. Numai să ni se aprobe încă o permisie.

Yasuziro zbura mult şi cu dragă inimă. Prietenii săi nu se lăsau nici ei mai prejos, ocupîndu-se de problemele zborurilor în spiritul unei rivalităţi cu grijă ascunse. Zilele treceau la iuţeală, pline de vuietul motoarelor de avion şi de bubuitul bombelor pe poligonul de instrucţie.

La începutul lui martie 1941, piloţii care învăţaseră să conducă aparatele Mitsubishi-97 au fost detaşaţi. ,în frunte cu Morimoto, la grupul de aviaţie amplasat pe bordul portavionului „Akagi".

Portavionul, pe care mai înainte fuseseră nevoiţi să-i vadă doar de la distanţă, întrecea prin dimensiunile sale toate aşteptările lor. Chiar şi impasibilul Morimoto fluierase de uimire, atunci cînd vedeta lor abordase scara de bord. care urca întocmai ca o scară de incendiu spre acoperişul unui bloc.

— Să nu ne grăbim — îl oprise căpitan-locounentu Morimoto pe Hoiuro Osada, în timp ce acesta se pregătea să şe avînte primul pe scară. Să vedem cum procedează aborigenii. Nu-mi place să fiu victima unor şugubeţi. iar aici. ia te uită, cîţi s-au mai adunat !

Morimoto arătă în sus, printr-un senin cu capul. Zeci de marinari se uitau la ei de pe punte, gata să se distreze pe seama lipsei de experienţă a bobocilor. De data asta însă. nimeni nu le oferi vreun prilej de amuzament. Flăcăii, antrenaţi şi muşchiuloşi, dovedind aproape aceeaşi abilitate pe care ar fi demonstrat-o nişte marinari încercaţi urcară pe .-puntea trasată cu dungi albe, ce "amintea un tronson zdravăn dintr-o autostradă largă, sau un teren de fotbal dublu De-a lungul marginii din dreapta a punţii, ca nişte pagode din oţel, se îngrămădeau suprastructura, coşurile navei şi **catargele** ajurate împletite cu cablurile antenei radio — toate reV> de nici chemîndu-se „insulă"

După ce s-au prezentat înaintea comandantului grupului de aviaţie „Akagi", căpitanul de rangul trei Fuchida. piloţii au fost cazaţi în cabine învecinate, confortabile şi spaţioase. ca nişte camere de hotel de clasa întîi.

La sfîrşitul lui aprilie, „Akagi" ieşi în croazieră de instrucţie. Piloţii grupului de aviaţie ambarcată începură zborurile de antrenament. Marimoto fu unul dintre primii ce decolă de pe portavion, cu un Y-97. Peste o săptămină. porniră şi bobocii să se înalţe în văzduh.

Yasuziro. trezit din zorii zilei, îşi m'jca ochii din pricina aerului proaspăt stîrnit de marşul rapid al navei. Observa, plin de curiozitate, cum elevatorul scoatea greoaiele aparate din subsolul adînc al portavionului către puntea de decolare.

Timpul era favorabil zborurilor. Dimineaţa care se năştea făcăduia să fie senină. La ordinul lui Morimoto. numit comandant a) detaşamentului de avioane torpiloare, piloţii îşi ocupară locurile din carlinga aparatelor ce se g\.seau pe dispozitivele de catapultare. Yasuziro îşi aminti de cuvintele instructajului pe care-1 efectuase Morimoto cu ei în ajun r „Decolarea catapultată e niţel mai complicată decît cea normală. dar o să vă descurcaţi uşor cu ea. însă, iată, apuntarea pe portavion — ăsta-i număr de circ. Consideraţi-o cu atenţie maximă. Mai ales în privinţa calculului. Nu gociiţî exce*- siv in zborul planat, dar nici să nu pierdeţi din viteză. A te prăbuşi lipsît de vlagă pină la începutul punţii — asta-i cea mai sigură metodă de-a nimeri dincolo de pupă, cu toate consecinţele ce decurg de-aici".

, Akagi* se desfăşură împotriva vîntului şi, dezvoltînd viteza maximă, trecu la lansarea avioanelor în aer.

Primul zbură Hoiuro Osada.

Motoarele începură să vijiie la puterea deplină. Zvîcne- tul catapultei aruncă aparatul în văzduh. Balansînd uşor din aripi, Y-97 trecu la luarea de înălţime. Hoiuro se descurcase satisfăcător în privinţa decolării. După ce efectuă trei tururi deasupra portavionului „Akagi44,, porni sâ intre pe direcţia dte apuntare Yasuziro şi Kyenzi. şezlnd in carlingă, urmăreau cu atenţie plana rea aparatului camaradului lor. Se apropia momentul de cea mai mare răspundere a zhorului — apuntarea pe instabilul portavion

Hoiuro calculase totul din timpul zborului. Aparatul coborî ceva mai sus faţă de glisada calculată şi Y-97 fu trecut într-un al doilea tur. Angajarea următoare reuşi — avionul torpilor apuntă la "punctul stabilit, dar se produse o defecţiune oarecare la dispozitivele de frînare. Trecînd în goană prin toate aerofinişurije, care-şi ţineau întinse corzile de-a curmezişul punţii, avionul nu reuşi să-şi prindă de vreuna din f'" cirligul de apuntare. încercind să opereascâ aparatul, Hoiun apăsă pe frine pînă la refuz. Fumul ţişni din saboţii care ardeau, insă puntea se termina catastrofic. Pilotul băgă gaz. pentru a intra din nou în decolare. Avionul ce-şi pierduse viteza urlă sălbatic şi. săltîndu-se uşor peste bordura punţii, se prăbuşi greoi în apă. Iar etrava portavionului trecu pe deasupra locului prăbuşirii cu viteză unui tren expres.

Probabil că Hoiuro şi echipajul său au fost ucişi -în clipa

lovirii de berbec dar este posibil sâ se fi scufundat, pur şl simplu în adincul oaceanuhri, împreună cu sfărîmăturile a- paratului. neizbutind să se elibereze din centurile de siguranţă. Oceanul şi-a primit ofranda. 'în dîra lăsată de siajul portavionului nu rămăseseră nici măcar resturile aparatului pierit.

Rămîneţi cu bine, prieteni ! Cel mai virstnic dintre voi avea douăzeci şi unu de ani...

Evenimentul se petrecuse atît de rapid şi de cutremurător, încît nu se putea înscrie deloc în conştiinţa lui Yasuziro. *Nu* mai era în stare să rămînă în carlingă. Deschise cupola şi cobori pe punte.

Fulgeritoarea dispariţie a echipajului nu opri zborurile. După verificarea dispozitivelor de frinare, comandantul grupului de aviaţie „Akagi", Fuchida, ordonă continuarea exer- ciţiiior.

Morimoto îl găsi pe Yasuziro Hattori la fumoar, unde pilotul işi termina cu lăcomie, cea de-a doua ţigară, încercînd sâ uite scena prăbuşirii peste bord a avionului Mitsubishi în care se găsea Hoiuro Qsada, scenă ce-i impresionase profund. Pe chipul de nepătruns al lui Morimoto nu se observa nici urmă de tulburare, ca şi cum nici n-ar fi văzut catastrofa. Comandantul detaşamentului işi deschise ţăcănind tabachera şi, aprinzindu-şi o ţigară, rosti pe un ton banal, de parcă l-ar fi invitat la o plimbare pe puntea de decolare :

—Yasuziro. acum ai să zbori dumneata !

Hattori tresări şi se îndepărtă brusc de Morimoto. ca şi cum acesta ar fi fost un călău. Insă numaidecît se corectă.

—Bine. syensel[2] răspunse el. făcînd o plecăciune, as- cunzîndu-şi starea de zăpăceală. Glasul ii tremura uşor, ceea ce. pesemne, nu putea fi tăinuit îndrumătorului atît de pers- picace. Stingîndu-şi ţigara, pe care încă n-o terminase. Ya- suziro îşi aprinse imediat alta. Voia sâ ainîne cit de cît timpul cind trebuia să se aşeze în carlingă

—Toranoko, fii atent! N-arc rost să te agiţi în van şi sâ te laşi pradă gîndurilor negre. Totul va fi perfect Cred în dumneata. Bătîndu-I încetişor pe umăr. Morimoto porni să ridâ. înveselit.

„Este posibil ca-n sufletul lui să nu existe urmă de com- pătimire faţă de soarta subalternilor care au pierit' ? se miră

---

2 **în laponcză . nâ«cut mai înainte, învăţător; comportare cu- fiincma» faţă de vîrstnici.**

Yasuziro. Poate va rîde. la fel, şi-atunci cînd nu ne vom mai întoarce nici noi din zbor."

Călcînd anevoie pe treptele scării, picioarele nesupunîn- du i-se. Yasuziro urcă pe puntea de zbor. Marinarii forfoteau preocupaţi pe lîngă nviomil Tui, instalat pe catapultă.
Navigatorii] şi mitraliorul îşi şi ocupaseră locurile in carlingă

Avionul cinci, urgentaţi decolarea ! se ordona ut ;je „insula", prin difuzor.

Stringînd din dinţi, Yasuziro urcă în carlingă. „Ar fi t ost bine dacă beam o cupă de sake", se gîndi el, lingîndu-şi buzele uscatu.

I n-iţ-'itinilu-se să pornească motorul, Yasuziro privi în jur. Nemărginitul ocean, care îi înghiţise pe Hoiuro şi echipajul său, strălucea liniştit, cu pete de lumină. Nimic din preajmă nu amintea de catastrofa de azi. De parcă niciona- tâ n-ar fi existat pe lume Hoiuro şi coechipierii lui. Trei băieţi tifteri plecaseră din viaţă neobservaţi. „Tot aşa, viaţa îşi Vii vedea mai departe de drumul ei, cînd nici noi nu vom mai fi !". cugeta Yasuziro, pornind motorul din stingă.

te o clipii, rutina şi lipsa de timp îl îndepărtară de la ile întunecate. Iată, totul e gata... „Decolare'-'
O . ;:orul c;■!">pu!(oi deschise robinetul. Aburul, năvălind ,n cu;; - rul căt i oiM', i catapultei, propulsă avionul fixat. An-trcvu-.t de «>;. >■•.*'• a aburului comprimat şi a turaţiei în plin a mcioare[1] ,r, ap-ir.i'-.'' iîşni pe ghidaj. Yasuziro reuşi doar să simtă o sm; ci'j!i > bruscă, după care forţa acceleraţiei îl apăsă în sco'.m. Ins;'; fenomenul dăinui numai trei, patru secunde. Apei i'ipranur.'iua dispăru, şi îşi dădu seama că apa-ratul se află în aer..

Maţ zăbovind încă vreo cîteva secunde, plnă căpătă viteză, trase manşa ou volan spre sine. Avionul, docil, porni în sus La trei suie de metri, Yasuziro îşi veni complet în fire şi se mimă Acum se afla in condiţii de lucru normale, ce nu-i *inc uluiau* emoţii secundare. Navigatorul avionului, plutonierul Suzuki, se îmbărbătase şi el.

— Totu i în perfectă ordine, comandante! strigă el, arălîndu-şi degetul mare, după care se cufundă în studirela hărţii, pentru a se ocupa de calculele de navigaţie.

Executînd cîteva tururi deasupra navei „Akagi", care brăzda apa azurie a oceanului, Yasuziro se pregăti de cobo- rîre. seoţînd trenul de aterizare şi flapsurile, şi, deodată, simţi din nou un puseu de nelinişte şi nesiguranţă. Iar puntea trasată cu linii i se păru, de sus, prea scurtă şi prea îngustă Din pricina încordării in exces, fruntea şi spinarea i se acoperiră de-o sudoare rece. îşi ridică niţel ochelarii de zbor de pe ochi şi înlătură cu mîneca vestonului transpiraţia ce-i îmbrobonase faţa. „Acuma nu-i permis să greşeşti .!" îşi porunci Yasuziro şi trecu avionul în coborîre.

Zburînd planat cu gazul redus, pilotul conduse aparatul spre capătul punţii de zbor, şi, imediat ce în cîmpul său vizual, în locul apei clocotitoare, învîrtită de arborele elicei portavionului, licăriră tăbliile învelişului punţii, suprimă gazul şi apuntă pe trei puncte. De data asta, aerofinişurile funcţionară în mod impecabil. Cîrligul de frinare al avionului Mitsubishi 97, prinzîndu-se de corzi, porni să le desfăşoare de pe tamburi. Uriaşa forţă de fricţiune încetini, deodată, viteza de rulare. Yasuziro şi navigatorul, desprinzindu-se de pe scaune, atîrnară centurile de siguranţă. Marinarii, care sosiseră în fugă, înconjurară aparatul ce se oprise şi. elibe- rîndu-1 din corzile de frinare, îl traseră la o parte, pregătind puntea de decolare pentru avionul care urma să apunteze.

Devastat de atîta tensiune nervoasă. Yasuziro îşi dădu jos. încet, casca. Apoi, fără a-1 aştepta pe navigator, care mai zăbovea în carlingă, se îndreptă spre sala duşurilor.

"5

La cîteva zile după moartea lui Hoiuro Us.ida, Yasuziro juca şah cu Morimoto, comandantul său. Salonul ofiţerilor era aproape pustiu. în colţul opus şedeau trei ofiţeri şi discutau în şoaptă ceva. O şuviţă de fum de ţigară plutea în bătaia razelor soarelui.

—Mprimoto-san, spuse Yasuziro, dumneavoastră aţi şi executat mai multe zboruri de pe portavion Spuneţi-mi. vă rog. cînd va dispărea senzaţia aceea, dezgustătoare, de nesiguranţă înainte de apuntare ? Am impresia că apuntarea e culmea măiestriei în materie de pilotaj.

Morimoto nu-i răspunse imediat. Căzind pe gînduri. privi îndelung eşichierul, făcu mişcarea cuvenită şi abia după aceea porni să vorbească :

—Ştii. Toranoko, mi-e greu să-ţi răspund la întrebare. Deoarece durata de asimilare a apuntărilor pe portavion depinde de multe. Aici. contează mult experienţa practicii de zbor. precum şi echilibrul psihic. Moartea lui Hoiuro a lăsat urme evidente în sufletul tău. Te sfătuiesc să suferi mai puţin, locotenente ! Iar. in ce priveşte culmea măiestriei de zbor... Yasuziro-san greşeşti. Există lucruri mult mai compJicaie decît apuntarea pe „Akagi". Şi cred că-n curind vă veţi convinge cu toţii de asta.

Cuvintele rostite de Morimoto se dovediră a fi fost profetice.

în iunie, cînd „Akagi" trecea prin apropierea insulelor Marshall, Yasuziro şi Kyenzi Takasi începură să zboare de pe portavion in întunericul de cerneală al nopţii tropicale fără lună. Cit vor trăi, nu vor uita aceste zboruri pe care le numeau între ei „supliciu sideral".

Reflectarea astrelor, pe suprafaţa calmă a oceanului, lumina. de jos, tot atît de viu, ca şi lucirea celor reale, de pe bolta cerului.

înconjuraţi de pretutindeni de puzderia stelelor, piloţii pierdeau orice reprezentare a noţiunilor de „sus" şi de „jos", a limitei unde se isprăveşte cerul negru şi unde începe apa întunecată. Uneori, aveau impresia că avionul porneşte să se încline sau să zboare cu roţile în sus, şi atunci erau siliţi să-şi muşte buzele pînă~la sînge, pentru a scăpa de iluzie, încrezîndu-se numai în apratura de bord.

Senzaţiile false dispăreau numai cînd în cîmpul lor vizual se ivea puntea portavionului, împresurată de lumini in diverse culori, invadată de strălucirea albastru-deschis a proiectoarelor de apuntare.

într-adevăr, poate că asta reprezenta acea culme a măiestriei de zbor pe care nu oricine era în stare să o realizeze. Din asemenea zboruri nu toţi se întorceau. Cîteodată. pierdeau chiar piloţi experimentaţi, care zburau nu numai de un singur an peste abisurile oceanului. în grupul de aviaţie al portavionului, întocmai ca într-o haită prădalnică de jivine Bălbatice. acţionau legile necruţătoare ale selecţiei naturale. Aici, supravieţuiau doar cei puternici, cei mai capabili.

i

In pofida uriaşelor dimensiuni ale portavionului „Akagi", universul oamenilor ce-1 populau era îngust şi izolat. în zilele

cînd nu se efectuau zboruri, acesta se rezuma la cadranul triunghiului ale cărui vîrfuri erau cabina, puntea şi salonul ofiţerilor. Peste puţin timp, lui Yasuziro nu-i mai fu drag sălaşul său — chiţimia aceea individuală, lipsită de confortul de acasă. De fapt. era o cameră plăcută de regim celular. Puntea servea ca loc de plimbare. în perioada de navigaţie,

Yasuziro reuşise sâ-i înveţe, Ia faţa locului, toate încheieturile sudate şi niturile. Şi, în sfîrşit, salonul ofiţerilor, care era destinat odihnei şi servirii meselor.

Disciplina maritimă ii stăpinea zdravăn pe toţi, înlăan trul spaţiului de viaţă stabilit. Chiar cînd executau un zbew şi se îndepărtau de limitele vizibilităţii portavionului, nici ? tunci piloţii nu se putea elibera de caracterul închis al existenţei lor. De „Akagi" continua sâ-i ţină prinşi firul invizibil al legăturilor radio şi conştiinţa faptului câ Mitsubishi—97 nn era capabil să supravieţuiască prea mult timp în afara navei portavion şi că, pur şi simplu, aveau să se prăbuşeaseS ' să se înece, înghiţind apa sărată a oceanului.

Yasuziro şi Kyenzi erau deprimaţi de monotonia mediului ambiant, întrucît de vreo cîteva luni nu mai văzuseră uji vişin, o crizantemă, şi nci frunzele arţarului aprinse de toamnă în culori purpurii, despre care scria atît de minunat poetul Siko :

„Ah frunze de arţar [1] Voi dogoriţi
aripile Paserilor ce trec în zbor-

Serile, cînd vipia de peste zi se preschimba in răcoare, piloţii îşi abandonau cabinele-chilii şi urcau pe punte. De aici. li se deschidea în faţă imensitatea de necuprins a oceanului veşnic şi priveliştea de basm a răsăritului lunii.

„Mulţumim ţie. astru al nopţii, care aduci bucurie şi odihnă sufletelor noastre !"

În această seară, mulţi marinari ieşiţi din cart urcaseră pe punte, sâ respire puţin aer curat şi să se desfete cu licărul miriadelor de stele. Freamătul valurilor linişite picura argint. iar cărăruia lunii se pierdea undeva, în nemărginirea o- ceanului.

Lângă Yasuziro şi Kyenzi se ivi. pe neobservate, silueta lui Morimoto. Pesemne că lumina de vrajă a lunii pătrunsese şi în sufletul „Samuraiului de Fier", trezind în dînsul simţăminte gingaşe.

Cu intonaţii blajine, ce[X] nu semănau deloc cu vorbirea lui obişniută şi răspicată, le recită celebrul haiku al lui Yssi, pe care îl parafrază într-o modalitate marinărească :

„Iată c-a ieşit luna la vedere Şi cel mai
mărunt plescăit de val E poftit la
sărbătoare."

Şi-abia tăcu Morimoto, că Yasuziro îi răspunse eu trei versuri din Ransyetsu :

„Lumina acestei luni strălucitoare A golit
marea, dealurile şi cîmpiile, Precum
creştetul unui monarh".

— Unde sînt ele, cîmpiile şi dealurile astea ! ? Oftă Kyenzi.

Din cînd în cînd, Kyenzi începea să aibă impresia că tot universul era inundat de un potop şi numai „Akagi" al lor mai plutea pe valurile oceanului, întocmai ca arca lui Noe. Iar Yasuziro, nu se ştie de ce, îşi aminti de un caz întîmplat în urmă cu un an. faţă de care, atunci, fiind încă aspirant de marină, avusese o atitudine de totală indiferenţă.

în vara lui 1940, la Tokyo sosise trimisul lui Hitler, doctorul Herffer, avînd împuterniciri speciale.

întîmpi narea acestuia decursese cu mare pompă. Pretutindeni fluturau flamuri albe cu cercuri roşii — drapelul de stat japonez, şi flamuri roşii cu zvastici negre in Cercuri albe
—drapelul celui de-nl TII-loa Reich.

Doctorul Herffer era un bărbat voinic şi avea o statură ce ccntii'.Ela puternic pe fondul scuudacilor reprezentanţi ai corpului diplomatic japonez.

Herffer era .obosit, de drum. Disciplina severă pe care o respectase cu punctualitate o viaţă întreagă se dusese dracului din pricina frecventelor schimbări de fusuri orare. Fusese nevoit să străbată jumătate din Europa şi toată Asia, de la apus la z-ă.îărit. Dealtfel, dacă ar fi fost altcineva în locul lui
—vreun diplomat de şcoală veche — ar fi fost nevoie să' fie coborit din tren ţihut de subţiori. însă Herffer se păstrase chipeş. Mră să-i pese de nimic, aşa cum se şi cuvenea din partea unui autentic arian.

„Voiajorul" berlinez zîmbea cu gura pînă la urechi, po- zind inamica fotoreporterilor. Intîlnirea sa cu diplomaţii de la aroh.isdj germană a fost extrem de călduroasă : pe ambasadorul 0»to şi pe celebrul ziarist doctor Sorge îi omorîse cu îmbrăţişările.

Buzele lui Herffer surideau, rosteau cuvinte- glumeţe, potrivite unei asemenea întîlniri, dar ochii săi apropiaţi priveau încordaţi de atenţie : din partea asiaticilor ce-1 înconjurau se put°a aştepta la orice, chiar şi la un atentat. Iar acum, viaţa lui Herffer aparţinea marii Germanii. Fuhrerul ii

încredinţate o misiune extrem de importantă — să înhame Japonia la carul pactului militar, la care se şi aflau prinse Germania şi Italia.

Fiihrerul îl cunoaştea bine pe favoritul lui Ribbentrop, necioplitul de Herffer, şi era convins că, dacă o va cere situaţia, acesta nu se va jena să-1 înhaţe de gît pînă şi pe însuşi primul-ministru al Japoniei, prinţul Konoye, pentru a-i dicta condiţiile nemţeşti ale pactului.

Prinţul Konoye, care lansase programul pentru eroarea „Marii sfere a Asiei de est de prosperitate reciprocă", ţintea fireşte asupra Indochinei, Indiei, Indoneziei şi a ţărilor din Mările Sudului.

Herffer era obligat însă ca, prin orice mijloace, recur- gînd chiar şi la şantaj, ameninţări şi promisiuni generoase, să determine Japonia în direcţia unei orientări agresive spre nord-vest. Principala ţintă a expansiunii japoneze trebuia să fie reprezentată de Rusia Sovietică, şi nu de ţările din sud.

În ciuda dorinţei Berlinului, şi cu toată energia furioasă demonstrată de Herffer, misiunea lui se prelungi luni de-a rîr.dul. Prinţul Konoye se dovedi a fi un om de neînduplecat. Mai mult de-atît, primul-ministru japonez era dotat cu o bună memorie. Nu uitase în cîte rînduri îi minţise Hitler pe prietenii săi cu feţe galbene, atunci oînd interesele Germaniei se loveau de interesele Ţării Soarelui Răsare. China era întotdeauna mărul discordiei între imperiu şi Reich. Multe „de ce" i-ar fi putut adresa prinţul Konoye trimisului lui Hitler.

De ce Germania îi furnizează armament lui Cian Kai-Şi ?

De ce sute de instructori germani îi instruiesc pe soldaţii gomindanului, care luptă cu armata japoneză ?

De ce Hitler, în momentul înfrîngerii armatei imperiale, la Halhin-Gol, nu i-a acordat nici un ajutor, măcar simbolic, ba, dimpotrivă, a încheiat cu Moscova un pact de neagresiune ?

Ce pretindea din partea Japoniei oancelarul Reichului, acest domn dezechilibrat, cu meşă pe frunte şi mustăcioară ciudată ? Să se lase atrasă într-un război cu Rusia, pentru a asigura Germaniei dominaţia mondială ?... Dar rănile primite la Halhin-Gol mai sîngerau încă. Japonia pierduse acolo, în răstimp de trei luni de lupte, 660 de avioane, 200 piese de artilerie şi cincizeci de mii de soldaţi, în vreme ce pierderile sovleto-mongole reprezentau circa zece mii, de oameni.

<S~da *42* coala S

Sintetizind experienţa dobinditâ în luptele de la Hasan şi Halhin-Gol, Marele Stat Major al Trupelor de Usc at japoneze ajunsese la concluzii triste :

—artileria şi trupele blindate de tancuri, care reprezentau baza forţei de şoc a trupelor de uscat ruseşti, depăşeau cu mult trupele blindate de tancuri ale armatei japoneze, ca forţă de foc şi dotare tehnică.

—trupele sovietice s-au dovedit mai dirze decît se presupusese, şi cu o mai mare capacitate de manevrabilitate ; izbutiseră să-şi concentreze tehnica de luptă şi rezervele necesare la o distanţă de (>00 km de cea mai apropiată cale ferată.

Prinţul Konoye cunoştea prea bine aceste concluzii...

Războiul din China trăgea targa pe uscat. îşi puteau îngădui o nouă campanie, mai înainte de a o termina pe aceasta ? Dacă japonezii au fost siliţi să se retragă din Zabaikalia şi Primorie, în anul 1922, cînd împotriva lor luptau ostaşi ai Armatei Roşii prost înarmaţi, şi partizani, cu tunuri de lemn fabricate prin mijloace proprii, atunci ce va fi acum ? Nu cumva se gîndeşte domnul Hitler că, slăbind Japonia printr-un război cu Rusia, îşi va putea acapara din nou coloniile avute în Oceanul Pacific, care aparţinuseră Germaniei, pînă în anul 1914, şi odată cu ele şi China ?

Toate aceste probleme şi altele similare il preocupaseră pe premierul Konoye în timpul desfăşurării convorbirilor ja- pono-germane. Totuşi, la sfîrşitul lui septembrie 1940, tratativele s-au încheiat. Prinţul Konoye a fost obligat sâ ratifice pactul tripartit al alianţei militare. Japonia recunoştea Germaniei şi Italiei dreptul la crearea unei „noi ordini" în Europa, rezervîndu-şi dreptul de a acţiona în privinţa „sferei de prosperitate reciprocă" din imensul spaţiu al Asiei de est.

Dar, la citeva zile după încheierea pactului tripartit, Hitler fu cuprins de-o criză de turbare, cînd a aflat despre trădarea aliatului său din Extremul Orient. Nici nu apucase să se usuce tuşul iscăliturii premierului japonez de sub pactul tripartit şi Konoye expediase deja la Moscova o misiune cu propunerea de a se încheia un pact de neagresiune.

Doctorul Herffer nu corespunsese speranţelor. Japonia se îndrepta într o direcţie de neînţeles, în nici un caz spre nord-vest.

Lăsîndu-se legănat de expresul transsiberian, doctorul Herffer visa laurii care-1 aşteptau la Berlin. Habar nu avea că steaua lui apusese şi că numai distanţele ruseşti infinite îl mai apărau de mînia Fuhrerului.

In timp ce la Moscova se purtau tratative în privinţa ratificării pactului sovieto-japonez, imperiul se pregătea de război în Oceanul Pacific. Simultan, însă, obiectivul central al preocupărilor Marelui Stat Major al Trupelor de Uscat japoneze era şi sporirea forţelor armatei din Kwantung, de-un milion de oameni, dislocată la graniţele Uniunii Soviectice. Prinţul Konoye, orientînd expansiunea japoneză spre sud, îşi rotea totuşi privirea în direcţia nordului. Marele Stat Major al Armatei Imperiale lucra, cu succes, la elaborarea planului de purtare a unui război cu Rusia, sub denumirea codificată „Manevrele speciale ale armatei din Kwantung".

5

într-o dimineaţă, Yasuziro fu trezit de calmul şi tăcerea de pe portavion. în perioada de navigaţie, se obişnuise in- tr-atît cu zgomotul atenuat al turbinelor navei, cu vibraţiile corpului acesteia şi legănările ei uşoare, provocate de hula oceanului, încît se dezvăţase să doarmă făr$ ele. Pilotul se îmbrăcă şi urcă pe punte.

„Akagi*4 se afla în rada unei insule necunoscute şi primea carburant de la un tanc petrolier tras alături. „Ce punct o fi şi ăsta, unde ne aflăm ?" Yasuziro privi împrejur. Prin pîcla dinaintea ivirii zorilor, a putut distinge siluetele difuze a patru portavioane.

Şuieră printre dinţi, exprimîndu-şi astfel gradul maxim de uimire. Pentru prima oară, locotenentul vedea o asemenea concentrare de portavioane.

Soarele ce se ridicase topi pîcla şi navele deveniră vizibile de-a binelea. Marinarii cu experienţă recunoscură în portavioanele învecinate navale „Kaga", „Zukaku" şi ultimul tip de portavioane construite „Hiryu" şi „Soryu". Spre sfîrşitul celei de-a doua zile, în radă apărură oaspeţi noi, portavioa- nele „Shokaku", „Riuzyo" şi „Riuhyu". Răspunsul la întrebarea ce-i interesa pe toţi, „De ce ne-au adunat aici ?". au avut posibilitatea să-1 afle ceva mai tîrziu. Nici unul dintre piloţi nu reuşise să viziteze ţărmul misterioasei insule Sioku, lîngă care se adunaseră toate forţele purtătoare de avioane ale flotei

japoneze.

Insula arăta pustie şi nelocuită. Yasuziro nu avea de unde să ştie că populaţia autohtonă fusese evacuată şi pe insulă fusese creat un imens poligon. In laguna cu apă de mică a- dîncime se construiseră cheiuri false, unde rugineau corpurile unor nave scoase din dotare. Pe nişte platforme ce voiau să reprezinte aerodromuri, se înşiruiau în rînduri drepte machete de avioane, iar pantele dîmbului ce dădeau în lagună fuseseră presărate cu baterii de tunuri antieriene, lucrate din lemn şi ţevi metalice.

In apele ce scăldau insula Sioku, piloţii au rămas mai mult timp. Şi abia aici înţelese Yasuziro ce înseamnă pregătirea de luptă. In comparaţie cu ceea ce se petrecea acum, nici chiar „supliciul sideral" nu mai părea atît de îngrozitor.

De pe portavioanele ce manevrau în jurul insulei Sioku, la o distanţă de o sută — o sută cincizeci de mile, se înălţau zeci şi sute de avioane. Se adunau în stoluri imense şi executau lovituri concentrate asupra ţintelor-vas, aflate lîngă dane, şi a obiectivelor dispuse pe ţărm. Acum, Yasuziro, Kyenzi Takasi şi alţi piloţi, care zburau pe Y-97, îşi însuşeau temeinic practica torpilării vaselor staţionate în bazinul portuar. Apa de mică adincime din lagună nu permitea a- runcarea torpilelor de la mari înălţimi, deoarece, străpungînd pînă în străfunduri solul, rămîneau îngroate acolo. De aceea, modalitatea de torpilare trebuia să fie „la vîrful catargului", adică de la o altitudine egală cu înălţimea catargelor de pe vase. Pentru a se reduce cufundarea torpilelor, li se montaseră nişte stabilizatoare suplimentare din lemn, ceea ce îngăduia să fie aruncate la o adîncime de şapte, opt metri.

Zi de zi, deasupra insulei Sioku persista vuietul sutelor de motoare de avion. Iar pămîntul se cutremura sub loviturile bombelor. Peste „construcţiile portuare" fumul se învolbura în trîmbe şi pămîntul zbura hăcuit. Bordurile ţintelor- vas răsunau de bărăbănitul loviturilor pe care le executau tor- pilele-oarbe, desprinzînd bucăţi întregi de tablă ruginită. Din cînd în cînd, concertul acesta diabolic lăsa să se audă rafalele stridente ale tunurilor de bord şi ale mitralierelor aţintite a- supra machetelor care completau „locul de staţionare a avioanelor".

Totul era întocmai ca într-un autentic război. Chiar şi victime, dealtminteri, nu puţine. Rar se întîmpla o zi fără accidente şi catastrofe.

22 iunie a devenit, pentru Yasuziro, o zi memorabilă. De dimineaţă, s-a comunicat ordinul pe divizia portavioanelor. Locotenentul Yasuziro Hattori era numit comandant al unei patrule de avioane torpiloare al cărei şef murise in ajun, agăţîndu-se de catargul ţintei-vas, pe cînd se redresa din picaj la o înălţime prea mică.

După adunare, Morimoto îl chemă la eL

—Felicitări, locotenente, pentru avansarea în funcţie I Atît de repede, în mai puţin de-un an, nimeni n-a ajuns în fruntea unei formaţii de trei avioane torpiloare. Fii mîndru şi demn de-această onoare. Morimoto surise abia sesizabil. E timpul să-ţi schimbi indicativul. Incepînd de astăzi, nu mai eşti Toranoko, ci un adevărat Tora — Tigru.

—Mulţumesc, syensei' — învăţătorule I Niciodată n-am să mă pot achita faţă de dumneavoastră, pentru tot ce mi-aţi dat. Yasuziro se înclină într-o plecăciune din cele mal respectuoase, cu care de obicei sînt salutaţi oamenii oei mai stimaţi şi drapelele de stat.

—Nu-i nimic, Tora, ai să te achiţi, cînd vom cobori la ţărm. Sper că n-ai uitat unde se află „Zinryei" ?

...Soarele se rostogolea spre apus, absorbind fusele orare. Revărsarea zorilor se apropia de Europa. Ziua se pregătea să ia locul nopţii, a acelei nopţi pe care 190 de divizii nemţeşti şi echipajele a 4 000 de avioane au petrecut-o fără pic de somn, aşteptînd semnalul. Grănicerii ruşi, simţind că ceva nu-i în regulă, de-aşijderea n-au închis nici ei ochii, strîngînd puştile în mînă...

înapoindu-se din cel de-al treilea zbor de lansare de torpile, Yasuziro află noutatea transmisă de posturile de radio : „Marele aliat din apus", cum era denumită Germania de presa oficială japoneză, atacase Rusia, trecînd graniţele acesteia.

—Curînd va veni şi vremea noastră, syensei, rosti cu glas ferm Yasuziro, înclinîndu-se în faţa lui Morimoto, ce se apropiase de el. Şi ne pregătesc binişor, pentru ceasul acesta binecuvîntat.

—O, văd că domnul Tigru e plin de înverşunare şi pasiune de-a lupta, zîmbi trist Morimoto, trecîndu-şi mîna pesta ehipul ars de soare. Deh, i s-a făcut şl lui dor să aibă o ureehe sfîrtecată şi părul de pe mutră pîrjolit

Ultima ştire, despre războiul Germaniei cu Rusia, era

comentată" nuţ numai în mediul ofiţeresc. înspre avionul cu care sosise Yasuziro, răzbătu o discuţie în şoaptă între marinari : „Şi cum rămîne cu pactul ? Asta-i curată mîrşăvie!"

Yasuziro privi îm preajmă-i. „Cine vorbise ? Despre ce anume ? Oare nu despre atacul aliatului asupra Rusiei Roşii ?M Mecanicii se ocupau de corzile aerofinişurilor. Unul din ei, nu chiar aşa de tînăr, stătea ca un ţăran în mijlocul cîmpului de orez. Yasuziro avu impresia că acesta rostise cuvintele rebele.

—Ai spus ceva, adineauri ?

Omul ridică privirea. Chipul grosolan, de ţăran, ii era pîrjolit de soare şi tăbăcit de vânt. Fruntea, brăzdată de cute adinei, domina nişte ochi cu priviri tinere şi vioaie. Făcînd o plecăciune, marinarul luă apoi poziţia de drepţi :

—Nicidecum, domnule locotenent. Vi s-a părut.

Yasuziro crezu : nu era de mirare să se fi înşelat — turbinele portavionului vuiau, iar vîntul şuiera printre întinză- toarele antenelor.

7

—Executăm jdefalcarea ! transmise Fuchida, capul de formaţie al valului de şoc. Şi grupul lui Morimoto, alcătuit din nouă aparate, se desprinse din formaţie, pornind in jos. Yasuziro, de teamă să nu depăşească patrula capului de formaţie, reduse gazul aproape complet. Acum, grupul lor cobora brusc, îndreptînd botul avioanelor spre albastrul oceanului. Cele trei aparate comandate de Yasuziro zburau în urmă, mai în dreapta patrulei lui Morimoto, iar în stînga, pe aceeaşi linie, plutea formaţia avioanelor torpiloare a lui Kyenzi Ta- kasi. Sub fuselajele aparatelor, torpilele proaspăt vopsite împrăştiau sclipiri impresionante. După aspectul exterior, nu se deosebeau de cele de luptă.

Păstrîndu-şi locul în rîndurile strinse ale formaţiei, Yasuziro trăgea cu un ochi la altimetru. Nu pentru că n-ar fi avui încredere în capul formaţiei — Morimoto era pentru ei Dumnezeu — î ă îi era pur şi simplu silă să se prăbuşească după avionul călăuză, fără să albă idee de înălţimea reală de zbor. Pe suprafaţa calmă a oceanului, ochiul nu are nici un reper ca să poată aprecia distanţa pînă la apă. Hula uşoară complica situaţia — era imposibil să-ţi dai seama dacă sint o sută de metri pînă la suprafaţă, ori o mie.

Cînd, înaintea lor, prin pîcla subţire, se iviră contururile

uscatului, aparatele detaşamentului zburau chiar deasupra apei, gata să atingă măruntele valuri cu cîrligele dispozitivelor de frînare. Ochiul experimentat al lui Morimoto identifică rapid intrarea în golful Sioku. Acum, corectîndu-şi puţin direcţia, avioanele torpiloare se avîntau spre ţintele vase ancorate lîngă dane. Yasuziro îşi aruncă ■ o privire asupra oro- nometrului de la bordul avionului.

—Zburăm exact după orar, îi intercepta privirea navigatorul Suzuki.

„Dar ce fac acum avioanele de picaj ?tt se gîndi Yasuziro, cercetînd emisfera anterioară. Cerul de deasupra detaşamentului lui Morimoto era pustiu, iar pe ţărm, dincolo de dane, se înălţau trîmbe întunecate de fum şi praf.

Totul decurgea conform planului, cu stricteţe. Avioanele de picaj îşi aruncaseră încărcătura de bombe şi, peste puţin timp, vor elibera spaţiul aerian de deasupra poligonului. Acum se va putea acţiona corespunzător destinaţiei avionului Mitsubishi. fără teama vreunei ciocniri cu aparatele altor formaţii.

—Atacăm ! răsună prin radio vocea impasibilă a lui Morimoto.

„Oare nici acum nu simte emoţia palpitantă a atacului cu torpile ?u gîndea nedumerit Yasuziro.

Patrulele detaşamentului se împrăştiară pe direcţia de luptă. Grupul lui Morimoto, din trei aparate, atacă o ţintă crucişător, iar patrulele lui Yasuziro şi Kyenzi Takasi îşi ex- pediară calupii torpilelor asupra distrugătoarelor aflate în stînga şi în dreapta crucişătorului.

De data aceasta, Yasuziro putea fi mulţumit. De pe poligon se transmise că distrugătorul torpilat de ei fusese nimerit de trei torpile. „Iată cum trebuie operat l" triumfă el. Cele trei luni de înnebunitoare eforturi de zbor nu trecuseră în zadar pentru el şi celelalte echipaje.

Abia âcum, cînd cea mai complicată componentă a misiunii de zbor fusese îndeplinită, Yasuziro simţi că-1 părăsise sentimentul de stîngăcie şi încordarea. Acestea îl cuprinseseră după ce decolase, şi-1 stăpîniseră tot timpul cît aparatele zburau in formaţii strinse, înghesuite de alte formaţii ale valului de şoc, cînd se avîntaseră deasupra oceanului în zbor razant, Iar navigatorul Suzuki, privind la ţintă, îl obligase să-şi modifice direcţia cu cîteva grade, cînd la stînga, cînd la dreapta.

Ajungînd din urmă patrula lui Morimoto, îşi ocupă locul In formaţie şi, râsucindu-se niţel în scaun, luă o poziţie să-i permită a-şi mai uşura din sarcina spatelui obosit. Acum urma să aibă loc apuntarea, însă Yasuziro considera că şi-o însuşise destul de bine, chiar şi în condiţii de noapte.

Portavioanele, vopsite în gri-albăstrui, se estompau in plclă, în schimb, dîrele de spumă, ce rămîneau în urma lor, erau vizibile de la o distanţă de mai multe mile. Aşteptîn- du-şl rîndul pentru apuntare, Yasuziro efectua cîteva tururi.

—E timpul să coborîm, transmise Suzuki, cînd executară virajul calculat pentru apuntarea pe portavionul „Akagi".

—Oare nu-i prea devreme ? spuse, neîncrezător, Yasuziro. Pînă la „Akagi" mai sînt încă zece mile bune.

—Şase şi jumătate — precîză Suzuki.

Yasuziro diminuă virajele.

—Sîntem deasupra glisadei de coborîre, îl preveni navigatorul.

—Normal, nu-i pentru prima oară, i-o tăie scurt Yasuziro, Impingînd manşa dinspre sine.

Acum îşi dădea seama şi singur că zburau mai sus. Acelaşi lucru i se transmise şi de pe portavion. Accelerînd viteza de coborîre, lui Yasuziro îi fu distrasă atenţia cam vreun minut. Zburînd pe lingă „lîiryu", observase o trîmbă de fum pe puntea acestuia. ţ — Iarăşi am impresia că a mai căzut cineva, îi spuse lui Suzuki, arătînd spre „Hiryu".

—Ajută-ne nouă, îndurătoare Kannon ! exclamă navigatorul, şi imediat glasul îi fu acoperit de ordinul transmis de portavion :

—Luaţi înălţime ! Nu coborîţi 1

Venindu-şi în fire, Yasuziro împinse maneta de gaze şi trase manşa spre el. Avionul torpilor, pierzînd din viteză, întrerupse coborîrea în apropiere de nivelul punţii portavionului şi atinse în mod barbar roţile de pista de apuntare.

Conducătorul zborurilor, care se afla în turnul „insulei", Înjură grosolan în microfon. Pe Yasuziro îl trecură sudori reci. încă niţel, niţel de tot — şi-ar fi plecat în vizită la Hoiuro Osada.

După apuntare, echipajele au fost invitate, de comandantul detaşamentului, la analiza zborului. Căpitan-locotenentul Morimoto şi-a exprimat satisfacţia pentru rezultatele atacului. Efectuînd o scurtă trece în revistă a zborului, îi trimise apoi la

odihnă pe aviatori. Discutînd însufleţit, aceştia se îndreptară spre sala de duşuri.

—Locotenent Hattori, pe dumneata te rog sâ mai râmii. Surîzînd, cu cel mai orbitor zîmbet posibil, Morimoto rosti cu glas calm şi insinuant cuvinte ce nu erau destinate unor străini : Venerabile domn Hattori, * astăzi am avut fericirea să asist la minunata dumitale apuntare. Dacă ai fi redus mazili niţel mai devreme, atunci firma „Mitsubishi" ar fi fost obligată să construiască un nou avion torpilor, iar părinţii dumitale ar fi trebuit să-şi spargă capul pentru a cugeta la reproducerea unui nou Yasuziro pe lume. Ce-i cu dumneata, dragul meu Tigru, ce se-ntîmplă ? Eşti obosit, ţi-e dor de uscat, sau raţia de alcool se dovedeşte insuficientă ?

—Syensei ! Vă făgăduiesc să nu se mai repete aşa ceva I Yasuziro simţi că faţa şi urechile ii fuseseră cuprinse de dogoare. Cînd, fir'-ar al dracului, va scăpa şi de obiceiul ăsta idiot de-a roşi? Poftim, dacă poţi,, şi arborează-ti pe chip mască impasibilă !

Morimoto, ţăcănind din tabacheră, se-ntoarse să-şi aprindă ţigara, ferindu-se de vînt, ca să-i dea astfel timp subalternului să-şi revină din emoţie.

—Dacă-i să-ţi spun adevărul, Yasuziro-san, păi să ştii că pe mine de multă vreme mă trage la ţărm. E timpul să te distrezi, ni ţel şi să fii izbăvit de dorinţele acestea neghioabe ce-ţi stînjenesc munca. Şi-ţi reamintesc, Tora, îmi eşti dator cu-o cină la „Zinryei" : nu ţi-ai sărbătorit încă avansarea în funcţie.

—Ah. syensei ! Numai de ne-am vedea odată la Yokoliama...

Morimoto schimbă subiectul discuţiei. Îngîndurarea i se aşternuse pe faţă.

—Ia te uită, Yasuziro-san, ce splendid apus e astăzi ! Marea asta, de culoarea aurului roşu, şi norii sidefii... Aceeaşi nuanţă, pe care o are acum cerul la orizont, o avea cîndva şi obiul * fetei, desfăcut, pentru întiia oarâ de mine.

Cordon lai, colorai, la **un** chimono ; **so** leagă la **spaie intr-un** nod complicat.

De pe „Hiryu", care naviga pe-o direcţie paralelă, deco- lă un bombardier Y-99. Abia trecuse la zbor in urcare, cînd răsună un bubuit puternio. Din motorul sting izbucni o pălălaio de flăcări,

iar aripa îi fu cuprinsă de incendiu. Y-99 se prăbuşi şi explodă chiar deasupra apei. Din norul negru de fum porniră să curgă sfărîmăturile aparatului. Portavionul, fără să-şi reducă viteza, depăşi locul catastrofei, prinzînd cu catargul pata murdară a norului suspendat deasupra oceanului.

Yasuziro închise ochi, plecîndu-şi capul. Umerii obrajilor îi zvîcniră.

—Invăţătorule, fiţi mărinimos şi spuneţi-mi, de ce se-ntîmplă atît de des aşa ceva ? La fiece decolare, îmi aştept rîndul.

Morimoto, care urmărise dezintegrarea bombardierului, nici nu clipise din ochi. Se petrecu cu el o metamorfoză subită : dintr-un sentimental admirator al frumuseţii, se transformă într-un mentor feroce şi împietrit:

—Să-ţi fie ruşine, Tora I Asemenea cuvinte nu-s de dumneata. Căci tigrii nu sînt crocodili şi niciodată nu plîng asupra victimelor. Şi-apoi, ţine minte, locotenente : există o categorie de oameni — veşnlo lipsiţi de noroc. Pot fi şi curajoşi şi abili. Insă deasupra lor planează umbra nenorocului. Neşansa îi însoţeşte permanent. Ursita rea îi urmăreşte. Sînt născuţi sub o zodie nefastă. Gu astfel de oameni nu (ace s£ porneşti la drum greu. Aduc şl altora nenorocire. Nu-mi plao oamenii de teapa asta. Sărmanul Hoiuro, făcea parte dintre ei. Iar prin ciurul acesta — Morimoto arăta cu un gest larg portavioanele luminate pentru marş — se va cerne tot ce-i întâmplător. La luptă vor merge numai aleşii, însemnaţi cu pecetea unui destin fericit. Şi ne vor aduce victoria, deşi mulţi dintre ei nu se vor mai întoarce acasă.

8

începu eea de-a patra lună, de cînd „Akagi" era în navigaţie. Uneori, Iui Yasuziro i se părea că toată omenirea s-a rătăcit undeva, în univers, iar în realitatea înconjurătoare existau numai nave, avioane şi moartea care îi vizita zilnic. Din cînd în cînd, din lumea aceea ireală şi minunată, de basm, soseau transportoare şi tancuri petroliere, care-i aprovizionau cu rezervele necesare.

Se părea că vremea se oprise în loc, dar totul decurgea conform ordinii stabilite, odată pentru totdeauna. Dimineţile, de dincolo de orizont se rostogolea soarele dogoritor — acesta era semnalul de declanşare a zborurilor de ziuă, ce continuau pînă

la asfinţit. Apoi, avea loc schimbarea decorului. Din ocean se ivea piroga cu vîr! ascuţit a lunii, sau se aştxrnea şalul negru, de catifea, al nopţii tropicale, împodobit cu stele. Atunci intrau la zboruri cei de noapte. Toate aceste zile şi nopţi purtau pecetea a ceva sinistru şi deprimau în permanenţă starea psihică a oamenilor. Viaţa era îmbibată pe de-a-ntregul de mirosul benzinei de avion arse şi de mirodeniile ce fumegau în faţa altarelor de pe nave, întru cinstirea ostaşilor căzuţi. Avioanele se prăbuşeau din cer, ca nişte meteoriţi. De regulă, echipajele piereau la fundul apei, laolaltă cu aparatele.

Piloţii, care printr-o minune scăpaseră de la pieire, erau în culmea fericirii şi se odihneau după zboruri. Rămaşi fără avioane, se ridicau în aer numai de la caz la caz. pentru men-ţinerea reflexelor de zbor.

Coborînd la micul dejun, Yasuziro se ciocni in uşa salonului ofiţerilor cu unul din „norocoşii" aceştia şi îşi **pierdu** definitiv buna dispoziţie. Credea în prevestirile rele — iar întîlnirea cu „înecatul" nu făgăduia nimic bun.

Yasuziro făcu un schimb rece de plecăciuni, după care se grăbi să-şi ia micul dejun.

în dimineaţa aceea, salonul ofiţerilor nu mai era deloc atît de zgomotos ca la începutul croazierei. Pe atunci, băieţii nu se plîngeau de lipsa poftei de mîncare. consumau cu plăcere tot ce li se servea Acum însă, şedeau posomoriţi, tăcuţi, mestecînd parcă în silă. Multe din locurile de la mese erau goale. Amprenta extenuării era aşternută pe chipul piloţilor. Munca intensă de peste vară îi epuizase, le pustiise sufletul şi trupul, iar frecventele accidente le frînseseră voinţa. Marea majoritate suferea de dispariţia poftei de mincare. Somnul devenise neliniştit, plin de coşmaruri. Avioanele ce se prăbuşiseră în timpul zilei erau visate noaptea, determinîndu-i să tresară, sâ scîrşnească din dinţi, sau chiar să ţipe.

Morimoto privi la faţa trasă a lui Yasuziro şi, parcă ci- tindu-i gîndurile, spuse cu jumătate de glas :

— Straşnic s-au mai rărit rîndurile noastre. Dacă va merge tot aşa, în continuare, atunci, Tigrule. peste vreo şase luni, vom mînca numai noi amîndoi in salonul ăsta.

—Sînteţi atît de sigur de nemurirea noastră, învâţăto- rule ? Eu însă mă eam îndoieso i noi toţi trăim sub ochiul unui singur Dumnezeu... Gui îi trebuiese asemenea zboruri

dementiale ?

—Nu pleca nasul, nobilă fiară ! Am credinţa că, în cartea ursitei, ne stă scris să murim de moartea noastră şi încă la adînci bătrîneţi.

—Dar cine va mai preamări în lupte imperiul nostru, daca toţi piloţii se vor îneca lîngă blestemata asta de insulă ?

Morimoto, umplindu-şi gura cu orez, nu răspunse nimio.

Iar a doua zi, venind la masa de prînz, Yasuziro observă că salonul ofiţerilor era plin de aviatori noi. Odată cu completarea efectivului, sosiseră şi avioane nouţe, umplînd hangarele ce se goliseră pe jumătate pînă la dotarea prevăzută.

Se terminase cu viaţa voioasă a piloţilor care suferiseră accidente. Grijile lui Yasuziro şi Morimoto sporiră : trebuiau să-i introducă pe boboci în formaţie, să facă din „materia brută" luptători iscusiţi ai văzduhului.

Şi iarăşi vuiau motoarele şi iarăşi, aproape în fiece zi, unul sau două echipaje se scufundau în ocean, sau explodau lîngă ţintele de pe insula Sioku.

„Totuşi ar fi putut fi şi altfel, dacă n-ar fi existat graba asta afurisită, refJecta Yasuziro asupra cauzelor frecventelor accidente de zbor. Cîţi flăcăi au căzut în apele oceanului numai din pricina instruirii insuficiente, a zăpăcelii, a inexistentei experienţe necesare ! Dar şi avioanele — parcă li se
f»ot verifica şi înlătura defectele într-o atare lipsă de timp ? ncotro ne zoresc în halul ăsta ? De ce nu ţin seama de nimic ! ?"

Insă întrebărilor ce se iviseră, Yasuziro nu fu în stare sâ le găsească un răspuns nici din partea lui Morimoto, mentorul său.

Se împliniseră mai mult de cinci luni de cînd portavioa- nele călcau apele insulei Sioku — devenite mormînt pentru echipajele a trei sute de avioane. Cifra de mai sus reprezenta aproape jumătate din întreg parcul de aparate al aviaţiei japoneze ambarcate. Frecvenţa crescută a accidentelor nu făcea să scadă intensitatea zborurilor. Ca regulă de bun comportament, se lua în considerare atitudinea indiferentă faţă de moartea colegilor. Comandamentul marii unităţi de portavioane dădea impresia că era stăpînit de o unică dorinţa — să şteargă cît mai repede de pe faţa pămîntului nenorocita asta de insulă, Sioku. Simţindu-se condamnaţi la pieire, plecau

în văzduh cuprinşi de o stupidă şi fanatică supunere. Zborurile se succedau cu regularitate. Bombele explodau, calupurile torpilelor bubuiau, spulberând bordurile mîncate de rugină ale ţintelor-vas.

În octombrie, la Sioku sosi Comandantul-şef al flotei reunite a Japoniei, amiralul Yamamoto. Comentînd ştirea, Morimoto declarase :

—Excelenţa sa n-a venit degeaba !

Yasuziro, care cunoştea bine biografia amiralului, gîndca la fel.

...Isoroku Yamamoto, fost student al universităţii din Harvard, era creatorul aviaţiei maritime militare a Japoniei. Mulţumită strădaniilor sale şi preocupării neobosite depuse de el, Japonia avea, încă din 1927, patru portavioane. După conferinţa navală de la Londra, cînd delegaţia condusă de Yamamoto respinsese raportul de 3 la 5 în favoarea flotelor S.U.A. şi ale Angliei, Yamamoto devenise erou naţional. Şi iată că amiralul Yamamoto, fostul ataşat militar naval în S.U.A. şi mare cunoscător al flotei americane, era aici, la Sioku.

Amiralul, din adăpostul betonat, urmărise cu atenţie valurile de bombardiere, avioane torpiloare şi de vînătoare, care făceau praf ţintele renovate cu prilejul sosirii înaltului oaspete. Încîntat de impresionanta desfăşurare de forţe, Yamamoto apreciase :

—Consider că aviaţia ambarcată este pe deplin pregătită pentru caz de război. Permit înapoierea portavioanelor în apele metropolei.

Bucuria marinarilor, că se întorceau acasă, fusese atît- de mare, încît pe fondul acesteia trecuse neobservată pierderea a doua bombardiere Y—99, majorindu-se cifra catastrofelor la trei sute două aparate.

Nu s-au constatat asemenea pierderi în aviaţie nici ulterior, chiar în toiul celor mai înfierbîntate bătălii din Oceanul Pacific.

înainte de a zbura în Japonia, amiralul Yamamoto, efectuînd o inspecţie a forţelor ce-i fuseseră încredinţate, a fost şi pe „Akagi". Efectivul portavionului, aliniat pe puntea superioară, 1-a întîmpinat cu puternice strigăte de „Banzai". Isoroku Yam imoto nu arăta bătrîn. Era un bărbat vînjos, ordonat şi vioi. Primind raportul comandantului de pe „Akagi", amiralul a salutat ducând trei degete la cozoroc, mina fiindu-l mutilată de schijele unui obuz rusesc, în timpul bătăliei de la Tsushima.

Figura lui, cu pomeţi ieşiţi în afară, cu sprîncene negre şi groase, purta înscrisă expresia unei voinţe de fier şi a neînduplecării. Era chipul unui ostaş pe care niciodată nu apăruse zimbetul. Amiralul a rostit o scurtă cuvîntare, şi a dat de înţeles că Japonia se afla în pragul unor bătălii decisive.

Sosit în suita amiralului Yamamoto, contraamiralul Mi- nobi, prieten apropiat şi tovarăş de idei al comandantului, s-a arătat şi mai deschis. într-un cerc restrîns de ofiţeri superiori de pe „Akagi" a spus că poligonul insulei Sioku, pe care l-au atacat cu atîta dîrzenie, era o copie fidelă a **Pearl**-Harborului — baza principală a flotei S.U.A. din Pacific — amplasată pe insula Oahu, din arhipelagul Hawaii.

în ziua următoare, un hidroavion cvadrimotor cu cocă i-a transportat pe amiral şi suita sa la Tokyo. Iar după ei, au virat în direcţia metropolei etravele portavioanelor. Insula Sioku, făcută harcea-parcea şi pîrjolită, întocmai ca un vis urît, dispăru dincolo de pupa.

CAPITOLUL III

I

La mijlocul lui octombrie 1941, „Akagi" şi „Kaga", reunite în Divizia întîi de portavioane, sosiră la Yokosuka.

Yasuziro Hattori, plin de aşteptări îmbucurătoare, privea cu plăcere la petele murdare de mii care pluteau la suprafaţa apei sub nările portavioanelor. Mîlul fusese scos de pe fundul micului golf de greoaiele ancore. Ceea ce reprezintă pentru un marinar locul de ancorare, numai marinarii hoinari sînt în stare sâ înţeleagă, cei care au suferit o lungă despărţire de ţărm. Iar staţionarea aceasta era una deosebită : făgăduia nu numai odihna după activitatea încordată de zbor, dar şi o permisie de două săptămîni, oferită lui Yasuziro de comandantul grupului de aviaţie. In răstimpul unei jumătăţi de an de navigaţie, tînărul ofiţer, lipsit de posibilitatea coborîrii la ţărm, strînsese o sumă apreciabilă. Pilotul îşi putea îngădui să petreacă permisia pe picior mare, fără a-şi refuza nimic.

Către amiază, terminînd cu toate formalităţile legate de întocmirea actelor pentru permisie. Yasuziro coborî la ţărm, îmbătat de uitatul sentiment al libertăţii.

Pămîntul, după care tînjise în lungile luni de navigaţie, îl întîmpină cu podoaba sărbătorească a toamnei: cu frunzele roşii ale arţarului, cu viile culori ale crizantemelor şi cu ultram arinul

bolţii cerului pe fondul căruia sclipea conul înzăpezit al vucanului Fuji Yama. In sufletul lui Yasuziro, răsunară ca o muzică versurile lui Sugavara :

„Crizantemele acelea, albe, care, acolo,
Legănate-n depărtare, de briza marină, Par
mereu ochilor, Intr-o zi de toamnă,
Un val izbindu-se de ţărm, iar nu flori."

Intr-un sfert de ceas, trenuleţul electric îl duse pe pilot la Tokyo. După ce ieşi de sub bolţile de cărămidă ale uriaşei gări, construită in stilul „renaissance", european, Yasuziro se afundă în vălmăşagul de mai multe milioane ale oraşului.

Omul cu veloricşa, un bărbat slab şi ridat, apăsă energic pe pedale, avînd în vedere că i se oferea posibilitatea să-şl cîştige masa de prînz. Locotenentul îi ceru să-1 ducă în „Cartierul de argint" — Ginzu, unde, uneori, îşi găsea adăpost într-un mic hotel, aparţinînd doamnei Kabayasi. Revâzîndu-şi vechiul client, doamna Kabayasi, în pofida vîrstei apreciabile, se aşează în genunchi şi aproape îi cintă curtenitorul „O-kaye- rinasai !" („Bine aţi venit !"). Adresîndu-i cîteva întrebări cu privire la sănătatea sa şi la cea a părinţilor, hoteliera îi în- mînâ cheia camerii, pe care se afla înscris ideograma „Luna".

Lepădîndu-şi încălţările, tînărul se schimbă într-un chl- mono vişiniu, din mătase grea şi, poruncind să i se calce uniforma, se duse în baie. Yasuziro nu se grăbea nicăieri. Şi un ceas întreg se desfătă în camera de baie ce avea pereţii acoperiţi cu faianţă neagră. Deocamdată, nu-şi făcuse planuri precise. însă mai de mult luase hotărirea să-şi înceapă permisia prin căutarea micuţei sale vecine de la Hiroshima, Tiye- ko Morisawa, care studia ştiinţele medicale la o universitate particulară.

împrospătat de baie, se întoarse în odaie şi se întinse pe o rogojină vemil-aurie, un tatami, şi care răspîndea o aromă abia perceptibilă de iarbă uscată. In carneţelul de notiţe, găsi numărul de telefon al lui Tiyeko.

Ea îi plăcuse lui Yasuziro încă din copilărie şi, cu toate că nu se putea spune că erau logodiţi oficial, amîndoi ştiau că această problemă era de mult hotărîtă de părinţii lor.

Tiyeko locuia într-o pensiune pe strada Kanga, în blocul de deasupra magazinului universal. Yasuziro cunoştea blocul, deşi nu fusese niciodată în el. Conform normelor moralei japoneze, logodnicul nu trebuia să se întîlnească pînă la nuntă cu viitoarea mireasă. Dar, avînd în vedere că încă nu erau logodiţi, lui Yasuziro i-ar fi plăcut să se vadă cu prietena sa. Formă de cîteva ori numărul, pînă îi răspunse un glas femeiesc, oarecare, care-i prezentă mii de scuze pentru că în- tîrziase să ridice receptorul, şi îl informă că Tiyeko plecase la Hiroşhima cu două zile în urmă, chemată printr-o telegramă, deoarece maică-sa era bolnavă.

Toate castelele din Spania i se prăbuşiră. Trebuia sâ ia o hotărîre, şi anume cum să-şi petreacă seara aceasta. Stînd întins pe tatami, îşi vîrî mîinile sub cap şi. aşteptînd să i se aducă de la călcat uniforma, porni să admire reproducerile din seria „O sută de înfăţişări ale lui Fuji Yama" de Hokusai, ce erau agăţate pe pereţi.

Se auzi un ciocănit discret, şi în uşă se ivi o servitoare drăgălaşă, cu vestonul lui de locotenent pe mîinile întinse. Cu o plecăciune elegantă i-1 înmînă posesorului şi, îmbujorîndu-se sub privirea insistentă a lui Yasuziro, ţîşni afară din odaie.

Faptul acesta, neimportant în sine — apariţia în odaia lui a unei femei tinere şi plăcute — îl tulbură. Era şi firesc — nu i se întîmplase niciodată aşa ceva, în cele şase luni de navigaţie. Noaptea, numai luna curioasă îşi arunca privirile în cabina lui. Yasuziro simţi nevoia de a se afla într-un anturaj ma vesel. Dracul s-o ia de treabă ! De cîtă vreme nu mai auzise sunetul strunelor de syamisyen şi melodiile gingaşe ce răsunau în căsuţele gheişelor ! De cînd nu mai văzuse mişcările mlădioase şi pline de graţie, precum şi strălucirea ochilor vicleni din dosul evantaielor jucăuşe !

Din păcate, nu vor fi împreună cu el vechii tovarăşi de luptă şi participanţi nelipsiţi la chefurile lor de celibatari, Kyenzi Takasi

şi Hoiuro Osada. Şi nu va fi nici învăţătorul său. Morimoto, în preajma căruia se simţea ca un ucenic. Doi din ei îşi aşteptau permisiile la bordul portavionului „Akagi",

iar Hoiuro şi-a aflat liniştea in fundul oceanului. Pilotul se întrista. Fără voie, işi aminti versurile :

„Strigătul neaşteptat, plin de jale,
Al păsării fără suflet, din depărtarea toamnei,
îl ştii tu oare ?« *

Obişnuinţa de a trăi şi de a te afla in societatea ofiţerilor de marină se dovedi destul de puternică. Dar cine stă să tînjească prea mult, atunci cînd ai douăzeci şi unu de ani ? „N-am să-mi irosesc zilele permisiei cu-atîta zgircenie acordată", se gîndi Yasuziro.

Imbrăcîndu-şi repede uniforma, ieşi din casă. Acuma cugeta numai la femei. Tulburat de anticiparea mingîierilor lor, locotenentul grăbi pasul spre labirintul ulicioarelor din Yosi-wara, celebrul cartier al „felinarelor roşii", populat de gheişe şi de venalele zeiţe ale dragostei.

2

încă nu se întunecase bine, dar ferestrele majorităţii caselor erau luminate, iar uşile larg şi ospitalier deschise. La ferestre, stăteau şi priveau femei sulemenite, îmbrăcate în chimonouri de culori aprinse, cu coafuri neverosimil de complicate.

Yasuziro înainta de-a lungul caselor, examinind această marfă vie. Multe dintre femei erau chiar drăguţe, însă ofiţerul trece pe lîngă ele în căutarea a ceva deosebit şi neobişnuit. După ce parcurse vreo cîteva străzi, se opri în dreptul unei ferestre mari, dincolo de care o tînără jucîndu-se cu evantaiul, discuta ceva cu un băieţel foarte drăguţ — un paj kamura aflat în slujba ei. De îndată observă că atrăsese atenţia unui ofiţer de marină, însă modestia feminină, care se bucură de-o înaltă preţuire în Japonia, îi interzicea chiar şi ei, unei curtezane, să invite bărbaţi în odaie. Lucrul acesta nu se cuvenea făcut. Pentru cei care ar fi intenţionat să intre, uşile erau deschise. „Pesemne este o «taifu»" ** gîndi pilotul. Dar el îşi
putea permite şi-o distracţie atît de scumpă. i

*** Simazaki Toson — poet japonez ; a trăit de la sfîrşitul secolului al XIX-lea, pînă în prima jumătate a celui de-al XX-lea.**

**** Gheişă de cea mai înalta categorie.**

C-da 42 coala «

Decis în privinţa alegerii făcute, Yasuziro păşi în odaia tapisată cu mătase aurie. Aici, fu întîmpinat ca un oaspete de vază. Gheişa, care din fragedă tinereţe efectuase o ucenicie specială, cunoştea la perfecţie gusturile şi pretenţiile fiilor lui Yamato [3]. Nu era cuviincios să-şi expună vederii frumuseţea picioarelor, aşa cum fac femeile europene, sau să-şi ascundă faţa sub feregea, ca musulmanele. Ştia prea bine că aceste atribute ale frumuseţii feminine ocupă un loc infim în ritualul seducerii bărbaţilor japonezi. Iar pe Yasuziro îl atrăsese nu gingăşia chipului puternic fardat şi nici trupul bine făcut, dar abia sesizabil sub chimonoul larg, legat cu un obi lat. Privirea lui stăruise asupra gulerului vestmîntului. In timp ce curtezana, înclinată într-o adîncă plecăciune, îngăduia contemplarea gîtului şi-a părţii superioare a spatelui, prin tăietura adîncă a gulerului chimonoului, pajul oferi şerveţele înmuiate în apă fierbinte, pentru împrospătarea feţei şi a mîi- nilor.

Gheişa stăpinea excelent arta „yugen*' — a elocvenţei, fiecare frază pe care o rostea deschizînd spaţii largi pentru zborul fanteziei. Chiar şi tăcerea era un fel de vrajă, care te transporta într-o altă lume, de basm şi desfătare.

Yasuziro bău sake şi-i ascultă glasul gingaş, ca şi ciripit 11 1 unei păsări :

„Astăzi, înaintea florilor beau
Fiecare poc^l pînă la fund.
Mă ameţesc, aflat în culmea fericirii şi-a liniştii.
Şi număr pocalele de vin..."

Doamna Kabayasi era uimită că nu i se trezise chiriaşul pentru micul dejun, ba era gata sâ piardă şi prînzul. Cind se duse să-1 deştepte, acesta o rugă să i se servească susi[4] şi un pocal cu sake.

în timp ce mîncă şi bău, Yasuziro decise să plece numai-decât la Hiroshima ■— oraşul copilârei sale, acolo unde îi locuiau părinţii şl încotro dispăruse în mare grabă micuţa Tiyeko, îngrijorată de boala mamei sale.

îşi anunţă părinţii, printr-o telegramă, de sosirea lui, îşi strînse bagajul sărăcăcios şi îşi luă rămas bun de la ospitaliera doamnă Kabayasi.

---

3 **Numele unuia din triburile străvcchi, întemeietor al naţiunii japoneze.**

4 **. ** Chiftcluţe din orez, cu sos, învelite în peşte crud.**

CAPITOLUL IV

1

Cînd Yasuziro deschise ochii, văzu la câpătîiul său o pisicuţă de porţelan, care, ridicîndu-şi lăbuţa, implora binecuvîntarea zeilor asupra stăpînilor ei. Urecheia stîngă îi era niţel ciobită — urmare a ştrengăriilor lui din copilărie.

— Bună, Kiska, îi spuse el, apelind la aceleaşi cuvinte pe care le rostea cînd era mic. Scoţînd mîna de sub plapumă, mîngîie pisicuţa pe cap : amintirea anilor copilăriei îi umplu pieptul de bucurie. De multişor nu mai fusese pe acasă. Aici, nu se schimbase aproape nimic, dar totul devenise mai mic, miniatural. Poate Yasuziro însuşi crescuse la proporţii neobişnuite. întorcîndu-se pe spate, înlătură plapuma de mătase cu care-1 acoperise, grijulie, maică-sa. Dinspre hibachi [5] dogorea. Aerul înăbuşitor din odaie era plin de efluvii aromate. Pesemne, dincolo de paravanul ce despărţea încăperea, tatăl său ardea lumînări în faţa altarului familiei, înălţînd laude prea- bunei şi îndurătoarei zeiţe Kannon, care li—1 păstrase nevătămat pe fiul lor mai mic şi-1 adusese în casa părintească, măcar pentru scurt timp.

Yasuziro se uită la ceas. Era şapte şi ceva. „Cam devreme", gîndi el, şi încercă să adoarmă din nou. Capul încă nu i se desmeticise ca lumea, după băuturile alcoolice consumate în ajun. O jumătate de oeas de somn l-ar fi ajutat să-şi recapete obişnuita lui stare de prospeţime. Dar nu mai izbuti să aţipească. Ii reveneau în minte, cu insistenţă, amănuntele serii sărbătoreşti de ieri.

In afară de rubedenii, la festivitatea organizată cu prilejul sosirii băiatului, tatăl îl poftise şi pe vechiul prieten Kyosi Morisawa, un negustor bogat, care se ocupa cu comerţul de mătase brută. Kyosi Horisawa avea patru fete, printre care se număra şi cea mai mică, fiica lui iubită, Tiyeko. Bă-

5 **Tavă pentru Jăratec, folosită In Ioc de sobă pentru încălzitul încăperilor.**

trinul Morisaka fusese mult timp îndurerat de lipsa unor băieţi, care să-i continue neamul. „Sacul e mic, dar intră mult în el ; fata-i mică, dar cheltuielile-s uriaşe", îi plăcea lui să repete un vechi proverb japonez. Insă din clipa, de cind, în casa sa intrase, cu drepturi de fiu, soţul celei de-a doua fiice, care-şi luase numele de Morisawa, bătrînul se liniştise, iar după puţin timp uită de-a binelea că fiul acesta nu era din singele lui.

Se goliseră cîteva sticle cu etichete de un galben-veninos. După ce sakeul încălzi stomacurile şi sufletele celor prezenţi, şefii clanurilor Hattori şi Morisawa hotărîră să se înrudească. Intenţia de a-1 căsători pe. Yasuziro cu Tiyeko nu era ceva nou, insă acuma se lua o decizie oficială, definitvă şi ireversibilă. Pentru asta, nu aveau nevoie de consimţămîntul tinerilor. Veacuri de-a rindul copii familiilor japoneze se căsătoriseră la alegerea părinţilor. Aşa se făcea şi acum.

Decizia părinţilor nu-1 deprimă cîtuşi de puţin pe Yasuziro. Ii făcea plăcere gîndul că avea să se căsătorească, luîn- d-o pe Tiyeko. Data nunţii — peste cinci zile (ostaşul nu are timp să tărăgăneze chiar şi cînd e vorba de procedură) — i se păru prea îndepărtată. Yasuziro ar fi dorit mult de tot s-o vadă de Tiyeko, însă ştia că aşa ceva era imposibil. Nu i-o vor arăta pînă la nuntă, care se decisese să fie celebrată conform vechiului ritual.

„Cum o fi ?" Gîndul acesta nu-i dădea deloc pace loco- tenentului, deoarece aproape că nu se cunoşteau, deşi în fra- geda lor copilărie petrecuseră împreună, jucîndu-se pe stradă. Yasuziro era mai mare cu trei ani decît Tiyeko şi întotdeauna se purtase îngăduitor cu fetiţa aceea sprintenă, avînd ochi de ştrengăriţă.

Mai tîrziu, cadetul Yasuziro aflase că Tiyeko studia la Tokyo. Ba chiar intrase şi în posesia numărului ei de telefon şi cercetase unde locuia. Dar nu avusese ocazia sâ se în- tîlnească. în primul rînd, îl împiedicau normele buneicuviin- ţe japoneze, iar, în al doilea rînd, cadetul Yasuziro se obişnuise sâ- şi petreacă rarele ore de înviorare împreună cu colegi de- ai sâi, puşlamale ce se simţeau — ca şi el — mai bine în societatea unor femei mai coapte şi mai accesibile, decît în preajma unei făpturi neprihănite, care purta numele de Tiyeko...

Se auziră nişte paşi uşori şi Yasuziro se trezi din visele lui de tinereţe. Maică-sa aruncă o privire în odaie şi-1 pofti la micul

dejun. Imbrăcîndu-şşi in grabă un chimono lejer.
locotenentul se duse repede în camera de baie. Tatăl său, ca un adevărat japonez, era un conservator inrăit în multe aspecte ale vieţii. Bunăoară, nu fusese de acord să-şi instaie- ze o cadă in locuinţa sa. Bătrînul prefera să se imbăieze, după străvechiul obicei japonez, într-o putină mare de lemn, în care apa fierbinte provenea de la un boiler cu gaze, ultra- contemporan.

Nimeni nu i se împtrivea capului de familie, deşi majoritatea celor ai casei ar fi dorit să-şi facă baia într-o cadă o- bişnuită şi nu la putină

Rîzînd de ciudăţeniile lui taică-său, Yasuziro se cufundă pînă la gît în apa fierbinte, în care se mai scăldaseră, pînă atunci, în aceeaşi zi, părinţii şi fraţii săi. Bărbaţii din familia Hattori se grăbeau să plece la serviciu. Banca „Sumitomo" îşi deschidea birourile la nouă fix. Directorul era mîndru de ordinea şi punctualitatea ce domneau în templul financiar care îi era subordonat şi supraveghea, extrem de sever, disciplina salariaţilor, indiferent de funcţia pe care o aveau. De aceea, cînd Yasuziro pătrunse în odaie, înviorat de baie. micul dejun era în toi. Bărbaţii, şezînd pe perini în faţa unei măsuţe joase, mîncau sukiyaki de găină. Plecîndu-se înaintea lui taică-său şi a fraţilor şi cerîndu-şi iertare că întîrziase la micul dejun, Yasuziro îşi luă beţişoarele pentru mîncare

în dimineaţa aceasta era preocupat de gîndul darului de nuntă pe care trebuia să i-1 facă lui Tiyeko. Dupâ ceai. taică-său îşi aprinse o ţigară şi, de parcă ar fi citit gîndurile băiatului mai tînăr, arătă spre un pacheţel ce se afla în n'sa de sub kakemono — ruloul de hîrtie cu ideograme frumos desenate.

—Cum îţi place yui-no [6] ?

Desfăcînd pacheţelul, Yasuziro găsi în el un chlmonn d<? brocart, brocart cu desene aurii fantastice, împletite cu dragoni. berze, flori de lotus şi crizanteme.

—O, exclamă el. Dar este un dar princiar ! îţi mulţumesc, dragul, darnicul şi mărinimosul meu părinte! întotdeauna am sâ mă rog cerului pentru sănătatea şi fericirea dumitale.

Darul i-a fost trimis logodnicei împreună cu o statuată de argint. Aceasta reprezenta trei maimuţe, din care una închidea ochii, alta îşi ţinea gura strînsă, iar cealaltă îşi astupa urechile. Sculptura, glumeaţă la prima vedere, era, de fapt.

6 **Cadou, cu prilejul logodnei.**

simbolul trist al smereniei şi supunerii femeii „Mizam" — povăţuia o maimuţă . închide ochii şi nu băga de seamă nimic ; „kikazaru" — îndemna cealaltă, care-şi astupa urechile : nu asculta nimic ; „ivazaru" — conchidea a treia : închide gura şi nu spune nimic Smereşte-te, nu fi geloasă, nu contrazice — iată înţelepciunea, care, de secole oprima femeia japoneză. Aşa a fost cu veacuri în urmă, iar în al cincisprezecelea an al erei Showa nu mai era nevoie să fie modificată ordinea existentă, mai ales datorită faptului că stăpînilor lumii — bărbaţilor, le convenea o asemenea aşezare a lucrurilor, ti scutea pe bărbaţii japonezi, invidiaţi de bărbaţii altor popoare. să aibă soţii arţăgoase, nesupuse şi stricate. Iar în familii domnea buna-cuviinţâ. Chiar şi cei mai prăpădiţi băr- băţei erau — în ochii soţiilor şi ai membrilor familiei — nişte patriarhi, ale căror cuvinte trebuiau socotite literă de lege.

2

în ziua următoare, după inminareu darului miresei, în casa lui Yasuziro au fost aduse aşternutul şi zestrea „hana- yome" („floricica") fiicei care pătrundea în familia Hattori.

Iar apoi. timpul parcă s-a oprit în loc. Logodnicul n-a mai fost în stare să se ocupe de nimic serios. I s-a părut că două zile au dăinuit cit o săptămînâ. Şi. în sfîrşit, sosi şi momentul nunţii.

Spre seară, terminaseră cu toate pregătirile, pentru ceremonia căsătoriei. Yasuziro, din ce în ce mai nerăbdător, privea uliţa, fumînd al doilea pachet de ţigări.

Procesiunea nunţii îşi făcu apariţia înainte de apusul soarelui. Mireasa păşea însoţită de peţitc i. părinţi şi neamuri. In urma tuturor veneau băieţii, purtind solemn în cutii de lac darurile pentru mire.

Yasuziro nu-şi mai lua ochii de la mireasa ce se apropia. Era încîntătoare, în pofida tristeţii adînci ce o podidise, pricinuită de gîndul câ îşi părăseşte, pentru totdeauna, familia şi casa părintească. De ea se îndepărtaseră, de-a pururea, în- tr un trecut fără de întoarcere, şi universitatea pe care nu apucase sâ o termine şi întreaga ei viaţă de fecioară. Capul lui Tiyeko era împodobit cu o găteală albă, ce ascundea imaginarele „cornuleţe ale geloziei". Cele cîteva chimonouri îmbrăcate de mireasă se observau unul peste altul. Datorită nenumăratelor veşminte, tinăra părea niţel cam plinuţă şi ceva mai trupeşă, iar încălţările gyota, înalte şi daurite, o răceau sâ arate mai înaltă şi

mai în vîrstă. Găteala lui Tiyeko se încheia printr-un brîu — obi — cusut cu fir de aur, şi legat la spate cu o fundă mare, ce sugera forma unui fluture imens. Gazdele şi oaspeţii se întîmpinară, plecîndu-se adînc, îndelung şi politicos, şi mult timp şi-au urat unii altora fericire şi viaţă lungă.

în sfîrşit, obosiţi de respectul pe care şi-1 arătau reciproc, şi-au adus aminte de mire şi i-au prezentat mireasa. Cei doi ani trăiţi în capitală de Tiyeko nu trecuseră degeaba. Lui Yasuziro îi sări imediat în ochi arta ei de a se purta elegant şi degajat. Tiyeko se apropie de el, se plecă adînc şi, ri- dicîndu-şi faţa uşor fardată cu alb, însă tot copilăros de drăguţă, îl privi ţintă, cu ochii ei negri, niţel migdalaţi, fără să-şi ascundă curiozitatea.

Yasuziro, captivat de frumuseţea miresii sale, zîmbi şi se înclină într-o plecăciune adîncă, rostind fraza clişeu, de secole şlefuită, pe care o adresau logodnicelor lor străbunii de demult :

— Pentru întîia oară sînt privit de ochii tăi graţioşi !

Era adevărat. Copilăria nu intra la socoteală. în faţa lui Yasuziro se afla o fată aproape necunoscută. Toate îi plăceau la ea : şi glasul melodic şi mersul uşor, aerian, şi trăsăturile ovale, tipice figurii japoneze.

Ceremonia de prezentare a miresei către mire luă sfîrşit şi cortegiul sărbătoresc se îndreptă spre templul shintoist, împiedicîndu-se în pietrişul mărunt aşternut pe drum [7]. Veniseră „zilele fericite ale toamnei" şi lîngă templu era animaţie. Oprindu-se înaintea toriyului "*, bătură cu toţii armonios din palme, invocînd zeii Shinto, şi începură să le facă vînt cu ramuri verzi noilor căsătoriţi.

Oaspeţii, după ce se înapoiară de la templu, fură poftiţi într-o uriaşă încăpere, în care fuseseră aşternute douăzeci şi cinci de tatami, şi din care se scoseseră paravanele despărţitoare. Mesele se fringeau sub povara nenumăratelor mîncăruri şi a sticlelor cu sake încălzit în vederea festivităţii. Musafirii s-au aşezat la mese, iar lîngă altarul shinto al casei începu ce- remonia san-san-kudo. Băieţei şi fetiţe, in vîrstă de şapte ani, umplură pocalele pentru mire şi mireasă. Yasuziro şi Tiyeko sorbiră de trei ori cîte-o înghiţitură de sake, din trei pocale pe

---

7 **Drumurile de acces spre templul shintoist sînt acoperite cu pietriş mărunt, în scopul de a aduna gîndurile credincioşilor şl a-i pregăti pentru comunicarea cu divinităţile Shinto.**

care le schimbară intre ei, şi îşi jurară unul altuia credinţă.

Apoi porniră sâ bea şi neamurile şi, tot în acelaşi chip, cîte trei înghiţituri din trei pocale diferite. După asta, copiii care turnaseră sakeul au fost trimişi acasă, nu mai înainte de a li se fi oferit dulciuri. împreună cu ei plecă şi mireasa, ca să-şi mai dezbrace din nenumăratele-i veşminte ce-i stînje- neau mişcările, şi sâ se înapoieze în chimonoul dăruit de mire. Tiyeko reuşi, într-un scurt răstimp, să-şi aranjeze pârul în coafura „marumagiye" pe care o poartă femeile măritate Singura încălcare a tradiţiei străvechi — nu-şi vopsise dinţii cu negru.

Reîntoarcerea miresei a reprezentat, de fapt, semnalul pentru deschiderea sărbătorii. Lumea şi-a umplut pocalele şi, după ce le-a golit, s-a pus pe mîncat. Tinerii au fost şi ei siliţi sâ bea. iar ca să fie fericiţi, sâ guste komboy — alge înăbuşite. care. conform superstiţiilor japoneze, aduc mulţumirea in casă.

Cînd oaspeţii, îngreunaţi de vin şi mîncăruri şi-au pierdut interesul faţă de conţinutul sticlelor şi al platourilor de porţelan, îşi făcură apariţia muzicanţii. Răsunară apoi sunete melodioase de koto, biva şi flaut. Iar musafirii porniră să intoneze cîntecele lor preferate.

Veselia generală îşi atinsese punctul culminant şi Yasuziro îşi dădu seama câ asistenţa uitase de tinerii căsătoriţi. O chemă. încet, pe Tiyeko, aflată nu departe, lîngă părinţi.

Mireasa pricepu, după mişcarea buzelor, ce anume o ruga Yasuziro şi. uşurel, se furişă pe uşă. Pe urmele ei purcese şi mirele.

Ospăţul ţinu trei zile, dar tinerii căsătoriţi, îmbătaţi de dragoste, aproape că nu mai observau ce se petrece în preajma lor. Nu mai auzeau nici toasturile, nici sunetele syamisyenu-rilor, nici cîntecele oaspeţilor care se chercheliserâ bine.

Totul are insă un sfîrşit. Mai întîi s-a terminat cu nunta, iar peste încă patru zile se apropie şi încheierea permisiei, care zburase ca un vis. Gîndul că avea să fie timp îndelungat despărţit de Tiyeko îi tortura sufletul lui Yasuziro, dar datoria de ofiţer al flotei imperiale ii poruncea să se înapoieze pe port-avion.

Sosi şi ziua despărţirii. Plecîndu-se adînc în faţa părinţilor şi a soţiei, Yasuziro urcă în vagonul expresului de Tokyo. Un şuier răguşit anunţă pornirea trenului. O smucitură — şi peronul gării din Hiroshima, cu cei ce-1 petrecuseră, pluti în urma aviatorului.

Iar în urechi încă mai continua să răsune glasul maică-sii, rugîndu-1 să aibă grijă de el, precum şi şoaptele lui Tiyeko, făgăduindu-i că avea sâ-i dăruiască un fiu.

Indiferent faţă de destinele omeneşti, expresul îşi mărea viteza şi-1 ducea pe Yasuziro cît mai departe, tot mai departe de cei pe care îi iubea şi care-1 iubeau.

CAPITOLUL V 1

Săltînd pe creasta valului, Charles Mallory îşi roti privirile. Plaja era atît de departe. încît nu era în stare să-1 distingă pe cei aflaţi pe ea. Se gîndi : „Te pomeneşti c-a sosii timpul să mă întorc". Dar comandantul său, Robert Hnrris, menţinîndu-se pe planşă, continua să plutească înspre partea deschisă a oceanului. Charles îl întrebă cu o falsă însufle'ire :

—Ei, Bob. încă nu se vede Fuji Yama ?

Capul în cască albastră se răsuci spre el.

—Acuş ne-ntoarcem...' Să aşteptăm un val mai mare.

După cîteva minute, se apropie un val uriaş, cu creastă albă şi înspumată.

—Haidem ! strigă Robert.

Pregătind planşele, se avântară cu faţa spre mal, aşteptînd apropierea celui de „al nouălea val". Acesta se ivi lîngâ ei, parcă furişîndu-se, clocotind abia auzit, cu spume pe coamă, înşfăcată de val, planşa fu cît pe ce sâ-i fie smulsă din miini lui Charles. Abil, el izbuti sâ se suie pe ea şi, legănîndu-se. porni în zbor către plajă. Nu prea departe, Robert. întocmai ca un schior de munte pe-o pîrtie de slalom, luneca, odată cu valul, pe planşă.

—Oho-ho-ho ! strigă Charles, cuprins de-un entuziasm frenetic.

—Formidabil ! îi răspunse Bob Harris. Păcat, numai, câ ţărmul se-apropie prea repede.

într-adevăr, ajungeau la ţărm mult mai curînd decît se depărtaseră, atunci cînd plutiseră spre larg. De pe acum se auzea vuietul spargerii valurilor de mal. Cînd fură lîngă coastă, cei doi prieteni avură posibilitatea să aprecieze ce monstru încălecaseră. Era realmente un „al nouălea val" — un gigant printre celelalte valuri, care năvăleau peste Waikiki — plaja la modă a insulelor Hawaii. Charles fu cuprinse brusc de un puseu de încordare, plus o doză de frică — o stare asemănătoare fusese silit să depăşească la lansările cu paraşuta, mai înainte de a se zvîrli peste bordul avionului. Se pregăti şi, cînd valul ajuns lîngă bancul de nisip îşi mai încetini din viteză, iar coama purcese să i se răstoarne, se aruncă de pe planşă şi se cufundă într-o parte. Valul se prăbuşi asupra pilotului ca un bolovan de mai multe tone şi îl răsuci pe loc, învîrtindu-1 şi tîrîndu-1 în pîntecele lui. Pe urmă, Charles nu-şi mai putu aminti cît timp dăinuise uluitoarea rostogolire în puhoiul urlător. Cînd îl trîntise cu spinarea de fundul de nisip, izbutise, cu abilitate, să-şi ia vînt cu picioarele, din răsputeri, şi să iasă la suprafaţă. Dar abia apucase să tragă niţel aer in piept şi corpul îi fu înşfăcat de şuvoiul ce se retrăgea de la mal, tirîndu-1 îndărăt, în adîncuri, unde se năştea valul următor, de mai mici dimensiuni, din fericire.

Simţind că se asfixiază de încordare, Charles încercă să se degajeze din îmbrăţişările viitorii. Dar ce reprezenta puterea lui, împotriva energiei produse de spargerea valurilor oceanului de ţărm ? Pilotul fu aruncat oa un fir de iarbă, a- coperit cu spumă clocotitoare şi din nou rostogolit la cîţiva metri de mal...

Cînd, în cee din urmă, Charlhes ieşi pe usoat, picioarele-i tremurau şi inima îi bătea ca un motor supraîncins, la turaţie maximă — gata să se înece. Luîndu-şi planşa zvîrlită de ape, se îndreptă spre Robert, care se tolănise pe nisipul înfierbîn- tat. Prietenul său avea o înfăţişare mult mai vioaie. Cu o indiferenţă prefăcută, se interesă r

—Ei. cum a fost ? Ce impresie ţi-a făcut ?...

—M-am temut că n-am să mai scap : m-a dat peste cap. Insă Charles nu era dispus la confidenţe, ci continuă vesel : în genere, a te scălda în apele insulelor Hawaii este o plăcere ce nu poate fi comparată cu nimic altceva. Şi esenţialul e că aici ai posibilitatea sâ te ocupi de sportul acesta în tot timpul anului. Din păcate, n-au mai rămas decît trei zile din

permisie.

Cuvintele rostite de Chrles fură acoperite de zgomotul unui avion „aerocobra". Acesta pătrunsese deasupra plajei, ia mică înălţime şi, după ce se răsuci într-o serie de tonouri ascendente, dispăru în albastrul cerului.

Robert petrecu avionul cu privirea

—Ştii, mi s-a cam făcut de zbor...

—Oare există şi momente cînd n-ai poftă de zbor ?

—Uneori, se mai întîmplă... Cînd şezi în carlingă, cîteva schimburi la rînd.

—Iar eu am impresia că n-am să mă satur niciodată. Cind m-am înălţat pentru întiia oară în văzduh, atunci mi-am dat seama, deodată, care-i vocaţia mea. Iar cursurile de la universitate au devenit formale, numai ca să nn-i întărit pe părinţi.

—Mai bine te inscriai imediat la şcoala militară.

—Asta nu era chiar atît'de simplu de înfăptuit. Părinţii n-aveau prezidenţi şi senatori printre prieteni, ca să-mi obţină o scrisoare de recomandare Dar nici nu erau. în chip deosebit, de acord cu opţiunea mea...

Soarele dogorea. Robert se întoarse pe spate

—Nu cumva să ne prăjească...

De alături, răsună un rîset de femeie. Charles se ridică. In apropiere, îndreptîndu-se spre plajă, păşeau două tinere. Una dintre ele — slăbuţă şi cu pistrui pe faţă. cealaltă — îndesată, negricioasă şi cu ochi mari, ca de indiană. Femeile erau privite cu dorinţa în ochi de nenumăraţii pierde-vară ce împînziseră plaja.

—Ascultă Bob, n-o cunoşti pe dumnişoara ? Charles arătă cu capul spre femeia aceea frumuşică şi fîşneaţă.

Robert aruncă o privire şi. cu o mişcare mlădie de felină, se îndreptă.

—Helo. Kate ! Haideţi aici, să vă prăjiţi cu noi.

—Bob ? Nu te-am văzut de-o sută de ani I O să ne bronzăm. Mai întii însă vrem să ne scăldăm.

—Astăzi sînt valuri puternice.

—Mie. aşa-mi place marea.

—Kate, ia-mă cu tine. N-ai voie să intri în mare fără un ocrotitor. Toţi rechinii din Pacific au să dea năvală asupra unei bucăţele atît de apetisante.

—Eşti insuportabil. Bob, ca şi mai înainte, îl ameninţă Kate,

aruncîrdu-şi, în acelaşi timp, privirea spre Charles. E prietenul tău ? Prezintă-i-l lui Mary. Atinse mina slăbuţei însoţitoare. Dealtminteri, nici tu. Bob. n-o cunoşti Am sâ te rog s-o iubeşti şi s-o preţuieşti Ea-i Mary. verişoara mea <un Houston.

—Robert Harris, pilot de vînătoare. Născut în Oak-Hill, Virginia de Est.

—Ce oficial 1 Mary zîmbi şi, dîndu-se înapoi cu un pas, execută o reverenţă.

—Charley, fă-te-ncoa ! îl strigă Robert pe locotenent. Este un gentleman — prietenul meu şi pilot coechipier. Nu-i un simplu pilot, ca noi păcătuşii, ci' şi un maestru în nu mai ştiu cîte arte frumoase, ziarist şi viitor scriitor, pe deasupra.

—E plăcut să faci cunoştinţă cu-o asemenea celebritate ! exclamă Kate. La revedere, pe curind ! îşi vîrî părul sub casca de cauciuc şi se cufundă în valul ce se apropia rostogo- lindu-se. Mary nu riscă să intre în apă mai adînc decît pînă la genunchi. Marea i se părea extrem de agitată.

—Cine-i Kate, asta ? îl întrebă Charles pe Robert.

—O veche dragoste de-a mea. Ii făceam curte in acelaşi timp cu Eugene Tekker, un aviator din marină. Şansele noastre păreau a fi egale, dar ea 1-a preferat pe Eugene. Mult timp n-am putut-o ierta. Acum un an, a rămas văduvă. Iar, nu de mult, a declarat că niciodată de-acum încolo nu se va mal căsători c-un aviator. De data asta, îi dă tîrcoale un oarecare Henry Hughes, marinăraş pe portavionul „Yorktown". Şi dracu' să-1 ştie, pe oe post se află, de logodnic sau de a-mant. In orice caz, astăzi am să depun eforturi pentru a lă-muri şi treaba asta.

Peste puţin timp, Kate ieşi din apă. Charles îşi exprimă admiraţia pentru curajul şi arta ei de înotătoare. Bărbaţii se aşezară în jurul şezlongului pe care luase loc Kate, înscăunîn-du-se ca o regină pe tron. Iar ea porunci :

—Chack, fă-i un pic de curte prietenei mele ! Mary e-o fată modestă şi drăguţă.

„Doamna mi-a indicat locul ce mi se cuvine, gîndi Charles. Ei. ce să-i faci, ne vom produce şi-n roluri secundare. De dragul prietenei, eşti în stare să te pretezi la orice sacrificiu !".

„Fata modestă", Mary, dîndu-şi seama că toată atenţia bărbaţilor era concentrată asupra strălucitoarei sale prietene,

porni să producă fum dintr-o ţigară şi, arborîndu-şi pe nas nişte ochelari imenşi, se cufundă în lectura unui roman poliţist, pe coperta căruia un gangster mascat trăgea din două Colturi Băieţii o amuzau pe Kate cu bancuri recente, importate de pe continent. Asta, pînă în clipa cînd Mary, de-a cărei prezenţă uitaseră, le aminti de existenţa ei :

—Dragii inei gentlemani, duceţi-vă careva din voi, uite, la maşina aceia cenuşie, şi scormoniţi niţel prin portbagaj. Sufăr groaznic din pricina a trei vicii : plictiseala, sete şi pofta de -a mă îmbăta.

Robert comandă :

—Profesore, fiind mai tînăr ai-un gentleman perfect, vei fi silit să te plimbi un pic lf cuerea lui Mary. Consideră că, dintr-un singur foc, comiţi douCi fapte bune r satisfaei capriciul unei domnişoare şi-i faci o piăcere şefului tău.

Charles se ridică şi păşi agale, în silă, spre Chryslerul ce-nuşiu. care era parcat la intrarea pe plajă. N-avea nici un chef să bea. Iar, în plus, nu se pricepea să acţioneze bărbăteşte în această privinţă, ca Robert şi alţi piloţi din escadrilă, care lăsaseră să curgă în organismul lor nu numai un singur galon din tot soiul de mixturi alcoolice.

2

Charles se trezi seara, tîrziu. întorcindu-şi capul greoi un obuz de tun, privi împrejur, încercînd să rezolve enigma : unde se afla şi cine era persoana care sforăia monstruos în a-propiere ?

în bezna înăbuşitoare, îmbîcsită de fum de tutun, vibrau, dedublîndu -se, contururile difuze ale unui mobilier necunoscut. Cineva, care horcăia în preajmă, la un moment dat încetă, scîrşni din dinţi şi se mişcă. Un al doilea, nemişcat, abia se putea distinge într-un colţ al încăperii. Charles, dînd de întrerupător, aprinse lumina de sus.

în faţa ochilor îi apăru o odaie în plină neorinduială, ca după un chef. avînd pereţii drapaţi cu mătase chinezească. Persoana cealaltă, a doua, care şedea în colţ, se dovedi a fi un Buddha de lemn. Pe perete, deasupra statuii lui Buddha atîrna o colecţie de evantaie japoneze. Masa ce se găsea în centrul odăii era acoperită de sticle goale, pocale şi vase murdare. De-a curmezişul divanului, de lîngă peretele de vizavi, era culcat Robert Harris, cu uniforma boţită. Lumina vie ce-1 izbise în ochi,

îl trezi Bob mormăi ceva, nemulţumit. îşi miji ochii şi-şi deschise pleoapele. Suferinţa se citea pe figura sa. Se aşează în capul oaselor, pe divan, freeindu-şi fruntea cu palmele, şi întrebă :

—Nu dormi. Chack ?

—M-am trezit, însă nu-mi pot da seama unde sîntem.

—Da, mâi frate, ieri, mai.spre sfîrşit, ieşiseşl compleţi din circulaţie. Deşi nu-i nimic de mirare în privinţa asta. Am băut toată ziua, ca nişte cow-boy din vestul sălbatic. Mai întîi, pe plajă, la restaurantul japonez „Sute-Ro", iar după aceea acasă, la Kate Tekker.

—Acum, parcă-mi amintesc ceva, dar confuz. Am impresia că organizasem amîndM un rodeo pe gazonul de lîngă locuit lui Kate. Eu făceam pa vaca, păşteam iarbă, mugeam şi împungeam. Iar tu zk?ai <Jă eşti cow-boy, şi tot încercai s-arunci asupra mea un lasou, utilizîndu-ţi bretelele de la pantaloni.

—Da, a fost ceva în genul ăsta.

—Ascultă, trebuie s-o-ntindem cît mai iute, pînă nu se trezesc gazdele. Altminteri, or să ne ardă obrajii de ruşine, pentru faptele săvîrşite.

—Fii liniştit, micule ! Şi amfitrioanele noastre se piliseră zdravăn şi ne-au apreciat cum se cuvine umorul.

—Nu ! Trebuie să plec acasă. In ce dată sîntem azi ?

—Dimineaţa, eram in şapte.

—Atunci, Robert, ne-a expirat permisia.

—Ba nu s-a terminat — astăzi e duminică.

—Oricum, nu mai pot rămîne aci. Unde au telefonul 7

—Uită-te în odaia de-alături.

Charles formă numărul ofiţerului de serviciu pe baza aeriană.

—Alo i Tu eşti, Steph ? Te deranjează Charles Mallory. Dă-mi o mînă de ajutor, bătrîne, s-ajung la bîrlogul meu.

De mult timp ofiţerii de serviciu nu mai erau surprinşi de telefoanele nocturne ale piloţilor chercheliţi. Obţinînd a- dresa precisă, trimise un Willys după cel de-al doilea locotenent din noaptea aceea.

CAPITOLUL VI 1

I

Gam în Jur de 20 noiembrie, 1941, portavioanele „Akagi[14] şi „Saga[44] sosiră în apele riverane ale asprului Hokkaddo. Aid s-au întîlnit cu aproape toate partenerele lor de navigaţie de lîngă insula-poligon Sioku, devenită „Grădina morţii" pentru mulţi din colegii lui Yasuziro.

In rada de la Hittokapu se desluşeau contururile cenuşii ale uriaşelor portavioane „Hiryu" şi „Soryu", iar, ceva mal departe,

dincolo de ele, ancoraseră portavioanele Diviziei a treia „Zukaku" şi „Shokaku".

Distrugătoarele şi crucişâtoarul uşor „Abukumi", care se aflau în radă, păreau, în comparaţie cu acestea, nişte pigmei nimeriţi într-o turmă de elefanţi.

Odată cu sosirea în golf a diviziei de cuirasate ce naviga sub pavilionul contraamirarului Mikawa Guniti, in baia ne-încăpătoare de la Hittokapu se aglomerase aproape întreaga floare a flotei maritime militare a Japoniei.

în depărtatul golf, uitat de Dumnezeu şi de oameni, in răstimp de-o noapte se ivi un fel de oraş plutitor fantastic, alcătuit din cetăţi inexpugnabile, ferecate în cuirase groase.

Fumegind, ca o duzină de uzine metalurgice, sumbru şi încordat, îşi adunau forţele in vederea unei necruţătoare încercări. Tot aşa, cu multe secole în urmă, fumegau şi focurile hoardelor de huni, mai înainte ca aceştia să năvălească asupra pământurilor vecinilor lipsiţi de griji. Tot aşa, în tăcere şi răbdători, hunii aşteptau porunca lui Attila, pentru a se prăbuşi cu toată greutatea nenumăratelor lor hoarde peste duşmanul aţipit şi care nu-şi dădea seama de nimic.

Marinarii nu aveau nici o idee despre scopul sosirii lor la capătul de sud al şirului de insule Kurile, însă fiecare îşi dădea seama că nu era ceva întîmplător şi că mari evenimente se coceau pe zi ce trecea.

La 27 noiembrie 1941, escadra plecă în mare tainâ, sub acoperirea întunericului şi a perdelelor de fum instalate de distrugătoare. în seara aceea, aproape toţi marinarii de la baza Hittokapu fuseseră învoiţi, pentru a se crea impresia că flota se afla în bazinul portuar. în realitate, ea şi brăzda de cîteva ceasuri apele Oceanului Pacific, luînd cap spre est. Prezicătorii, care proorociseră un război cu Rusia, au fost dezamăgiţi. Rusia rămînea la pupa, şi se depărta din ce în ce mai mult. la fiece învîrtitură a arborelui de elice. Acum, tinerii ofiţeri erau înclinaţi sâ considere marşul acesta ca o aplicaţie obişnuită de flotă. Şi erau crezuţi cu plăcere. Vremea — proastă. Dar aplicaţiile de flotă se executau mai totdeauna pe vreme rea. care îngreuna şi mai mult complicatele zboruri de pe puntea portavioanelor.

Comandantul marii unităţi de portavioane, viceamiralul Chuichi Nagumo, îşi înălţase pavilionul pe „Akagi". Acuma, portavionul lor, devenind navă amiral, se afla în frunte. Dispozitivul de marş era acoperit de cuirasatele „Hiei", „Kirishima", de crucişătoarele „Chikuma" şi „Tone". Navele se prăbuşeau zdravăn de pe un val pe altul şi părea că nu există forţă capabilă sâ le oprească victorioasa înaintare. Distrugătoarele înguste, cu borduri joase, aveau cel mai mult de indurat. Se îngropau adînc în valurile ce năvăleau şi care se repezeau năvalnic de la prora spre pupa, amenințînd ca vîrte- jul apelor să smulgă suprastructurile punţii.

Oceanul rămase posomorit cîteva zile. La nebulozitatea joasă şi zdrenţăroasă, plutind deasupra navelor, se adaugă o burniţă măruntă. In clipa aceea, vizibilitatea devenise extrem de proastă. Portavioanele, în linie de şir, erau abia vizibile, iar vasele de apărare dispăreau complet, ascunse de vălul picăturilor de ploaie.

Pe 3 decembrie, timpul porni să se îndrepte. Avioanele de recunoaştere, care decolaseră de pe „Shokaku", descoperiră grupul de tancuri petroliere ce aştepta escadra în zona stabilită. Cu toată hula puternică, începu alimentarea cu combustibil.

Pomparea combustibilului de pe tancurile petroliere, pe vreme de furtună, este extrem de dificilă. Din pricina valurilor uriaşe, nu se putea aborda. A fost nevoie să se arunce bandula de la vreo douăzeci de metri. Yasuziro privise cu a- tenţie cum un marinar, învîrtînd bandula ca pe-o praştie, o zvîrle de pe tancul petrolier pe portavion.

Dinspre gurile.de alimentare, au tras apoi cu bandula un dispozitiv, pe care l-au întins ca un scripete, iar după aceea au instalat pe blocuri un furtun greoi şi gros. Pompele puternice au intrat în funcţiune şi combustibilul porni să curgă cu presiune, prin furtunul ce se flexa din pricina hulei, prăvă- iindu-se cu zgomot de cascadă în cisternele golite de carburant.

Primele care şi-au făcut plinul au fost distrugătoarele, ele avînd o mică autonomie de marş. După ce s-au alimentat, au dispărut în goană mai departe, ca o haită de ogari, în- cercînd să descopere duşmanul necunoscut. După vreo trei ceasuri, şi celelate nave ale marii unităţi şi-au ocupat locurile în dispozitivul de luptă.

Marşul continuă, fără ca efectivul să cunoască obiectivul spre care se îndrepta.

Pe la prînz, în ziua de 4 decembrie, marea unitate de portavioane ieşi din zona furtunii. Şi, în momentul acela, pe catargul pavilioanelor de pe portavionul „Akagi" flutură cea

mai venerată relicvă a **flotei imperiale** japoneze — **pavilionul** amiralului Togo, ce fusese înălţat **pe** cuirasatul **„Mikasir. in** zilele bătăliei de la Tsushima

Şi tuturor le-a fost clar câ navele marii unităţi **porniseră** la război.

2

Yasuziro fusese cuprins de un sentiment de entuziasm — urma să aibă loc un eveniment într-adevăr important, cînd aveai posibilitatea să-ţi manifeşti capacităţile : căci era ostaş japonez şi avea datoria să fie ori încununat cu laurii victoriei, ori să piară în luptă. Dar el credea în prima variantă. Morimoto îl convinsese că erau ocrotiţi de însuşi zeul războiului — Hatiman. Dar trebuie să te concentrezi şi să fii pregătit, pentru clipa cînd ţi se va cere toată dîrzenia de samurai. îşi alungă gîndurile de la bucuriile lumeşti, nelăsînd loc nici a- mintirilor despre Tiyeko. Yasuziro şi Kyenzi Takasi şi-au petrecut ziua, aproape în întregime, retraşi în lăcaşul de rugăciuni al navei, rugîndu-se zeilor pentru succesul armatelor japoneze. In a şaptea zi de marş, marea unitate de portavioane, atingînd din travers insulele Atki şi Midway, îşi schimbă direcţia spre sud-est. Şi, atunci, înaintea marinarilor tulburaţi, încremeniţi în rînduri strînse pe puntea de zbor a portavionului „Akagi", vorbi chiar viceamiralul Chuichi Nagumo. Cuvîn- tarea a fost scurtă şi solemnă :

— Divinul nostru mikado ne-a poruncit să pornim războiul cu americanii. Cea mai importantă bază navală militară a inamicului o reprezintă insulele Hawaii — Gibraltarul american ! Indiferent în ce direcţie şi-ar trimite inamicul navele în Oceanul Pacific, ele se vor opri totdeauna în insulele Hawaii. pentru alimentare. Iar din moment ce americanii şi-au amplasat flota la această bază avansată — o vom întîmpina la Pearl Harbor. In bătălia ce ne stă în faţă, fiecare va trebui să-şi facă datoria pînă la capăt".

La cuvîntarea viceamiralului s-a răspuns cu strigăte in- terminabile de „Banzai" !". Ofiţerii şi ostaşii erau cuprinşi de un acces de exaltare războinică. Dealtfel, dacă s-ar fi privit mai atent, atunci s-ar fi putut remarca în rîndurile marinarilor oameni care strigau „Banzai", cu mai puţin entuziasm. Pe figurile multora erau prezente urmele loviturilor de pumn

c-da 42 aoala I

pe care le administrau subofiţerii şi marinarii cu vechime. Bătaia era un fenomen obişnuit în armata şi flota japoneză.

După adunare. Kyenzi Takasi ii şopti lui Yasuziro :

—Tora, te rog sâ vii la mine. Am o mică surpriză.

Închizînd grijuliu uşa, Kyenzi scoase, dintr-un loc secret, o sticlă de sake „Cocorul alb". Ambii îşi dădeau foarte bine seama câ încălcau interdicţia cea mai severă.

—De dragul unui asemenea eveniment, se poate intra în conflict cu regulamentul, spuse Yasuziro, aşezîndu-se la masă.

—Mai ales câ s-ar putea să bem pentru ultima oară, a- dăugă întristat stâpînul cabinei, turnînd sake în pocale.

Război ! Acum, toate gîndurile marinarilor din marea unitate de portavioane se roteau în jurul acestui groaznic şi scurt cuvînt.

—Kyenzi-san, te afli oarecum într-o dispoziţie sufletească suficient de amară... Sâ bem pentru grabnica zdrobire a Americii şi pentru întoarcerea noastră victorioasă şi fericită. Uită-te ce forţe înaintează spre Hawaii! Le vom nimici flota ! Şi ce-or să facă americanii, cu toatâ tehnica lor, fără flotă ? Numai să fie destule ţinte, demne de aparatele noastre Y-97. De le-am captura flota din Hawaii !

—Yasuziro-san, ai avut ocazia sâ vizitezi Hawaiiul ?

—Nu. dar de ce mă întrebi ?

—In 1939,.fiind aspirant de marină, îmi făceam stagiul pe nava de recunoaştere „Hifuri-Maru". Fusese amenajată pentru pescuitul thonului. „Atelierul nostru pescăresc" era comandat de un căpitan de rangul dot, un tip nebărbierit, îmbrăcat într-o salopetă din foaie de cort. Ni se „oprise" motorul şi, cu toate pînzele sus. am intrat în reparaţii la Oahu. Iată, atunci, am avut ocazia sâ văd şi baza americană. în curînd, din voinţa mikadoului se va transforma într-o înfloritoare „Grădină a războiului"

—Asta, în mod precis ! Totul va fi transformat in pr *:if* şi pulbere, ca la poligonul din Sioku.

—Tora ! Îmi place să te-aud crezind atit de ferm în victorie, insă uiţi că la Sioku trăgeam în nişte ţinte oarbe. Dar ce va fi, cind ţintele vor răspunde cu foc ? In cazematele subterane ale insulei există mii de soldaţi. Iar pe aerodromuri sint amplasate aproapei trei sute de avioane. Golful Pearl

Harbor, de dimensiuni reduse, este acoperit de focul suprapus al bateriilor antiaeriene Şi, daca la forţa lor de foc'se mai a- daugă antiaeriana bateriilor de pe nave, atunci va fi pîrjol.

într-adevăr, âsta-i Gibraltarul Pacificului, care ne făgăduieşte mii de surprize pline de primejdii.

Kyenzi Takasi nu era un fricos, privea însă lucid lucrurile. Totuşi, cînd „Cocorul alb" fii dat gata, se declară de acord cu Yasuziro că flota S.U.A. va fi nimicită şi că victoria Japoniei în războiul acesta era iminentă. înainte de a părăsi cabina, Kyenzi spălă pocalele şi, după ce umplu sticla de sakd cu apă, o zvîrli în mare, prin hublou. Era neapărat necesar să se ducă la fund. Prin ordin pe marea unitate era interzisă, ia modul cel mai strict, aruncarea gunoaielor peste bord : escadra invizibilă nu trebuia să lase după sine nici un fel de urme.

In dimineaţa celei de-a .doua zile, vremea rea rămăsese departe. Yasuziro se trezi, deşteptat de-o rază de soare ce-1 căzuse pe faţă prin hubloul deschis. După ce-şi făcu un duş, urcă pe punte. Navele marii unităţi înaintau spintecînd oglinda albastră a oceanului liniştit. La terminarea micului dejun, s-a comunicat ordinul de luptă. Acuma, fiecare ostaş îşi cu noştea misiunea. Ordinea de executare a misiunii pentru aviatorii torpilori răminea aceeaşi, aşa cum fusese la atacurile de pe insula Sioku. Totul era gata pregătit în vederea luptei. Navigatorii calculară şi liniară ruta de zbor, de la punctul fixat pentru lansarea avioanelor şi pînă la Pearl Harbor. Piloţii se simţeau obosiţi de aşteptarea începerii luptei. Ca să mai omoare din timp, jucau go, războindu-se între ei, sau se plimbau pe puntea superioară.

Yasuziro şi Kyenzi stăteau îndelung la pupa, privind îngînduraţi la puternicile elice ale portavionului, care lăsau în urmă, laolaltă cu tonele de apă clocotitoare, milele parcurse, apropiindu-i treptat de punctul de decolare. De la început, marşul se efectuase în condiţiile celui mai strict secret. Navele înaintau prin sectoarele deosebit de pustii ale Oceanului Pacific, departe de căile maritime, păstrînd o deplină tăcere radio. In schimb, radiotelegrafiştii care rămăseseră în metropolă depuneau o activitate intensă, utilizînd semnalele de apel ale navelor plecate. Scopul jocului-radio, de dezinformare, era să le creeze americanilor impresia că portavioanele şi cuira- satele

marii unităţi de şoc stăteau la ancore în apele Mării Interioare a Taponiei.

Pentru evitarea unor întîlniri-întîmplătQare cu indiferent ce navă în stare să anunţe poziţia portavioanelor japoneze, înaintea escadrei goneau, ca vîntul, distrugătoarele, gata să trimită la fund orice vas, fără să mai ţină seamă de pavilionul sub cure naviga. Iar şi mai departe, la cîteva sute de mile înainte, pe direcţia de marş a escadrei, submarinele divizionului lui Imanzumi Kiziro efectuau operaţiuni de recunoaştere a căii. Toate navele, fără exdepţie, care se întîlneau cu escadra erau sortite pieirii. Prea era importantă incursiunea asupra insulelor Hawaii — pe a cărei carte se miza soarta imperiului.

Piloţii făceau de serviciu, în carlingile aparatelor de vînătoare şi ale avioanelor torpiloare, de la revărsatul zorilor şi pînă la apusul soarelui, gata să se înalţe în aer la primul semnal. Cînd escadra ieşi din zona de furtună şi cerul se curăţă de nori, din zori şi pînă în noapte au pornit să circule pe bolta cerului avioanele de vînătoare ale escortei aeriene, pentru a respinge orice atac al aviaţiei inamice. Zilele semănau intre ele dar, fiecare dimineaţă părea mai fierbinte decît cea precedentă.

Oceanul se dovedi a fi excepţional de pustiu. Drogaţi de interceptările false ale convorbirilor radio din bazinul Mării Interioare a Japoniei, americanii se simţeau liniştiţi. In cea de-a zecea zi a marşului, cînd pînă la Pearl Harbor mai rămăseseră vreo patru sute de mile, un avion de recunoaştere, înălţîn- duse în văzduh, depistă o navă americană de patrulare. Imediat, pentru distrugerea acesteia, decolă patrula de avioane torpiloare pe care o comanda Morimoto. Lipindu-se chiar de creasta valurilor, cele trei aparate porniră în goană spre sud. Yasuziro"şi Kyenzi le-au petrecut din ochi, invidioşi. „Iată cine va deschide primul cont din noul război", cugetă Yasuziro, simţind dorinţa de-a se afla în clipa aceea în carlinga aparatului Y-97, acolo unde era Samuraiul de Fier.

După ce echipajele. întoarse, şi-au prezentat raportul, rezultă că atacul cu torpile fusese absolut neaşteptat pentru nava de patrulare americană Uluirea, provocată de apariţia avioanelor japoneze într-un sector atît de îndepărtat şi inaccesibil lor, americanii au dus-o la fund, împreună cu ei, fără să mai izbutească a deschide focul şi să transmită prin radio, la Pearl Harbor, vestea ivirii japonezilor. După torpilarea executată „la vîrful catargelor", din mers, la bordul stîng al neînsemnatului vas explodaseră deodată două torpile. Atare cantitate de

explozibil ar fi fost de ajuns pentru scufundarea unui crucişător. Nava de patrulare s-a frînt în cîteva bucăţi şi s-a dus numaidecît la fund. Transmisioniştii japonezi, care erau de serviciu la interceptare, nu recepţionară nici un schimb de radiograme. Nava americană nu apucase să transmită nici măcar tradiţionalul semnal S.O.S.

ii 8

Temîndu-sc ca nu cumva americanii să-şi trimită hidroavioanele Cătălină in căutarea navei de patrulare dispărute, viceamiralul Nagumo dispuse continuarea marşului, cu toată viteza, pînă la locul fixat pentru lansarea avioanelor.

"î

Soarele dimineţii lumină dormitorul din căsuţa aflată intre copacii veşnic verzi.

Razele, pătrunzind prin fereastra neprevăzută cu storuri, lunecară peste divanul larg, pe care dormea un bărbat, peste vrafurile de cărţi, îngrămădite în pachete pe prichiciul ferestrei şi de-a dreptul pe duşumea, apoi deasupra vestonului de locotenent, aruncat pe un scaun, şi peste scrumiera plină virl cu mucuri de ţigară.

După dezordinea care domnea în odaie, se putea presupune că era o locuinţă de burlac. Iar o ilustraţie în culori, fixată cu pioneze pe perete, întărea această părere : un cow-boy, în şaua calului său, săruta o fată ce se plecase spre el. prin fereastră Orbit de dragoste, călăreţul nu bănuia prezenţa unei a treia persoană, ce se găsea dincolo, în odaie. Rivalul, abia vizibil, o ajuta pe fată să se dezbrace. Dedesubt, o inscripţie : „Dragoste de cow-boy".

Deodată, libidinoasa capodoperă închinată amorului cowboyului fu smulsă de pe perete. Geamurile zornăiră, făcîndu-se ţăndări. Charles Mallory sări de pe divan, asurzit de-un bubuit prelung şi incredibil. îmbrăcindu-se sumar, ieşi în goană si nu-i veni să-şi creadă ochilor I se părea că visează în continuare un coşmar.

Căsuţa învecinată era cuprinsă de flăcări. Locul de staţionare a avioanelor ardea şi el, în vîlvătăi. Iar din cer, unul după altul, se năpustau în picaj avioane argintii, cu două motoare, lansîndu-şi încărcătura de bombe peste hangarele şi clădirile depozitelor ce mai rămăseseră intacte. Oameni, pe jumătate îmbrăcaţi, dădeau buzna din căsuţe, ca să se înghesuie în şan-

ţul îngust ce fusese săpat cu prilejul reparării conductei de apă. Un aparat, care-şi aruncase bombele, ieşi din picaj chiar deasupra acoperişurilor. Pe aripile sale se distingeau, cu uşurinţă, cercurile roşii — semnul de recunoaştere al avioaneior de război japoneze. De unde se iviseră aici, la mii de mile depărtare de insulele arhipelagului japonez? Oare războiul, care bîntuia peste cîmpiile înzăpezite ale Europei, să fi ajuns pinâ

la „Binecuvântatele insule ale fericirii", unde nimeni nu-1 aştepta ? Văzduhul era cutremurat de duduitul motoarelor avalanşei de bombardiere. Aerodromul „Whiller" era învăluit de prafl şi fum. Deasupra golfului Pearl Harbor se ridica un nor uriaş şi negru.

CAPITOLUL VII 1

Apartamentul rezervat pe portavion comandantului marii anităţi corespundea pe deplin înaltei poziţii a locatarului. Lambrisat cu stejar maroniu şi lemn de santal aromat, se compunea din cîteva compartimente. Cel mai spaţios era salonul. pe podeaua căruia se afla un covor gros de Caşmir. Pianul, prins cu şuruburi de punte, lustrele de cristal şi dulapurile lăcuite pentru cărţi completau frumosul interior. Pianul din lemn de trandafir, nu reprezenta doar o simplă podoabă a salonului. Arareori, asupra viceamiralului pogora buna dispoziţie şi atunci deschidea o partitură aparţinînd compozitorului său preferat — Bach. Iar marinarii auzeau răzbătînd de după uşa salonului sunete estompate. Fugile şi preludiile îi insuflau comandantului prilejuri de meditaţie şi o uşoară tristeţe.

Dulapurile cu cărţi cuprindeau biblioteca destul de mare **a** viceamiralului Volumele, legate în piele şi marochin şl a- vînd titlurile imprimate cu aur, erau lucrări în engleză, japoneză şi chineză, despre navigaţie, tactică navală, probleme militare şi tratate de filozofie.

Pereţii salonului erau ornamentaţi cu săbii de samurai, piese rare, ca eleganţă şi frumuseţe, avînd minerul din fildeş şi lamele împodobite cu cizelări şi poleieli daurite.

Colecţia de săbii, adunată de viceamiralul Nagumo timp de- o viaţă întreagă, reprezenta lucrul cu care se mîndrea cel mai mult. Asemenea săbii nu poseda nici măcar prinţul Tafcamatsu.

Chuichi Nagumo îşi părăsea destul de rar apartamentul, pentru a urca la postul de comandă, sau pe puntea căpitanului. Era nevoit să trăiască retras, cu un ascet, izolîndu-se de subalterni printr-un „zid chinezesc*, înălţat prin înrădăcinarea de secole a unei concepţii de etichetă, disciplină, supunere şl teamă faţă de persoana comandantului. Nu trebuia să aibă simpatii sau antipatii faţă de subalternii lui, nu întreţinea nici un fel de contact direct, limitîndu-se doar la convorbiri telefonice sau la ordine transmise prin adjutanţi.

Dormitorul viceamiralului era mobilat la modul spartan, într-un autentic stil japonez. Unica abatere de la tradiţiile naţionale în aranjament o constituia patul îngust, acoperit cu o pătură marinărească, grosolană. Numai pernuţa brodată cu flori de vişin ştia ceva despre gîndurile neliniştite ale viceamiralului, care-1 bîntuiau în nopţile de insomnie. Comandantul începuse să doarmă prost, de cînd distanţa pînă la insulele Hawaii se micşorase la o mie de mile. Ficatul, mai înainte tratat, se dezlănţui. Rănile vechi, mocneau. II apăsa povara grea a răspunderii faţă de imperiu, pentru rezultatele marşului . marii unităţi de portavioane. Dar Nagumo nu-şi îngădui să se adreseze nici măcar medicului personal. Nimeni nu trebuia sâ afle despre beteşugurile lui. Amiralul este un zeu pentru subalternii săi, iar zeii — nemuritori — nu suferă de boli, ca toţi oamenii. Tot aşa, nimeni nu trebuia să ştie ce se petrece in sufletul lui, zăvorit sub o membrană nestăpînită de pasiuni. Nimeni nu se încumeta să bănuie câ Nagumo era stă- pînit de tensiune şi patimi, mai violente decit cele ale unui jucător la ruletă care mizează, la masa de joc. viaţa şi Întreaga avere. Iar tensiunea şi patimile sale deveneau şi mai puternice, pe măsură ce se apropia de Pearl Harbor.

2

In noaptea de 7 decembrie, radiotelegrafiştii raportară comandamentului marii unităţi de portavioane câ s-a primit semnalul de cod „Soarta imperiului". Consulul japonez din Honolulu comunicase că flota americană se afla la Pearl Harbor. Viceamiralul Nagumo aştepta nerăbdător semnalul acesta. Se rugase cerului ca radiotelegrafiştii să nu recepţioneze fraza de cod : „Vişinii sînt in plină floare", prin care agenţii l-ar fi anunţat despre absenţa flotei din apele insulelor Hawaii. Atunci, incursiunea marii unităţi de portavioane şi-ar fi pierdut sensul.

Probabil, semnalul „Soarta imperiului" fusese recepţionat simultan şi la Tokyo, deoarece, imediat după ce-1 primiseră pe portavion, a sosit o radiogramă de la Kaigunsyo (Ministrul Forţelor NaVale Japoneze): „începeţi ascensiunea pe muntele Hiytaka". Acesta era ordinul codificat pentru atacarea Pearl Harborului.

La şase treizeci, ora locală, portavioanele ieşiră în zona indicată pentru lansarea avioanelor şi se deslaşurară împotriva vîntului.

Scoţîndu-şi tabachera de aur, care înfăţişa o crizantemă cu patrusprezece petale [8] — primită în dar de la prinţul Takamatsu --- viceamiralul aprinse o ţigară şi ordonă : — Decolarea !

Motoarele nenumăratelor avioane urlară asurzitor. Revărsatul zorilor încă nu se ivise. Cerul era acoperit de nori. Se simţea şi o uşoară furtună. Valuri mari izbeau în etrave, voind parcă să stăvilească marşul navelor ce porneau pe „Poteca războiului". întunericul dens făcea imposibilă deosebirea cerului de apa oceanului. Insă ordinul de decolare fusese dat. Primul care a luat plecarea a fost comandantul grupei de a- viaţie „Akagi", căpitanul de rangul trei Fuchida, numit cap de formaţie al primului val de şoc.

Unul după altul, la intervale minime, şi-au luat plecarea aparatele Y-99 şi Y-97, încărcate cu bombe perforante şi torpile. Ultimele s-au înălţat avioanele de vînătoare Zero. Detaşamentul avioanelor torpiloare, din care făceau parte patrulele lui Yasuziro Hattori şi Kyenzi Takasi, era condus spre Pearl Harbor de căpitan-locotenentul Morimoto.

Intrînd "n formaţia patrulei de vîrf, Yasuziro se strădui din toate puterile să-şi menţină locul. In stingă şi în dreapta, înainte şi în spate sclipeau, ameninţătoare, luminile de bord ale celorlalte aparate, care zburau în dispozitiv strîns. Era suficient să comită o mişcare bruscă, necoordonată şi apărea ca inevitabilă ciocnirea cu avionul învecinat. înghesuit în centrul formaţiei, Yasuziro se putu menţine printr-o minune la locul său, chiar şi atunci cind grupa străpungea norii negri ce pluteau deasupra mării

8 Herbul, blazonul membrilor familiei impri iale ; chiar împăratul are un herb cu şaisprezece petale.

în cele din urmă avioanele ieşiră din nori şi avură mai multă lumină. Acum era posibilă mărirea distanţei, fără teama de a-1 pierde pe capul formaţiei. Yasuziro îşi şterse sudoarea de pe frunte, cu dosul mănuşii şi se uită într-o parte şi în alta. Detaşamentul lor zbura în grup compact. De jur împrejur, indiferent unde şi-ar fi aruncat privirea, erau suspendate siluetele negre ale aparatelor apartinind altor detaşamente. Iar deasupra tuturor, roiau zeci de avioane Zero, de vinătoare. Manevrau în permanenţă, strâduindu-se să nu depăşească avioanele torpiloare şi bombardierele greu încărcate. Primul val al avioanelor japoneze, executînd adunarea, intră pe direcţia insulei Oahu.

La şapte şi patruzeci de minute, comandantul de escadră Fuchida ordonă lărgirea formaţiei. Acuma, fiecare grupă se deplasa independent spre obectivul indicat din tîmp, printr-un cerculeţ roşu însemnat pe harta de zbor.

înainte de a ajunge la obiectiv, nebulozitatea **se risipi** ca la comandă. Din pîcla albăstruie se iviră contururile estompate ale insulei Oahu, unul din cele mai frumoase şi îmbelşugate colţişoare de pe globul pămîntesc.

La şapte şi cincizeci de minute, s-a dat semnalul de atac. „Tora, Tora, Tora !", lansă un strigăt Fuchida, intrînd pe direcţia de luptă.

Survolînd o latură a aerodromului „Whiller", asupra hangarelor căruia deja coborîseră în picaj avioanele Y-99, grupa aparatelor Y-97, compusă din 50 de bombardiere şi 40 de avioane torpiloare, se îndreptă spre golful Pearl Harbor.

Cînd avioanele torpiloare ale lui Morimoto ajunseră deasupra obiectivului, sub plan se desfăşură o panoramă impresionantă. Dedesubt se afla toată flota S.U.A. din Oceanul Pacifio — nouăzeci şi trei de nave de război. Nepăsarea americanilor îi lăsă uimiţi pe aviatorii japonezi. Amplasarea navelor la locui de ancorare era dispusă cum nu visaseră comandanţii militari japonezi nici în visele lor cele mai frumoase.

In 1939, Yasuziro, aspirant de marină, participase la o croazieră în jurul lumii. Atunci avusese prilejul să vadă flota germană la Kiel, pe cea franceză la Brest, iar pe cea engleză la Scapa Flow. Cînd studiase la Yokosuka, zburase deasupra navelor flotei japoneze, adunată pentru a demonstra înainiea împăratului. Dar chiar şi în timpul trecerii în revistă, vasele nu

aveau mai puţin de o jumătate de milă între ele.

Ceea ce vedea Yasuziro, acum, sub el, era de neînchipuit, pur şi simplu I Şapte cuirasate — la danele de acostare ale insulei Ford, pe două rînduri, aproape vîrîte unul într-altul. Al optulea — intr-un doc uscat, pe partea opusă şenalului navigabil. O ţintă nemaipomenită pentru aparatele Y-99 şi Y-97. Era imposibil să n-o nimerească.

Duminica abia începea. Partea din efectivul american care nu fusese învoită la ţărm se adunase pe puntea de sus, pentru ridicarea pavilioanelor. Mulţi din fericiţii in voi ţi se mai desfătau în confortabilele dormitoare ale feţelor, cînd deasupra Pearl Harborului se dezlănţui uraganul de foc şi metal.

3

Simultan cu flota, au mai fost atacate şi toate aeroporturile americane. Deasupra aerodromurilor „Whiller" şi „Ford", atacul a fost executat de avioane în picaj. Bombele de 250 kilograme explodară peste hangare şi în centrul locurilor de staţionare, unde aparatele erau unul lîngă altul. Solul fu învăluit de-o mare turbată de foc. Astfel a fost nimicită, în cîteva minute, puternica grupare a aviaţiei de război ce ar fi putut zădărnici loviturile bombardierelor asupra Pearl Harborului şi ar fi fost în stare să întreprindă un contraatac împotriva marii unităţi japoneze de portavioane.

Asupra aerodromurilor aviaţiei maritime de la Hikei, „Uva[tt] şi „Kanuohu", acţionau aparatele de vînătoare Zero. Neîntîlnind aparatele americane în aer, au trecut la lovituri de asalt.

Avioanele s-au apropiat de ţinte in zbor razant, iar, după aceea, au executat o şandelă şi, în linişte, întocmai ca la poligon, au început să mitralieze hidroavioanele Cătălină ce erau staţionate la ancoră.

Urletul avioanelor în picaj, răpăitul rafalelor de mitralieră şi bubuitul tunurilor de bord au năucit personalul bazei, care încă nu izbutise să se trezească din somn, lipsindu-1 de capacitatea exercitării unei contraacţiuni împotriva inamicului. Cătălinele ardeau şi scoteau fum, ca nişte uriaşe focuri pe apă, mînjind albastrul cerului. Nici unul din hidroavioanele staţionate în radă n-a putut decola. Cînd atacul avioanelor de vînătoare se apropie de sfîrşit, deasupra aerodromului de la Kanuohu apărură grupele de avioane în picaj Y-99. Acestea îşi largară bombele peste hangarele şi clădirile administrative. După cîteva minute de acţiune a aviaţiei japoneze. Kanuohu îşi încetase existenţa ca bază militară.

Primele care au acţionat asupra navelor americane de linie aflate în golf au fost bombardierele. Şi le-au acoperit cu o ploaie de bombe perforante, lansate din zbor orizontal. Una din ele a nimerit, printr-o gură de ventilaţie, magazia de proiectile de artilerie a cuirasatului „Arizona", Se auzi un bubuit înfricoşător, care înăbuşi toate celelalte explozii. Forţa turbată a proiectilelor detonate aruncă în aer suprastructurile de punte şi oamenii chemaţi la adunarea de dimineaţă, Petrolul aprins se revărsă la mare distanţă, carbonizîn<L dm vii pe cei, puţini, care scăpaseră de explozie.

Apoi explodă şi se întoarse cu chila în sus „Oklahoma". Adîncimea golfului era mică. Guirasatul, răsturnîndu-se ca catargele în apă, îşi arătă fundul văzului tuturor, ca şi cam ar fi fost monumentul înspăimântător al unui echipaj înmor- mîntat de viu.

Atacul prin surpriză îi demoralizează pe americani aproap« total. Focul de antiaeriană a fost deschis eu mare întârziere. Starea de şoc, în care se găseau tunarii; luă sfîrşit abia după ce avioanele japoneze începuseră să se depărteze de ţintă, încheindu-şi misiunea.

Pe urmele bombardierelor, ieşiră la ţintă avioanele japoneze torpiloare. Atacul lor a reprezentat cea de a doua surpriză pentru americani. Considerind că în golful Pearl Harbor, cu ape de mică adîncime, nu era posibilă largarea de torpile, nu luaseră nici un fel de măsuri pentru apărarea navelor prin plase de estacadă.

Morimoto comandă prin radio :

■— Tora, atacă-1 pe cuirasatul acela singuratic, de pe cheul petrolier

— Am înţeles 1 răspunse Yasuziro şi intră în coborîre.

Unităţile de antiaeriană porniseră să se trezească la viaţă. trăgind, în dezordine, asupra nenumăratelor ţinte ce acopereau cerul de deasupra golfului. Printre norii de fum ai petrolului ce ardea se amestecau şi ghemuleţele negre ale exploziilor proiectilelor de antiaeriană.

Yasuziro îşi conducea patrula ehiar la nivelul apei. Săl- tind peste catargul unui distrugător, ce se găsea pe direcţia ior de luptă, piloţii se furişară pînă la ţinte. Yasuziro distinse clar obiectivul. Judecind după siluetă, acesta era cuirasatul „California". Carcasa imobilă, de două sute cincizeci de metri,

creştea rapid in dimensiune. O mie cinci sute de metri .. o mie... opt sute. Distanţa era de aşa natură, încît probabilitatea unei erori se exprima acum printr-un număr aproape de zero. „Lansare !M O smucitură uşoară. Torpilele, plescăirâ pe suprafaţa apei şi se îndreptară spre bordul cenuşiu al cuirasatului.

La ieşirea din atac, Yasuziro reuşi să descifreze denumirea navei. Nu greşise, era intr-adevăr „California".

înainte, pe direcţia de zbor a patrulei, izbucniră ciuperci de explozii. Schimbind brusc direcţia, Yasuziro privi în jur. Liniiă bordurile „Californiei" ţîşneau gheizerele de apă ale celor două torpile explodate.

într-o fracţiune de secundă, Yasuziro îşi imagină ce se întîmplă acuma pe vasul torpilat. Lovind sub centura cuirasată, torpilele spărseseră fundul şi traversele compartimentelor etanşe. Tone de apă năvăleau din afara bordurilor, scoţînd din funcţiune colosul ce necesitase ani de zile pentru construcţia sa.

Se părea că exploziile torpilelor treziseră „California" din amorţeala somnului. Toate mijloacele de antiaeriană de la bordul stîng aruncau jeturi de foc asupra grupei următoare de avioane torpiloare, care intra în atac. In faţa celor trei a- parate Y-97 se ridică un zid compact de explozii. Traseurile tragerilor se încrucişară asupra avionului cap de formaţie. Răsună un bubuit. Vîlvătăile flăcărilor cuprinseră aparatele coechipierilor, care zburau în rînduri strînse. Pesemne, din pricina detonării explodaseră toate torpilele suspendate sub avioanele lor.

Pieirea fulgerătoare a întregii patrule, petrecută sub ochii lui Yasuziro, îi strînse inima ca o gheară dureroasă. Simţi a- tunci şi mai acut pericolul tirului de antiaeriană. Misiunea fusese exccutată şi trebuia să o şteargă de acolo cît mai rapid

In goli şi deasupra acestuia domnea infernul. Cuprinşi de înflăcărarea luptei, stăpîniţi de turbare, piloţii japonezi se a- runoau asupra navelor imobilizate, staţionate la ancoră, lansînd cu îndîrjire bombe şi torpile. Ardea petrolul revărsat in apele golfului, ardeau navele, ardeau hangarele pe aerodromuri şi scheletele avioanelor distruse, ardeau aparatele ce se prăbuşeau din cer şi părea că arde însuşi cerul, datorită traseurilor şi bufniturilor proiectilelor ce explodau. Vulcanul stins. Diamond Head, care se înălţa deasupra golfului, ca şi cum s-ar fi trezit din r.omnul său milenar, porni să erupă traseuri dense de tir de antiaeriană, provenind din numeroasele baterii amplasate în apropierea vîrfului său. Fumul întunecă soarele, iar vizibilitatea se înrăutăţi în aşa hal, încît Yasuziro izbuti să evite, abia în ultimul moment, o grupă de avioane ce zbura pe-o direcţie contrară, de intersectare.

Avioanele primului val îşi terminaseră misiunea şi se grăbeau spre casă. Ultimele grupe de Y-97 şi Y-99 se înde-

părtau de golf. Doar aparatele Zero, de vînătoare, care le a-eopereau plecarea, continuau sâ planeze deasupra cîmpului de bătaie.

Din cînd în cînd mai avea loc cîte o luptă aeriană, dacă se puteau numi lupte momentele cînd cetele de Zero se năpusteau asupra avioanelor de vînătoare americane izolate, care riscau decolarea de pe pistele deteriorate.

4

Y-99 îşi depuseră bombele lîngă şanţul în care Charles Mallory stătea culcat, cu faţa in jos. Pe jumătate asurzit de explozii, împroşcat cu pămînt, era disperat şi demoralizat. Auzind vîjîitul cumplit al schijelor, se îndesă şi mai apăsat pe fundul şanţului murdar, acoperindu-şi oapul cu mîinile. O unică dorinţă îi cuprinsese în întregime conştiinţa : „De s-ar isprăvi totul cît mai repede şi de s-ar îndepărta cît mai cu- rind avioanele astea înfricoşătoare !u. Şi îl mai străfulgerase încă un gînd idiot: „Ar fi bine dacă, în timpul atacului, te-ai putea transforma într-un şoarece, ca să ai posibilitatea să te vîri într-o găurice adîncă, unde să nu te-atingâ nici o schijă". Acuma, Charles avea impresia că este o ţintă de mari dimensiuni, fără apărare, peste care cad în picaj toate bombardierele mikadoului.

Nimic nu-i mai rău şi dezgustător ca aşteptarea pasivă şi neputincioasă, atunci cînd te pomeneşti cu o bombă bezmetică prăbuşindu-se peste tine. Cînd n-ai nimic de făcut, gîndurile persistă întruna numai la presimţirea c-ai să pieri. Acestea însă, mai curînd, nu-s de fapt gîndurile unui om normal, ci sălbaticul instinct al autoconservării, ce răzbate de pretutindeni. încearcă să-ţi păstrezi cumpătul, atunci cînd stai întins şi aştepţi. Care di: bombe e a ta : aceea care şuieră şi vuieşte, cind se apropie de sol, sau cea care abia s-a desprins din lacătul de acroşare de sub avion ?

Un pilot necunoscut, dintr-o altă escadrilă, care-şi căutase salvarea în acelaşi şanţ, nu mai rezistă şi, înjurînd în gura mare, sări şi strigă :

— Cine vine cu mine dintre vînători ? Să-ncercăm să decolăm !

Cuvintele acestea l-au scos pe Charles din amorţeală învingîndu-şi frica, îşi smulse de pe pămînt trupul neascultător şi, străduindu-se să nu rămînă în urma celui ce-şi manifestase

curajul, fugi după el. Nu se mai uită înapoi. Dar ar fi vrut sâ creadă că în spatele lui mai alergau şi alţi piloţi. Totuşi n-a fost aşa.

Următorul atac al avioanelor Y-99 l-au aşteptat amindoi adăpostiţi într-un tub de beton pentru canalizare. De aici şi pînă la locul de staţionare a aparatelor mai erau vreo cincizeci de metri. De îndată ce bombardierul care încheia formaţia începu să iasă din picaj, se pregătiră_pentru salt. Seria de bombe căzuse la aproximativ trei sute de metri de locul de staţionare. Piloţii ţîşniră din tub şi se repeziră la avioane. Ajungînd în goană lîngă un Lightning ce supravieţuise, Charles fusese cît pe ce" să se împiedice de cadavrul unei santinele căzute în iarba măruntă. Schija unei bombe ii retezase jumătate din cap. Mîinile, atîrnînd într-o băltoacă de sînge, continuau sâ strîngă arma.

Charles încremeni inaintea celui ucis, neavînd putere să treacă peste el sau să-1 ocolească. Era primul mort pe care-1 vedea in război. Ştia din cărţi şi filme că in lupte se ucide. Insă, acolo, moartea era privită prin prisma unui eroism înălţător. In realitate, totul se dovedea a fi mult mai abject şi nemilos. Iar asta l-a cutremurat. Şi-1 cuprinse teama la gîndul că. în orice moment, şi el se putea pomeni la fel de ţeapăn si scurs de singe.

Vuietul avioanelor japoneze il scoase din starea de scurtă buimăcire. Trebuia sâ se grăbească, p;nă nu cădeau în picaj asupra locului de staţionare următoarele aparate de vînătoare Zero. Străduindu-se să nu-1 mai privească pe mort, dar simţindu-i încă în spate prezenţa, Charles Mallory ocoli la iuţeală avionul. în exterior, Lightningul se afla în bună stare. Numai lîngă lonjeronul fuzelajului din stînga stăteau căscate două spărturi de schijă.

Rupind sigiliul, pătrunse in carlingă. Din fericire, paraşuta şi setul de zbor se găseau laolaltă acolo. Prinzindu-şi grăbit centurile de siguranţă (era pentru prima oară cînd se lipsea de ajutorul tehnicului), porni motoarele. Pilotul care venise în fugă, odată cu el, acţionase şi mai energic. Cînd Charles dădea să închidă cupola carlingii, acela şi pornise să decoleze de pe calea de rulare.

Din formaţia Zerourilor ce cxecuta barajul deasupra aerodromului se desprinse o grupă de patru aparate de vînâto.ire

şi porni în picaj asupra Lightningului care decola.

Charles auzi lătratul precipitat al mitralierelor de mare calibru .ce se desluşea din huruitul motoarelor. Abia reuşind se desprindă de sol, aparatul de vînătoare se răsturnă pe-o aripă şi se împlîntă in pămînt. Multiplelor fumuri din zona aerodromului, li se mai adăugă o coloană fumegîndâ.

Cuprins de mînie şi neputinţă faţă de tot ce se întîmpla. Charles Mallory se avîntă în aer.

Zerourile continuau să supravegheze aerodromul, iar sticla cupolelor strălucea în bătaia soarelui, ca nişte ochi de fiară De fapt, atîta şi aşteptau, ca vreun avion american să înceapă să se deplaseze, pregătindu-se de decolare.

Charles fu atacat de un Zero, tocmai cind reuşise să-şi escamoteze trenul de aterizare şi apaîratul îşi luase viteza necesară pentru asigurarea manevrabilităţii. Executînd brusc un viraj „peste umăr", în partea soarelui, se smulse de sub urmărirea inamicului şi, luînd înălţime, privi în jur.

Inima i se strînse întristată, cînd zări golful şi ce mai rămăsese din Flota Oceanului Pacific. Fumul şi funinginea învăluiseră tot cerul de deasupra insulei Oahu. Vai sus de norii aceştia, avioanele japoneze, în grupe mici, părăseau golful Profitînd de înaltele caracteristici de viteză ale Lightningului. se apropie de-o grupă de trei aparate Y-97. Avionul torpilor din urmă, ce lăsa în spate o trenă albă de carburant pulverizat, se afla vizibil distanţat de grupa sa.

„încep cu-ăsta" — decise Charles şi porni la atac.

Golful Pearl Harbor rămăsese în urmă, Carlinga se aerisea de mirosul de ars al incendiilor şi de izul dulceag al explozibilelor. „Pare-se c-am evadat !" gîndi Yasuziro şi. întorcîn- du-şi capul, întîlni privirea alarmată a comandatului avionului torpilor, din dreapta, coechipierul său, Satsu Akatsuki. ce se apropiase cu Y-97 ca lipit de avionul pilotat de Yasuziro. I se defectase instalaţia de radio şi-i arăta, printr-un gest cu mîna, suprafaţa planului din stînga al aparatului. învelişul din durai, în locul unde se afla consola rezervorului de benzină, era dat peste cap de schijele proiectilelor. Carburantul se scurgea, pulverizîndu-se, lăsînd o dîră albă în urma avionului. Neliniştea lui Akatsuki i se transmise imediat şi lui Yasuziro. „Fir-ar a dracului de treabă! N-aş vrea să mă aflu acum In pielea lui". Ce-i de făcut ? Pînă la escadră mai era mult de zburat, o oră întreagă, şl; cu siguranţă, carburantul nu va fi suficient pentru a se putea tîrî la „Akagi". Dar, ce-ar fi. dacă ar mări viteza de zbor, ca să reducă din timpul de ră- mînere în aer şi, totodată, să reducă timpul de scurgcre a benzinei ? Yasuziro acceleră viteza. Aparatul lovit începu să rămînă în urmă. Şi iarăşi a fost nevoit să reducă din viteză.

Cînd avioanele torpiloare intersectară linia de coastă a insulei, şi se aflară suspendate între cer şi apă, Yasuziro percepu în căşti vocea trăgătorului-radiotelegrafist :

—Sus, în spate, un Lightning izolat !

—Asta-mi mai lipsea ! Apropiaţi-vâ. Pregătili-vâ pentru respingerea atacului avionului de vînătoare !

Yasuziro era gata să-şi sucească gîtul, incereînd să depisteze ce se întîmpla în spatele său, şi, numai după ce-şi întoarse capul, zări un aparat cu două fuzelaje, care-1 ataca pe cel rămas în urma. Yasuziro vru să-1 avertizeze pe Akatsuki r „Eşti atacat de-un yankeu !". Dar coechipierul continua să zboare în linie dreaptă, pierzînd carburant.

Parcă dinadins, tocmai cînd era mai mare nevoia, în apropiere nu se observa nici un aparat de vînătoare de-al lor, capabil sâ vină în apărarea avionului torpilor lovit, rămas prea departe de ai săi, iar americanul se afla în afara zonei de foc efectiv a mitralierelor de pe celelalte aparate ale patrulei. Trăgătorul de pe avionul avariat nu dădea semne de viaţă. Cu toţii urmăreau aparatul condamnat, nefiind în stare să-1 ajute cumva.

Ligtningul se înfipsese lingă Y-!!7, apropiindu-se strins de el. Din botul nacelei trimise o flacără estompată de rafale de tun. Adversarul se plecă in direcţia planului lovit şi se prăbuşi spre ocean. Cei care asistau la pieirea avionului torpilor nici nu reuşiră să roage pentru sufletele ostaşilor trecuţi in cealaltă lume. Pilotul Lightningului, înflăcărat de izbindă, intrase în atac asupra lor. Fără a mai aştepta ca „rama zburătoare" [9] să se apropie de ei la o distanţă de foc efectiv, trăgătorii de pe ambele Y-97 apăsară trăgaciurile mitralierelor. Bicele roşii ale traseelor zburară spre fruntea americanului, dar acesta nu viră. Iar gloanţele sale bătură darabana în coada avionului lui Yasuziro. Trăgătorul, rănit la o mînă, gemu. Lightningul fusese, pesemne, şi el atins. Virînd brusc, ieşise din luptă şi se întorcea în direcţia isulei.

In faţa lui Yasuziro se iviră numeroase puncte, care, apropiindu-se rapid, căpătară siluetele avioanelor Y-97 şi Y-99.

9 **R-39 — Lighting. —**, avion **de vînătoare,** bimotor, seamănă, **din punctul de vedere al** construcţiei, cu foarte cunoscutul avion german **Fakke—**VVulf **189.**

Era cel de al doilea val care zbura spre Pearl Harbor. Cam vreo două sute de avioane pluteau în formaţie strînsă, pentru a nimici rămăşiţele Flotei Oceanului Pacific. Măreaţa privelişte a forţelor aeriene de pe flota imperială îi alungă lui Yasuziro trista amărăciune ce i se cuibărise în suflet datorită pieirii echipajului lui Satsu Akatsuki.

Pe direcţia de zbor. apărură navele marii unităţi de port-avioane. Acum, înainte de apuntare trebuia să se concentreze şi să fie sigur pe el. Iar astăzi nu era atît de simplu de făcut acest lucru : cutremurătoarele impresii din timpul luptelor îi zdruncinaseră starea psihică şi-i tulburaseră echilibrul sufletesc chiar şi lui Yasuziro, cel care avusese parte de-o educaţie severă şi era bine călit.

6

Charles Mallory se plecă asupra vizorului colimatorului. Liniatura luminoasă a reticului se fixă asupra carlingii pilotului japonez. Trăgătorul de la coada avionului Y-97 fusese probabil ucis, deoarece spre Charles nu se trăsese nici un foc. Din planul stîng al japonezului ţîşnea benzina.

„Avionul e condamnat — se gîndi locotenentul, şi nu-i posibil să mai zboare mult. Mai trebuie oare doborît, dacă şi aşa a pornit să-şi întîmpine pieirea ? Trebuie 1 decise Charles. Să le dau o mică lecţie prietenilor săi, care acum privesc cu mare atenţie la reprezentaţia ce urmează". După tot ce făcuseră japonezii în insulele Hawaii, după momentele de groază trăite in şanţul acela murdar, Charles se înverşunase. Ţinţind cu grijă, apăsă pe trăgaci. Lightningul tresări din pricina reculului tunului de bord şi al celor patru mitraliere de mare calibru. Japonezul atacat îşi plecă aparatul pe planul stîng, după care dispăru în spaţiul albastru. Pentru Charles n-ă fost o problemă să se apropie de perechea rămasă, a celor două Y-97, care zburau în formaţie strînsă. însă surpriza, factor atît de important pentru un avion de vînătoare, fusese depăşită. Atacul său era aşteptat. Trăgătorii japonezi deschiseră un foc turbat, de mare distanţă. în primele secunde, Charles n-a vrut să acorde atenţie liniei de foc punctate ce se îndrepta spre cupola sa, amăgindu-se cu gîndul că tragerea aceasta, fără ţintă, nu era eficace. însă, cînd traseurile începură sâ zboare chiar asupra parbrizului carlingii şi a planurilor, în care şi apărură perforaţii

de gloanţe, americanul îşi

C-da 42 coala 6

dădu seama că duelul aerian devenea extrem de periculos. Mai bine să-şi caute altă ţintă. Iar în dimineaţa asta, deasupra insulei Oahu erau cite vrei. Pentru a-şi uşura conştiinţa, Charles mai expedie de la distanţă cîteva rafale de mitralieră şi Ieşi din atac.

Cînd vira, se pomeni, brusc, în mijlocul unui mare grup .de avioane de vînătoare japoneze, care zbura pe-o direcţie contrară, de intersectare. „Gata, s-a zis cu mine !tt Acesta fu ■ingurul lucru la care izbuti să cugete Charles. Dar japonezii, care era imposibil să nu fi observat Lightningul ce trecuse prin formaţia lor, nu încercară să-1 urmărească. Pesemne nu mai aveau rezervă de carburant, sau, poate, îşi epuizaseră întreaga unitate de foc.

Apropiindu-se de aerodromul său, Charles văzu nouă a-vioane uriaşe, în jurul cărora, ca nişte muşte, se roteau, a-tacînd, aparatele de vînătoare Zero. Aţintindu-şi privirile cu mai multă atenţie, Charles recunoscu bombardierele grele B-17, „fortăreţele zburătoare" pe care, pînă atunci, le văzuse doar în fotografii. Nu ştia că „fortăreţele" veneau dinspre San-Francisco şî, după ce navigaserâ patrusprezece ore deasupra oceanului, nimeriseră în plin atac masiv al avioanelor japoneze. înainte de raid, pentru a fi uşurate, dăduseră jos întreg armamentul de apărare. Era îngrozitor să asişti la scene sălbatice, ca acestea, cînd japonezii trăgeau cu sînge rece în „fortăreţele" lipsite de protecţie. Una după alta se transformau în autentice gropi comune. In vreme ce Charles se apropia de Zerouri, încă un bombardier condamnat se prăbuşi lîngă aerodromul „Wliiller*. Dinăuntru nu sări nici un om. Pesemne, membrii echipajului, luaţi prin surprindere, nu reuşiseră să-şl înhame paraşutele pe care le scoseseră în timpul prelungitului zbor.

Charles îşi plecă îndurerat capul, pentru a treia oară într-un singur zbor. Atunci atacă, năpustindu-se, grupa avioanelor Zero, care era ocupată cu tragerile asupra „fortăreţelor zburătoare". Atît de' siguri erau japonezii că vor scăpa nesancţionaţi, încît manifestau o nepăsare totală. Iar cînd un Zero luă foc, iar un altul porni să se rotească în vrie, doborît de rafalele Lightningului coborît de nu se ştie unde, ieşirS din luptă şi dispărură spre nord-est.

Charles se apropie de singurul B-17 nedoborît, decis sâ examineze mai de aproape uriaşul aparat. Din cabina de pilota]

i se lăcură semne prietenoase cu mîna. Iar instalaţia raia dio, care tăcuse în tot răstimpul zborului, porni să funcţioneze şi Charles auzi un glas emoţionat de bariton :

—îţi mulţumim, băiete, ne-ai scăpat din miinile bandiţilor !

—N-aveţi pentru ce, asta-i meseria noastră, făcu el pe modestul, bucurîndu-se de cuvintele necunoscutului aviator.

—Ia spune-ne, cum te cheamă ? Am vrea să ştim cine ne-a adus de pe lumea cealaltă.

—Charles Mallory, grupa de aviaţie 31.

—OK, Chack ! Consideră c-am şi făcut cunoştinţă. Dacă vom reuşi să aterizăm cu bine „omnibusul" nostru, apăi să ştii că te găsim şi-n iad !

După un oarecare timp, cerul de deasupra insulei Oahu râmase pustiu.. Ultimul val al avioanelor japoneze, executîn- duşi misiunea, se înapoiase spre portavioane.

Pistele de decolare-aterizare de pe toate aerodromurile erau scoase din circulaţie. Plăci de beton, deschise la culoare, erau pline de gropi întunecate şi sfîrtecate. bolovani de beton şi carcase de avioane incendiate. Iar lui Charles i se puse, cu toată gravitatea, problema aterizării. Zbură razant de vreo trei ori deasupra aerodromului „Whiller", pînă fu în stare să-şi aleagă o bucăţică de teren plină de iarbă.

Cînd rula, auzi în căşti binecunoscutul glas de bariton : . — Chack, eşti în viaţă ?

—E-n regulă, prietene, îmi termin rularea.

—Iar noi am nimerit cu căruciorul din dreapta al trenului de aterizare într-o groapă. Slavă Domnului, sîntem cu toţii în viaţă, deşi „diligenţa" ar avea nevoie de reparaţii. Azi să te-aştepţi la oaspeţi. Şi fie ca dracii sâ tresalte de bucurie pe mormintele noastre, de nu vom sărbători cum se cuvine învierea noastră din morţi, de astăzi!

CAPITOLUL VIII 1

Cum au reuşit japonezii sâ ducă la îndeplinire, fără urmări, o operaţiune atît de îndrăzneaţă, ca incursiunea avioanelor asupra insulelor Hawaii ? De ce, după ce corni se- seră monstruosul măcel, nu ocupaseră Hawaiiul, profitînd de tnockdawnul profund în care căzuse Fiola Oceanului Pacific a S.U.A. ? Şi de ce s-a revărsat asupra Americii „Ziua infamiei", curn fusese denumită de însuşi Franklin D. Roosevelt înfringerca Pearl Harborului ? Asemenea întrebări au chinuit mintea multora, începînd cu locotenentul de rangul doi Charles Mallory şi isprăvind cu preşedintele Statelor Unite. Aceste întrebări aveau să devină subiect de discuţie timp de nenumăraţi ani, nu numai în America, dar şi dincolo de hotarele ei.

Iar motive au fost o mulţime, necrezut de multe, şi nu despre toate aveau să scrie mai -tirziu istoricii şi cercetătorii tragediei de la Pearl Harbor.

Cercul de oameni admişi la pregătirea operaţiunii, a fost extrem de restrîns. Amiralul Isoroku Yamamoto o concepuse, iar viceamiralul Chuichi Nagumo o executase într-un mod strălucit. Fusese pregătită într-un atît cje mare secret. încît sute de specialişti americani, care descifraseră minuţios întreaga corespondenţă secretă japoneză sosită in Statele Unite în răstimp de doi ani, nu descoperiseră in <=>n nici cea mai infimă aluzie la Pearl Harbor*.

fn aceleaşi condiţii, de mare secret, se executase şi operaţiunea. Despre începutul incursiunii, primul ministru al Japoniei. Tojo, a aflat abia cînd portavioanele se şi găseau la .jumătatea căii spre Hawaii, iar împăratul şi curtea sa au fost puşi în cunoştinţă de cauză numai după ce atacul asupra Pearl Harborului fusese efectuat.

Tratativele americano-japoneze, care aveau loc la Washington. intraseră în impas. Faptul acesta ar fi trebuit să-i pună în gardă pe preşedinte şi comandamentul american. Ije la sfîrşitul lui noiembrie 1941. atmosfera se infierbintase într-atit, încît Comitetul Şefilor de Stat Major prevenise comandamentul din Hawaii despre imprevizibilitatea comportamentului japonezilor în viitor şi că în orice moment erau posibile acţiuni duşmănoase din partea acestora. Comandantul- şef al Flotei Oceanului Pacific, amiralul Kimmel. după ce primise avertismentul, se limitase doar la unele măsuri de prevedere împotriva posibilelor acte de diversiune. In timpul a- cela.

insulele Hawaii erau locuite de 160.000 de japonezi, a- proape tot atît cit număra şi personalul militar american. Lu- crind în sfera servirii, japonezii se infiltraseră în mai toate obiectivele militare. Navigau, în calitate de stewarzi, pe va-

' în **1940,** amcricanii reuşiseră să **obţină** codul **japonez.**

sele de război, lucrau ca angajaţi civili pe aerodromuri şi în cadrul artileriei antiaerinene. Intr-un cuvînt, serviciul de infor- maţii japonez era scutit de probleme în privinţa datelor care îl interesau.

Ordonînd să fie repartizată o dotare suplimentară de nave de pază, la intrarea în golful Pearl Harbor, şi să se staţioneze dispersat avioanele pe aerodromuri, în grupe compacte şi pă- zite cu grijă, amiralul era liniştit. Şi el, ca şi preşedintele Roosevelt, nu-şi imagina că Japonia va ataca Statele Unite, întrucît se apropiase momentul despre care vorbea premierul Tojo. Trupele germane se aflau la porţile Moscovei. Iar a- miralul considera că zilele Rusiei Sovietice erau numărate, şi aceasta, „ca o curmală coaptă, va cădea de la sine pe pămînt". Sosise cel mai convenabil moment pentru invadarea Siberiei şi a Extremului Orient de către armatele mikadoului, susţinute de flotele reunite.

Intr-un cuvînt, amiralul Kimmel ajunsese la concluzia : „Curînd, foarte curînd, Japonia va întreprinde acţiuni de luptă în nord. Unde nu există decît o singură cale — spre Rusia".

Dispoziţia extrem de calmă a comandanţilor se transmise numaidecît subalternilor, întocmai cum se transmite catarul căilor respiratorii superioare. De aceea, e lesne de înţeles de ce, atunci cînd ostaşii care serveau radarul raportaseră că se observă un număr important de ţinte aeriene apropiindu-se din nord, li se răspunsese, de la centrul de informaţii : „Este grupa «fortăreţelor zburătoare» ce se apropie dinspre Statele Unite .'"

Comandamentul n-a acordat atenţia cuvenită nici comu- nicării transmise de la bordul unui distrugător, cum că acesta scufundase un submarin necunoscut la intrarea în golf.

Abia cînd dangătul clopotelor care chema enoriaşii la slujba religioasă de dimineaţă fu acoperit de vuietul greoi al sutelor de motoare de avion şi de bubuitul bombelor, abia atunci calmul olimpic al amiralului Kimmel se transformă în şoc psihic.

Apariţia aviaţiei japoneze deasupra insulei Oahu îl

asurzi pe comandant, în aşa hal, de parcă-1 lovise cineva cu o măciucă în cap. Mult timp n-a mai fost în stare să -şi adune gîndurile şi să-şi revină, lăsînd, astfel, subalternilor, posibilitatea de a lua decizii pe riscul şi răspunderea proprie.

Cînd atacul se termină şi primi primele informaţii despre pierderea flotei, amiralul îşi dădu scama că steaua lui apusese. .

In timpul atacului asupra Pearl Harborului, viceamiralul Nagumo fusese extrem de neliniştit din pricina absenţei din goli a celor trei portavioane americane. „Unde sînt «Enterprise», «Lexington» şi «Yorktown» ? Dacă avioanele torpiloare americane se şi apropie de navele marii unităţi de şoc ?"

După decolarea aparatelor din primul val, viceamiralul ordonase punerea în poziţie de alarmă a tuturor avioanelor de vînătoare rămase la bord, pentru a se înălţa în aer imediat. Iar deasupra portavioanelor executau zboruri de baraj aparatele de tip Zero.

Raportul prezentat de •Fuchida, comandantul primului val, care se înapoiase pe portavion după atacarea Pearl Harborului, nu diminuă neliniştea amiralului. „Rezultatele atacului sînt excelente, se gindea el, dar încotro a dispărut Hullthy-Bivolul, cu portavioanele sale ?n

—Permiteţi, excelenţă, să repetăm atacul ? se ruga Fuchida. Vom jumuli ce-a mai rămas din coada vulturului a- merican.

—Nu ! zbieră Nagumo, străfulgerind în aşa fel din priviri, încît temerarul Fuchida plecă de-a-ndaratelea din cabina de comandă, salutînd ceremonios, cu plecăciuni adinei. Era pentru a treia oară, astăzi, viceamiralului i se adresa rugămintea executării unui a doilea zbor. Iar el, Nagumo, abia aştepta ca ultimul aparat să-şi agaţe cîrlîgul de frinare de corzile aerofinişurilor.

—Cu toată viteza, înainte ! transmise viceamiralul comandantului portavionului „Akagi". Direcţia, 290 grade 1

Formaţia de şoc, părăsind vîntul *, se îndreptă spre nord-vest. cu viteza maximă

îndoielile viceamiralului Nagumo nu erau lipsite de temei. Succesul operaţiunii era atît de problematic şi depindea de atîţia factori, încît chiar şi autorul acesteia, amiralul Yamamoto. avea destule temeri referitoare la reuşita incursiunii. Anume

aceste incertitudini împiedicaseră includerea, în formaţia marii unităţi, a transportoarelor cu trupe necesare pentru ocuparea insulelor Hawaii.

' Decolarea şi aterizarea avioanelor la bordul unui porlavion se execută menţinfnd cu stricteţe direcţia împotriva vtntului

Abia spre seară, cînd soarele turtit, semănînd cu o portocală strivită, se cufundase in ocean, răsuflă liniştit şi viceamiralul Nagumo. Era puţin probabil ca aviaţia de pe port- avioanele americane să-i găsească pe timp de noapte. .Iar de Pearl Harborul distrus, învăluit de fumul incendiilor, îi despărţea o distanţă de patru sute de mile.

Ordonînd să fie trezit imediat, în cazul apariţiei navelor inamicului sau a aviaţiei acestuia, Nagumo se îndreptă spre apartamentul său. Astăzi era obosit ca un bou care trăsese toată ziua la jug, pe un cîmp de orez.

3

Splendida dimineaţă a zilei de 7 decembrie, viceamiralu Hullthy o întîmpină de pe puntea căpitanului navei „Enterprise". Insulele Hawaii, conform direcţiei pe care o urmau, se găseau la două sute de mile, dar de pe acum aveau impresia că vîntul călduţ aducea cu el mireasma florilor. Respectînd tradiţia, de pe bordul portavionului îşi luase plecarea o crupă compusă din treizeci de aparate, să anunţe insulele despre grabnica apropiere la locul unde „Enterprise" avea să-şi a- runce ancora.

Cei care-şi luaseră zborul se simţeau ca şi cum ar fi fos- învoiţi. Strîngîndu-se în formaţie compactă, de paradă, grupa survolă „Enterprise" şi se îndreptă spre aerodromul „Ford". Marinarii şi aviatorii rămaşi la bord se pregăteau şi ei pentru apropiata întâlnire cu familiile şi prietenele Pînă şi bătrînul lup de mare Hullthy era cuprins de bună dispoziţie. Viceamiralul făcuse vreo cîteva glume usturătoare la adresa tinerilor ofiţeri ce se găseau pe puntea căpitanului şi tocmai avea de gînd să coboare la micul dejun, cînd apăru locotenentul radiotelegrafist cu un teanc de radiograme.

— Domnule, spuse acesta, **dind** onorul viceamiralului, a- colo se petrecc ccvn de necrezut, bineînţeles dacă nu şi-au pier- dut minţile...

Hullthy îşi puse ochelarii şi, luînd radiogramele, parcurse textul :

„Sintem atacaţi de-o mie de avioane japoneze" spunea una din ele.

„Portavioanele japoneze sc află la treizeci de mile de capul Barbara", comunica alta. „Pe aerodromul «Whiller» a fost lansat un desant paraşutat." „Transportoare cu infanterie marină inamică în traversul canalului."

—Intrar-ar draeii-n gîtul lor ! înjură Hutthy. Avem oare legătura cu grupa care-a decolat ?

—Nu, domnule răspunse adjutantul, dacă ţinem seama de oră, acum ar trebui să fi aterizat pe aerodromul „Ford."

Adjutantul greşea. Skyraiderele, care zburaseră în formaţie de paradă spre Oahu, fuseseră atacate, prin surprindere, de avioanele de vînătoare Zero. Şase aparate se prăbuşiseră în apele mării. Iar alte zece fuseseră doborîte chiar de tunarii americani, care se zăpăciseră şi trăseseră cu înverşunare în tot ce apărea în aer, la distanţa de foc efectiv a instalaţiilor.

—înălţaţi o escadrilă şi trimiteţi-o la sud de oapul Barbara, încă una, în căutarea cuirasatelor japoneze, mai la nord de Oahu, iar a treia să atace transportoarele din traversul canalului.

Hullthy era sigur de sine. Nu-1 aiureai chiar atît le lesne cu veşti aşa de neobişnuite.

Cît a fost ziua de lungă, aparatele grupei de aviaţie de pe „Enterprise" au survolat în zadar carourile de mare indicate. Sub ele, nu se zărea nimic, decît rostogolirea valurilor. Nici urmă de transportoare şi portavioane japoneze.

Distruse, pistele aerodromurilor de pe Oahu excludeau posibilitatea ca bombardierele şi avioanele torpiloare să aterizeze. Sfidînd toate măsurile de securitate, cînd îşi terminau carburantul „cădeau" pur şi simplu pe puntea portavionului „Enterprise", avînd bombele şi torpilele sub ele, ceea ce, cu o zi în urmă, nu şi-ar fi îngăduit [10]. Şi abia cînd se lăsă noaptea se putu strecura uriaşul „Enterprise" în canalul îngust, care unea golful cu oceanul şi ancoră lîngă cheul iluminat de văpăi le cuirasatului „Arizona", care termina de ars.

4

La 8 decembrie, dimineaţa, viceamiralul Chuichi Nagumo se trezi înviorat, bine odihnit după un somn adine. Victoria ce încununase operaţiunea se dovedise a fi cel mai bun me-

10 **încărcătura de bombe (sau torpile) îngreunează considerabil avionul, duclnd la sporirea vitezei de apuntare, ceea ce atrage prelungirea distanţei de frînare. Iar prezenţa bombelor şi a torpilelor măreşte pericolul unei explozii, tn caz de accident.**

dicament pentru ficatul său, care îşi făcuse de cap în ajunul atacului asupra Pearl Harborului.

Se informă prin telefon, la şeful de cart, în privinţa poziţiei unde se afla escadra. Auzind coordonatele, emise -un „Hm" satisfăcut. Marea unitate de portavioane se îndepărtase la o distanţă apreciabilă de insulele Hawaii, pentru a-i mai fi teamă de orice acţiuni de răspuns ale americanilor.

După ce-şi făcu o baie, servi cu poftă micul dejun, iar apoi îl chemă la raport pe adjutant :

— Adu-mi documentele ! dispuse viceamiralul, in vreme ce admira sculptura minerului unui paloş aşezat pe masa sa de lucru. Paloşul, care aparţinea unui shogun din dinastia Tokugawa [11], fusese dobîndit la Kyoto, cu puţin timp înainte de plecarea în incursiune. Un iscusit sculptor în fildeş înfăţişa cîteva scene dintr-o luptă corp la corp. Samurai miniaturali. cu haori desfăcute, loveau şi parau lovituri de paloş. Ici şi colo, în jurul lor, cîţiva morţi, iar unul din samuraii ce fuseseră învinşi, pierzîndu-şi onoarea, îşi spinteca pîntecele cu pumnalul.

Privind la kyen [12] amiralul era cuprins de un sentiment ambiguu. Ornamentarea unei arme cu o sculptură constituia o abatere de la noţiunea de wadi, temeinic statornicită în fiece japonez. Frumuseţea naturalului nu se simţea. Lama ascuţită şi bine călită, şi minerul comod, executate de meşteri îndemînateci, erau minunate prin ele însele, fără tot soiul de ornamente. Sculptura în os, de pe miner, purta amprenta lipsei de sobrietate, ceea ce, în conformitate cu severele canoane japoneze, dovedea prost gust şi vulgaritate; totodată, ochiul era captivat şi de talentul sculptorului, precum şi de patina timpului aşternută pe armă.

O bătaie respectuoasă îr uşa salonului il smulse pe vicemiral din contemplarea hibridului — armă de ucidere şi capodoperă de arte frumoase. Era adjutantul, care adusese documentele.

Nagumo citi mai întîi telegrama de felicitare expediată de împărat. Era pentru prima oară cînd i se acorda o asemenea onoare, deşi fusese ani îndelungaţi în slujba mikadoului. Sufletul lui Nagumo fu străluminat de bucurie. Ii revenise fericirea de a

---

11 **Dinastia shogunilor Tokugawa a domnit in Japonia tn perioada .izolării" din secolul XVI, ptnă In a doua jumătate a secolului XIX.**

12 **Pal/Tş, îb joponeză.**

înscrie în analele Japoniei cea mai victorioasă pagină, necunoscută pînă acum în istorie.

Celelalte felicitări — de la amiralul Yamamoto, de la Kaichuksyo şi din partea Marelui Stat Major al Trupelor de Uscat, le aşează deoparte. In momentul acesta, cel mai mult îl interesa descifrarea telegramei care sintetiza rapoartele agenţilor din Honolulu, referitoare la pierderile flotei S.U.A., în golful Pearl Harbor. Datele trecute în telegramă erau oarecum mai mici decît cifrele raportate de capii de formaţii înapoiaţi din luptă, oricum însă, erau extrem" de ridicate : fuseseră scufundate patru cuirasate şi un crucişător, un mare număr de distrugătoare, nave de pază şi auxiliare ; fuseseră scoase din funcţiune toate bazele aeriene — pe locurile lor de staţionare arseseră vreo două sute cincizeci de avioane de luptă ; patru cuirasate suferiseră avarii atît de grave, încît nu vor mai putea părăsi golful Pearl Harbor multe luni de-a rîn- dul...

După ce-i dădu liber adjutantului, Nagumo scormoni printre partituri şi, deschizind capacul pianului, se aşează în faţa claviaturii. De sub degetele lui, care-şi pierduseră supleţea de odinioară, se revărsară acorduri din „Egmont" de Beethoven. La început, comise o serie de greşeli. Nemulţumit, Nagumo se încruntă şi scutură din cap, iar după aceea, treptat, se antrenă în joc îi plăcea să mediteze, in timp ce interpreta muzică de Beethoven şi Bach. Iar acum cugeta la faptul că era posibil ca Isoroku Yamamotn să fi exagerat pericolul prelungirii unui război cu America. Statele Unite n-aveau să se refacă atît de repede după înfrîngerea suferită. De data asta, cînd o bună jumătate din navele Flotei Oceanului Pacific zăcea îngropată în mîlul de pe fundul golfului Pearl Harbor, în faţa Japoniei se deschideau excelente perspective militare. Dintr-o singură lovitură, el asigurase imperiului supremaţia în Oceanul Pacific.

Apoi, gîndurilc sale se întoarseră la felicitarea împăratului.

Era interesant de ştiut cu ce anume il vor distinge pentru incursiunea, fără precedent, asupra insulelor Hawaii ? Din decoraţiile cele mai importante ale Japoniei, nu-i lipsea decît „Ordinul Crizantemei". Insă acesta se oferea numai membrilor dinastiei imperiale şi persoanelor încoronate. Probabil îl vor avansa în gradul imediat următor şi-1 vor numi membru în Consiliul Imperiului — Gyonro !

—Puţin probabil ! rosti viceamiralul, cu glas tare, trîn- tind

capacul pianului. Apoi ordonă la telefon . Adunaţi efectivul portavionului „Akagi" pe puntea de zbor !

Dorea să-i felicite şi el pe participanţii la incursiune.

5

Cînd Chuichi Nagumo, după ce-şi felicitase subordonaţii cu prilejul victoriei, părăsi puntea de zbor, însoţit de uralele tuturor, în strigăte de „Banzai !", puţini au fost cei ce au reuşit să-şi păstreze calmul. Numai Morimoto şi incă vreo cîţiva piloţi cu vechime purtau înscris pe chipul lor că totul se petrecuse normal, aşa cum s-ar fi cuvenit să se întîmple, şi că nu avuseseră nici o îndoială în privinţa rezultatului incursiunii asupra insulelor Hawaii. în schimb, tineretul jubila, fără să se jeneze de sentimentele manifestate.

—încă două. trei incursiuni din astea, şi-i vom îngenunchea pe anglo-saxoni ! perora, într-un cerc de prieteni, locotenentul Mikimoto Komura, pilotul care suferise un accident în timpul antrenamentelor de pe insula Sioku.

—Cine-şi bate grura mai mult face mai puţin, remarcă, la adresa acestuia, Kyenzi Takasi. Ştiu precis că torpilele lui Komura aii trecut ieri pe lîngă ţintă.

—Se mai întîmplâ şi să nu-ţi meargă, obiectă Yasuziro, uitîndu-se la o familie de fregate ce străbătea cerul în zbor, pentru ca apoi să ofteze : Păcat, dragă Kyenzi, că ne-am grăbit să golim sticla aceea. „Cocorul alb". Ce binevenită ar fi fost acum...

Ii' salvă atotputernicul vrăjitor Morimoto, care, cu o mină misterioasă, îi invită pe cei doi prieteni în cabina sa. Acolo au băut pentru victorie, şi pentru ocrotitorul lor, zeul Hati- man, o sticlă întreagă de coniac franţuzesc, procurată din pivnicioara viceamiralului. Nagumo era nebăutor şi avea o rezervă de alcooluri fine, pentru primirile de înalţi oaspeţi. Stewardul comandantului, o puşlama cu ochi nevinovaţi, realizase un business destul de bun cu sticla aceea de otravă interzisă.

—Pierderile aviaţiei ambarcate, in incursiunea asta, reprezintă numai douăzeci şi nouă de echipaje — un preţ de-o nimica toată în schimbul flotei americane. Morimoto, încălzit din pricina coniacului, îşi lepădase masca imperturbabilă, de samurai izolat, şi vorbea însufleţit. Pierderile noastre deasupra insulelor Hawaii sînt de zece ori mai mici decit cele avute pe insula Sioku. Deci, jertfele aduse acolo s-au dovedit

a nu fi inutile, aşa cum credeam noi... îţi aduci aminte, Yasuzi- ro-san. cuvintele mele cînd spuneam că Sioku va fi un ciur, prin care vor fi cernuţi toţi cei de prisos ?

—O da, syensei, se înclină Yasuziro, aţi avut dreptate.

6

în timpul acesta, in insulele Hawaii, asupra cărora se abătuse taifunul nimicitor ăl incursiunii japoneze, Charles Mallory şi Robert Harris sorbeau pînâ la fund amărăciunea înfrîngerii.

—Galbenii ăştia ne-au pocit atit de zdravăn mutrele, cum nici Joe Louis n-ar fi făcut-o mai bine cu un boxer începător, bombănea Robert, zăcînd pe rogojinile aspre, din a-dăpostul antiaerian. De două zile, acesta servea drept locuinţă pentru aviatorii din escadrila 332. „Sinistraţii" îşi mutaseră aici lucrurile salvate, ba chiar şi un aparat de radio, scăpat ca prin minune intact.

Charles, încă nerefăcut după cheful pe care-1 trăsese cu echipajul „fortăreţei" salvate de el, tăcea şi învîrtea butonul de selectare a posturilor. Printre sunetele unui blues, se auzi, deodată, glasul popularului comentator Fuller, care expunea bilanţul agresiunii japoneze asupra insulelor Hawaii :

—Pearl Harborul a produs o deprimantă impresie în rîn-durile tuturor păturilor sociale ale locuitorilor din S.U.A. Americanii întocmai ca Adam şi Eva, au descoperit că sînt goi.»

Charles, fără să-1 observe pe pastorul ce se apropiase din spate, şi care ar fi dorit şi el să-1 asculte pe Fuller, înjură şi închise aparatul de radio.

—Ce-o să ne facem, dacă japonezii repetă agresiunea 7

—O să stăm aici, în adăpostul antiaerian, răspunse veninos Robert. Iar cu cele două Lightninguri care ne-au rămas, or să zboare Paul şi Adams.

—Şi ce-o să se-ntîmple, dacă vor debarca trupe pe insula Oahu ? continuă să-i bată la cap Charles.

—Ferească-ne Cel de Sus de-aşa ceva, rosti pastorul, ridieîndu-şi privirea spre tavanul adăpostului.

—Atunci or să ne ia ca din oală, cu mîinile goale, îşi dădu drumul Robert.

Tăcură cu toţii.

—Războiul abia începe, spuse pastorul. Nu uitaţi, America

mai are destule nave în Atlantic. Şi-apoi, şi Anglia, aliata noastră, posedă o flotă puternică la Singapore. Preşedintele Roosevelt nu va lăsa insulele Hawaii în suferinţă.

—Mulţumesc, sfinţia ta, pentru consolare, vorbi cineva dintr-un colţ întunecos. Ce-i drept, era mai bine dacă nu-i lăsam s-ajungă pînă aici. Cum de s-a putut întîmpla aşa ceva ? I Cum ? !

întrebarea rămase suspendată în aer.

Pearl Harborul era doar începutul unei serii de cnocau- turi administrate de flota japoneză flotelor aliaţilor anglo-a-mericani.

în seara zilei de 10 decembrie 1941, „Akagi" şi alte nave ale marii unităţi de portavioane au fost împodobite cu pavilioane colorate. Pe gabierul vasului amiral fu iarăşi înălţat pavilionul cuirasatului „Mikasa". Se recepţionase o ştire îmbucurătoare, despre noua victorie a forţelor japoneze în zona de vest a Oceanului Pacific. Şi, deşi Yasuziro nu participase la luptele de acolo, cunoştea foarte bine raportul de forţe, locul acţiunii, şi chiar pe mulţi din cei care luaseră parte la eveniment, şi-şi putea imagina destul de clar ce se întîmplase la mii de mile distanţă de insulele Hawaii.

CAPITOLUL IX 1

Pentru a-şi întări forţele din Extremul Orient, amiralitatea britanică expediase în apele Oceanului Pacific două dreadnoughturi înspăimîntătoare. Acestea erau vasul de linie „Prince of Wales" şi un crucişător greu „Repulse", aproape cu nimic mai prejos faţă de cuirasate, în ce priveşte forţa de foc şi cuirasa de apărare. La 2 decembrie 1941, navele au sosit la Singapore, unde le aştepta o primire triumfală.

Comandantul forţelor navale ale Marii Britanii din O- ceanul Pacific, viceamiralul Thomas Philipps, în ziua aceea îşi trădă principiile. Nu mai rămăsese nid urmă din gravitatea sa afectată. Sfălucea tot de zîmbete, de decoraţii şi de fireturi aurii ale tunicii sale de paradă. Excelenta dispoziţie a şefului s-a transmis şi suitei care-1 înconjura. Sosirea celor două puternice unităţi navale era un minunat dar făcut flotei britanice din Oceanul Pacific, în faţa înspăimîntătorului pericol ce se apropia dinspre arhipelagul japonez.

Primul care intră maiestuos în bază fu „Prince of Wales". Pe falnicu-i catarg fîlfîia pavilionul britanic. Lansat la apă în 1940, cuirasatul dezvolta o viteză de peste 30 de noduri, ceea ce depăşea sensibil viteza navelor japoneze cele mai moderne, „Kongo" şi „Kirishima". Pe „Prince of Wals" se ridicau, înfricoşătoare, gurile de foc ale tunurilor de 14 ţoii. Colosul de oţel. vopsit în cenuşiu-verzui, părea o stîncă abruptă de nescufundat, ferecată cu o cuirasă de 300 mm.

în siajul lui „Prince of Wales" înainta înspăimântătorul „Repulse". Ca dimensiune, ceda în faţa cuirasatului, dar, în momentul cînd fusese modernizat, în 1936, căpătase şase tunuri mai puternice decît cele de pe „Prince of Wales", avind calibru] de 15 ţoii. Mai mult de atît, „Repulse", pentru respingerea atacurilor de aviaţie, avea montate instalaţii grele de artilerie antiaeriană, cum nu posedau multe alte nave.

Cînd giganticele, vase de război au ieşit în radă, catargele le-au fost împodobite cu pavilioane de semnalizare de diferite culori. Pavilioanele britanice au fost coborîte puţin, şi iarăşi au pornit să fluture în briza răcoroasă, sus pe gabieri. Salvele de artilerie au bubuit asurzitor. Alămurile fanfarelor au revărsat sunetele imnului englez. Şirurile de marinari şi soldaţi ai garnizoanei din Singapore, în formaţie de paradă, au luat poziţie de drepţi, încremenind nemişcate.

„Britania — stăpîna mărilor !

„Da, aşa a fost pînă acum, şi aşa va fi şi de-acum încolo" gîndeau mulţi din cei adunaţi aici, supuşi ai coroanei engleze.

Insă viaţa mai intervine şi ea...

Atunci cînd s-au primit primele comunicări alarmante, capetele participanţilor la banchet mai pocneau încă din pricina dozelor „marinăreşti" de whisky şi brandy consumate. Japonezii începuseră efectuarea operaţiilor de desant. Navele şi vasele

marii unităţi operative „Malaysia" părăsiseră For- moza. Ele transportau Armata a 25-a japoneză, oricntîndu-se 5Pre Singapore. Războiul, izbucnit din insulele Hawaii, se apro-

de această zonă cu rapiditatea unui tsunami. Din rapoar- tele" «3rviciilor de informaţii devenise cunoscut că, în travers de Saigon, marea unitate opeґativă se defalcase in citeva grupuri ce se apropiau simultan de coasta de nord a Malaysiei, iar la 7 decembrie începuse debarcarea desantului în apropiere de Bangkok, Victoria şi Kota Bharu.

Pentru a zădărnici executarea operaţiei de desant a japonezilor, viceamiralul Philipps îşi mobiliză de urgenţă escadra pentru ieşire în mare. In noaptea de 9 decembrie, navele părăsiră Singapore. Viceamiralul îşi înălţă pavilionul pe „Prince of Wales".

In afară de cuijrasat şi de crucişătorul „Repulse", în componenţa escadrei mai intrau cîteva distrugătoare şi vase dc pază.

Ocolind peninsula Malacca, escadra tindea să atingă cit mai repede locul dc debarcare a desanturilor japoneze, pentru a le nimici cu focul artileriei grele, mai înainte de a se consolida pe ţărm.

Dimineaţa ziei de 9 decembrie era posomorită şi răcoroasă. Nori joşi se tîrau deasupra valurilor, agăţîndu-se de catargele cuirasatului.

După amiază, porni să răsune clopotul marii bătălii. Escadra dădu alarma de luptă. De pe un distrugător, care naviga în travers de crucişătorul „Repulse", se observase peri- scopul unui submarin. Asupra locului bănuit se aruncară cîteva serii de grenade antisubmarine. Tăcerea adîncurilor mării fu sfîşiată de explozii surde ale unor încărcături de trinitrotoluen, capabile să frîngă corpul submarinului chiar la o distanţă a- preciabilă de punctul deflagraţiei.

Insă echipajul submarinului japonez I—165 izbuti să manevreze şi să iasă din raza grenadelor. Desprinzîndu-se de urmărirea distrugătoarelor, comandantul submarinului, căpitanul de rangul trei Harada, a transmis prin radio la Saigon poziţia unde se afla escadra engleză.

Echipajele distrugătoarelor ce atacaseră submarinul, nedescoperind la suprafaţă nici urme de ulei şi nici bule de aer, au dedus că grenadele fuseseră aruncate asupra unei zone pustii.

Raportară vasului amiral despre eşecul atacului. Totuşi, viceamiralul Philipps fu prea puţin alarmat de faptul că japonezii, acum, ii cunoşteau poziţia. Nu-i era teamă de întâlnirea cu escadra amiralului Nabutakye Konda, întrucît acesta nu cuprindea nave capabile să reziste loviturilor de pe „Prince of Wales" şi „Repulse". Iar atacul avioanelor torpiloare era exclus pe o astfel de vreme.

Peste noapte, escadra navigind in direcţia nord, atinse traversul Kaunthanului. Soarele, care reapăruse din ocean, vesti începutul unei zile noi. Dimineaţa de 10 decembrie a fost senină. Ciclonul, sub acoperirea căruia escadra fusese apărată de aviaţia japoneză, se deplasă spre coastele insulelor Borneo şi Celebes.

După ce se odihnise excelent în cabina sa, viceamiralul Philipps urcă pe punte. Ochii îi mijeau din pricina reflexelor soarelui, care străluceau pe bordul din dreapta. Uşoara înfiorare a valurilor nu avea forţa să clatine dreadnoughtul, şi „Princc of Wales" înainta lin şi iute ca un expres, lăsînd în urma pupei clocotul uriaşelor talazuri, care, sfărîmîndu-se în depărtare, se transformau într-un drum de spumă luminos.

Privind pescăruşii, ce se străduiau din toate puterile să nu rămînă în spatele navei, şi albastrul cerului, fără nici un norişor, Philipps oftă din adîncul pieptului şi se gîndi că n-ar fi fost rău dacă ar fi cerut o acoperire de aviaţie pentru escadră. însă aprecie imediat : se îndepărtaseră excesiv de bazele aeriene.

Zăbovindu-şi privirile asupra ţevilor de tunuri antieriene dezvelite de huse şi asupra servanţilor încremeniţi la posturile de luptă, ajunse la concluzia că, deocamdată, nu avea motive speciale să fie neliniştit. Şi, în afară de asta, Philipps, fiind un autentic marinar, ascundea în adîncul sufletului uu total dispreţ faţă de aviaţie, ca gen de armă, şi nu prea credea în eficienţa acoperirii navelor, la traversarea mării, de către avioanele de vînătoare. Ordonînd să fie supravegheat cerul cu atenţie, intră în postul de comandă de luptă şi se plecă asupra hărţii strimtorii Malacca, unde era marcată, cu semne convenţionale de culoare roşie, erupţia trupelor japoneze de desant.

în acelaşi timp, pe aerodromurile japoneze ale Flotilei navale 22, amplasate în apropiere de Saigon, se efectuau ultimele pregătiri pentru misiunea de luptă. După ce se primise raportul referitor la poziţia escadrei engleze, transmis de pe bordul

submarinului 1-165, echipajelor celor 117 avioane de luptă li se ordonă să acopere trupele de desant în faţa tirului de pe mare al englezilor. Neavînd posibilitatea să se înalţe în aer în ziua de 9 decembrie, din pricina vremii nefavorabile şi a distanţei ce îi despărţea de escadră, îşi amînară atacul a- supra navelor pentru ziua următoare.

Înaintînd spre nord, escadra se apropia de raza de acţiune a avioanelor torpiloare japoneze. Atunci se dădu semnalul

de decolare. împovărate mult de bombe şi torpile, grupele de avioane rulau spre start şi se înălţau. Aveau de zburat vreo mie de Kilometri deasupra apelor Mării Chinei de Sud şi să-şi depisteze ţinta pe nemărginirea întinderilor albastre, care reflectau milioane de scînteieri solare.

Japonezii au apărut deasupra escadrei pe neaşteptate. Parcă se iviseґă din sineala cerului tropical. Viceamiralul Philipps transmisese, prin radio, să i se expedieze de urgenţă a- vioane de vînătoare pentru acoperire, însă acum era prea tir- ziu Sirenele abia reuşiseră să şuiere alarma aeriană, iar clopotul marii bătălii să dăngăne, că o grupă de nouă bombardiere. care zbura jn apropierea navei „Prince of Wales", se năpusti în picaj asupra vasului amiral. Cerul din preajma a- paratelor japoneze se împînzi de ciupercile exploziilor de antiaeriană. Tunurile automate scuipau sute de proiectile în în- tîmpinarea aparatelor Y-99 ce picau din înalt, dar acestea, de parcă ar fi fost vrăjite, nu acordau nici o atenţie dîrelor albe ale traseurilor care sfîşinu cerul. continUînd să cadă în picaj peste ţintă.

Manevrînd brusc. „Prince of Wales" ieşi cu succes de sub loviturilor bombelor lansate. Cele cîteva explozii. caґe ţîşniseră la borduri, nu-i pricinuiseră nici o ayarie.

„Repulse" se dovedi a fi mai puţin norocos. Un pilot japonez îi trînti o bombă de cinci sute de kilograme exact pe centru. Străpungind punţile superioare şi principală, bomba explodă în interiorul crucişătorului, dînd naştere cîtorva focare de incendiu Fumul ce răbufnea pe coşuri se amestecă numai decît cu fumul negru al incendiului caґe îşi dezlănţuise vîlvătăile pe „Repulse ^ Astfel, fu mult uşurată ieşirea la ţintă a următoarelor grupe de avioane japoneze, îngăduind identificarea escadrei engleze de la mare distanţă.

Echipajul de pe „Repulse" luptă cu succes împotriva focului, iar peste puţin timp incendiul începu să se stingă. Dar pe cer apăru al doilea val de avioane japoneze. De data aceasta, erau de torpilare, care-şi îndreptau principalele eforturi asupra vasului amiral. Apropiindu-se din partea bordurilor din stingă şi din dreapta, lansează mai multe torpile deodată. Dîre- le acestora, punctate de bulbuci, se îndreptau spre nave din toate direcţiile. Uriaşul cuirasat „Prince of Wales", supus unei mari forţe de inerţie, abia izbutea să eschiveze loviturile. A-

cest joc de-a şoarecele şi pisica nu dură prea mult. Cuirasatul fu cutremurat de-o puternică explozie. Torpila care-1 lovise
C-da *42* coala 7

avarie comanda cîrmei. Posibilităţile de manevrare ale vasului se înrăutăţiră.

„Repulse", ceva mai uşor şi cu o inerţie mai redusă, reuşise să se eschiveze din calea a vreo douăzeci de torpile. înfuriaţi de eşeo, piloţii japonezi, care-şi lansaseră încărcătura, «burau acum chiar la vîrful catargului, mitraliind servanţii de ta antiaeriană ce-i ţineau într-un foo continuu cu tunurile devenite incandescente. Apa din jjurul vaselor clocotea sub ploaia de schije şi proiectile. In două puncte, orizontul fu trasat cu fumul unor avioane care se prăbuşeau în ocean.

„Prince of Wales", avînd comanda cîrmei avariată, deveni o excelentă ţintă pentru aviatorii japonezi. Philipps, pînă a- tunci imperturbabil, începu să-şi întoarcă clin ce în ce mai frecvent privirile spre sud-vest. Se ruga din adîncul sufletului, implorînd cerul, să apară cît mai rapid avioanele engleze de vînătoare şi să alunge cîrdul de răpitoare ce dădeau tîrcoale deasupra escadrei. Dar minunea nu se împlini. Cerul era brăzdat numai de avioanele torpiloare japoneze. Peste puţin timp, bordul cuirasatului fu spart de încă o torpilă. Apa năvăli, înecîndu-i pe marinarii asurziţi de explozie.

După cea de a doua torpilă, care nimeri în partea din pupa, pe „Prince of Wales" răsună o explozie ce frînse corpul cuirasatului. Pupa, desprinsă de navă, porni să se legene a-landala pe valuri, ca o grămadă de metal scorojit, înfăşurata de conducte şi de împletiturile firelor electrice. Cuirasatul rămase în derivă. Avioanele torpiloare japoneze îşi continuară atacul din toate direcţiile.

La început, aruncară torpilele de la mari înălţimi. Apoi, insă. se apropie o grupă de avioane torpiloare la o înălţime de cinzeci de metri. încă două echipaje, din rindul celor ce atacau la „vîrful catargului", plonjară spre fundul Mării Chinei de Sud, după ce se pomeniseră în ploaia compactă a perdelei de foc împroşcată de cuirasat. Totuşi, evenimentul nu-i opri pe ceilalţi. Din ce în ce mai des, loviturile surde ale torpilelor cutremurau carcasa puternică a cuirasatului, de la chilă şl pînă la gabie. Miile de tone ale apei pătrunse în vas îi înrăutăţiră şi mai mult stabilitatea. Numeroase posturi de antiaeriană fuseseră reduse la tăcere, şl tirul lor încetase. Un nou val de avioane japoneze îşi largă în întregime încărcătura de bombe asupra lul „Prince of Wales", de parcă acesta ar fi fost un poligon de instrucţie. Zecile

de bombe care explodară în interiorul lui i-au grăbit agonia

„Repulse" s-a scufundat înaintea vasului amiral. Incasînd In ambele borduri lovituri directe, crucişătorul luă apă din plin şi porni să se încline. Apoi îi cedă comanda cîrmei. întocmai ca un elefant care şi-a pierdut minţile, „Repulse" "începu să se rotească într-un cerc închis, ameninţînd să se prăvălească peste vasele de pază. Acestea s-au retras imediat din calea sa, roind în toate părţile. Difuzoarele de pe „Repulse", depăşind huruitul avioanelor japoneze, au transmis ordinul comandantului : „Părăsiţi nava !".

Japonezii, epuizîndu-şi muniţiile de luptă, continuau să evolueze deasupra vaselor ce se scufundau.

Partea din prora crucişătorului „Repulse" se cufundă în valuri. Pupă, ridicîndu-se, dădu la iveală elicele navei. Ne-maiîntîmpinînd rezistenţa apei, acestea se învîrteau ca turbate, de parcă ar fi fost de avion. Marinarii săreau pesta borduri şi de pe suprastructură în apă abandonînd crucişătorul. Cîteva bărci de salvare lansate s-au umplut imediat cu oamenii ce căutau să scape de la pieire. De locul catastrofei cuirasa- tului şi crucişătorului s-au apropiat, în mare viteză, cîteva distrugătoare şi au început să-i ajute pe cei ce se aflau în pe-ricol. Huruitul motoarelor depăşea ţipetele răniţilor şi ale celor pe cale de a se îneca. Nimeni nu-i mai putea ajuta, cu nimic, pe ultimii marinari de pe „Repulse", care părăseau vasul înnebuniţi de spaimă. Sărind în apă, de la pupa, cădeau sub elicele navei care, învîrtindu-se, deveniră astfel o gigantică maşină de tocat carne.

Amiralul Philipps ordonă ca distrugătoarele să ia la remorcă „Prince of Wales", şi să-1 ducă la Singapore. însă, lovit de bombe şi găurit de torpile, cuirasatul, care. doar cu cîteva ore în urmă, reprezenta o performanţă a tehnicii navale de război, peste cîteva momente se înclină şi se răsturnă, arătîndu-şi fundul ruginit, acoperit cu alge şi cochilii.

Oamenii ce reuşiseră să se arunce peste bord, înotau din răsputeri să se îndepărteze cit mai mult de navă, pentru a nu fi absorbiţi de pîlnia virtejului ce avea să se formeze după scufundarea acesteia. Partea din pupa lui „Prince of Wales" s-a scufundat mai repede, iar prora s-a înălţat încet deasupra apei, unde încremeni cîteva secunde, ca după aceeâ sâ dispară, pentru vecie, în-fundul mării.

Marinarii înotau pretutindeni, in aşteptarea ajutorului ce trebuiau sâ li-l acorde distrugâtorele. şi se gîndeu îngroziţi la rechini. Avioanele japoneze, convingîndu-se de pieirea celor mai bune două vase ale flotei britanice, îşi luară zborul către coastele Indochinei. Acum urma atacul rechinilor, numeroşi în apele acelea. Dar, înspăimîntaţi de explozii, se îndepărtaseră şi ei de zona bătăliei.

Distrugătoarele reduseseră viteza şi, rotindu-se încet, îi adunau pe cei salvaţi ca prin minune şi răspîndiţi pe un sector întins din suprafaţa mării.

Majoritatea membrilor echipajelor de pe „Prince of Wales" şi „Repulse" a fost culeasă din ape mai înainte de ivirea printre valuri a aripioarelor rechinilor. Aceştia, trecîndu-le spaima, se întorceau atraşi de mirosul sîngelui omenesc-. Unii din ei au reuşit, totuşi, să se înfrupte. Bărcile de salvare a- vură ocazia sâ adune destule trupuri cu picioarele complet sfirtecate.

Cu tot ajutorul neîntîrziat al distrugătoarelor, aproape şase sute de oameni îşi găsiră sfîrşitul în apele calde ale Mării Chinei de Sud. Printre cei morţi a fost şi viceamiralul Thomas Philipps, comandantul forţelor navale din Oceanul Pacifio ale Marii Britanii.

Dînd două lovituri nimicitoare flotelor aliate, în Hawaii şi în Marea Chinei de Sud, Japonia le privase de superioritatea în nave mari de suprafaţă şi căpătase libertatea de mişcare necesară pentru îndeplinirea unor noi operaţiuni de a- gresiune în bazinul Oceanului Pacific.

Japonia jubila. Odată cu dispariţia navelor „Prince ol Wales" şi „Repulse", după zdrobirea flotei americane la Pearl Harbor, chiar şi japonezii cei mai predispuşi la pesimism crezură, în posibilitatea unui sfîrşit victorios al războiului.

CAPITOLUL X 1

După atacul asupra Pearl Harborului, marea unitate de portavioane japoneze se defalcă. „Hiryu" şi „Soryu" s-au îndreptat, însoţite de crucişătoarele „Tone" şi „Chikuma", spre atolul Wake, unde debarcau desanturile japoneze, pe un petio de uscat pierdut în ocean, şi care aparţinea S.U.A. Această insuliţă, între Japonia şi Hawaii, căpătase, în clipa aceea, importanţă strategică.

Portavioanele „Shokaku" şi „Zukaku44 se avîntară spre Kure, acasă, în metropolă. Erau invidiaţi de toţi cei care le cunoşteau

ruta.

Iar viceamiraul Nagumo, cu resturile flotei, porni spre insulele Truk. Cînd, la sud-vest de mirajul albastru, s-au înălţat insulele muntoase, care adăposteau una din cele mai puternice baze navale militare ale Japoniei, toată lumea s-a simţit ca la ea acasă. Erau locuri bine cunoscute şi amenajate pentru locuit. Carolinele le-au organizat învingătorilor o primire triumfală. în onoarea sosirii escadrei viceamiralului Nagumo s-au tras salve de tun de pe navele de luptă şi din bateriile de apărare de coastă. Echipajelor întoarse din campanie le-au fost acordate zile de odihnă.

Yasuziro şi Suzuki, navigatorul său, au fost printre cei dintîi care au coborit la ţărm. Douăzeci de zile petrecuseră pe mare. Era oarecum straniu să simţi sub picioare tăria pămîn- tului. Păşeau pe faleza lovită de valuri cu un mers de marinari, legănîndu-se uşor. Nu aveau încotro să se grăbească. Admirau florile şi copacii veşnic verzi oare creşteau de-a lungul coastei. Plaja era împestriţată de umbrele şi de căştile de cauciuo multicolore ale celor care se săldau. Nici nu le venea să creadă că undeva era război şi chiar că, nu de mult, apăsaseră pe trăgaci, uciseseră şi că puteau să^fie şi ei ueişi. De aceea, libertatea de a nu face nimic era' mult mai palpabilă şi mal îmbucurător percepută. Aveau posibilitatea să zacă zile întregi întinşi pe nisip, să picotească la umbra cocotierilor, sau sâ se scalde în valurile calde ce se spărgeau de ţărm.

Dar clipele de desfătare pe plaja de la Trufii n-au durat prea mult. Chiar înainte de Anul Nou, toţi marinarii au fost îmbarcaţi. In sunetele unui marş tradiţional, portavioanele ieşiră în ocean. Acolo, dincolo de linia precisă a orizontului, îi aşteptau noi bătălii şi campanii.

— De ne-ar ajuta zeul Hatiman ! şopti Yasuziro, cînd din insula Truk se mai zări doar conul vulcanului stins, ce se înălţa deasupra apelor oceanului.

De data aceasta, navele se îndreptau spre insulele arhipelagului Malaez, unde armata şi flota japoneză luptau cu trupele aliate anglo-olandeze. La Palau, s-au întîlnit din nou cu „Soryu" şi „Hiryu", care sosiseră din Japonia, la rendez- vous.

Dublîndu-şi forţa de şoc, escadra îşi alese ca bază golful Staring, din insula Celebes. De acolo, Yasuziro a avut ocazia sâ execute cîteva misiuni do luptă, cu bombe acroşate. Zburase în

sprijinul desanturilor debarcate la Manado şi Ma- kassar.

—Ştii, Kyenzi, i se plînse Yasuziro, misiunile acestea de luptă seamănă mai mult cu nişte plimbări de agrement deasupra golfurilor albastre şi a junglelor de smarald. Nici gînd să poţi săvîrşi vreun act de vitejie 1

—Ce vorbeşti, Tora! Va să zică, te pregăteşti pentru misiune, te agiţi, îţi concentrezi toate forţele şi, în loc de inamic, nimereşti peste nişte iepuri fricoşi, care se împrăştie şi se ascund în junglă numai la auzul motoarelor noastre !

2

Curînd insă, lui Kyenzi îi fu dat să audă şi altceva de la Yasuziro :

—Suzuki, navigatorul meu s-a procopsit c-un glonte în şoldul stîng. Pînă l-am dus la „Akagi", era gata-gata să-şi piardă tot sîngele. Acuma zace la spital, într-o stare gravă.

—Şi cum ai să te descurci fără navigator ? se interesă Kyenzi.

—De două zile nu mai zbor. Mi-au făgăduit c-au să mi-1 dea în echipaj pe plutonierul Nagosawa. In ştii ? Un grăsan. Are şi-o poreclă potrivită — Fugu. Seamănă foarte mult cu peştele ăsta, mare şi leneş, cu măruntaiele otrăvitoare.

—Yasuziro, oşti de compătimit. Am auzit atîtea despre navigatorul ăsta. Nici un pilot nu vrea să zboare cu el.

—Şi ce-i de făcut ?

—Ia-i navigatorul vreunuia din piloţii patrulei tale şi lui dă-i-lpe Fugu.

—Oarecum nu-i frumos să faci aşa ceva. Şi n-aş vrea să desperechez echipaje care s-au antrenat împreună. Iar tipul n-o să facă prea mulţi purici la mine. Îndată ce se înzdrăveneşte Suzuki, îl şi dau afară din detaşament.

Cînd plutonierul Nagosawa apăru în detaşament, nu semăna deloc cu un individ în stare să întrunească toate viciile omeneşti. Pur şi simplu, te izbea în ochi grăsimea excesivă, rar întîlnită printre aviatorii cu antrenament.

Timp de cîteva zile, Yasuziro îl ţinu sub observaţie pe noul său navigator. Dar, în afară de zgîrcenia ce-1 obliga să stea mai la o parte şi neglijenţa, atît de improprie locuitorilor Japoniei, n-a găsit nimic deosebit la el.

De îndată ce Nagosawa s-a instalat în carlingă, pentru a porni într-o misiune de luptă, au început să se producă şi metamorfozele. După ce-şi prinse casca de zbor, cu degete tre-

murinde, se zăpăci, se foi şi dădu să-şi pregătească echipamentul de navigaţie, prilej cu care îi căzură creioanele şi liniile.

—Ce te tot frămânţi acolo ? îl întrebă Yasuziro, care abia îi aştepta raportul despre stadiul de pregătire a misiunii.

—Da ? Ce ? bîigui Nagosawa, cu glas gîtuit.

—Te-am întrebat, eşti gata de zbor ?

—Da, da ! îşi mai veni în fire Fugu. Fata sa, schimonosită de încordarea aşteptării, pălise.

„Vai, Doamne ! se gîndi Yasuziro. Ce-o să se-ntîmple cu el cînd se va găsi sub tirul antiaerienelor ? Oare nu-i un act de superficialitate să pleci la luptă c-un asemenea om în echipaj

Dar se dăduse comanda pentru pornirea motoarelor şi era prea tîrziu să se mai întreprindă ceva. Cînd se aflară în aer, din pricina spaimei şi a tensiunii, Fugu se prosti şi mai zdravăn. Aproape nici nu-i mai înţelegea comenzile lui Yasuziro. Privea stupid, ca o fiară încolţită. Iar cînd au ieşit la ţintă, aruncă bombele mult prea devreme, şi acestea explodară alături, fără să provoace vreo avarie navei bombardate.

Înfuriat, Yasuziro uită de toate regulile politeţii japoneze :

—Eşti un rahat şi nicidecum navigator, domnule Nagosawa ! îi spuse el, nemaiputîndu-se abţine. Navigatorul tăcu. însă poate nici nu-1 auzise. După o bucată de drum din ruta de întoarcere, cînd temerile principale rămăseseră în urmă, Nagosawa începu să-şi vină în fire.

„Poate se va mai obişnui, după ce va mirosi puţin praf de puşcă I" îi străfulgeră lui Yasuziro o speranţă prin minte. Unsă procesul de transformare a lui Fugu în autentic navigator se prelungea excesiv.

Fiind aproape un an de cînd îşi făcea serviciul in grupul aeronautic de pe „Akagi", Yasuziro îşi putuse da seama că nu toţi aviatorii de acolo erau nişte neînfricaţi şi adevăraţi samurai. Mai erau unii, ca locotenentul Mikimoto Komura, care nu prea aveau tragere de inimă pentru misiunile de luptă, dar cei din categoria lui Fugu îi provocau un profund dezgust prin frica lor animalică.

Se părea că eşecurile ce-1 însoţeau pe plutonierul Nagosawa, de cînd fusese încadrat in echipaj, deveniseră un „bun" al întregului efectiv a) patrulei. Rareori se mai întîmpla ca vreun zbor să se execute fără defecţiuni tehnice sau accidente. Nici îndeplinirea misiunilor nu le reuşea. Ba Fugu nu era în stare să

ducă patrula la ţintă şi aparatele zăboveau prea mult în zona de foc antiaerian, ba devia în aşa hal de la rută, încît, după aceea, numai cu ajutorul navigatorilor coechipieri şi al lui Yasuziro regăseau portavionul „Akagi" şi „cădeau" pe punte cu rezervoarele goale.

Odată, răbdarea lui Yasuziro nu mai rezistă. In ziua a- ceea, zburaseră în recunoaşterea navelor inamice pe Marea Jawa. Iar Fugu nu reuşise să indice echipajului, cu precizie, zona respectivă. In căutarea marii unităţi de nave anglo-olan- deze, au fost nevoiţi să manevreze mult în volte, cercetînd mereu întinsul deşert al apelor. Epuizînd rezerva de carburant, s-au întors acasă fără nici un rezultat. Se înapoiau zbu- rînd de-a dreptul, prin Makassar şi Kendari. Undeva, deasupra junglei, s-a tras în ei, găurindu-li-se în cîteva locuri planurile. Prin radio, echipajul lui Yasuziro a primit ordin să grăbească apuntarea, deoaece de zona unde se afla portavionul se apropia o furtună. Mica rezervă de carburant j-a obligat să se îndrepte spre portavion în cele mai nefavorabile condiţii. Pe direcţia de apuntare apăruse un nor violent-întunecat, spintecat în fiece olipă de limbile de foc ale fulgerelor. A intra în el, era echivalent cu sinuciderea. Yasuziro a vrut să efectueze intrarea pe direcţia de apuntare sub nori, la mică înălţime. Dar s-a pomenit într-o ploaie torenţială, care i-a redus vizibilitatea.aproape la zero. Rafalele vîntului zvîrleau aparatul Mitsubishi de pe-o aripă pe alta. Răbufnirile verzui ale fulgerelor îr,orbeau.

— Strălucitoare Amaterasu, de ce eşti atît de mînioasă ? Ot roteşte-ne 'le furia dezlănţuită a stihiei, se rugă Yasuziro, angajînd avionul pe aliniamentul punţii, lăsîndu-se ghidat de radiogoniometru. Nu era cazul să se aştepte la un ajutor din partea lui Fugu. care îşi pierduse capul de spaimă. în minutele cele mai grele, ieşiea din priză. înfuriat, Yasuziro îl îmboldi de cîteva ori cu piciorul : Calculează direcţia, jigodie ! Acum te- mpuşc 1

Din fericire, precipitaţiile încetară şi Yasuziro reuşi să-şi apunteze avionul. Dar încercările nu se isprăviră aici. Cînd se trăsese în ei, cauciul unei roţi fusese perforat, iar aparatul lor a deviat atît de brusc in partea camerei dezumflate, incit Yasuziro, ca prin minune, abia a izbutit să-1 stăpineas- că, pentru a evita ciocnirea cu suprastructurile de punte.

Coborind din carlingă, pilotul îşi dădu jos casca udă de

nâduşcală şi, descheindu-şi la gît costumul de zbor, îşi lăsă pieptul în bătaia puternică a vlntului.

Stătu astfel cîteva minute, ca să-şi vină în fire după apuntarea aceasta demenţială. In spatele său, pe fondul norilor, se ivi Curcubeul, luminînd viu.

—Tora, acuma semeni cu zeul Izanachi, cel care a co- borît din ceruri pe arcul curcubeului, glumi Morimoto, care se apropiase de el.

Insă lui Yasuziro nu-i ardea de glumă. îşi cheltuise întreaga rezervă de umor în lupta cu pericolul prin care trecuse.

—Syensei, spuse el cu jumătate de glas, nu mai sîrf în stare să zbor cu Fugu. Astăzi îmi venea să-1 trag un glontr în cap.

—Cînd bolta cerească nu-i luminată de soare, ajută luna... De unde să-ţi iau un alt navigator ? Akatsuki iese din spital abia peste o lună. Şi ce-o sâ faci în răstimpul ăsta se interesă Morimoto, picurînd venin. Poate porunceşti să trimis într-o permisie ?

—Ha, cedă, obosit, locotenentul. Va trebui să mai rabd niţel. Şi-1 înjură de mama focului pe Fugu.

La sfirşitul lui februarie, pe cînd Yasuziro zbura deasupra Mării Banda, avionul suferi o pană : pompa de ulei a motorului din dreapta nu mai funcţionă. Peste dtva timp, motorul se gripă. Pentru a evita incendiul, pilotul a fost neva să-1 oprească. Nu mai putea fi vorba să apunteze pe „Akagi", aşa că a tras tare cu un singur motor, pînă la cel mal apropiat aerodrom, al bazei Kendari.

Era neapărat necesară înlocuirea motorului din dreapta. Insă la locul unde aterizase .orţat, nu se găsea nld unul de rezervă. Trebuia sâ aştepte cîtva timp, pînă să i se procure un motor nou, din depozitul portavionului, şi să vină o echipă de mecanici.

In aşteptarea intrării în dispozitiv a avionului, Yasuziro şi Fugu s-au instalat într-o vilişoară olandeză, părăsită în mare grabă de proprietari. Aici au găsit un confort european neobişnuit, care se aflase la dispoziţia bogaţilor plantatori. In loc de tatami, au avut ocazia să doarmă în paturi luxoase, cu cearceafuri apretate. La ordinele lor se afla servitorimea recrutată din băştinaşi, rămasă să păzească proprietatea dom- nului Van der Hooten.

Baza aeriană Kendari avea doar o platformă de aterizare

acoperită cu iarbă şi adăpostea cîteva zeci de avioane de asalt şi de transport. Se găsea amplasată într-un loc destul de dosnic şi pitoresc, de pe insula Celebes. Aerodromul era împrejmuit de crînguri de cocotieri viguroşi, sub care susurau pîrîiaşe cu apă cristalină. Construcţiile administrative erau cufundate Intr-o vegetaţie tropicală, luxuriantă. Stoluri de papagali, cu penele scăldate de toate culorile curcubeului, îşi luau zborul de pe ramurile copacilor. Un colţişor atît de paradisiac te îndemna, fără voie, să uiţi de toate. Războiul părea ireal şi, dacă n-ar fi fost avioanele găurite, întorcîndu-se din misiunile de luptă, s-ar fi putut crede că în toată lumea domneşte liniştea de aici. într-un cuvînt, şederea forţată la Kendari constituia un popas plăcut pentru echipajul lui Yasuziro. în timp ce tehnicienii urmau să înlocuiască motorul, aviatorii îşi vedeau de admirabila lor trîndăvie

Yasuziro petrecea în societatea ofiţerilor-paraşutişti din batalionul de marină, încartiruit la Kendari. Se cunoştea cu mulţi din ei, din timpul instruirii efectuate în detaşamentul de la Yokosuka.

Instalaţi la umbra unei voalure de paraşută, întinsă la uscat între palmieri, prietenii se înfruntau la jocul go, sau mai trăgeau cîte o gură de sake din sticluţele pe care pa- raşutîştii le piteau în voaluri, aducînd ofrandă zeilor ce-i ajutau să le deschidă în aer. Timpul zbura ca o clipă, in discuţii despre luptele "la care avuseseră ocazia să participe, sau la care aveau să mai ia parte.

>

Yasuziro, care evita compania navigatorului său, îi vizita de unul singur pe paraşutişti. Fugu nu se considera jignit din pricina asta. îşi avea şi el distracţiile lui. Neruşinat şi laş, se dovedea a fi de-o senzualitate rară. Tot timpul ce-i rămînea liber, de la masă şi somn, îl consacra vinătorii de femei indigene — malaieze elegante şi atrăgătoare. Acestea nu purtau nimic deasupra brîului, de aceea lui Fugu i se oferea posibilitatea să admire gîturi şi talii subţiri. Neavînd nici un succes la femei, din cauza înfăţişării sale neatrăgătoare, Fugu încerca să le cucerească bunăvoinţa cu daruri. Fiind însă prea lacom şi zgîrcit, ca să cheltuiască bani din buzunarul său, căută să le ofere lucruri furate din vilişoara olandeza — dar i-au fost refuzate. Iar Fugu se indîrji şi trecu la metode mai agresive,

pentru atingerea scopurilor sale.

Odată, pe cînd Yasuziro se întoarcea de la un chefuleţ organizat în societatea ospitalierilor paraşutişti, îi fu dat să audă un ţipăt sfîşietor. O femeie striga după ajutor.

Pilotul se opri şi-şi scoase pistolul din toc. Ţipătul se repetă. Alături de cărăruia pe care se afla, se iviră nişte umbre şi se auzi un lipăit de picioare desculţe, abia sesizabil. Laolaltă cu o serie de gemete înfundate, se mai distinseră zgomote de izbituri şi cuvinte de ocară în limba malaieză.

Yasuziro se repezi spre locul de unde provenea scandaluL O femeie, cu îmbrăcămintea sfîşiată, zăcea pe cărăruie. Plîn- gea în hohote, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

La cîţiva paşi mai încolo, un morman de trupuri bărbăteşti încăierate se tăvălea pe pămînt. Privind mai atent, Yasuziro îl recunoscu printre acestea pe Fugu, navigatorul său. Era bătut măr de patru malaiezieni. Străduindu-se să curme răfuiala, pilotul trase un foc în aer. Dar pocnitura împuşcăturii nu produse nici o impresie asupra celor încăieraţi. Fugu, cu ochii umflaţi din pricina loviturilor, plin tot de sînge şi praf, aproape că nu mai opunea nici o rezistenţă. In timpul luptei îi sfîşiaseră pantalonii, iar acum cu călcîiele lor, tari ca nişte copite, indigenii aveau posibilitatea să-1 lovească în locul cel maî dureros.

Fiindu-i teamă să nu rămînă şi fără acest navigator ne- trebnic, Yasuziro se grăbi să-1 salveze. Cîteva figuri fulgerătoare de karatâ — şi malaiezienii, gemind de durere, se prăbuşiră alături de duşmanul lor care leşinase. Invingîndu-şl scîrba, Y'asuziro înşfăcă trupul greoi şi moleşit al lui Fugu, întocmai ca pe un sac, şi porni repede spre casă. Acolo îi spălă şl-i pansă rănile.

N-ar fi vrut să afle despre incident nici slugile şi nici medicul de la batalionul paraşutiştilor. Comandamentul japonez, atunci cînd invadase Indonezia, pornise mai înainte de toate să cocheteze cu populaţia indigenă. Afirma că baio- natele japoneze aduseseră indonezienilor eliberarea de sub jugul capitaliştilor străini. Presa japoneză şi posturile de radio lăudau întruna umanitatea misiunii armatelor japoneze. Comportarea lui Fugu era în totală contradicţie cu declaraţiile oficiale, iar Yasuziro nu ştia cum va fi interpretată de comandament. Dealtfel, avea să-şi dea seama, destul de repede, câ precauţiile lui fuseseră de prisos. Şi în Indiile Olandeze, japonezi! se purtau

la fel ca şi în China — prădau, siluinu şi împuşcau.

Spre dimineaţă, Yasuziro intră să-şi viziteze pacientul. Fugu, înfăşurat în pansamente de culoare kaki, era nemişcat, arătînd ca o gogoaşă de vierme de mătase. Numai gemetele uşoare, care răzbăteau de undeva, de sub pansament, atestau că omul întins în patul larg al plantatorului mai era în viaţă. Treptat, Fugu porni să vorbească. Ln început. Yasuziro îl înţelese anevoie, întrucît, Iipsindu-i dinţii din faţă, Nagosawa vorbea extrem de sîsîit. întrerupîndu-şi relatarea, cu gemete şi Oftaturi, îi destăinui comandantului trista întîmpla- re. Era una din rarele ocazii cînd se putea da crezare spuselor lui Fugu.

Nagosawa o întîlnise pe frumuşica aceea desculţă, de numai şaisprezece ani. la o serbare sătească, în cea de-a doua zi după aterizarea forţată. Aseară, izbutise s-o pîndească pe cărăruia ce ducea în cătun. Restul. îi era cunoscut comandantului. Dacă n-ar fi fost ajutorul lui, navigatorul n-ar mai fi rămas în viaţă. Acuma, Fugu se convinsese că indonezienii îşi păzesc cu sfinţenie femeile şi nu iartă nici insultele aduse de învingători.

Patru zile zăcu Fugu, cu ferestrele şi uşile vilei zdravăn închise, suferind din pricina vătămăturilor căpătate cu prilejul bătăii, dar. mai ales, de teama răzbunării la care se aştepta din partea băştinaşilor. Noaptea, îl chinuiau coşmarurile. Era suficient să adoarmă mai adîne şi numaideeît se iveau mala- iezienii. Aceştia se tîrau de-a buşilea spre patul lui, purtînd în mînă pumnalele lor curbate, krisurile. Fugu ţipa şi, tre- zindu-se, îşi căuta pistolul ce se afla sub pernă.

în cea de-a cincea zi, navigatorul se simţi mai bine. Pe- semne, stratul gros de osînzâ îi servise drept amortizor, iar cîlcîiele de fier ale indigenilor nu izbutiseră să-i strivească rinichii şi ficatul

în răstimpul acesta, se terminase şi reparaţia avionului. Se putea decola spre portavion. Luîndu-şi rămas bun de la paraşutişti, Yasuziro se duse la aparatul său.

Fugu se şi afla înăuntru. Se furişase în ascuns pe aerodrom, încă de la revărsatul zorilor, ca să evite batjocurile. Vai mult de două ceasuri aşteptase în cabina navigatorului, chinuindu-se din cauza căldurii.

Yasuziro nu se putu abţine să nu pufnească în rîs, cînd zări chipul transpirat al navigatorului, plin de vînătăi şi ju- lituri. Nagosawa îşi scosese pansamentele, care l-ar fi îm- picdicat

să-şi pună pe cap casca de zbor, aşa că apărea în faţa pilotului „în toată frumuseţea sa".

—Acum, ai putea juca la teatrul Kabuki. Nici o mască nu s ar compara cu fantastica podoabă colorată a figurii dumitale. Demonii pe care-i prezintă măştile de-acolo sînt pur şi simplu nişte motănei pe lîngă dumneata. Semeni cu ăla care păşeşte în fruntea curăţeniei de la Sumiyosi [13].

Nagosawa tăcea, cu privirea aţintită asupra hărţii de zbor. Numai încordarea fălcilor denota că auzise batjocurile comandantului.

—Ştii, plutoniere, continuă Yasuziro, orice samurai care se respectă şi-ar fi făcut harakiri după o asemenea păţanie ruşinoasă. Dar dumneata ai să trăieşti mult. O viaţă de ocară ţi-e mult mai scumpă decît onoarea de ostaş.

Fugu tăcea mai departe. Dar cine putea şti cît de mult îl ura în clipa aceea pe omul care-1 salvase cu puţin timp în urmă.

Yasuziro îşi prinse centurile şi, cercetînd carlinga, se pregăti să pornească motoarele. Pe cînd manevra manetele, surprinse uitătura duşmănoasă a navigatorului lunecînd asupra sa. Yasuziro îşi dădu seama că, de acum înainte, in persoana lui Fugu se pricopsise cu cel mai înverşunat duşman. însă asta nu-1 afectă atît de mult şi decise să încerce cu Fugu unele metode, chiar din arsenalul acestuia.

—Domnule Nagosawa, continuă pilotul, noi sintem oameni de afaceri. Aşa c-am să-ţi propun o combinaţie. îmi înmînezi trei sticle de sake „Cocorul alb", în semn de recunoştinţă pentru salvgardarea naturii bărbăţiei dumitale şi pentru că ţi-am ocrotit preţioasa-ţi viaţă, iar atunci am să declar la toată lumea că faţa lovită şi toate celelalte vătămări sînt urmările izbiturilor pricinuite de aterizarea noastră forţată. în situaţia asta, vînătăile şi cicatricele vor trezi respectul confraţilor de arme.

Fugu tăcea.

—Nu fi lacom, navigatorule, învoieşte-te pînă nu ridic miza, şi-ţi făgăduiesc c-am să păstrez secretul dumitale doar în schimbul a trei sticle de sak6.

—De-acord, domnule comandant, icni, anevoios, Nagosawa şi iarăşi îşi plecă ochii asupra hărţii de zbor, calculînd

13 **Ceremonie la templul Sumiyosi, aparţinînd religiei shinto In frunte, păşeşte masca lui Tyengu, făptură mitică sălăşluind în munţi.**

corecţia de vînt lateral.

După ce probă cu multă atenţie motorul înlocuit, Yasuziro făcu prieteneşte cu mîna celor care-1 petreceau şi, rulînd spre start, băgă plin gaz. Sub planuri, începură să freamăte vîrfurile palmierilor, iar înainte, străluci pînza albastră a mării.

Seara, Yasuziro se întîlni cu Kyenzi Takasi într-o cîrciumioară de pe ţărm. Acesta îi povesti ultimele noutăţi, tot ce se întîmplase pe „Akagi" în lipsa lui. Din misiunile de luptă nu se înapoiaseră doi piloţi şi chiar şi Kyenzi o păţise rău de tot deasupra Balikpapanului. Desanturile debarcate pe Celebes se descurcau de minune şi fără sprijin de aviaţie.

— Să bem, Tora, pentru noi rute de zbor. Aici, nu mai avem ce face. Vînătoarea noastră, cu bombardierele, după măruntele grupări de olandezi, a şi început să semene cu împuşcarea vrăbiilor utilizînd arme de mare calibru.

Prietenii băură pentru succesele lor viitoare. Tot stînd de vorbă, goliră, pe neobservate, trei sticle de sake — generosul dar al scîrţanului de Fugu.

CAPITOLUL XI 1

—Salut, maestro ! Nu l-ai văzut cumva pe Bob Harris ?

Portarul italian, care scria ceva pe tejgheaua de la recepţie, ridică privirea şi se opri din fredonatuţ ariei ducelui din „Rigoletto". ,

—Bună, locotenente 1 Mister Harris ^ plecat, undeva, acum o jumătate de oră. Poftim cheia.

Charles Mallory urcă în camera sa. După vizita portavioanelor japoneze în arhipelagul Hawaii, el şi cu Bob rămăseseră fără locuinţă. Căsuţa le arsese în timpul bombardării aerodromului „Whiller". Se făcuse scrum toată averea lor. Supravieţuise doar automobilul lui Bob dat la reparat.

în cele douăzeci de zile, cîte trecuseră de la atacul japonez, viaţa pe insulele Hawaii începuse să reintre pe făgaşul normal. Militarii şi civilii îşi reveniseră de pe urma comoţiei provocate de atacul în masă al aviaţiei japoneze. Morţii fuseseră îngropaţi. Se executau săpături de degajare a ruinelor. Se reparau benzile de decolare ale aerodromului. Se găsise de lucru şi pentru aviatori. Cu un vas de transporturi militare, fusese aduse din Statele Unite cîteva zeci de lăzi cu avioane. Din ambalajele de lemn, ieşiseră la iveală Lightninguri de marină nou-nouţe, vopsite in albastru deschis. Iar în escadrila unde îşi făceau

serviciul Bob şi Chack, la locul de staţionare a avioanelor apăru o jumătate de duzină de aparate elegante şi frumoase, machiate în culoarea valurilor mării. Stăteau acolo, ridieîndu-şi obraznic boturile spre cer, printre suratele lor hodorogite şi pcticite, care supravieţuiseră tragediei "de la Pearl Harbor.

Acum, pe aerodromuri fusese introdus serviciul de alarmă. Primind o lecţie de neuitat, deveniseră cu toţii mai vigilenţi. Antenele instalaţiilor radar se roteau fără întrerupere, ziua şi noaptea, supraveghind spaţiul aerian de deasupra oceanului. La distanţă de Oahu, vase de pază brăzdau marea. Hidroavioanele Cătălină planau zi şi noapte în văzduh, în- cercînd să depisteze vasele japoneze pe o întindere de şapte sute de mile în jurul lîawaiiului.

Charles Mallory nu fusese singurul norocos, care reuşise sâ se înalţe în aer în timpul atacului, şi să se înapoieze viu. Robert Harris, de asemenea, avusese ocazia să lupte niţel. Raidul japonez îl surprinsese la Kate. Neînfricata şi vajnica femeie îl adusese.pnă la aerodromul „Whiller". Cînd Robert se strecurase în apropiere de locul de staţionare a avioanelor,
>rimul val al aviaţiei japoneze îşi întrerupsese operaţiunile, n scurtul răstimp de acalmie, Bob izbutise să găsească, prin- tre mormanele de avioane zdrobite şi incendiate un Lightning în bună stare şi să-1 ridice în aer.

Ţîşnind din perdeaua de fum ce acoperise cerul de deasupra insulei, Robert se pomenise în vălmăşagul compact al aparatelor japoneze din cel de al doilea val de asalt. Impresia fusese cutremurătoare. După spusele lui, ar fi preferat o intîlnire cu un tigru avînd ca armă doar o bită' de base-ball. Fusese doborît în acest zbor, dar, mai înainte de a părăsi cu paraşuta Lightningul ciuruit de gloanţele japonezilor, izbutise să doboare în mare un avion de picaj Y-99. Bob ameri- zase cu paraşuta la vreo două mile de linia ţărmului. îl cu- lesese o vedetă de salvare, împreună cu membrii echipajului japonez doborît de el.

Japonezii şi Robert Harris, care înotau în ocean, se com- portaseră destul de paşnic, deşi nu-i despărţeau decit vreo trei sute de iarzi. Dar, cînd se pomeni la bordul vedetei în compania lor, Bob n-a mai vrut să-şi stăpânească mînia. Din- tr-o dată, se aruncă asupra mărunţilor inamici, să-i ia la pumni. Din două lovituri fulgerătoare, la maxilar, Harris îl trînti la pâmînt pe unul din ei, iar pe celălalt îl făcu cnocaut.

—Domnule locotenent, încetaţi, vă rog, încercase să-1 reţină unul din marinari. Doar ăştia-s prizonieri...

—Prizonieri ? ! urlă isteric pilotul. Priveşte, măi băiete, ce-au făcut, ticăloşii ! Bob îi arătă cu capul în direcţia golfului împînzit de fum. Ştii cîţi dintr-ai noştri au ucis azi ? Chiar pe mine, şi privi plin de ură la japonezul ce încerca sâ se ridice pe picioare, m-au atacat nu mai puţin de zece aparate Zero. Au făcut ciur din Lightningul meu, iar cînd m-am lansat cu paraşuta, au vrut să mă împuşte în aer.

Cu mîihile tremurînde, Robert. luă ţigara ce-i fusese oferită şi, trăgînd de vreo cîteva ori ou lăcomie, porni să se schimbe într-un costum marinăresc uscat.

Japonezii, revenindu-şi, bolborosiră ceva, într-o engleză stricată.

—Ce vor ? se interesă Bob, care izbutise să soarbă un pahar de whisky, pentru a se încălzi după baia din apele mării, şi îşi venise în fire.

—Declară că protestează împotriva comportamentului grosolan, săvîrşit asupra unor ofiţeri ai armatei imperiale.

Bob făcu un gest necuviincios şi-i sfătui :

—Tineţi-vă gura. şobolanilor, pînă nu v-arunc peste bord !

Insă japonezii "nu reacţionară la cuvintele lui. întorcîn- du-se cu spatele, păreau să fi uitat totul. Priveau la golful cuprins de flăcări şi în ochii lor înguşti licărea triumful

Foarte puţini piloţi şi tunari de la antiaeriană au reuşit sâ-şi deschidă un cont în luptele de pe cerul Pearl Harborului. In schimb, ci ce avuseseră noroc deveniseră celebri în toată America. Despre ei urla toată presa. Paginile ziarelor şi re- vistelor erau pline cu fotografiile lor. Hearst şi alţi magnaţi ai presei, ridicîndu-i în slăvi pe eroii de la Pearl Harbor, încercau să mai reducă din .intensitatea ruşinii şi dezonoarei naţionale.

Azi. un sergent de stat major, prieten, îi spusese lui Charles, la mare secret, o veste extrem de plăcută, pe care aştepta nerăbdător să i-o împărtăşească lui Harris.

Acesta apăru la hotel aproape numaidecit după Charles. Zvîrlindu-şi într-un colţ boneta militară bleumarin, ceea ce, in cazul său, era un indiciu de proastă dispoziţie, se aşeză în fotoliu şi întinse mîna după o ţigară.

—Bună, bătrîne ! De unde ai mina asta, atît de uluită şi năucă, de parcă ai fi o călugăriţă rămasă grea cu un pelerin trecător ? Te tulbură ceva ?

—Vin de la Kate...

—Nu mai e cazul să vorbim de-aşa ceva. Duhneşti de la o milă a parfumurile ei. De ce te-ai întors atît de devreme ?

—„Yorktown" a ancorat la Honolulu. Iar odată cu nava a sosit şi curtezanul lui Kate, Henry Hughes. Dacă ai fi vă- zut-o, cînd ne-am dus împreună la dînsa ! Se zvîrcolea ca un şarpe cu clopoţei. Şi ştii, în aŞa fel se purta putoarea. încît am priceput imediat: nu mai aveam ce căuta colo Şi. pentru a-mi îndulci hapu, m-a ajuns din urmă. lingă pragul uşii^şi mi-a fost teamă c-o să mă sugrume cu îmbrăţişările. Iar, după aceea, m-a dat afară din casă. într-un cuvint. Henry a rămas la ea, pe post de gazdă. îmi vine să muşc şi să sfîşii...

—Ce rost are sâ te consumi atita, pentru r> chestie ca asta ?

—Chack, înţelege-mă, bandit bâtrin. Iarăşi am reuşit sâ mă ataşez de ea. Teribil mi-a înfrumuseţat viaţa, în zi lela astea blestemate, care au trecut după atacul japonezilor. Şi-apoi, vezi tu, este o femeie extrem de originală. Frumoasă. Nu-i deloc proastă...

—Ei, dacă ai pornit s-o lauzi, pesemne c-atunci treaba e-ntr-adevăr gravă. Dar ţine cont. Bob, Kate nu-i numai frumoasă şi deşteaptă. în acelaşi timp e şi- încăpăţînată şi veninoasă. Păzeşte-te, ca nu cumva, datorită mîngîierilor ei. sâ te angajezi într-o vrie platâ.

—Charles, vorbea serios Femeia asta. pe lingă toate celelalte, mai are şi ceva în cont, la bancă.

—Sfatul meu prietenesc — dâ-o încolo ! Găseşte-ţi alta şi. peste o sâptâmînă. două. această elegantă fîşneaţă ţi se va şterge din memorie. Iar acum. sâ-ţi spun o veste extraordinară. La statul major există o telegramă — preşedintele Statelor Unite ne-a zvirlit amindurora cîte-o cruce „pentru merite aviatice".

—Te ţii de bancuri ?

—Sergentul Gorris. de la statul major, s-a jurat c-a citit telegrama, cu ochii lui. Zice câ mîine se va comunica oficial.

—Urai â.\ctamă Robert şi, ridiclndu-l pe Charles de po podea, porni sâ-1 rotească in aer. Dragă Chack, mi-ai redat pofta de viaţă !

-Şi-asta încă nu-i totul. Bob. Pe-amîndoi ne-au avansat in grad. Acuma sînt locotenent de rangul 1, iar tu căpitan.

—Chack, dar de ce dracu* mai zăbovin aici ? De ce nu sintem la restaurant ? Haidem spre maşină ! îl zori Harris.

Mal înainte de a ajunge la ţintă, Robert opri Fordul Ungă un chioşo de ziare.

—■ Chack, ia şi-un jurnal, poate că-i ceva despre avansarea noastră.

—Nn mai ai răbdare, pînă mîine ?

—Zău, nu-mi vine să cred c-am fost avansaţi, deşi. am convingerea, „crucile" nu ne-au fost acordate de pomană. Le-am dobîndit în mod cinstit.

Charles coborî din automobil şi, peste un minunt, se întoarse cu revista „Look". De pe coperta strălucitoare privea la ei figura slăbuţă a unui amiral în vîrstă. în ochii întune- t.-rjţi al respectabilului gentleman se citea o dirzenie ce inspira teamă, obişnuinţa de-a porunci şi a dispune de soarta *a* mii de oameni.

—Cine i ăsta ? se interesă Robert, aruncind o privire ajgitivă asupra portretului.

—Acum o sâ aflăm, îi răspunse Charles, răsfoind rezista pînă la pagina unde era tipărită lista celor decoraţi. Şi el, nu mai puţin, decît Bob. ar fi dorit sâ se convingă de •îflrmaţlile sergentului de la statul major. în numărul ăsta, încă nu-l nimic despre noi, spuse cu o uşoară dezamăgire. Apoi emise, imediat, o ironie: Fireşte, ne-ar fi plăcut mai mult dacă „Look" ar fi dat ps copertă mutra celebrului as Robert Harris...

—Păcat, protestă Bob, deh, ce să-i faci, redactorul revistei preferă să dea portrete de amirali.

—Asta-i nou] Comandant-şef al Flotei Navale de Război a S.U.A.. amiralul Ernest King.

—Oho ! exclamă respectuos Bob. îmi retrag cuvintele, într-adevăr, nu-i vorba de-un simplu amiraL Va să zică. Iui Kimmel. predecesorul său, i-au dat un picior în fund pentru Pearl Harbor ? Just !

—Ei. şi acum ţine-te l>ine, „Charlie" * 1 King ăsta e un

bărbat serios. Ascultă ce se scrie despre .el : „In cel patru-
' Poreclă dat fi japonezilor.
zeci şi unu de ani de serviciu, amiralul a trecut prin toate funcţiile ofiţereşti, manifestând aptitudini excepţionale în fiecare post. Este extrem de dotat, posedînd o inteligenţă leşit£ din comun. Nu suferă proştii şi oamenii fără voinţă. Dar subalternii mai mult se tem de el, decit il iubesc".

Robert luă, pentru o clipă revista din mîinile lui Charles. şi se uită la fotografia lui King.

—Pentru situaţia noastră, probabil că amiralul e bun, totuşi nu-i invidiez pe subalternii lui. Ferească Dumnezeu să fii sub ordinele unui asemenea posmag, oricît ar fi de dotat, chiar şi triplu ! Ia uită-te la el, ce privire arzătoare L După mine, s-a dezvăţat să mai rîdă, încă din copilărie.

Charles decise să-i ia apărarea amiralului : - Nu mi amintesc unde am citit, dar pentru a conduce in vremuri de război, se vor alte calităţi decît pentru timpurile de pace. Este nevoie să lupte oameni hotărîţi. dîrzi şi fără milă. Pe cînd, în condiţii de linişte, cu caracterul lor inflexibil, se vor dovedi de prisos. îşi vor face prea mulţi duşmani şi vor trezi invidii.

După un sfert de ceas, ofiţerii erau la „Gore". Din restaurant, se vedea excelent întreg golful Pearl Harbor. Urmele cumplite ale atacului erau lesne observate chiar şi de la o asemenea distanţă.

—Apropo, mister Mallory, continuă Bob convorbirea cc avusese loc în automobil, nu ţi-a trecut prin cap gîndul c-atunci am fost al dracului de norocoşi ? Bu, am avut un noroc atît de cumplit, cum niciodată nu nl s-a întâmplat în viaţă, nici la trick-track.

—Da, Robert, aşa-i ! O şansă nemaiîntâlnită — ■ un nare noroc.-..

—Ia uită-te, Robert arătă cu c.ipuJ spre golf, te-au fost în stare să săvîrşească aceşti „Charlies". Tare aş vrea să i stîlcesc în bătăi, pentru ce-au făcut. Şi, sper că-n curînd mi se va oferi posibilitatea. Hei, mister Negativ! îl strigă Bob pe chelnerul negru. Trage storul, câ mi se face greaţă din pricina peisajului !

—Dar cine-i de vină ? întrebă Charles, urmărindu-1 cu privirea pe negru, care închidea fereastra plin de îndemî-nare

—Cine ?... Şi noi umindoi, poate. Nu ne-au înţolit în uniforme ca să-i tragem la whisky, cu fetele. Dacă ne-ar fi înălţat în aer la timp, şi nu numai pe noi amîndoi, ci toate cele două sute de aparate de vinâtoare, Cobra, Lightning şi Brouster, s-ar mai fi petrecut, oare, aşa ceva ? E clar că bombardierele ar fi „ciocănit" portavioanele, mai înainte de-a ajunge lîngă Hawaii, şi-ar fi fost totul O.K.

—Aşa-i Bob, însă cineva-i vinovat de tragedia asta ! Acum, ai să-mi spui că vinovaţii sînt căutaţi. Poate i-au şi găsit — că nu degeaba flota-i comandată acum de altcineva. Dar unde-i fosta noastră flotă de pe Oceanul Pacific ? Uite-o colo, cum pluteşte cr chilele-n sus !

—Nu-i nimic, Unchiul Sam e un gentleman bogat. O să reconstruiască totul Dar băieţii care au murit n-au cum să mai fie reînviaţi...

—Şi peste ruşi au năvălit tot prin surprindere. Acuma, nu se mai declară războaie. Totul se comite la modul banditesc. .

—Dar se gîndea cineva dintre noi, oare, că galbenii ăştia vor năvăli în zbor asupra noastră ?

—Bine, Bob, sâ schimbăm tema. Hai să bem pentru decoraţiile noastre,, pe care le-am dobîndit cumplit de greu.

CAPITOLUL XII 1

La marş luali parte patru portavioane. Acele compasurilor dansau spre gradaţiile ce indicau sudul. în faţa lor, dincolo de Marea Banda, se afla Australia — continent ce nu cunoscuse niciodată războiul. Ocolind insulele Flores şi Ti- mor, în care încă mai existau garnizoane inamice, portavioanele ieşiră în spaţiul liber, de adîncime operativă. Ţinta incursiunii lor era Darwin — un mare port pe coasta nord- vestică a Australiei, bază principală a flotei aliate din acest teatru al operaţiunilor de război. Deşi se trîmbiţase pretutindeni despre Pearl Harbor, apariţia avioanelor japoneze a- supra ţintei s-a xlovedit iarăşi a fi o surpriză. Aparatele de vînătoare, americane şi australiene, puţine la număr, şi care trebuiau să acopere portul au fost surprinse la sol.

Detaşamentul lui Morimoto intra în compunerea formaţiei primului val. Acesta se revăsă asupra cheiurilor *portului* şi se prăbuşi cu înspăimîntătoarea greutate a loviturilor de torpile spre vasele de transport „Zeelandio" şi „Noptun", care se aflau în curs de descărcare a muniţiilor.

Patrula lui Yasuziro atacă „Zeelandia", de la o înălţime de 30 de metri. Menţinînd aparatul pe direcţia de luptă, aviatorii distingeau cu claritate suprastructurile de culoare deschisă ale navei şi stivele de muniţii, ambalate în lăzi verzi şi depozitate pe dană, şi jalnicele figurine ale oamenilor, condamnaţi la moarte, fugind în toate părţile.

Primele dîre ale traseurilor antiaeriene s-au întins spre avioane, după ce fuseseră lansate torpilele. Explozia învecinată, a unui proiectil, întunecă pentru o fracţiune de secundă lumina soarelui în carlingă, şi zgudui bruso aparatul. Yasuziro avu impresia că aude darabana schijelor pe învelişul fuselajului. Bodăgânind un blestem, execută o manevră de evitare a antiaerienei — virînd în partea opusă, cu luare de înălţime. Trecînd mai în lături de „Zeelandia", înregistra rezultatul lansării torpilelor. Vasul transportor se incnr.ase pe un bord. Iar pe „Neptun" torpilat, explodau murmnnr.

Al doilea val al avioanelor japoneze era alcătuit din a- parate de picaj V-HJi Piloţii, care ţineau manşele cu volan, aveau impresia că nu cunosc senlimentele de milă şi frică, în atac. nu cru'.au nimie. nici inamicul, nicd propria lor persoană. Exploziile bombelor, aruncate de ei. au determinat detonarea muniţiilor de pe cheiuri. Iar portul s-a transforma* intr-un infern Unda de şoc, provocată de explodarea muniţiilor. ajunse in apropierea avioanelor torpiloare din patrula ,ui Yasuziro, la ieşirea din acvatoriul portului. Şi a zguduit in asn hal aparatele. încît piloţilor li s-a pănit că acestea işi pierd capacitatea de Tmneabilitate. Şi s-au gîndit atunci ia camarazii din avioanele ce se găseau deasupra cheiurilor. :n momentul exploziei.

— Astăzi nu se vor întoarce toţi acasă, întrerupse tăcerea Fu ou. lăsînd sâ i se observe sclipirea dinţilor de aur. pe care şi-i pusese în locul celo^ pierduţi la Kendari. Zburau spre portavion şi navigatorul începuse să-şi recapete prezenţa de spirit

„Mi-au comunicat o veste bună, înainte de decolare, işi aminti Yasuziro. Dar ce anume ? Aha, venise de la spital na- vigatorul Suzuki. Mîine îmi iau râmas bun de la Fugu. Ce fericire, să nu-i mai zăresc mutra !"

Avioanele de vînătoare ale inamicului nu se vedeau în aer. Şi nici nu era de mirare ; Darwinul, cu fiece minut care trecea, semăna din ce în ce mai mult cu un adevărat iad. A- vioanele de picaj atacau vasele flotei comerciale, ancorate în rada

exterioară, atacau şi oraşul şi aerodromul de pe care nu fusese capabil să decoleze nici un aparat. Aviatorii japonezi au zburat deasupra lor peste două ceasuri. Blocarea aerodromului fusese adusă la îndeplinire, conform tuturor regulilor artei militare. O grupă se schimba cu alta şi fiecare se străduia să distrugă, prin bombe, tir de tun şi mitralieră, orice avea o valoare, cît de naică, din punct de vedere militar. In acest atac, pentru nu se ştie a cita oară, japonezii demonstraseră imaginea de ansamblu a supremaţiei aeriene a fiilor ţării Soarelui Răsare.

Pe aerodromul „Darwin", moartea stătea la pîndă. Neajutoraţi, piloţii, luaţi prin surprindere la sol, pitiţi in adăposturi nesigure, îndurau nenumărate minute de coşmar. Lipsiţi de posibilitatea de a acţiona şi lupta, încremeniţi de groază, se rugau cerului să nu fie omoriţi de bombe. In stare de semicomoţie, ascultau cu atenţie vuietul înfiorător al bombelor şi al avioanelor în picaj, exploziile apropiate, care-i acopereau cu pămînt.

Atacul, în sfîrşit, încetă. Şi li se păru că dăinuise o veşnicie. Pe jumătate asurziţi, plini de pămînt, oamenii ieşeau de-a buşilea de prin şanţuri, nevenindu-le să creadă că japonezii îşi luaseră zborul. Erau înconjuraţi de îngrozitorul tablou al distrugerii. Din aerodrom, rămăseseră numai ruinele hangarelor, scheletele fumegînde ale avioanelor şi pista de decolare-aterizare ciuruită de explozii. Un nor negru de fum plutea deasupra portului şi a oraşului. Ardeau vasele şi casele. Oamenii, ■ care scăpaseră de la moarte, priveau cu ochi năuciţi la pămîntul arat de vijelia oţelului, la cadavrele sfîrtecate, deasupra cărora bîzîiau muşte verzi.

Războiul îşi aruncase doar o privire fugitivă asupra Australiei şi, după ce-şi arătase oamenilor chipul hidos, dispăruse dincolo de orizontul azuriu.

Aparatele detaşamentului lui Yasuziro se apropiau de portavioane. Relevmentele radio, recepţionate de pe bordul lui „Akagi", coincideau cu ruta de zbor. Astăzi, Fugu jubila : de multă vreme echipajul lor nu izbutise să-şi plaseze atît de fericit torpilele. Dar Yasuziro. cu fiece minut care trecea, devenea tot mai posomorit. După zece, cincisprezecc secunde, scruta din nou litrometrul de benzină Restul de carburant scădea cu o repeziciune catastrofală. Pesemne, exista o scurgere de benzină. Pilotul îşi aduse amnte de explozia din vecinătatea

avionului, cînd detunase proiectilul de antiaeriană. De bună seamă, vreo schijă atinsese conducta de benzină, iar carburantul nu-i va mai ajunge pînă la puntea portavionului „Akagi". Şi, prin memoria pilotului mai străfulgeră o imagine, aparatul lui Satsu Akatsuki. cu consola dată peste cap şi urma albă a benzinei scurgindu-so

—Ei. trăgătorule ! strigă Yasuziro prin instalaţia de intercomunicaţii. Ce se vede în spatele ampenajului. rămîne vreo urmă după noi ?

Dar trăgătorul nu răspunse.

Atunci Yasuziro se adresă coechipierilor din patrulă, întrebindu-i dacă nu văd ei vreo urmă înapoia avionului său. 1 se răspunse afirmativ. Bănuiala pe care o avusese, în privinţa defectuoasei funcţionări a litrometrului de benzină, dispăru şi, odată cu ea, se spulberă şi speranţa unui sfîrşit fericit al misiunii. Trebuia să forţeze, pentru a ajunge cît mai aproape de escadră. Numai acolo erau unele şanse ca aviatorii ce suferiseră vreo calamitate să fie culeşi de distrugătoare.

De mult însă exista remarca — o nenorocire nu vine niciodată singură ! Motorul din stingă dădu cîteva rateuri şi, de sub capota lui se desprinseră limbi de flăcări. Vopseaua capotei se închise imediat la culoare şi făcu băşici. Fugu începu să bată în manipulatorul morse, transmiţînd semnalul de calamitate şi coordonatele de poziţie. Dar, pînă la escadră, mai era o distanţă apreciabilă, pentru a se putea sconta pe asistenţa urgentă a distrugătoarelor. Sub avion, valurile Mării Timor se rostogoleau. Yasuziro decuplă motorul incendiat şi, punind elicea în poziţie de giruetă, încercă să tragă cu un singur motor. Dar incendiul nu se stingea. Nu ajutară nici extinctoarele. Focul, debordînd pe sub capotă, se dăzlănţula tot mai intens şi cuprinse planurile.

Fugu, cu maxilarul căzut, cu miinile tremurînd, verifica soliditatea dispozitivului de fixare a sistemului de suspensie al paraşutei sale. Chiar şi în asemenea clipe, Yasuziro nu se putu abţine de la o glumă 1

—Dtaro-san, încotro ai de gînd să sari ? în definitiv, apa-i domeniul care-ţi prieşte : că de-aia porţi nume de peşte — Fugu I

S-o ducă aşa, mai departe, nu era permis. Yasuziro decise să amerizeze. Transmise prin radio : „Intru în amerizare forţată, precizaţi coordonatele mele şi trimiteţi ajutor". Vîră aparatul de-

a lungul valurilor şi intră în coborire. Coechipierii de pe celelalte Y-97 se orînduiră în oerc, suprave^ ghind rezultatul amerizării forţate.

Muşcîndu-şi buza, pilotul alinie avionul deasupra unui val înspumat. Să te aşezi pe-o suprafaţă de apă atît de agitată era riscant. Dar nu avea de ales. Planul din stînga fusese cuprins de flăcări şi ameninţ» să se desprindă.

Apropiindu-se cu avionul din ce în ce mai mult de val, creasta de spume a acestuia linse, pentru un moment, planul în flăcări, apoi pieri, lăsînd sub aparat, în locul ei, o văgăună adîncă, printre dîmburile apei. Chiar med înainte de-a fi a- tins apa, motorul amuţi. „Mi s-a isprăvit carburantul", con^ chise Yasiuiiro, trăgînd spre el manşa. Alb la faţă ca varul» Fugu se propti cu picioarele şi mîinile de tabloul de bord, aşteptând impactul. Lovindu-se de creasta unui val, avionul săltă, ţîşni vreo cîţiva metri şi, lent, se prăbuşi greoi în apă. Un al doilea val îl surprinse şi avionul torpilor porni să joace pe loc, ca o plută.

Amerizarea fusese executată la perfecţie. Dar fuselajul perforat lăsa să intre apa. Trebuiau sâ acţioneze rapid, atîta timp dt aparatul îşi va mai menţine flotabilitatea. Desfăcîn- du-şi centurile de «guranţă, Yasuziro şi Fugu extraseră din compartimentul de rezervă barca pneumatică, laolaltă cu re-zerva de apă şi de alimente. în timp ce navigatorul umfla barca, uttJizînd tubul cu aer comprimat ce se afla montat pe corpul acesteia, Yasuziro aruncă o privire în cabina trăgătorului-radiotelegrafist. Nu mai respira. Pieptul costumului de zbor îi era năclăit de sînge.

— Mai iute, mai iute, domnule comandant ! îl zorea Fugu. N-avem timp de pierdut cu răposaţii.

Mai mult de jumătate din carlingă se umpluse cu apă. Avionul era gata, gata sâ se scufunde. Yasuziro şi Fugu se mutară in barcă, unde-şi aşezară rezerva de siguranţă la pupa. Apoi Yasuziro trecu la vîsle, de parcă ar fi fost la canotaj. Fugu tăie cu cuţitul parîma ce-i lega. ca un cordon ombilical, de avionul torpilor. Bine c-o făcuse la timp. Abia se îndepărtase niţel Yasuziro de avion, că un val furios şi înspumat se repezi asupra acestuia şi-1 acoperi imediat. După o secundă, nu mai mult, din apă îi răsări „pîntecul" pe care se afla cercul roşu, pentru recunoaştere, şi din avionul torpilor nu mai rămase decît

o pată de ulei, de culorile curcubeului. întinsă pe apă.

Celelalte avioane din patrulă au mai dat cîteva ocoluri deasupra locului amerizării, pînă s-au încredinţat că pilotul şi navigatorul erau în viaţă, iar apoi au luat cap spre escadră. Yasuziro şi Fugu rămaseră singuri pe marea pustie.

—Bine că nu-i şi trăgătorul cu noi, sparse tăcerea navigatorul, nimeni n-are de unde să ştie aîte zile vom avea de plutit. Iar mîncare-i tare puţină. Astăzi, aproape că nici nu mi-am luat micul dejun. înainte de misiunile de luptă, nu ştiu din ce pricină, n-am deloc poftă de mîncare. Şi se mai spune că-n urma gloanţelor căpătate în burtă, trăiesc numai cei ca re-a u fost răniţi pe stomacul gol. Uite, acum aş prinzi !

Yasuziro nu-i răspunse nimic, însă, privind la chipul hrăpăreţ al navigatorului, se gîndi : „E-n stare să-i treacă prin cap să scape şi de mine, numai ca să-i rămînă lui rezerva de siguranţă".

Cînd Fugu porni să sforăie la pupa, după modestul prînz. Yasuziro îi sustrase cu grijă pistolul din toc şi-1 zvîrli în mare. După pistol, urmă şi cuţitul marinăresc al navigatorului. Pilotul îşi mută Coltul său în buzunarul interior al costumului de zbor.

Trezindu-se, Fugu îşi privi mirat tocul gol şi înţelese că fusese dezarmat.

—Unde mi-e pistolul ?

—In apele mării, tot acolo unde-i şi cuţitul. ,

—Domnule comandant, de ce-ai făcut asta ? Nambu-i doar averea statului.

—Ca să nu te frămînte gîndul că rezerva de siguranţă ar putea ajunge şi două săptămîni, dacă ar fi numai un singur om. Aritmetica asta, domnule Nagosawa, ţi se citeşte pe chip. Sînt căpitanul acestei ambarcaţii de cauciuc, şi acţiunile mele nu pot fi puse în discuţie.

Fugu, jignit, mormăi ceva, se acoperi cu vestonul şi, ghemuindu-se pe fundul bărcii, se prefăcu că doarme. Acum pur şi simplu, nu-1 mai putea vedea în ochi pe Yasuziro. Furia clocotea în el şi nu-şi ierta nechibzuinţa. Şi ce şansă fantastică ar fi avut, pentru a-şi răzbuna toate jignirile precedente. Şi, într-adevăr, raţia de siguranţă i-ar fi ajuns o jumătate de lună. Dar ce mai putea face acum ? Yasuziro era mai puternic decît el din punct de vedere fizic, stăpînea excelent karateul şi mai era înarmat şi cu un Colt. Ah I Măcar de i-ar fi rămas cuţitul, cu

lama aceea minunată, lungă de şase ţoii...

Trecuseră trei zile, împovărătoare, petrecute intre patru ochi cu omul acela respingător, alături de care îşi dădea seama că posedă o incompatibilitate fizică, morală, biologicăi şi dracu mai ştie de care. Rezerva de apă şi alimente, cu toată economia, se împuţinase simţitor. Iar distrugătoarele, nici gind să-şi facă apariţia. De ce nu-i caută ? Doar cei din a- vioanele patrulei lor văzuseră că amerizaseră cu bine. Nu voiau să rişte un distrugător, trimiţindu-1 în căutarea a doi oameni ? Sau, poate, escadra era angajată în lupte şi numai de ei n-avea vreme ? Gîndurile astea, şi altele asemănătoare roiau în capul lui Yasuziro. Iar Nagosawa se prăbuşise într-o stare de disperare totală. Odată, pentru a-şi mai alunga gîndurile triste şi ca să-1 mai învioreze pe navigator, Yasuziro încercă să stea de vorbă cu el, să-1 întrebe despre viaţa lui. Căci nu ştia nimica referitor la omul acesta, alături de care, soarta, la început, îl adusese într-acelaşi edilpaj, iar acum în aceeaşi baroă. Insă, în mod vădit, Fugu nu părea dispus să-şi desdiidă sufletul. Cu fiece 6ră care trecea, se cufunda într-o stare de disperare şi mai gravă. Şi era de la sine înţeles câ, pentru a-şi Lcăpa pielea, ar . fi fost capabil de orice. Tăcea aproape întruna, privind trist în depărtare. Din cînd în cînd, i se năzărea cîte ceva, probabil avea impresia că zăreşte nave la orizont, şi atunci se ridica, făcea semne ou vestonul şi chema .într-ajutor. După ce se convingea că nu era nimic, se încovoia, lăsîndu-se să cadă, sfîrşit de puteri, la locul său, şi continua să privească oceanul pustiu.

Odată, pe lîngă barca lor a trecut un mic cîrd de peşti zburători speriaţi de cine ştie ce răpitori ai mării. O pereche de peştişori a căzut plescăind în barcă. Fugu s-a a- runcat ca un tigru asupra pradei, acopcrind-o cu trupul, să n-o observe Yasuziro. După o clipă, peştişorii, zbătindu-se, erau ronţăiţi de dinţii artificiali ai navigatorului. Yasuziro se întoarse scîrbit...

Mîncau o singură dată în douăzeci şi patru dc ore, exact la nămiază, după cronometru. împărţirea alimentelor se efectua sub supravegherea severă a navigatorului, căruia îi era teamă sâ nu fie nedreptăţit, chiar şi ou o picătură de apă sau o îmbucătură de orez. înghiţind într-o clipă modesta porţie ce i se cuvenea, Fugu urmărea, după aceea, cu o privire parcă sălbatică, fiece bucăţică şi fiecare picătură de apă pe care le consuma Yasuziro. Dădea impresia că era gata, gata mi sc

arunce şi asupra pilotului, să-i sfîrtece beregata cu dinţii.

Au mai trecut trei zile. Apa şi alimentele erau pe slir- şile. Setea ii chinuia cel mai mult. Nici un nor. cit de mic, nu se zărea pe cer, iar marea, ca şi pînă atunci, era tot pustie. Fugu, nemaiputîndu-se stăpîni, bău apă de mare. Şi-a fost aspru pedepsit. L-au apucat durerile de burtă şi vărsăturile. In pofida tragismului situaţiei, Yasuziro nu şi-a putut reţine zîmbetele, atunci cînd îl văzu pe Fugu încălecînd pupa, cu pantalonii daţi jos. Cîteva fumuri stîbţiri de nave, observate, înainte de apusul soarelui, nu le-au adus izbăvirea, atît de mult aşteptată, din faţa spectrului morţii. Vasele îşi continuaseră navigaţia, undeva dincolo de orizont, fără ca măcar să-şi fi arătat catargele. Disperat şi pierzîndu-şi speranţa că vor fi salvaţi, Fugu nu-şi mai putea controla reacţiile. Apărură, din ce în ce mai frecvent, accesele de isterie Cînd pornea să se dea cu capul de bordurile tari ale bărcii pneumatice, răgind ca o vită, scăldîndu-şi cu lacrimi părul ţepos ce-i crescuse pe faţă, cînd începea să rîdă, în hohote, poves- tindu-i lui Yasuziro cum îl va ucide la noapte.

La chinurile setei şi foamei, se mai adăugă şi supliciul insomniei. Fugu, stăpînit de mania crimei, pîndea orice mişcare a pilotului. Uneori, Yasuziro era cuprins de dorinţa, de nestăvilit, de-a trage un glonţ în fruntea iresponsabilului său tovarăş de drum, care se transformase într-o fiară primejdioasă.

în cea de-a şaptea zi de la pieirea avionului, Yasuziro nu mai fu în stare să reziste. Slăbit de sete, foame şi nesomn, ca şi cum ar fi fost brusc scos din priză, adormi, sprijinit de bord. Cu braţele încrucişate, căuta să-şi apere, instinctiv, gîtul şi pistolul ascuns în sîn. O visa pe Tiyeko, îmbiindu-1 eu tot felul de bucate aburinde, cu sukjyaki şi cu ceai turnat in zece ceşti deodată.

Fugu, cînd îl văzu pe Yasuziro dormind, ieşi din starea de apatie. Nu-i putea scăpa o ocazie atît de prielnică încet şi fără zgomot, se tîrî spre pilot. Sub greutatea celor două trupuri, prova bărcii se cufundă mult în apă şi valurile stăteau să se reverse peste bord. Fugu adăstă momentul propice, cînd în apropierea bărcii se ivi aripioara dorsală a unui rechin uriaş. Atunci, dintr-o îmbrîncitură bruscă, îl aruncă din barcă pe pilot.

Inecîndu-se cu apa sărată, timp de cîteva clipe. Yasuziro nu-şi dădu seama ce se petrece cu el, pînă ce nu ieşi pe creasta unui val şi nu văzu barca pneumatică oranj şi pe Nagosawa

trâgind înfrigurat la visle. însă vislele scurte nu permiteau dezvoltarea unei viteze prea mari şi barca se îndepărta destul de încet. In schimb, din partea opusă, se apropia, grăbită, spintecînd apa, aripioara unui rechin albastru. Acesta era sfîrşitul ! Pilotul simţi că îngheaţă în apa caldă, de-aproape treizeci de grade. Dar n-ar fi vrut sâ moară şi, atunci, înşfâcă mînerul aspru al Coltului masiv. Trei focuri, plasate de-a dreptul în cap, obligară animalul de pradă să se cufunde în adîncuri. Yasuziro. privi în jur. după barcă. Aceasta se îndepărtase la vreo treizeci de metri. Nu trase în Fugu, fiindu-i teamă că nu-1 nimereşte şi perforează barca.

Mînia şi posibilitatea unui nou atac al rechinului revărsară în organismul pilotului un aflux de energic. După ce trase de vreo două ori aer în piept, se avintă apring într-un craul pe urmele bărcii oranj ce se distanţase. Spaţiul dintre ei se micşoră încet. Simţind că se asfixiază, din pricina încordării. Yasuziro percepu bătăile inimii în minerul Coltului, acum iarăşi ascuns în buzunarul interior. Iată ce bine-i prindeau antrenamentele zilnice de înot, din bazinul şcolii de la Yokosuka şi din apele piajei Sunoura 1

Doar zece metri îl mai despărţeau de barcă...

„Numai de n-aş ceda, numai de-aş rezista. în ritmul a- cesta, încă vreo jumătate de minut ! Hai, încă puţin !... încă puţin, puţin de tot l..."

Mai rămăsese doar o fîşiuţă de apă intre Yasuziro şi barca oranj.

Şi Nagosawa era sleit de puteri. Barca aproape câ nici nu mai înainta. Yasuziro ajunse lîngă ea. frînt de oboseală, se agăţă de pupa, îăsîndu-se să atîrne în apă. N-ar fi urcat, nici dacă l-ar fi atacat din nou rechinul.

Mai izbuti să răsufle o secundă. Simţind că barca trepida, Fugu lepădă vîslele. Chipul i se schimonosi de turbare şi^se năpusti asupra lui Yasuziro, înşfăcîndu-1 cu amîndouă mîinile de gît. Dar nu mai avu suficientă forţă pentru a-i zdrobi cartilagiile. Atunci, încercă să-i apuce gîtul cu dintâi. Gata să-şi piardă cunoştinţa, pilotul vîrî degetele în ochii lui Nagosawa. Această cumplită figură de karate îi salvâ viaţa. Fugu se prăbuşi pe fundul bărcii. Respirînd de cîteva ori din adîncul pieptului, pentru a se reîmprospăta, Yasuziro simţi că-şi revine. Navigatorul şedea la pupa, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

Acum, Yasuziro dobîndise convingerea fermă că în barcă nu era loc pentru amîndoi. Fugu devenise primejdios, ca un cîine turbat. Numai o singură persoană va pleca mai departe...

Yasuziro scoase Coltul şi ţinti. Fusese nevoit să-şi sprijine mîna lipsită de puteri pe bordul bărcii. Şi, totuşi, îi tremura. Cătarea armei juca asupra capului rotund al navigatorului, întocmai ca asupra unei muşte de pe panoul de trageri sportive. Coborind cătarea armei cu puţin, pilotul îşi impuse voinţa şi apăsă pe trăgaci.

Nagosawa tresăltă, prăbuşindu-se pe fundul bărcii, şi rămase nemişcat. Trecîndu-şi peste bord, cu chiu cu vai, trupul neputincios, Yasuziro zăcu vreo cîteva minute alături de fostul său navigator. Fugu murise. Glonţul de tip greu, străpun- gîndu-i pieptul, îi ieşise prin spate, sfîşiind o bună bucată din costumul de zbor. Sîngele navigatorului lipăia pe fundul ambarcaţiei, amestecat cu apă de mare.

După ce se odihni puţin, Yasuziro împinse cadavrul în valuri şi vîsli mai în lături de acesta. Cu apă din mare curăţă sîngele şi-şi spălă mîinile. Nu-şi făcea procese de conştiinţă. Nu-i părea rău decît de-un singur lucru : că-1 împuşcase prea tîrziu pe ticălos.

Intinzîndu-se pe fundul bărcii, cît era de lung, privea indiferent, cum, acolo, unde valurile săltau cadravul lui Nagosawa încins în veste oranj de salvare, apărură „catargele" triunghiulare ale aripioarelor de rechin.

Şi apa porni să fiarbă... Peste vreun minut, din Fugu nu mai rămăsese nici urmă şi Yasuziro fu izbăvit de-o vecinătate neplăcută.

Deşi era singur acum, nu-şi recăpătă liniştea sufletească. Firavele fumuri ale unor vase îndepărtate apăreau, uneori, pe albastrul cerului tropical, dar dispăreau imediat, ocolind lateral mica ambarcaţiune de cauciuc.

Mai trecu o zi chinuitoare şi nesfîrşit de lungă. Pilotul, simţind o slăbiciune ciudată, înţelese că nu aveş s-o mai ducă mult. Din ce în ce mai des cădea în nesimţire, sau visa cu ochii deschişi. Spre seară, venindu-şi în fire, privi în gura largă a Coltului, cugetînd dacă nu sosise timpul să termine odată cu suferinţele acestea inutile. într-o astfel de situaţie, numai moartea putea fi salvarea mult rîvnită de la chinurile setei şi ale

foamei. Şi totuşi, nu dorea să moară. Să mai aştepte, măcar pînă se va însera ca lumea. De îndată ce soarele va pieri dincolo de orizont — avea să apese pe trâgaai. Hotărîrea fusese luată. Iar liniştea il cuprinse pe Yasuziro. Moartea nu-l mai înspâiminta. Reprezenta izbăvirea de la chinuri a unui organism ce se autodevora. îşi aduse aminte de stihurile, pe jumătate uitate, ale lui Saigeohoosi :

„Aş fi vrut să mor primăvara, Pe vremea
schimbării veşmintului [14]. într-o seară cu
lună plină. Şi, întins, s-adorm sub flori."

Acolo, unde se găsea, nu erau nici lună plină, nici flori — doar marea pustie şi valurile ei nepăsătoare.

Cu o oră înainte de apus, deasupra ambarcaţiei, la mică înălţime, trecu un hidroavion cu patru motoare Kabasaki, intr-un zbor de patrulare pe mare. Auzind zgomotul motoarelor şi identificînd cercurile roşii de pe planuri, Yasuziro, adunîndu-şi forţele, se ridică încet in genunchi şi începu să facă semne cu fularul lui alb A fost observat. Hidroavionul viră şi porni să amerizeze.

în aceeaşi noapte, Yasuziro fu transportat la spitalul militar al marinei din Dabao.

CAPITOLUL XIII 1

în vreme ce şubreda ambarcaţiune de cauciuc, în care se afla muribundul Yasuziro, era zvîrlită de valurile Mării Ti- mor şi în răstimpul cit a fost tratat la spitalul militar al marinei, se petrecuse un şir întreg de evenimente. „Akagi44, portavionul lui, împreună cu alte nave ale marii unităţi, ieşise din Kendari în Oceanul Indian. y

Odată cu sosirea portavioanelor japoneze în Marea Jawa, sectorul acesta îndepărtat al teatrului de acţiuni militare de-veni tot atît de primejdios, pentru navele flotei aliaţilor, ca şi bîrlogul unui tigru bengalez în apropierea unei turme de capre domestice.

Aviaţia ambarcată, susţinînd invazia forţelor de desant asupra insulei Jawa, începu vînarea intensivă a navelor aliaţilor. Nimicirea flotei acestora a fost dcsuvîrşitâ dc escadra de crucişătoare a amiralului Takahasi, care, acţionînd în cooperare cu portavionul „Riuzyo", a scufundat, la 28 februarie 1942,

14 **Luna februarie, cfnd se celebrează ziua încetării din viaţă a lui Buddha.**

crucişătorul englez „Exetcr" şi distrugătorul „Encounter".

Construit de americani, la inceputul sccolului, bâtrine- lul distrugător cu patru coşuri „Pope" 'era ultima navă de război a aliaţilor din Marea Jawa. Dar şi agonia sa surveni la o oră şi jumătate după dispariţia distrugătorului „Encounter[44].

In această misiune de zbor, Kyenzi Takasi comisese o greşeală. Intrase c:i patrula sa de avioane torpiloare in unghiuri de prezentare a ţintei prea reduse şi, astfel, „Encounter" putu evita toate cele şase torpile lansate.

Vînatul, ce-ar fi trebuit să-i aparţină, nimeri în geanta de vînătoare a altui avion. Kyenzi îşi dădu seama că era vinovat pentru eroarea săvîrşită, iar asta îl înfurie şi mai mult. Coborînd din avion, fu cît pc ce să sc izbească de-un marinar mai tînăr. Acesta traversa în fugă puntea. Ferindu-se brusc de ofiţer, trecu în goană pe lîngă el, fără să-1 salute

—Hei, javră ! strigă căpitan-locotenentul.

Marinarul, speriat, încremeni. Buzele îi tremurau.

—Scoate-ţi ochelarii, vită ! Am să te învăţ eu să-i observi pe ofiţeri !

Kyenzi îl plesni de trei ori peste obraji, iar apoi il trinii la pămînt dintr-un pumn.

—Ce s-au mai obrăznicit şi ticăloşii ăştia de boboci ! urlă Kyenzi. Peste puţină vreme, ţărănoii, ca de-alde el. or să-i calce în picioare pe ofiţeri ! Trei zile, la arest, cu dobitocul !

Kyenzi se îndreptă spre sala de duşuri, simţind că-şi recăpătase buna dispoziţie, după această criză de istoric?.

însă nu apucase să vadă privirea plină de indignare cu care se uitase la el un mecanic în vîrstă, cu chip obosit dc ţăran. Cînd pilotul se îndepărtă, mecanicul se apropie de marinarul bătut şi-1 ajută sâ se ridice pe picioare.

2

Detunăturile războiului se aflau departe de salonul, alb ca zăpada, în care Yasuziro era la tratament şi acumula puteri. Ecourile evenimentelor ajungeau cu mare întîrziere în lumea, pe jumătate adormită, unde se găsea pilotul.

Ln începutul lui martie, purcese să se ridice din pat şi să privească surorile medicale cu un interes crescînd. Legătura cu una din ele ameninţă să se transforme în roman. Dar pe la mijlocul lui martie. Yasuziro află că „Akagi" sosise la Staring. Şi puse punct Apoi se grăbi să părăsească spitalul, pentru a

ajunge la bordul portavionului. Comisia medicală îl declarase apt pentru serviciul în aviaţia maritimă. Bucuros, Yasuziro îşi începu numaidecât pregătirile de drum, fără să mai aştepte orimirea actelor

Acum. aici. nu-1 mai putea reţine nimic, nici măcar pentru un minut. Nici chiar sentimentul ncconsumat complet faţă de gingaşa Mariko, care-i salvase viaţa din ghearele tenace ale distrofiei. I uîndu-şj rămas bun şi pleeîndu-se în faţa fetei, care nu era în stare să-şi reţină lacrimile, Yasuziro simţi o oarecare greutate pe inimă. Era un simţământ ase- mător cu cel pe care-] încercase despărţindu-se de Tiyeko.

Da, în educaţia de samurai a lui Yasuziro, era evident că fusese admisă o lacună ! Dovedea absenţa imunităţii faţă de farmecele sexului frumos. în această privinţă, nu semăna ostaşilor kagosima, care, plini de bărbăţie, îşi întorceau spatele la văzul femeilor despuiate.

După două zile de legănare istovitoare pe un vas de trans- port, pilotul sosi la Staring. Nimeni nu-1 aştepta la bordul portavionului „Akagi". dar l-au primit aşa cum ar fi fost întâmpinat un înv-iat din morţi.

Cabina pe care o locuise era ocupată de un locotenent, intrat în grupa de aviaţie după amerizarea forţată a lui 'Yasuziro, şi toate lucrurile fuseseră trimise părinţilor, împreună cu o înştiinţare referitoare la pieirca sa.

Morimoto, între timp avansat căpitan de rangul trei, eînd îl că/u pe Yasuziro, nu-şi putu stăpîni emoţia. Pe chipul lui, de obicei impasibil, străluceau uimirea şi bucuria.

—Yasuziro-san, dumneata eşti ? ! Pur şi simplu, nu-mi pot crede cele pa*ru simţuri ale mele !

—După °uiti vedeţi', syensei, eu sînt, se plecă, respectuos, Yasuziro. Zeii au binevoit să-mi ocrotească viaţa.

—Mult timp, te-am considerat mort. pînă ce n-am primit, destul de recent, înştiinţarea de la spital. Iar eu, numai- decît, le-am dăruit o bucurie părinţilor tăi. comunicîndu-le vestea.

—Mulţumesc, syensei.

—Dar cu ceilalţi, ce s-a-ntîmplat ? se interesă Morimoto.

—

—Au pierit, răspunse laconic Yasuziro, fără să mai intre în amănunte.

O clipă, Morimoto căzu pe gînduri şi-apoi trecu la prietenescul „tu".

—Acum, Tora tu ai să locuieşti lîngă mine, în cabina învecinată. Deocamdată, n-avem un avion pentru tine. Al să te odihneşti niţel, după tratament, ai să te întăreşti, iar apoi o să găsim noi ceva.

—Unde-i Kyenzi Takasi ? întrebă Yasuziro, temîndu-se să nu audă vreo veste proastă.

—Peste aproximativ patruzeci de minute trebuie să sentoarcă din misiune, îi răspunse Morimoto, uitîndu-«e la cronometrul de aur pe care îl achiziţionase în timpul ultimei permisii.

După cîteva zile, pilotul intră în ritmul obişnuit de viaţă. Acum, uneori, i se părea că acidentul din Marea Timor fusese doar un vis dezgustător.

Completîndu-şi rezervele de carburant şi muniţii, la sfîrşitul lui martie, marea unitate de portavioane ieşi din nou în larg. De data aceasta, se îndreptă spre coastele Ceylonului.

Yasuziro şi alţi piloţi, care nu avea aparate, priveau cu invidie Ia echipajele ce se întorceau din misiunle de luptă. Nerăcoriţi încă de pe urma încordării, aviatorii îşi împărtăşeau cu însufleţire impresiile.

Operaţiunea se încheiase cu succes. Colombo şi Trincomalee, care fuseseră obiectivul atacurilor aviaţiei ambar- cate şi al bombardamentelor executate de pe vasele de linie, erau învăluite de fumul dens al incendiilor. Navele aliate, rămase intacte, după ce-au părăsit cheiurile distruse şi arse, şi-au găsit un refugiu în porturile Madagascarului. In clipa de fată, flota japoneză domina o mare parte a emisferei sudice, scăldată de apele Oceanelor Pacific şi Indian. Japonezii avuseseră un noroc neobişnuit: sîngerosul zeu al războiului, Ha- timan, şi zeiţa soarelui, Amaterasu, îi ocrotiseră.

Marea unitate de portavioane a amiralului Chuichi Nagumo, navigînd de la Pearl Harbor şi pînă la Trincomalee, scufundase şi scoase din luptă patru crucişătoare, opt distrugătoare ; trimisese la fund zeci de vase comerciale şi auxiliare ; nimicise sute de avioane; năruise şi incendiase o mulţime de

docuri, hangare şi dane. Anglo-saxonii au avut de suferit mari pierderi. Cucerind un teritoriu imens, cu popu-
C-da 12 coala 9

laţie de o sută cincizeci de milioane de oameni, Japonia pierduse doar vreo cincisprezece mii de ostaşi, adică un număr de militari activi ce-ar fi fost suficient pentru completarea unei divizii de infanterie. Nu pierise nici o navă din marea unitate de portavioane japoneze. Aceasta apărea în locurile cele mai neaşteptate şi luneca miraculos de sub lovituri. Existau destule motive ca minţile belicoase să se îmbete de pe urma succeselor !

Ca rezultat al biruinţelor permanente, starea morală a marinarilor se ameliorase, iar risul şi veselia domneau în salonul ofiţerilor, unde piloţii, aşteptîndu-şi rîndul la decolare, se distrau cu diverse jocuri.

Ocuparea Filipinelor, Indoneziei şi Malaysiei a livrat imperiului petrol, cauciuc şi alte materii prime strategice, fără de care n i se putea purta un război prelungit.

Lui Yasuziro, viitorul i se profila în toate culorile curcubeului. Victoria finală era aproape. Şi, atunci, va începe sâ trăiască o viaţă minunată, împreună cu fermecătoarea lui Tiyeko.

3

In sfîrşit, venise şi timpul cînd se crease posibilitatea u- nei perioade de odihnă pentru marinarii marii unităţi de portavioane şi, totoddată, a unor reparaţii la maşinile uzate ale navelor. Conform ordinului amiralului Yamamoto, portavioanele navigau spre coastele metropolei.

Pe măsură ce se apropiau de Japonia, o nerăbdare din ce în ce mai mare îi cuprindea pe ostaşii rupţi de părinţi de la începutul războiului. Chiar şi samuraii cei mai fanatici începură să vorbească despre neveste şi gheişele din micuţele ceainării, în loc de zboruri şi lupte.

Yasuziro număra zilele şi -minutele care-l mai rămăseseră pînă la întîlnirea cu părinţii şi cu Tiyeko, sosiţi anume pentru asta la Yokohama. Marea unitate de portavioane naviga cu o viteză de douăzeci de noduri, fără a mal intra în- nici un fel de porturi. Totuşi, Yasuziro ar fi vrut ***să*** dea pinteni timpului, pentru a goni în galop peste zilele rămase pînă la sosire.

In apele Mării Chinei de Sud avu loo un eveniment neprevăzut, care a reţinut portavioanele două ceasuri bune. Un distrugător de patrulare, trimis Înaintea marii unităţi de şoc, nimerise peste o goeletă jefuită, „Asahi-Maru". Echipajul acesteia fusese sălbatic măcuit. Iar actul criminal se comisese cu un sfert de ceas înainte de apropierea distrugătorului. Catargele vasului pirat, care căuta să scape prin fugă, încă nu reuşiseră să se ascundă dincolo de orizont. Comandantul distrugătorului transmise prin radio amiralului Nagumo cele întîmplate.

Răspunsul acestuia fu laconic : „Ordon capturarea criminalilor !" (Cocomitent cu îndeplinirea misiunilor de luptă, vaselor VMS [15]' le revenea şi obligaţia de a proteja navigaţia pe căile maritime controlate de Japonia). Vasul pirat, deşi dispunea de o bună viteză, nu reuşi să dispară în strîmtorile şi golurile întortocheate ale arhipelagului Filipinelor. Distrugătorul se dovedi a fl un adversar redutabil. înainta ca vîntul, acoperit de spuma valurilor albe, dezvoltînd o viteză de treizeci şi cinci de noduri. Echipajul vasului pirat urmărea înfricoşat apropierea navei de război. Avea impresia că distrugătorul creşte fulgerător. Se distingeau clar şi gurile tunurilor aţintite asupra goeletei. O lovitură de avertizare, din turela de la prora distrugătorului, nu determină şleahta piratului Vong Kung Kit, de la Hong Kong, să se oprească. Ştia ce-o aştepată dacă nimerea in miinile japonezilor. Bandiţii se descurcau „voiniceşte" cu joncile lipsite de apărare de pe fluviul Ianţzî şi în apele de coastă, dar, de data aceasta de- veniră chiar ei nişte jivine hăituite.

Distrugătorul, după ce se apropie suficient, reduse viteza şi porni numaidecît sâ ciuruie cu rafale de mitralieră suprastructurile 'e punte. Agâţîndu-se cu cângile de bordul vasului pirat, un grup de abordaj, compus din marinari înarmaţi, debarcă pe puntea acestuia. Peste cîteva minunte, totul se termină. Din echipajul de douăzeci şi opt de oameni, şaptesprezece au fost capturaţi vil. Distrugătorul luă la remorcă vasul fără nume şi se îndreptă în întîmpinarea portavioa- nelor.

„Akagi" şi „Kagi" se opriră din marş. Distrugătorul cu vasul pirat la remorcă staţionă între ele.

Amiralul Nagumo decise să ofere un moment distractiv efectivului portavioanelor, invitîndu-1 la spectacolul, plin de

15 **Forţele maritime militare.**

cruzime, al executării piraţilor. Considera că ucidirea în public a bandiţilor mării va fi o excelentă metodă de educaţie, pentru călirea fermităţii spirituale a subordonaţilor săi.

Aproape patru mii de oameni din echipajele portavioanelor „Akagi" şi „Kaga" — cei mai mulţi dintre ei işi petreceau majoritatea timpului la posturile de luptă din măruntaiele navelor — ieşiră buluc pe punţile de zbor. Ofiţerii purtau în miini binocluri Zeiss. Amiralul Nagumo, aşezîndu-se comod într-un fotoliu pe puntea de comandă a portavionului, făcu un semn cu batista.

Toate privirile erau aţintite asupra neînsemnatului grup de oameni, care, cu cătuşe la mîini, se afla pe puntea vasului pirat. Mulţi dintre ei, pansaţi la iuţeală cu otrepe abia se ţineau pe picioare.

Patru scrimeri amatori, din echipajul distrugătorului w capturase go leta piraţilor, se oferiseră voluntari pentru a-ducerea la îndeeplinire a condamnării la moarte.

Scoţînd, unul cîte unul, piraţii docili din grămada celor încremeniţi de groaza dinaintea morţii, îi decapitară dinii u singură lovitură de sabie.

Peste zece minute, execuţia se • termină. Marinarii din escortă şi voluntarii părăsiră goeleta. Pe puntea scăldată de sînge a acesteia, zăceau' grămadă şaptesprezece trupuri des-căpăţînate, Cînd „Akagi" porni mai deprate, vasul bandiţilor, bombardat de distrugătoare, se cufundă pe jumătate în mare.

Yasuziro avusese prilejul să vadă o mulţime de morţi, "nsă acestea, privite cel mai adesea de la distanţă, în toiul 'uptei, nu i se păruseră atît de respingătoare, de odioase, tşi scoase o ţigară, cu degetele tremurînde, şi porni să fumeze.

—Kyenzi-san, eşti un scrimer bun. Spune-mi însă ai fi in stare să tai capetele unor oameni, ohiar şi ticăloşi ca piraţii ăştia, cu-aceeaşi îndemînare cu care au făcut-o băieţii de pe distrugător ?

—De ce nu ? răspunse Kyenzi Takasi întrebării lui Yasuziro cu o altă întrebare.

In pupilele mărite ale pilotului ardeau văpăi de fiară. Nările nasului turtit îi palpitau. întreaga sa fiinţă arăta electrizată şi surscitată. Era pentru prima oară cînd Yasuziro îl vedea într-o asemenea stare.

Şi, tot pentru prima oară prietenul său îi deveni dezagreabil.

uşa

CAPITOLUL XIV

1

La mijlocul lui aprilie 1942, marea unitate de portavioane a amiralului Nagumo sosi în apele metropolei.

Ţara Soarelui Răsare îşi cinstea luptătorii. Se înapoiaseră în patrie încununaţi de glorie, cumpliţi şi invincibili. Dato- rită lor, imperiul dobindise posibilitatea cuceririi unor imense teritorii în emisfera sudică. Băgaseră groaza în duşmani, prin necruţătoarele lor atacuri aviatice. Iar comandantul lor, amiralul Chuichi Nagumo, căpătase în Japonia o atare glorie, în faţa căreia ar fi pălit şi laurii lui Genghis-Han, „zguduitorul lumii".

Şi iată că, în această perioadă de culminaţie a puterii Japoniei, cînd trupele aliaţilor fuseseră alungate la multe mii de mile de graniţele ei, cînd se crease impresia că metropola este invulnerabilă şi se află în deplină securitate, la 18 aprilie 1942, asupra oraşelor Tokyo şi Yokohama porniră sâ curgă bombele americane.

Atacul bombardierelor americane avusese mai curîrd un caracter demonstrativ şi pricinuise pagube nu atît materiale. cît morale. Multor japonezi le fusese dat să vadă, pentru întîia oară, chipul războiului ou jalnica sa înfăţişare. Iar unii au înţeles că războiul nu-i cîtuşi de puţin o paradă a victoriei, după cum îl prezenta presa oficială.

2

Yasuziro sosise la Toyko chiar în ajunul atacului american. Auzise cu urechile lui comentariul rostit, la postul de radio al capitalei, de populara crainică Yoko Okamoto, care vorbise îndelung despre inaccesibilîtatea cerului japonez pentru aviaţia inamicului.

Milioane de japonezi o credeau, încîntaţi. De fapt, e şi foarte plăcut să-i baţi pe alţii, iar tu să rămîi invulnerabil.

Insă, in ziua următoare, bubuitul bombelor ce curgeau din înaltul cerului, de dincolo de nori, înspăimîntă capitala.

Nişte avioane, venite de nu se ştie unde, treziseră primele îndoieli în sufletul lui Yasuziro : „Oare se mai poate crede în propaganda japoneză, după toate cele întîmplate ? Nu se minte şi-n alte declaraţii, mai grave ?"

îndoielile şi dezamăgirea se strecuraseră nu numai în conştiinţa lui Yasuziro Hattori. Cînd îşi exprimase nedumerirea, în privinţa bombardamentului american, dar şi a declaraţiilor

postului de radio japonez, care îl precedaseră, căpitan-locotenentul auzise de la Morimoto următoarele :

—Yasuziro-san, doar eşti un om inteligent. De cînd, mă rog, a devenit o femeie oracolul naţiunii japoneze ? Şi ce-i în stare să priceapă gheişa asta de la radio, care n-a fost niciodată dincolo de nori, care habar n-are de posibilităţile aviaţiei ? Nu-i mult de cînd am zburat deasupra Hawaiiului. A- tunci, de ce n-ar putea şi americanii să efectueze un raid a- supra oraşului Tokyo ? Tu, Tora, te-ai obişnuit să vezi pîr- joluri doar în oraşe şi porturi străine. Mai mult, amîndoi am acţionat ca incendiatori în cadrul acestor operaţii. Iar acum, ne-a fost dat să vedem cum ard cartierele capitalei japoneze, am privit la victimele bombardamentului, nişte localnici japo-nezi, care n-au nimic de-a face cu războiul. Şi-asta-ne-a îngrozit, obligîndu-ne să râdem pe gînduri. Mie mi-i teamă câ asta-i doar începutul, şi-n curînd va trebui sâ ne obişnuim cu-ase- menea privelişti... Morimoto se opri la jumătatea spuselor sale, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva. Un minut numai ! Cu-o agilitate neobişnuită, pentru trupul său cam greoi. Morimoto se ridică în picioare şi dispăru dincolo de paravan.

Peste cîteva clipe, înaintea lui Yasuziro se ivi o măsuţă lăcuită, cu picioruşe scurte.

Printre borcanele desfăcute, cu crabi conservaţi şi ton, strălucea eticheta unei sticle cu sake, de dinainte de război.

—De unde aveţi toate astea, syensei ? se miră Yasuziro, încîntat de o asemenea trataţie. Din magazinele japoneze au dispărut de mult asemenea bunătăţi.

Insă Morimoto, zîmbind enigmatic, nu-i răspunse la în-trebare. şi începu să vorbească despre altceva. Ar fi vrut să-şi încheie discuţia pe care o întreprinsese.

—Ştiu însă de ce te-a impresionat atacul de astăzi ? Noi amîndoi, Yasuziro-san, pînă acum doar apăsam pe bu-toanele de lansare a torpilelor şi pe trăgaciurile mitralierelor, şi nu vedeam sîngele, nămolul, pe cei ucişi sau răniţi. Dar astăzi, am avut ocazia să fim pe pămînt, în rol de spectatori, şi-am urmărit priveliştea atacului american şi consecinţele sale. Şi nu-i unul şi-acelaşi lucru...

Morimoto îşi freca puternic obrajii cu palmele, de parcă ar fi încercat să-şi alunge vedeniile ce-i stăteau în faţa ochilor. Apoi

se lăsă la măsiiţă.

—In ultimii! timp, mă bîntuie din ce în ce mai des nişte gînduri, care, poate, tinere prieten, ţie ţi se vor părea ciudate, auzindu-le din gura unui samurai. Morimoto turnă sak£ul în pahare. Kampai ! Să ne ocolească bolile !

Yasuziro bău şi gustă o bucăţică de ton, preparat cu ri- zom de ghimber.

—Ascultă, Tora, continuă Morimoto, nu te-ai întrebat de ce-i omorîm pe albi, pe negri, ha chiar şi pe cei la fel de galbeni ca şi noi ? Ce rău ne-au făcut locuitorii Australiei sau ai Ceylonului, pe care i-am îngropat sub bombele noastre explozive ?

—Syensei, sînt duşmanii imperiului !

—Aş înţelege asta, dacă în faţa mea s-ar afla soldaţii inamicului. Dar, cînd sub lacătele de acroşare ale bombelor se află femei şi copii ? Ai văzut, astăzi, în braţele maică-sii, băieţaşul acela ucis ?

Yasuziro nu spuse nimic. Şi lui îi rămăsese in memorie femeia în chimono, care bocea, pătată de sîngele copilului el, aşezata pe pămintul din faţa intrării în parcul Uyeno.

Morimoto, inroşit de prea multele pahare băute, lovea cu cuvintele sale cele mai sensibile locuri :

—Şi nu te-ai gindit, Yasuziro, că, în orice moment, şi trupul tău tînăr şi vîrjos se poate transforma într-un hoit împuţit sau să devină un ciot diform ?

Yasuziro era buimăcit de cele auzite. Niciodată, încă, nu-şi examinase. dintr-Un asemenea unghi de vedere, viaţa, serviciu] şi idealurile sale. Dacă ar fi auzit spusele acestea din partea unui străin oarecare, ar fi zis că-i un comunist, un subminator al temeliilor imperiului, un corupător al conştiinţei credincioşilor supuşi. Dar toate astea le auzise de Ia syensei, învăţătorul său cu cea mai mare autoritate, căpitan de rangul trei, pe care însuşi mikadoul îl distinsese cu cea mai înaltă decoraţie aviatică — ordinul „Uliul de aur".

Avea toate motivele să-şi simtă capul ameţit! Insă Morimoto nu isprăvise încă. Privind pe fereastra hotelului la copacii din parcul Uyeno, mutilaţi de exploziile bombelor, grăi :

—Războiul nu se va sfîrşi atît de curînd. Acum, imperiul seamănă cu un şarpe boa, care a înfulecat o pradă prea mare. E somnolent şi imobil, deoarece şi-a pierdut forţele în

vreme ce a vinat-, E nevoie de timp, pentru a-şi mistui vînatul şi pentru a-şi reface puterile. Nu ştiu dacă inamicii ne vor da acest răgaz. Atacul yankeilor poate fi un semn rău prevestitor.

Cu prilejul primei incursiuni asupra Japoniei, la posturile de radio americane vorbise preşedintele Roosevelt, care a declarat eă atacul cu bombe asupra oraşelor Tokyo şi Yokohama fusese executat de bombardiere decolate de la baza aeriană Shangri-La. Agenţii japonezi din serviciile de informaţii examinară, apelînd la cele mai puternice lupe, toate hărţile de stat-major ale ţărilor învecinate imperiului, stră- duindu-se zadarnic sâ identifice enigmatica bază aeriană. în realitate, „Shangri-f-a-4, denumirea codificată a acestei operaţiuni aeriene, era împrumutată din romanul „Orizont pierdut", al lui Hilton. Ofiţerul de stat-major, din cele mai înalte sfere, care o propusese, nu fusese lipsit de sentimentalism.

...îndepărtata mănăstire budistă Shangri-La se afla pierdută undeva, printre vîrfurile de dincolo de nori ale Himalaiei. Pe aceste mitico meleaguri trăia o chinezoaică, pentru care fuga nestăvilită a timpului se oprise, iar ea rămăsese veşnic tînără şi frumoasă...

Denumirea romanticei legende cifrase o operaţiune, în decursul căreia aveau să piară peste o mie de oameni, precum şi şaisprezece bombardiere Mitchell, care nu s-au mai înapoiat la bazele lor.

Amiralul Yamamoto era ferm convins că bombardierele B-25 Mitchell nu putuseră decola decît de pe aerodromul unei baze aeriene terestre. Excludea categoric portavioanele. Totodată, mai era convins şi de faptul că aparatele veniseră în zbor de pe insula Milway, petecul de uscat cel mai apropiat de Japonia, situat în partea centrală a Oceanului Pacific.

După bombardarea oraşului Tokyo, amiralul întreprinse o vizită la palatul imperial, ca sâ ceară scuze, pentru că se admisese pîngărirea cerului capitalei.

— Aşa ceva nu se va mai repeta, il asigură el pe mikado. Peste puţin timp, vom cuceri atolul Midway şi-l vom priva pe americani de posibilitatea de a-şi mai lua de-ai colo zborul. în vederea acestei operaţiuni, Marele Stat Major al Trupelor de Uscat mi-a repartizat un regiment.

Hirohito a rămas uimit de generozitatea infanteriştilor, dar

n-a lăsat să se vadă că ştia despre dezbinările şi duşmănia, care deveniseră acute, dintre „Kaigunsyo" şi Marele Stat Major al Trupelor de Uscat.

— Urez succes glorioasei noastre flote, spuse el, decla- rind astfel audienţa încheiată.

Yamamoto; pleeîndu-se adine, porni de-a-ndaratele spre uşă, neîndrăznind să privească în ochii urmaşului zeiţei A-materasu...

Planul operaţiunii „Shangri-La" se născuse în ianuarie 1942. Amiralul King şi locţiitorul său cu problemele operative studiaseră în amănunt posibilitatea unei lovituri asupra inimii imperiului japonez.

Submarinele, care navigau în marşuri de recunoaştere spre coastele Japoniei, constataseră că ţărmurile imperiului erau păzite numai de vase de siguranţă cu acţiune costieră. Şi, cu toate că forţele de apărare ale Japoniei erau aproape necunoscute, decizia cu privire la executarea unui atac al a-viaţiei ambarcate a fost luată şi aprobată de preşedinte.

La 2 aprilie 1942, din golful Cornul de Aur a ieşit portavionul „Hornet", însoţit de crucişătoarele „Vincennes" şi „Nashville" şi de trei distrugătoare. Cînd frumosul „Frisco", alb ca zăpada, rămase la pupa, distrugătoarele s-au avîntat, spintecînd apa, să-şi ocupe locurile în dispozitivul de marş. In urma navelor de luptă, fără să se lase depăşit, gonea tancul petrolier al escadrilei, „Cimarron". Gruparea ţinea capul spre partea centrală a Oceanului Pacific. La bordul portavionului „Hornet", aflat în misiune ultrasecretă, se găseau 16 bombardiere de uscat B-25 Mitchell — grupul aeronautic al locotenent-colonelului Doolittle.

Pe cînd se pregătea operaţiunea „Shangri-La", se constatase că bombardierele de punte de tipul Grumman-A ven- ger au o prea redusă capacitate de luptă şi de zbor la mare distanţă.

A trebuit să se renunţe la aceste avioane speciale, să fie selecţionat un grup, al celor mai buni piloţi-voluntari, care să fie instruit pentru executarea de decolări şi apuntări pe portavioane.

Toate aceste pregătiri se efectuaseră în cel mai marc secret. Amănuntele misiunii de luptă au fost aflate de echipaje, de la Doolittle, abia după ieşirea în mare.

La 13 aprilie, gruparea portavionului „Hornet" s-a intil- nit. in

apropierea atolului Midway, cu gruparea portavionului „Enterprise" Reunindu-se. au format cpa de-a 16-a mare unitate operativă, sub comanda viceamiralului Hullthy. în afară de „Enterprise". în marea unitate operativă au mai fost incluse crucişătoarele „Northampton". „Salt Lake City" şi incă patru distrugătoare. De la Midway, marea unitate o- perativă rapidă s-a îndreptat spre coastele Japoniei, păstrînd toate măsurile de disimulare şi precauţie

Americanii nu posedau suficiente portavioane pentru a-şi răzbuna infringerea de la Pearl Harbor. Bineînţeles, era foarte posibil ca, în toată Japonia, nioi să nu existe o ţintă ca aceea găsită de aviatorii japonezi in golful Pearl Harbor.

Neuitînd aceasta, comandamentul flotei S.U.A. .işi propusese o sarcină mai simplă. Era necesar să se demonstreze, şi cit mai urgent, contribuabililor americani, obosiţi de atîtea înfrîngeri, că dolarii storşi de la ei începeau să aducă dividende Atare necesitate apăruse, mai cu seamă, după zdrobirea armatei din Filipine a generalului Douglas MacArthur. Ghinionistul comandant reuşise să evite trista soartă a trupelor sale. Abandonîndu-şi subordonaţii, într-o situaţie fără ieşire, plecase, in secret, din Batan, cu o vedetă torpiloare, iar apoi se transbordase pe un avion, care 1-a transportat in Australia. De atunci îi rămăsese porecla ruşinoasă de „Evadatul de la Batan", pe care n-au reuşit s-o spele nici victoriile ulterioare, obţinute sub comanda lui

Acum, la patru luni după tragedia dc la Pearl Harbor, într-o direcţie inversă — de la răsărit la apus — portavioanele americane sa furişau spre coastele Japoniei. Radar urile navelor tatonau neîncetat marea şi cerul pustiu Aparent imperturbabil, Hullthy era cuprins de un puternic zbucium interior. De la începerea războiului, navele americane de suprafaţă nu se deplasaseră niciodată, încă, atit de departe spre apus. Viceamiralul aproape că nu mai părăsea postul de comandă de pe „Enterprise". Iar încordarea nervoasă n-a rămas fără urmări. Peste puţin timp, i se agravă eczema sa ne- urogenă. Comandantul celei de-a 16-a mari grupări operative, strîngînd din dinţi. îşi zgîria cu unghiile pielea cuprinsă de mîncărimi, stăpînindu-şi cu greu blestemele şi ocările la adresa celor sfinte ce-i stăteau pe limbă. Iar asta, nu din cauză că lui Hullthy i-ar fi fost o frică nespusă de pedeapsa dumnezeiască, ci fiindcă n-ar

fi vrut, totuşi, să-1 minie pe Cel de Sus, sâ intre în conflict cu el, tocmai in ajunul perfectării unei incursiuni de-o atare responsabilitate.

In decurs de trei zile şi trei nopţi, oceanul a fost pustiu. Pe măsură ce se apropiau de coastele Japoniei, au pornit să apară tot mai des vasele de pescuit. Din timp, mai înainte de a se apropia marea unitate operativă, acestea erau scufundate de avioanele torpiloare de punte, care se înălţau de pe „Enterprise". Spre sfîrşitul zilei de 17 aprilie, marea unitate operativă de portavioane a ajuns la un punct situat la 700 de mile mai la esl de Tokyo. Pînă în momentul acesta, totul decursese conform planurilor stabilite, apoi insă, evenimentele au căpătat o asemenea întorsătură încît întreaga operaţiune „Shangri-La" fu pusă sub semnul întrebării.

Vremea începu să se strice. Oceanul porni să şfichiuie cu valuri de furtună, balansînd portavioanele. Cerul se acoperi de nori. Vintul şuiera şi vijiia printre ancorele antenelor, îndesînd trîmbele fumului aruncat de coşuri peste crestele spumegînde ale valurilor.

Hullthy, neliniştit, îl chemă la raport pe şeful serviciului meteorologic. Acesta se prezentă la turnul de comandă de pe „Enterprise" cu ruloul hărţilor sinoptice, cu derivele, cu tabelele cuprinzînd date referitoare la sondarea atmosferei. Întinzîndu-şi întregul inventar, trecu la raport.

Viceamiralul privi neliniştit harta meteo, unde haşururile albastre ale ciclonului se ridicau in calea înaintării grupării de portavioane. Prognoza, elaborată de sinopticieni, anunţa înărutăţirea în continuare a vremii.

— N-aţi comis cumva vreo eroare ? îl întrebă Hullthy pe sinopticianul principal, uitindu-se la el ca la un duşman înverşunat. Vremea îi încurca toate cărţile jocului. Hula puternică a oceanului determina înclinarea punţilor de zbor ale portavioanelor, ceea ce ar fi putut împiedica decolarea bombardierelor lui Doolittle. Pe înnoptate, când fusese planificată decolarea, furtuna trebuia să atingă momentul culminant. Insă activitatea pe portavioane este posibilă numai în cazul unei agitaţii a mării de pînă la cinci grade.

Un eveniment, şi mai neplăcut, se dovedi a fi intîlnirea marii unităţi americanş cu un vas de pază japonez. Depistîn- du-1 brusc, la mică distanţă, crucişătorul „Nashville" deschise focul

artileriei sale de mare calibru. între descoperirea vasului şi scufundarea lui n-au trecut decît cîteva minute, cronometrat. Dar şi în răstimpul acesta, destul de scurt, vasul avusese posibilitatea sâ transmită poziţia escadrei americane.

Amiralul Hullthy, neposedînd nici un fel de informaţii despre inamic, nu-şi putea risca, şi mai mult, gruparea de portavioane. Dacă poziţia lor era descoperită, ar fi trebuit să să facă drumul înapoi. Astfel sunau indicaţiile Washingtonului. extrem de stricte. Dar Hullthy era un încăpăţînat. Nu degeaba, mai mult de jumătate din viaţa lui, purtase porecla de Hullthy-Bivolul Se obişnuise ca, întotdeauna, să meargă drept la ţintă. Aşa că şi acum decise executarea operaţiunii „Shangri-La". cu orice preţ. Şi Hullthy îi ordonă lui Doolittle să decoleze, dar nu de la o distanţă de patru sute de mile, cum era prevăzut în plan. ci de la şase sute de mile de Tokyo.

— Haideţi, băioii ! işi chemă Doolittle piloţii.

Pe-o vreme atît de păcătoasă, nici nu-i venea să vorbească. Aşa că se dispensă de alaiuri pompoase şi discursuri de drum bun.

Echipajele, avîr.d nişte mine de condamnaţi la moarte, îşi ocupară locurile în carlingi. Şansele lor, pentru un rezultat fericit al misiunii, erau minime. De lucrul acesta, oricare din ei îşi dădea seama. Dar ceea ce trebuiau să îndeplinească era mai important decit vieţile lor.

Motoar.le Wfight-Cyclone [16], puse in funcţiune, începură să urle. Aparatul lui Doolittle, încărcat la limita maximă, se desprinse de pe puntea instabilă şi zbură primul. în urma lui, decolară cu bine şi restul de cinsprezece avioane. Vîntul, dezlănţuit de furtună, uşura decolarea avioanelor supraîncăr-cate, însă, suflind aproape frontal, crea un consum suplimentar de' carburant. Adunîndu-se, după decolare, într-o formaţie compactă, bombardierele luară direcţia spre Tokyo. Erau orele opt dimineaţa Patru ceasuri, care nu se mai terminau, înaintară avioanele pe ruta de zbor, fără să vadă nimic sub ele. decit valurile clocotinde ale oceanului. Timp de patru ore, avioanele fură azvîrlite de pe-o aripă pe alta, de rafalele uraganului. în sfîrşit, către ora doisprezece, le-au apărut în faţă contururile estompate ale uscatului şi principalul punct de reper — conul

16 **Denumirea unui motor, in formă de stea, cu răcire de aer, montat pe avioanele B-25 Mitchell.**

vulcanului Fuji Yama.

La 12.15, din compartimentele cu bombe ale avioanelor B-25 au fost largate serii de bombe pe care se aflau inscripţii insultătoare la adresa primului ministru Tojo. Acestea se prăvăleau asupra fabricilor de tunuri, a uzinelor de gaze, asupra centralelor electrice şi peste casele oamenilor, deasupra înmiresmatului parc Uyeno, plin de vişini în floare. Privind prin tubul lunetei, navigatorii-bombardieri căutau, în special, sâ nu-şi plaseze bombele explozive peste cartierul unde se găsea palatul imperial. Fusese interzisă, la modul cel mai strict, bombardarea reşedinţei mikadoului. O parte din bombe au fost aruncate în porturile Nagoya şi Kobe. La Yoko- hama, Mitchell-urile şi-au revărsat întreaga încărcătură de bombe asupra imensei carcase a unei nave în construcţie, care se găsea pe cală. încă nu era clar ce reprezenta — cui rasat sau portavion. Apărarea antiaeriană japoneză reacţionă minim. Avioanele de vînătoare fură ridicate în aer cu mare în- tîrziere. Pesemne, japonezii încă nu posedau în dotare instalaţii radar. Nici unul din cele treizeci de aparate de vînătoare înălţate în aer nu s-a putut lăuda cu vreo victorie. Nici un B-25 n-a fost doborît deasupra Japoniei.

în schimb, după executarea misiunii, cînd avioanele americane se îndreptau spre aerodromul chinez de la Ciucijou, carburantul se apropie de sfîrşit. După ce-1 terminară, bombardierele porniră să cadă cu rezervoarele goale. Unul s-a prăbuşit în mare, aproape de coasta chineză, altul a luat-o spre graniţa Uniunii Sovietice, şi a aterizat lîngă Vladivostok, iar echipajul celui de-al treilea s-a lansat cu paraşutele, în apropiere de Hangchow, a fost luat prizonier, iar apoi împuşcat de japonezi. Celelalte aparate au aterizat pe teritoriul ocupat de trupele lui Cian Kai-Şi. Cîţiva aviatori au pierit cu ocazia aterizărilor forţate din afara aerodromurilor. Cu toate acestea, cei mai mulţi dintre piloţi, în frunte cu Doolittle, au rămas în viaţă. Eficacitatea acestui raid nu suporta nici o comparaţie cu propriile pagube materiale rezultate din executarea lui. Dar reclama făcută de propaganda S.U.A., refe- rindu-se la atacurile asupra oraşului Tokyo, insulelor Marshall şi Wake, a mai ridicat niţel moralul americanilor, care încă de la începerea războiului, suferiseră nenumărate ofense şi necazuri. Activitatea maşinii militare japoneze nu a resimţit, însă, efectele incursiunii aeriene

americane. Ea îşi continuă înaintarea spre părţile sudvestice ale Oceanului Pacific.

CAPITOLUL XV

1

Sfîrşitul lunii mai, 1942. Aeru] cald era saturat de umiditate. Soarele, strălucind pe cerul alburiu şi acoperit de-o pîclă jilava, părea că intenţionează topirea carcaselor de oţel ale vaselor ce navigau în linie de şir. Apa biciuindă a duşurilor spăla transpiraţia, dar nu aducea nici o împrospătare. Temperatura mării se ridica la aproape treizeci de grade Cel- sius.

Marea unitate de portavioane japoneze naviga in zona curentului Kuro Şivo.

Răcorindu-se **cj** evantaiul. Yasuziro urcă agale pe punte şi se adăposti la umbra unei prelate din foaie de cort. Acesta era locul cel mai răcoros de pe vas. in afara frigiderelor în care se păstrau alimentele uşor alterabile. Portavionul menţinea o viteză de cincisprezece noduri, în nici un caz mai redusă Curentul stîrnit de viteza marşului răcorea plăcut faţa şi ceafa scăldate de năduşeală. Yasuziro îşi aprinse o ţigară şi privi în jur. Printre sclipirile soarelui, reflectat de apă, legănate uşor de freamătul valurilor. înaintau „Kaga". „So- ryu" şi „Hiryu". La această campanie nu participau vechii tovarăşi — portavioanele „ShoVaku" şi „Zukaku[tt]. Acum se aflau departe, în sud, in apele Mării de Corali.-Dealtfel, nici nu era nevoie de ajutorul lor.

Uriaşa flotă japoneză — 100 de fanioane — de sub comanda amiralului Isoroku Yamamoto, compusă din 10 cuira- sate, 5 portavioane, 18 crucişătoare, 57 de distrugătoare, cîteva submarine şi vase auxiliare — era pregătită pentru a se năpusti, cu toată greutatea loviturilor de aviaţie şi de artilerie, asupra micuţului atol Midway, situat in partea oentrală a O- ceanului Pacific.

Din corpul forţelor de ocupaţie făceau parte 3 500 de soldaţi din infanteria marină, bine instruiţi, care, după atacul flotei, trebuiau să pună stăpînire pe baza înaintată americană, instalată pe insulă.

Atolul Midway începea să joace un rol din ce in ce mai mare în războiul din Oceanul Pacific, intrat în cea de-a doua fază a sa. Japonia, după ce cotropise teritorii imense pe întinderile nemărginite ale teatrului acţiunilor militare din O- ceanul Pacific, depunea acum eforturi să le menţină şi să le rezerve

pentru imperiu. Odată cu ocuparea atolului Midway şi a inslelor Aleutine, Japonia ar fi dobîndit nişte puncte înaintate de sprijin, pentru ca flota şi aviaţia sâ poată acţiona direct asupra insulelor Hawaii. In caz că reuşea să ocupe aceste avanposturi, imperiul işi fortifica în mod considerabil linia exterioară de apărare a metropolei şi avea posibilitatea de a dezorganiza căile de comunicaţie inamice din partea centrală a Oceanului Pacific.

Forţele de şoc ale flotei reunite — patru portavioane şi vase de pază — se apropiară de insula Wake dinspre nord- vest. Trebuiau sâ fie primele care să atace baza navală americană aflată acolo.

Aproape sim îltan cu portavioanele, se cerea să vină spre insulă şi forţele de invazie din direcţia sud-vest.

Amiralul Isoroku Yamamoto, în persoană, îşi înălţase pavilionul pe cuirasatul de foarte mare putere „Yamato", în jurul căruia se grupaseră principalele forţe de şoc ale flotei — cinci vase de linie (al şaselea fiind „Yamato"), trei crucişătoare şi escadra distrugătoarelor.

„Yamato", care avea un deplasament de 70 de mii de tone, depăşea, ca dimensiuni de două ori celelalte vase de linie din lume. Insă acum, cînd armele cele mai nimicitoare, pe mare, deveniseră nu proiectilele tunurilor, ci bombele şi torpilele aviaţiei ambarcate, Yamamoto nu se grăbea să introducă in luptă vasul amiral, în ciuda artileriei sale grele şi a cuirasei cele mai rezistente. Construirea supergiganticu- lui cuirasat, precum şi a portavioanelor, era opera amiralului Yamamoto. Deşi nu supraestima rolul giganticului vas, se simţise jignit, pentru copilul său, cînd aflase că printre ofiţerii flotei circula o vorbă de duh : „In lume există trei lucruri — cele mai mari şi mai inutile : piramidele egiptene, zidul chinezesc şi cuirasatul «Yamato.»"

Amiralul Yamamoto era ferm convins că soarta atolului Midway se afla în mîinile lui, întrucît inamicul nu dispunea, in această zonă, de forţe capabile să depună o împotrivire eficientă puternicei flote de şoc reunite. Yamamoto avea toate temeiurile să presupună că portavioanele americane „Lexington" şi „Yorktown", care fuseseră torpilate în Marea de Corali, erau scoase din luptă sau zăceau pe fundul apelor. Conform datelor transmise de agenţii japonezi de informaţii, ştia, de asemenea, că portavionul „Saratoga" se găsea în repetiţie, iar

„Horet" şi „Enterprise" trebuiau să fie complet blocate în partea sudică a Oceanului Pacific, de portavioanele „Shokaku" şi „Zukaku", care navigau acolo.

Insă informaţia de care dispunea amiralul Yamomoto era inexactă. Avioanele de cercetare cu rază mare de acţiune, cînd zburaseră spre Midway, de pe insulele Marshall şi Mar- cos, nu fuseseră în stare să depisteze în zonă deplasarea forţelor americane de portavioane.

Datorită şefului serviciilor de informaţii ale flotei S.UA. din Oceanul Pacific, căpitanul de rangul doi. Joseph Rochfort, intenţiile japonezilor nu au constituit o surpriză pentru americani.

înalt, slab, caustic, Rochfort se împrietenea anevoie cu semenii săi. Insă toata lumea îl respecta pentru inteligenţa deosebită şi libertatea de opinie. Chiar şi Comandantul-şef al Flotei Navale a S.U.A., amiralul Ernest King, i se adresase cu o rugăminte personală — să elaboreze o apreciere proprie asupra prognozei pe termen lung a acţiunilor flotei japoneze.

Omul acesta, care se ducea la serviciu într-o haină de casă roşie şi în papuci, descifrase, odată, oarecum în deride- re şi pentru plăcerea sa. codul secret al departamentului de stat al S.U.A.

— Cei de-acolo erau gata să-şi piardă minţile, cînd au aflat că le putem citi foarte simplu hîrţoagele povestea el.

La sfîrşitul anului 1940, sub conducerea sa, se descifrase şi codul naval militar al japonezilor, care avea să fie utilizat şi pentru preparativele operaţiunii de ocupare a atolului Midway. De aceea, cînd primi informaţia că flota lui Yamamoto ieşise în mare, amiralul Nimitz reuşi să dea dispoziţiile necesare. „Ilomet" şi „Enterprise" se îndreptară nu- maidecît, în plină viteză, spre atolul Midway. După ele, în a- ceeaşi direcţie, goni şi „Yorktown", care izbutise să-şi lingă rănile pricinuite de colţii torpilelor japoneze.

întregii armade comandate de Yamamoto, americanii îi puteau contrapune 3 portavioane, 8 crucişătoare şi 16 distrugătoare, în afară de faptul că, pe aerodromurile atolului, îşi aveau baza aproximativ 200 de avioane, de toate tipurile, incluzînd „fortăreţele zburătoare" B-17, precum şi cele mai noi bombardiere de mare viteză B-26.

Chinuit de căldură, Yasuziro nu bănuia, privind cumplita

armadă de vase, că flota japoneză, navigînd spre est, mergea întru întâmpinarea asfinţitului ei.

Imensul arc al loxodromei , pe care se deplasau navele marii unităţi de şoc, devia treptat spre nord. Cu fiecare zi ce trecea, se făcea şi mai frig. Curentul Kuro Şivo rămăsese în urmă. Acum, cînd urca pe punte, Yasuziro îşi îmbrăoase o scurtă de zbor, călduroasă.

în dimineaţa zilei de 2 iunie, navele îşi încheiară operaţia de alimentare cu combustibil. Aceasta se executase tocmai la timp, deoarece. în cursul după-amiezii, la orizont se ivi o dunguliţâ subţire, argintie, care, lăţindu-se, se apropie repede şi cuprinse întinsul apelor. Peste vreo jumătate de oră, navele marii unităţi de şoc erau învăluite de o ceaţă deasă. Soarele se întunecă. întrezărindu-se doar ca o pată gălbuie, estompată °e îmbrăcăminte se depuseră picături mărunte de apă. Oamenii, care nu erau în cart. se adăpostiră jos. Prea bruscă trecerea aceasta, de la căldura tropicală la frigul neplăcut şi umed ! Vizibilitatea se micşoră pînă la cîteva zeci de metri, însă vasele nu-şi reduseră viteza. Cei care se aflau la prora priveau cu atenţie in ceaţă şi-şi ciuleau urechile la semnalele sonore emise de alte vase Cu toţii îşi dădeau seama că pericolul unei coliziuni sporise de vreo cîteva ori. Oamenii, într-o permanentă încordare, se aşteptau la coliziuni cu oricare alt bord în fiece clipă, s-ar fi putut auzi scrîşr tul metalului şi gîlgîitul apei năvălind din afară. Dar oreio treceau şi nimic nu tulbură înaintarea ritmică a vaselor. Treptat, echipajele s-au acomodat cu plutirea fără vizibilitate peste abisul infinit al oceanului şi s-au mai liniştit. Fie ce-o fi! Erau ocrotiţi dp zeiţa Amaterasu şi de zeul războiului. Ha- timan !

Vintul. care se stirni apoi. gonea din urmă puzderia de valuri mărunte. Legănîndu se, „Akagi" împrăştia talazurile şi ghemotoacele de ceaţă. Spre seară, vîntul se intensifică şi mai mult, dar nu fu în stare să risipească ceaţa şi să a- molioroze vizibilitatea. Pesemne, undeva, în sectorul acesta, apa caldă de la tropice, mînată de una din ramificaţiile cu- rentului Kuro Şivo, se amestecase cu apa rece a cursului A- $\frac{14}{5}$ leutinelor şi dăduse naştere unor ceţuri persistente, aşa numitele „pîcle advective".

Abia după douăzeci şi patru de ceasuri ceaţa a început să se spargă. Se mai ivea în calea navelor doar sub formă de straturi vâluroase

Pe la amiază, in ziua de 3 iunie, portavioanele atinseră punctul superior, cel mai nordic, al arcului loxodromei. Desfăşurindu-se spre sud-est, se îndreptară cu mare viteză spre Midway.

Peste noapte, se făcu mai cald. Ceaţa dispăru şi, în apa neagră, de dincolo de borduri, porniră să joace reflexele a mii de stele. Marea unitate de şoc, ieşind din ceaţă, încerca să se apropie de Midway prin surprindere, tot aşa cum procedase, cu o jumătate de an în urmă, la Hawaii.

Dar în jumătatea de an, care trecuse din clipa agresiunii asupra Pearl Harborului, americanii învăţaseră multe. Submarinele şi aviaţia lor efectuau căutări active în toate sectoarele şi la mari distanţe de atol.

La 3 iunie, orele 10 dimineaţa, un avion de patrulare al S.U.A., a stabilit primul contact cu transportoarele forţelor japoneze de ocupaţie, care navigau separat de marea unitate de şoc şi se apropiau de Midway dinspre sud-vest.

Erau în afara razei de acţiune a avioanelor torpiloare şi a bombardierelor semigrele, care îşi aveau baza pe atol şi, de aceea, prima lovitură asupra lor a fost încredinţată unei grupe de „fortăreţe zburătoare". Uriaşele aparate, intr-o formaţie impunătoare, zburară la mare înălţime deasupra transportoarelor şi a vaselor de pază, iar apoi îşi largară încărcătura de bombe într-o zonă pustie a mării. Nici un transportor şi nici un distrugător n-au avut de suferit. Marinarii japonezi zimbeau, în timp ce priveau pe urmele „fortăreţelor zburătoare" ce se depărtau, şl nu se jenau de expresiile lor deocheate, cînd emiteau glume veninoase la adresa blegilor de yankei.

Insă raidul acesta reprezenta doar un prim avertisment : japonezii fuseseră descoperiţi. Acum, americanii efectuau o supraveghere permanentă asupra transportoarelor ce se apropiau, continuînd intens căutarea marii unităţi de şoc a flotei nipone. Mai toată noaptea, deasupra convoiului s-a auzit vuietul motoarelor de avion. Hidroavioanele Cătălină lansau torpile şi ţineau sub focul mitralierelor coloanele de transportoare. La bordul vaselor au apărut primele victime, iar pînă la atolul mai rămăseseră de parcurs 500 de mile bune.

Comandamentul american era serios îngrijorat din pricina absenţei unor informaţii referitoare la poziţia forţelor principale

de şoc ale flotei japoneze.

In sfîrşit, la 4 iunie, dis-de-dimineaţă, un hidroavion depista o grupă de avioane japoneze ce se apropia de Midway dinspre nord-vest, iar ceva mai tîrziu, a izbutit să descopere şi să transmită coordonatele poziţiei marii unităţi de şoc.

Recepţionind prima comunioare alarmantă, comandamentul de pe atolul Midway ordonă ridicarea în aer a tuturor a-vioanelor, urmărind două scopuri deodată : evitarea pierderilor de avioane la sol şi respingerea unui atac al aviaţiei am-barcate.

2

Noaptea albă, pe care o petrecuseră lîngă avioane, în aş-teptarea alarmantă a trupelor japoneze de desant, zbruncinase rezistenţa multor piloţi. Charles avea impresia că sistemul nervos îi este încordat la limită şi mai avea doar puţin pînă su clacheze. Pe înt meric, i se năzărea că vede venind tîrîş spre avioane nişte micuţi soldaţi japonezi, fanatici şi necruţători. De cu seară. Robert Harris se străduise să înlăture tensiunea prin glum?, să-i mai învioreze pe subordonaţii săi înăcriţi, dar după miezul nopţii devenise şi el tăcut, îngin- durat.

Charles se mută pe unul din şezlongurile instalate pentru aviatori, în apropierea locului de staţionare a Lightnin- gurilor, şi încercă să adoarmă. Dar nu reuşi. Il frămîntau fel şi fel de idei. îşi aducea aminte de Pearl Harbor. Jumătatea de an ce trecuse de atunci nu Izbutise să-i atenueze intensitatea senzaţiilor pe care le trăise. Dacă în perioada aceea a- vusese atîta de suferit, ce-i aştepta acum, cînd asupra micuţei insule năvălea întreaga flotă japoneză ?

—Cum te simţi. Chack ? îl întrebă Robert, aşezîndu-se pe şezlongul de lîngă el.

—Ca un condamnat la moarte, de la Sing-Sing, mai înainte de-a se aşeza pe scaunul electric, recunoscu Charles.

—Poate că nici nu s-ar putea născoci o comparaţie mai adecvată, fu de acord Robert, şi vîrî mîna în buzunar, după ţigări.

Soarele alungă spaimele nopţii, luminind suprafaţa netedă, curată, fără urmă de pîclă a oceanului. Japonezii încă se aflau undeva, departe, dincolo de orizont.

Semnalul pentru ridicarea întregii aviaţii in aer se dădu la orele şase dimineaţa. Cele opt Lightninguri in fruntea cărora se

găsea Robert Harris au primit ordin să escorteze o grupă de bombardiere de mare viteză B-2(> Invader, care trebuia să execute un atac asupra vaselor japoneze.

„Ciudat, se gîr.cli Harris, oind primi ordinul de decolare pentru misiunea de luptă, acuma m-am liniştit, deşi partea cea mai îngrozitoare abia începe."

Şi alţi aviatori, de asemenea, deveniseră mai concentraţi, ocupîndu-se de lucrările lor curente. Fuseseră eliberaţi- de povara acelei aşteptări pasive, de-o sinistră incertitudine.

—Ei, cum e, Paul, nu-ţi mai tremură genunchii ? îşi întrebă Harris partenerul.

—Nici nu mai ai forţa necesară să te agiţi — s-a consumat — îi răspunse acesta, instalîndu-se în avionul de vînă- toare.

Japonezii le-au ieşit în întîmpinare, pe cînd se apropiau de portavioane. Charles începu să vadă tulbure din pricina zecilor de aparate ce se năpusteau spre ei. în monoplanele cu botul bont, avînd vîrfurile planurilor trapezoidale retezate, pilotul recunoscu vechile sale cunoştinţe — Zerourile.

—Bob, le vezi ? strigă, el, prin radio.

—Fiţi gata de luptă ! spuse Harris, legănîndu-şi avionul de pe-o aripă pe alta.

—Ţineţi-vă bine, băieţi ! anunţă şi comandantul grupei de Invadere, băgind plin gaz. Acu' or să-nceapă să ne gîdile-n călcîie.

Zerourile parcă acoperiseră tot cerul. Cădeau în picaj de la mare înălţime, intrau în spatele avioanelor, din dreapta şi din stînga, le -oşeau rapid în cale, provocîndu-i la atacuri frontale.

„Salvarea noastrâ-i în viteză, se gîndi Charles, privind pieziş la indicator. Bravo, bombardierele au prins o viteză de trei sute de mile pe oră. Acum, Zerourile nu ne vor mai a- junge atît Je lesne din urmă."

In faţa lor, pe ruta de zbor a Invaderelor, se ridica un zid compact de fum negru, seînteind fără întrerupere din pricina izbucnirii exploziilor. Vasele de pază instalaseră o perdea de tir antiaerian în" calea accesului spre portavioane.

„E mai îngrozitor decît la Pearl Harbor", apucă să cugete Charles, retrăgîndu-şi Lightningul, printr-un luping oblic şl încercînd, cu monstruoasa încărcătură asuprâ-i să scuture de pe coada aparatului cele patru Zerouri. Acum, rotindu-se într-un carusel diabolic în jurul Invaderelor pe care le acoperea, nu mai

avea timp să se gîndească la nimic altceva. Trebuia să se uite după celula lui Bob Harris, să fie atent la ampenajul său şi, totodată, să nu le piardă din vedere pe B-26, izolind prin tir tendinţa Zerourilor de a se apropia de avioanele de bombardament. Şi era nevoit să privească la ambele forţe. Pe cerul biciuit de traseurile luminoase ale rafalelor de tun, nu mai era pic de loc din pricina avioanelor americane şi japoneze, întocmai ca pe Broadway în orele de mare aglomeraţie...

Din grupul celor opt aparate, condus în luptă de Bob Harris, s-au întors numai trei : Robert, Paul şi Charles. în pofida înverşunatei bătălii aeriene, nu-şi îndepliniseră misiunea. Aproape toate Invaderele pieriseră deasupra portavioa- nolor japoneze. Prea fuseseră multe Zerouri, şi prea dens tirul de antiaeriană.

3

i

Yasuziro se afla în aer, făoînd parte din grupul de aviaţie, cînd portavionul lor „Akagi", precum şi alte portavioane, au fost atacate de avioane torpiloare şi de bombardiere B-26. Pe direcţia de atac a americanilor se ridicase un zid compact de tir de antiaeriană, în rafale, executat de pe portavioane şi de pe vasele de siguranţă. Se crease impresia că nimic din ce era viu nu avea posibilitatea să treacă prin această perdea de foc.

Cele mai multe dintre avioanele americane, pînă sâ a- jungă la ea, îşi largaseră bombele aiurea şi se străduiseră s-o întindă cît mai repede de acolo, spre a se îndepărta de zona tirului în mai multe straturi.

Echipajele cele mai curajoase străpunseseră, ca printr-o minune, perdeaua de foc, năvălind asupra navelor, însă re- zultatele bombardamentului erau extrem de slabe. Tunarii de la antiaeriană doborîseră patru aparate. Sus, deasupra mării, printre piclele negre ale exploziilor, se iviră voalurile albe ale paraşutelor.

Unul din bombardierele lovite, şi care fusese abandonat de echipaj, pătrunse cu mare viteză în bordul stîng al portavionului „Akagi". Echipa de intervenţii se repezi să înlăture avariile provocate de ciocnire. Din fericire, atît pentru portavion, cît şi pentru echipajul acestuia, avionul lansase mai dinainte toată încărcătura de bombe.

Pilotul de pe aparatul căzut peste „Akagi" nu apucase să

ajungă în apele mării, că breşa şi fusese reparată iar pătrunderea apei oprită.

Misiunea de luptă a lui Yasuziro nu semăna cu nici una din cele anterioare.

După toate semnele, era evident că yankeii îi aşteptau. Fină să dovedească sâ se apropie de atol, americanii atacară portavioanele şi Zerourile. Bătrîioarele Brouster s-au avintat curajoase în luptă. Ce-i drept, erau extrem de puţine, pentru a putea respinge atacul masiv al aparatelor japoneze. De aceea, aproape toate Zerourile au ieşit la obiectivele lor. Şi tot fără rezultate. Aviatorii constatară că danele şi aerodromurile erau devastate. Atunci, au bombardat nişte construcţii de coastă.

După ce lansase bombele asupra unei magazii oarecare, Yasuziro îşi retrase grupa şi trecu la ruperea formaţiei pentru apuntare. Dar, spre uimirea lui, i se interzise apuntarea şi fură dirijaţi spre o zonă de aşteptare. Survolînd portavionul, observă că puntea de zbor era ocupată, în timp ce zeci de Zerouri, unul după altul, ca nişte viespi agitate, se roteau in aer. Curînd, Yasuziro îşi dădu seama ce se întîmplă : a- vioanele de vînătoare ce patrulau deasupra navelor intraseră în luptă cu aparatele de picaj americane care se apropiaseră, într-un carusel vertiginos, zeci de avioane japoneze şi americane zburau unul după altul. Antiaeriana de pe nave, pentru a evita doborîrea propriilor avioane, era obligată să nu acţioneze, şi toată greutatea respingerii atacului revenise a- paratelor de vînătoare. Reuşiseră să distrugă din primul val numeroase bombardiere şi să le împrăştie pe cele rămase, însă cel de-al doilea eşalon se dovedi mai îndîrjit şi mai tenace.

Respingînd atacurile cu tir de mitraliere de mare oalibru, bombardierele americane pătrundeau spre nave şi-şi aruncau bombele asupra carcaselor acestora, greoaie şi mătăhăloase.

Tunarii de la antieriana japoneză au fost nevoiţi să deschidă focul, fără să mai ţină seama de prezenţa în aer a avioanelor lor. Intrucît carburantul Zerourilor se apropia de sfîrşit, „Akagi" le permisese apuntarea sub bombardament.

Cînd avionul lui Yasuziro îşi întrerupse rularea, ca rezultat al eforturilor clastice ale aerofinişurilor, deasupra navelor încă mai evoluau aparate cu stele alb-albastre pe planuri, împroşcîndu-le cu rafale de mitralieră.

în sfîrşit, atacul americanilor fu respins. Inamicul ieşi din

luptă, pierzînd cîteva aparate. Bărbăţia piloţilor americani se dovedise superioară îndemînării profesionale a navigatori^ lor bombardier!. In acest atac, nici una din navele japoneze nu primise vreo lovitură directă.

După apuntarea grupei lui Yasuziro, la bordul portavionului „Akagi" se aflau patruzeci de avioane, care fură febril pregătite pentru următoarea misiune.

Insă cînd terminaseră de acroşat bombele sub aparatele Y-97, se primi un nou ordin : „Jos bombele, acroşaţi torpile".

Se aflase că un ctrcetaş japonez, care decolase dc pe portavionul „Hiryu", depistase, la nord-est de Midway, un grup american de portavioane.

Ştirea, despre apropierea neaşteptată a portavioanelor americane, îl izbi pe amiralul Yamamoto drept în foaie, tocmai ca tăişul unui pumnal ritual. „De unde au apărut aici ? Ce vrăjitorie-i asta ? gîndea el. Nu cumva o fi greşit cerceta- şul ?". Ordană să i se prezinte fotografiile aeriene. In acestea, foarte clar, s, distingeau binecunoscutele „Enterprise", „Hornet" şi „înecatul" „Yorktown".

—Imediat să fie contramandat atacul asupra insulei Wake — ordonă Yamamoto. Trimiteţi toate avioanele torpiloare şi cele de picaj să nimicească portavioanele.

Acuma trebuiau să opereze rapid, deoarece, în funcţie de cine va da prima lovitură, depindea sfîrşitul întregii operaţiuni a flotei reunite.

—Mai repede î Mai repede ! ii zorea Morimoto pe marinarii din divizionul tehnic, care lucrau nebuneşte, privind îngrijoraţi spre cer. Şi Morimoto îşi dădea perfect de bine seama de valoarea devansării loviturii.

însă, de data aceasta, le-au luat-o înainte americanii. A- v ioanele de pe „Enterprise" şi „Hornet" se şi aflau în aer.

La orele 10.20, deasupra marii unităţi de şoc apărură escadrilele Skyraiderclor, cu boturile lor boante, sub acoperirea puternică a avioanelor de vînătoare ce le escortau. Portavioanele „Enterprise" şi „Yorktown" îşi lansaseră întreaga încărcătură înaripată, slobozind-o din pîntecele lor incomensurabile. Era evident că, la manşele cu volan ale Skyraiderelor şi Hullecturilor nu Se aflau nişte novici, ci băieţi care apucaseră sâ miroasă praful de puşcă în timpul bătăliei din Marea de Corali. Atacul lor n-a putut fi barat de tirul de an-

tiaeriană deschis de pe nave.

Obişnuit să întimpine primejdia în aer, Yasuziro se pomeni, pentru întîia oară, în faţa ei, pe puntea de decolare a portavionului, descoperită şi netedă ca o seîndură. Cînd explodară primele bombe lingă bord, pilotul fu cuprins de o stare de neputinţă şi neajutorare. Privi în jur şi văzu că marinarii, care se ocupaseră de alimentarea avioanelor, fugeau mincînd pămîntul, c.zvîrlindu-se prin chepengurile deschise.

In cîteva secunde, lîngă avioane era pustiu. Oamenii dispăruseră, de parcă-i suflase unda unei explozii. Şi Yasuziro se grăbi spre adăpost. Dar n-ar fi vrut să fugă, arătîndu-şi spaima, deşi era dificil de păstrat, la înălţimea cuvenită, spiritul de samurai, în mijlocul viitorii ce se dezlănţuise cu furie în jurul vasului împresurat de tirul şi vijîitul schijelor care ricoşau. Chiar deasupra capului auzi un şuierat sfîşietor. din pricina căruia i se chirci fiecare celulă a organismului, iar pe spinare i se propagă o undă de groază. înţelese că întârziase să se adăpostească sub planşeul de oţel al punţii. Ochii îi fură izbiţi de-o explozie de lumină orbitoare şi asta a fost tot ce-a mai apucat să simtă Yasuziro, mai înainte de-a i se cufunda conştiinţa în beznă.

Unda exploziei unei bombe de mare calibru, nimerind în colţul elevatorului central, îi înşfăcase trupul şi, purtîndu-1 cîţiva metri prin aer, îl zvîrlise peste rămăşiţele unui avion care executase apuntarea cu cîteva minute mai înainte de începerea bombardamentului.

4

Mai era un ceas pină la miezul zilei, cînd bătălia din zona atolului Midway ajunse în punctul ei culminant. Aparatele de picaj, de pe portavioanele „Yorktown", şi „Enterprise", cu toate pierderile mari datorate tirului de antiaeriană şi avioanelor de vînătoare japoneze, obţinuseră cu bombe trei lovituri în „Soryu", două în „Akagi" şi patru în „Kaga". Peste puţin timp, „Soryu", avariat, se scufundă, torpilat de submarinul „Nautilus". Celelalte portavioane care fuseseră bombardate erau acum cuprinse de incendii. Pe „Kaga", focul se extinse spre cisternele cu rezerva de benzină pentru aviaţie. După cîteva explozii prelungite în interiorul navei, portavionul se duse la fund. în vreme ce pe „Akagi" echipajul lupta împotriva incendiului, avioanele de pe portavioanele „Hornet" şi „Enterprise" descoperiră cel de-al patrulea portavion — „Hiryu", care încerca să se îndepărteze de

Midway, spre nord. După cîteva atacuri ale aparatelor de picaj, „Hiryu" fu lovit de şase bombe.

Agonia portavioanelor „Akagi" şi „Hiryu" s-a prelungit pe durata întregii nopţi. Din uriaşele portavioane ţîşneau flăcări şi fum, de parcă ar fi fost nişte vulcani în erupţie. Eforturile echipajelor lor şi ale distrugătoarelor sosite în ajutor s-au dovedit zadarnice. Sutele de jeturi de apă ce biciuiau din pompele de incendiu n-au fost în stare să domolească flăcările. Spre dimineaţă, echipajele abandonară portavioanele condamnate, iar distrugătoarele accelerară deznodămîntul — torpilîndu-le.

Aflînd de pieirea portavioanelor amiralului Nagumo, Yamamoto scrişni din dinţi şi porni să geamă, prinzindu-şi capul în mîini. Se pctrecuse cea mai mare nenorocire din cîte se puteau petrece.

Scufundîndu-se toate portavioanele marii unităţi de şoc, amiralul îşi dădu seamr cf. bătălia fusese pierdută. Marea flotă reunită rămase fără sprijin de aviaţie. Americanilor însă, după ce „Yorktown" fusese avariat de aparatele de picaj decolate de pe „Hiryu", le mai rămăseseră încă două portavioane puicrnice — „Enterprise" şi „Hornet".

Incruntîndu-şi sprîncenele dese, amiralul căzu pe gînduri. Excelent jucător de pocher şi campion, pe flotă, la go, Yamamoto cunoştea limita riscului peste care nu se cuvenea să păşeşti. A ştiut să se oprească la timp, în pofida înflăcărării de care fusese cuprins pînă atunci. „Operaţiunea trebuie încheiată, se gîndea Yamamoto, mai înainte ca aviaţia americană să ne scufunde toate cuirasatele". Şi tare nu-i venea să-şi întoarcă din drum flota de invazie, pregătită să debarce trupele de desant pe jalnicul petic de uscat, denumit JV'idway !

Ezitările i-au fost definitiv spulberate de vestea că, în urmă cu un sfert de oră, executînd un zigzag antisubmarin, intraseră în coliziune două crucişătoare — „Mikuma" şi „Mo- gami"

— Transmiteţi ordinul meu tuturor navelor : să fie încetată operaţiunea şi să înceapă retragerea din apele Midwayu- lui, dispuse Yamamoto.

Da, nu-şi imaginase că va avea parte de-o asemenea întoarcere la Tokyo. „De altminteri, se autolinişti amiralul, presa japoneză va descrie incursiunea ca pe-o nouă victorie a armelor Japoniei".

Yamamoto ordonă şefului de stat major al marii flote reunite să elaboreze o situaţie micşorată a pierderilor suferite, pentru raportul pe care avea să-1 prezinte mikadoului. Iar celorlalţi, sâ nu le transmită nici o informaţie.

într-adevăr, pierderile erau uriaşe, mai ales in priviţa portavioanelor şi a aviaţiei ambarcate. Peste două sute cincizeci de avione torpiloare, aparate de picaj şi avioane de vînătoare se scufundaseră în adîncul oceanului. Peste o sută de piloţi de primă linie, din cei mai buni, muriseră in această operaţiune.

Cît a durat întreg drumul de întoarcere in Japonia, Yamamoto nu şi-a mai părăsit cabina.

„Sînt necesare măsuri urgente pentru refacarea forţei aeriene a flotei", se gîndi amiralul şi, peste puţin timp, luă o decizie unică şi, după părerea lui, realistă : cîteva vase de linie şi un anumit număr de baze plutitoare de hidroavioa- ne au fost rechemate urgent de pe teatrul operaţiunilor militare şi dirijate spre metropolă, pentru reamenajarea lor în portavioane.

Viceamiralul Ilulithy, care se afla la tratament într-un spital militar al marinei, turbă de minie cind auzi despre în- fringerea de lîngă Midway a japonezilor. Totdeauna fusese invidios faţă de gloria altora, iar, in cazul de faţă, avea şi motive sâ fie furios. Blestema de mama focului şi-şi sfîşia pansamentele îmbibate cu tot soiul de alifii. Cum să fie capabil să stea liniştit şi să asculte că eroismul şi gloria, cuvenite lui, îi reveniseră contraamiralului Spruance, căruia, din cauza eczemei aceleia afurisite, ii predase a 16-a mare unitate operativă ?

Destinul se co:nportase, faţă el, cel puţin mişeleşte. Din pricina rîiei neurogene, pierduse din mînă operaţiunea pe care presa americană o descria ca pe-o etapă crucială a întregului război mondial. Temîndu-se de accesele viceamiralului, nici medicii nu mai intrau bucuroşi în salonul său. Hullthy inter- zisese să i se mai aducă ziarele, fiind pline de articole închinate victoriei.

Aproape tot timpul stătea întins în pat, dueîndu-şi, din cînd îneînd, mîna la sticla de whisky pe care adjutantul i-o aducea în mare secret. Nu-i mai făcu nici o bucurie nici măcar ordinul american al Legiunii de Onoare pe care i-1 trimisese preşedintele S.U.A., pentru incursiunea asupra oraşului Tokyo.

CAPITOLUL XVI

Avionul Y-9U zboară chiar in apropierea marginii superioare a norilor. Aceştia arată ca nişte ghemotoace de vată, albă ca zăpada. Uneori. învăluie aparatul pentru cîteva clipe. Atunci, în carlingă se face întuneric şi avionul trepidează, aruncat de curenţii ascendenţi ai atmosferei. După cîteva secunde, aparatul iese din nori, în universul albastru scăldat de soare, unde mereu trebuie să roteşti capul, cu ochii larg deschişi, pentru a nu fi expus vreunui atac, prin surprindere, din partea avioanelor americane.

Yasuziro e neliniştit : zboară de mult timp deasupra norilor. Vor fi în stare să iasă precis la ţintă, neavind posibilitatea de a vedea vreun punct de reper ajutător ? Intenţionînd să-şi împărtăşească şovăielile, pilotul se întoarce spre navigator. Cu uimire, constată că pe scaunul acestuia şade Tye- ko, îmbrăcată în chimonoul pe care i-1 dăruise înainte de nuntă. La spatele ei, acolo unde ar fi trebuit să se afle paraşuta, se instalase, comod, un băieţel cu chipul rotund. Yasuziro pricepe imediat că acesta-i fiul său. Oare Tiyeko, la despărţire, nu-i făgăduise că-i va naşte un băiat ? Dar de ce-i atît de mare ? După înfăţişare, pare să aibă cam în jur de patru ani. Deodată, Tiyeko dă speriată din mînă, arătînd spre ceva înaintea ei. Yasuziro priveşte în direcţia aceea şi observă cum se năpusteşte asupra lui carcasa cenuşie a cuirasatului „California" pe care-1 torpilase la Pearl Harbor. Acum, trebuie să execute pentru a doua oară această operaţie. Ţinteşte cu grijă şi apasă pe trăgaciul pentru lansarea torpilelor. Yasuziro simte cu precizie cum avionul saltă în aer, eliberat de încărcătura prea grea. Execută un viraj, încercînd să privească rezultatul torpilării. Şi, deodată, observă, îngrozit, că nava asupra căreia îşi lansase torpilele nu era „California", ci „Akagi". Pentru întiia nară în viaţa sa, Yasuziro purcese să se roage ca torpilele să treacă fie lîngă ţintă. Insă acestea spintecă apa, de-a dreptul spre bordul navei. Yasuziro îşi închide ochii de groază şi ie frică şi, brusc, aude un hohotit sinistru, din pricina căruia trupul îi este cuprins de frisoane. Recunoaşte glasul şi deschide ochii : pe scaunul navigatorului nu mai şade Tiyeko, ci Fugu, ce-şi rînjeşte la el dinţii artificiali. Nagosawa îşi întinde încet mîinile, grase şi păroase, spre gîtul lui Yasuziro. Pilotul încearcă sâ se ferească, dar centurile de siguranţă îl împiedică s-o facă. Manile lui Fugu, cu negrul murdăriei sub unghii, i se şi înfig în gît şi încep să-1 sugrume.

Yasuziro sloboade un strigăt şi-şi deschide ochii. Prin vălul coşmarului ce se împrăştie, pilotul distinge nişte oameni în halate albe plecaţi asupra lui.

Deocamdată, nu-i în stare să deosebească visul de realitate. însă are impresia că nu mai e vorba de vis.

—Îşi revine, şopteşte o femeie, iar de buzele lui se a- tinge un obicct. în gură i se toarnă un lichid aromat. Înghite anevoie, de două ori. I se învîrteşte capul, iar pleoapele se lipesc.

—Acum o să trăiască. Starea de şoc a trecut, rosteşte ferm un bărbat.

Yasuziro se cufundă într-un somn adînc, fără să-i mai fie străbătut de vise urîte...

în prima perioadă, după reîntoarcerea de pe lumea cealaltă. cum îi spunea în gînd Yasuziro stării de pierdere a cunoştinţei, în care zăcuse cîteva zile, pilotul sau dormea, sau stătea întins în pat, eu ochii închişi, într-o apatie totală. Trupul contuzionat îl durea. Fiece încercare de a-şi răsuci gîtul, sau pentru a-şi schimba poziţia, îi stîrnea migrene cumplite, de nesuportat. Uneori, durerea era atît de puternică, încît i se administra morfină.

Dar organismul lui de fier şi tratamentul calificat îşi spuseră cuvîntul. Pe la mijlocul lui august, i-au înmînat un pachet întreg de scrisori, care circulaseră îndelung, în căutarea adresantului, pe întreg teatrul acţiunilor militare din O- ceanul Pacific. în una din scrisori, Tiyeko îl anunţa că-i născuse o fiică, pe care au botezat-o Satiko. Yasuziro era în culmea fericirii, aflînd că devenise tată. însă bucuria, provocată de această veste, nu-l potoli pe ursuzul căpitan, care zăcea în patul învecinat.

—Dacă ţi s-ar fi născut un fiu, te-aş fi felicitat. Dar fată ?... Am vreo cinci, iar numele de familie n-am cui să-1 transmit. O fată — asta înseamnă cheltuieli cu duiumul. Şi căpitanul repetă proverbul pe care pilotul îl mai auzise din gura tatălui lui Tiyeko : Sacul e mic, dar încape mult în el ; fata nu-i mare, dar cheltuielile-s uriaşe.

însă pilotul nu acordă atenţie acestor bombăneli. După citirea scrisorii primite de la Tiyeko, sănătatea-i începu să se refacă grabnic. Peste puţină vreme, i se îngădui să se ridice în capul oaselor, apoi să se dea jos din pat şi să umble prin salon, iar, mai tîrziu, chiar să se plimbe prin curtea spitalului.

Yasuziro se yindea mereu şi chinul Lor la viitor. Cel mai mult îl frămînta întrebarea dacă i se va mai permite sâ zboare.

Intr-o zi, Yasuziro întilni un rănit, al cărui chip, sluţit de arsuri, i se păru cunoscut. Miinile-i mari şi muncite strîn- geau o pereche de cîrje Rănitul îl salută.

—Ai lucrat pe „Akagi" ? îl întrebă Yasuziro. ,

—întocmai, domnule căpitan-locotenent. Sînt subofiţerul Gozyen, mccanic de aviaţie. Acum, nu mai sînt decît fost, zîmbi el întristat, arâtînd cu capul spre piciorul amputat mai sus de genunchi.

—Schijă ?

—Nu, cangrenă.

—Tu, Gozyen, eşti primul om de pe „Akagi" pe care-1 întîlnesc. Povesteşte-mi, cum a fost cu tragedia portavionului
nostru.

Yasuziro observă că subofiţerului îi venea greu să stea în picioare, întocmai ca şi lui. Insă pilotul nu voia să încalce rmiliţiile ofiţereşti, şi să-i îngăduie unui grad inferior să se a-$eze şi, mai ales, să se aşeze amîndoi, unul lîngă altul.

—Au fost cîteva bombe de avion care-au nimerit la ţintă. Insă „Akagi" şi-a găsit sfîrşitul din pricina uneia care-i explodase în elevator. Mai întîi, au luat foc avioanele instala- te pe elevator, iar după aceea au început să explodeze cisternele cu benzină. In decursul nopţii, a devenit limpede că „ Akagi" nu mai putea fi salvat. Ardea ca o făclie. Oamenii au fost transbordaţi pe alte vase, iar portavionul scufundat.

Yasuziro nu-şi putea imagina portavionul „Akagi" cuprins de flăcări şi afumînd cerul cu nori de funingine. In amintirea sa. portavionul rămăsese aşa cum se deprinsese să-1 vadă, atunci cînd se întorcea din zboruri.

—Iar eu am ars, cînd au explodat rezervoarele de pe avionul care luase foc, şi pe care încercam să-1 aruncăm de pe punte...

Dar nu asta îl interesa pe Yasuziro.

—Ştii ceva despre aviatorii detaşamentului nostru ? Ce s-a întîmplat cu Morimoto şi cu căpitan-locotenentul Kyenzi Takasi ?

—Despre domnul căpitan-locotenent, nu ştiu nimic. Insă pe

comandantul nostru, Morimoto-san, a trebuit sâ-1 scoatem din avionul acela care luase foc. Aparatul său Y-97 m-a lăsat fără picior. Gozyen privi chiorîş la cracul pantalonului, prins cu un ac de siguranţă. Domnul căpitan de rangul trei se întorsese din misiune aproape fără carburant, şi puntea era ocupată de două aparate avariate, pe care însă nu izbutisem să le zvîrlim în mare. Alte portavioane nu l-au primit. A- tunci, domnul comandant al detaşamnetului a fost nevoit sâ coboare pe „Akagi", însă în timpul apuntării a agăţat un alt avion. Navigatorul a murit, trăgătorul a scăpat nevătămat, iar domnul căpitan de rangul trei se alia într-o situaţie foarte gravă. Ii fusese smulsă laba piciorului.

—Şi unde-i acum ? .

—Nu ştiu. La spitalu l-pluti tor „Sakito-Maru", nu era. Am aflat asta de la felcer.

Gozyen tăcu. Iar Yasuziro se gîndi întristat câ-şi pierduse toţi prietenii.

—Domnule căpitan-locotenent, dumneavoastră ştiţi c-au pierit şi celelalte portavioane — „Soryu", „Hiryu" şi „Kaga" ?

—Da, Gozyen, am auzit vestea asta îngrozitoare. Yasuziro se întoarse şi, fără să-şi ia rămas bun, porni mai departe. sprijinindu-se de cir jele sdrţiitoare din lemn de bambus. Simţea nevoia să fie singur.

La cîteva zile, după această discuţie, lui Yasuziro i se adrcsâ cu o pUngere un marinar necunoscut, care purta medalia „Soarele Răsare", prinsă pe halatul de spital, il reclama pe subofiţerul Gozyen. Marinarul suferise o contuzie. Capul şi mîinile i se bîţiiau, iar ochii îi erau podidiţi de lacrimi, fiindcă fusese jignit. Mai irtîi, bîlbiindu-se puternic, povesti pentru ce anume primise metalia. Vasul lor de pază fusese scufundat de un distrugător american, la vreo treizeci de mile de insula Truk. Cind jankeii începuseră să-i culeagă pe cei ce înotau, el refuză, rievroind să procedeze ca laşii ce se urcaseră pe puntea vasului inamic. Preferase captivităţii — moartea, şi a înotat cit mai departe de distrugător. Pe marinarii japonezi care nu se lăsară capturaţi, americanii ii impuşcară. El scăpase cu viaţă doar datorita faptului că fusese singur şi departe de grupul care se agăţase de resturile vasului.

—Cînd le-am povestit, în salon, despre actul meu de curaj, spunea marinarul, smiorcăindu-se, subofiţerul Gozyen .mi-a

zis că, pesemne, mai înainte fusesem un simplu cretin, iar aciim, după contuzie, am devenit un idiot cu medalie.

Yasuziro fu cît pe ce să zîmbească. Gozyen acesta se pricepea să dea o definiţie exactă.

—M-a condamnat pentru actul meu de curaj, domnule căpitan-locotenent, spunîndu-mi eă un om deştept, în locui meu, s-ar fi predat Şi, în general, Gozyen ăsta face propagandă roşie. Ieri a zis că războiul aduce oamenilor de rind numai nenorocire şi că invalizii de război, indiferent de eroismul lor, sînt o povară şi pentru familii şi pentru stat. Iar despre japonezi a spus că-s nişte vite supuse, pe care generalii şi amiralii le mină ia război.

—Bine, îl opri Yasuziro, chiar astăzi am să-1 lămuresc şi-am să-1 pedepsesc. Iţi mulţumesc pentru vigilenţa şi cinstea ta. Ai procedat ca un adevărat patriot. Iar acum, am să te rog să nu vorbeşti nimănui despre convorbirea noastră. Este un secret militar.

Măgulit, marinarul încremeni in poziţie de drepţi, ca şi cum Yasuziro ar fi intenţionat să-i mai prindă o medalie pe halatul jegos.

„De ce-or fi oare bîlbîiţii atît de guralivi ? cugetă Yasuziro, privind la fizionomia marinarului, cioplită în halul ăsta de natură. Iar imbecilului de Gozyen trebuie să-i dau un avertisment foarte sever, pînă nu ajiinge în dosul gratiilor.41

După micul dejun, se aşează pe-o bancă în apropierea secţiei unde se aflau internate gradele inferioare. Peste puţin timp, văzu figura omului în cîrje.

—Gozyen, îl strigă el, ia vino încoace ! De ce l-ai jignit pe eroul decorat cu medalia „Soarele Răsare" ?

Mecanicul tăcu, pleeîndu-şi capul.

—Mi-e ruşine de tine, Gozyen. Dacă n-ai avea arsurile ăstea pe chijp, căpătate în luptă, ţi-aş fi plesnit cîteva palme peste obraji. Şi ma! ţine minte : dacă nu declar astăzi, la secţia de jandarmi, despre discuţiile tale, o fac doar pentru faptul că, pînă să fii rănit, ţi-ai îndeplinit cinstit datoria faţă de împărat. Şi, poate, şi pentru că ne-am vărsat împreună sîngele, în aceeaşi luptă. Du-te, Gozyen şi nu uita că pentru asemenea vorbe s-ar putea s-o păţeşti zdravăn de tot. Scoate-ţi din cap rătăcirile astea dăunătoare.

Gozyen se înclină, fără să scoată o vorbă.

Insă încercarea lui Yasuziro de a-i viri în cap ameninţarea că poate fi întemniţat într-o închisoare militară, nu-i reuşi. Gozyen nu-şi încetase propaganda, ori marinarul nu-şi ţinuse cuvîntul dat, şi divulgase „secretul militar".

—Cine era omul ăla, c-un singur picior, cu care ai stat de vorbă în curte ? îl întrebă căpitanul, vecin de salon.

—Un fost mecanic, de pe „Akagi".

—El şi încă vreo cîţiva marinari au fost arestaţi, astă- noapte, de jandarmi.

. — Pentru oe ?

—De obicei, ăştia nu se prea întind la vorbă. Dar am auzit că pentru propagandă duşmănoasă...

—Nu-i posibil! Yasuziro reuşi să exprime o uimire destul de naturală. Subofiţerul era un militar exemplar. Cum să-1 aresteze, de vreme ce încă nu i s-a închis rana ?

—Nu-i o problemă, zîmbi căpitanul, la închisoare totul i se va vindeca la iuţeală.

Yasuziro părăsi salonul, cuprins de-o senzaţie de amărăciune în urma acestei convorbiri. Şi nu ştia nici el motivul, dar îi părea rău de acel Gozyen, cu un singur picior.

2

Căutind sâ scape de plictiseala din spital şi de contactul neplăcut cu vecinul de salon, Yasuziro se repezi asupra ziarelor şi revistelor. Citea cu osebită atenţie, mai ales ştirile referitoare la operaţiile de război. Unele articole, ale comentatorilor militari, îi provocau nedumerirea.

Propaganda japoneză aprecia bătălia de la Midway ca o victorie. Dar unde era victoria ? Atolul rămăsese în miinile americanilor. Marea unitate de portavioane îşi pierduse cele mai bune nave de şoc. Practic, flota japoneză nu mai poseda acoperire aeriană

Pierderile americane, comparativ cu cele japoneze, erau cu totul neînsemnate. Lor le fuseseră scufundate doar portavionul „Yorktown" şi distrugătorul „Hamman".

Şi asta se numea victorie ?

De ce erau minţiţi ? Avea cineva nevoie, ca el, ostaşul şi samuraiul Yasuziro Ilattori, să nu cunoască adevărul ? Sau adevărul acesta, nemistificat, era extrem de jalnic ?

La începutul lui decembrie, Yasuziro a fost externat din snital. Umbla acum fără baston, aproape neşchiopătînd. Dar. starea generală a sănătăţii rămăsese debilă, iar el se simţea deprimat. Temporar, comisia medicală nu-i permisese sâ zboare, acordîndu-i un concediu de o lună. pentru a pleca in sinul familiei.

Dezbrăcîndu-şi halatul, de oare i se făcuse lehamite în lungile luni de boală, fiind îmbibat în întregime cu mirosuri de medicamente şi dezinfectante, pilotul îşi îmbrăcă noua uniformă, abia adusă de la croitor. Cea veche, laolaltă cu tot avutul său. se dusese la fund. împreună cu portavionul „A- kagi". In timpul cît zăcuse la spital, fusese avansat căpitan-

locotenent, iar pieptul vestonului împodobit cu încă o decoraţie — ordinul „Uliul de Aurtt — cea mai,înaltă distincţie pentru merite aviatice.

Mingiiat de pomana pe care mikadoul şi-o făcuse cu el, cu banii adunaţi în patru luni de zile pleca acasă, la părinţii **Siii.** la Tiyeko şi la fetiţa lui, Satiko. Insă nu se simţea fericit. Se întorcea la Hiroshima plin de răni şi contuzii, înlăturat de la zboruri. îngîndurat şi încărcat de îndoieli. Nu era o întoarcere victorioasă.

Iar vuietul războiului nu încetase în Oceanul Pacific. Americanii declanşaseră contraofensiva.

CAPITOLUL XVII

I

Robert Harris îşi puse în dulapul din perete valiza cu efectele de base-ball şi se schimbă la pijama.

Se împliniseră aproape două luni de cînd se întirsese la Honolulu. venind din atolul Midway.

Victoria asupra armadei lui Yamamoto nu fusese dobîn- dită uşor. în bătălia pentru insula Midway nu puţini au fost camarazii lui, din aviaţia militară, care şi-au pierdut viaţa, şi asta îl deprima. Ir schimb, asupra celor care trăiau, Fortuna îşi revărsase cornul abundenţei.

America îşi preţuia eroii. Comandamentul rechiziţionase, pentru aviatori, cele mai bune hoteluri din Honolulu, ca aceştia sâ se întremeze şi să-şi vină în fire, după ororile îndurate

Robert Harris şi Charles Mallory trăiau ca într-o staţiune climatică la modă, desfătîndu-se în tihnă şi confort. Piloţii, cel mai adesea, jucau rugbi şi base-ball. în loc să se ocupe de antrenamente.

Băieţii din escadrila 332 arătau splendid : oacheşi de bronzaţi ce erau, cu pârul decolorat de soare şi de apa mării, veseli, plini de energie şi de dorinţa de-a se tăvăli pe plaja de la Waikiki, chiar şi pînă la nimicirea Japoniei.

în august, la Waikiki. valurile se spărgeau grandios de ţărm. Acum, cînd îşi mai uşuraseră sufletele, aviatorii aveau posibilitatea să practice şi surfingul.

Efectivul escadrilei 332 nu voia să-şi împovăreze mintea cu gindurile zilei de mîine şi nici cu tristeţea că, la multe mile de Honolulu, războiul continua, deşi, în realitate, fiecare simţea, intuitiv, că trîndăvia lor era ca acalmia dinaintea furtunii.

In cap avea o singură dorinţă : acalmia să dăinuie cît mai mult cu putinţă !

La uşa camerei se auzi un ciocănit.

—Intră, răspunse Robert, încheindu-şi nasturii de la pijama.

In prag se ivi Kate. îşi scoase ochelarii de soare.

—Bună puştiule ! N-aşteptai vizite ?

—Ce surpriză plăcută ! Scuză-mă că sînt îmbrăcat de casă !

—S-ar putea crcde că nu te-am văzut şi-n slip, ieri, la plajă.

—Plaja-i cu totul altceva. Acolo, oamenii-s mai aproape de natură.

Kate îşi întinse obrazul, să i-1 sărute.

Robert o luă în braţe, o ridică uşor, prinzîndu-i miinile.

—Mai încet, ursule, că mă sugrumi. Ce, nu poţi şi tu să fii un pic mai gingaş ?

—Asta-i numai din cauza bucuriei de-a te vedea aici !

—Aşază-mă într-un fotoliu şi dă-mi sâ beau ceva, răcoritor.

—De băut," poftim, îţi dau, insă-n privinţa fotoliului, prea eşti frumoasă şi prea mult te-am aşteptat ca să-ţl dau drumul din braţe...

După plecarea lui Kate, se înfiinţa şi Charles Mallory.

—Bună, Bob ! Am ceva noutăţi.

—Dă-i drumu' !

Dar Charles nu se grăbea. Se aşează în fotoliu şi-şi turnă in pocal din sticla borţoşică, utilizată cu cîteva momente în urmă de Kate. Se instala cît mai comod, punîndu-şi picioarele pe măsuţa cu reviste. Avea o mină de parcă i s-ar fi cuvenit un onorar pentru veştile aduse.

—Am impresia c-ai avut musafiri ! Am observat, plecînd din faţa hotelului, un Chrysler ce mi se părea cunoscut.

—Da, a fost Kate.

—Insă marinăraşul de pe „Yorktown" trebuie să fie acum la Pearl Harbor. Ce-i cu el, a intrat în disgraţie ?

—Ducă-se dracului, amindoi ! Această doamnă nici nu vrea să-audă de-o căsătorie cu mine. Pretinde c-ar fi logodită cu Henry Hughes, şi-aşteaptă să se-mplinească un an de la moartea lui bărbatu-său. Mie-mi acordă doar puţină atenţie,

în cinstea vecliii noastre prietenii.

—Ei, dacă doamna Kate îl iubeşte atit de mult pe iienry al ei şi are de gind să se mărite cu el, atunci de ce mama dracului îţi mai suceşte şi ţie capul ?

—După mine, Kate ţine cel mai mult la hirtiile verzi, cu portretul preşedintelui. Iar Henry posedă o grămadă, nu ca subsemnatul.

—Şi mîndria ta, de bărbat, nu suferă din cauza asta ?

—Chack, dar ce să-i fac eu păpuşii ăsteia, dată dracului, dacă nici un băiat de talia lui Eugene Tekker, fiindu-i bărbat, n-a fost în stare sâ-i vină de hac ?

—Nu fi amărît, câ se va găsi el unul. Mai ales câ, peste puţin timp, unul din iubiţi îi va pleca spre insulele Solomon, iar celălalt va brăzda întinderile oceanului.

—Despre ce-i vorba, Chack ? O-ntindem de-aici ? Eu de ce n-am auzit nimic despre chestia asta ?

—Ai plecat înaintea mea de la serviciu. Pe scurt, îţi mai aduci aminte de sergentul acela de stat major care ne-a făcut bucuria cu avansarea şi decorarea noastră, anul trecut ?

—Roşcovanul ? Şi, dacă minte ?

—Ce interes ar avea ? Insă, bagă de seamă, e strict secret. Ce mai calea-valea, Bob, pregăteşte-te .pentru GuadalcanaL chiar în toiul luptelor ce se dau acolo.

Robert se ridică de pe canapea şi execută cîteva flexări elastice.

—*Da,* vestea nu-i din cele mni plăcute. 0>i.<d«-tl<nnalul ăsta nu-mi pică bine deloc...

CAPITOLUL XVIII 1

Au plecat spre PoJinezia,]a Guadalcanal. nu peste două zile, cum crezuse bob, ci mult mai tîrziu. Abia peste o sâp- tămînă aviatorii escadrilei 332 se aflau la bordul transportorului de tip Liberty, recent lansat de pe cala de construcţie a unui şantier naval Marinarii vorbeau câ vasul fusese construit după o nouă metodă rapidă — aproape în numai două sâDtămîni.

—Acum, vasele acestea sînt nituite cit ai bate din palme, spunea un marinar mai vârstnic, trăgînd dintr-o lulea scurtă, în privinţa calităţii, vedeţi şi singuri. Socoteala-i simplă — să ţină măcar o cursă, iar după aia n-are decît să se facă bucăţi. Atitea Libertyuri, din astea, s-au construit în ultima

vreme, încît submarinele nemţeşti şi japoneze abia mai pridesc să le scufunde. Se duce la fund o jumătate de milion de tone, de pe calele de construcţie s-au şi lansat Libertyuri de-un milion de tone...

Relatarea marinarului avea un iz de adevăr. Urgenţa, preţul redus, precum şi ideea, întrucîtva deprimantă, garantată de însuşi proiectul pentru un vas valabil doar o singură cursă, erau vizibile pretutindeni : în chiţimiile sudate la iuţeală, care cu greu puteau fi numite cabine, pentru cazarea echipajului şi a pasagerilor, în primitivitatea agregatelor energetice (o maşină cu aburi de 2 500 c.p.) ce nu erau în stare sâ dezvolte o viteză mai mare de 10 noduri, în tunuleţul antiaerian stingher, instalat la pupa, parcă anume pentru a- muzamentul aviaţiei japoneze, şi chiar în alcătuirea echipajului excesiv din beţivi.

—Numai uită-te la mutrele lor de piraţi, cu nasuri vinete ! se exprima Robert, indignat. Nici bătrînul Corsar Flint n-a avut un asemenea echipaj. Iar căpitanul, ce să mai vorbim ! Ca mîine îşi dă duhul.

—Nu te enerva, dragul meu comandant. Cine-i sortit spînzurătorii —" ăla nu se îneacă. Iar mie, îmi place căpitanul. E-un bătrînel isteţ, cu experienţă. Dacă nu se dezintegrează pe drum, atunci precis ne duce pînă la punctul de destinaţie.

împreună cu aviatorii, în cale mai navigau şi Lightnin- gurile lor, ambalate în lăzi mari. încărcătura era mai bine plasată decît pasagerii. După ce s-au emis unele obscenităţi... lumea s-a resemnat. Doar se ducea la război.

Libertyul şi alte cinci transportoare formau un convoi care, însă, de la Pearl Harbor, era escortat de un divizion oe distrugătoare. Sufletele oamenilor parcă se mai înveseleau, privind la siluetele lor avîntate. Ar fi vrut să creadă că băieţii de pe distrugătoare, care şedeau în spatele hidroloca- toarelor, ru vor lăsa să le scape nici un submarin japone^ şi-1 vor da la fund. mai înainte ca acesta să apuce să-şi răsfire evantaiul de torpile

Au navigat timp îndelungat, aproape trei săptămîni. La traversarea ecuatorului, şi-au făcut de cap. „Bobodi" au fost scăldaţi într-o baie confecţionată din foaie de cort, conform verdictului emis de Neptun, pe care Bob Harris îl întruchipa cu brio.

In drum, convoiului i se adăugau noi vase. Lîngă insulele Samoa, li s-au ataşat încă şapte transportoare, iar în apropiere de Fiji, au fost luaţi sub tutela crucişătoarelor grele „San Francisco" şi „Salt Lake City". Se simţea, după toate semnele, că se apropiau, din ce în ce mai mult, de zona acţiunilor de luptă.

Odată, înainte de apusul soarelui, cei doi prieteni se aflau la pupa, privind la apa înspumată şi la pescăruşii de curînd apăruţi, care zburau in urma vasului.

—Uite ! arătă Charles silueta unui hidroavion.

—E japonez, afirmă, sigur de sine, Robert. Kawasaki. Cătălină noastră are două motoare, pe cînd ăsta-i cvadrimotor

Kawasaki se roti puţin deasupra convoiului, în afara limitei de accesibilitate a automatelor antiaeriene, şi apoi se îndepărtă spre nord-vest.

—Dacă aparatul ăsta de cercetare îşi va invita încoace cuirasatele, n-o să ne fie prea bine, spuse, îngîndurat, Charles.

—Să nădăjduim că navele amiralului Yamamoto sînt ocupate cu alte probleme, mult mai importante, îl temperă Robert.

—Da, se dovedeşte c-ai avut dreptate, oftă Charles, călătoria în Mările Sudului nu ne făgăduieşte nimic ai. ".gător. Poate, încă din clipa asta, un băiat ou pometii reliefaţi ne priveşte prin lentila periscopului, aşteptînd ca Libertyu) să ajungă în dreptul semnului calculat al filamentului înălţătorului.

—Termină cu născocirile. Cînd te-aud vorbind aşa, îmi vine s-o iau la fugă spre puntea inferioară, după vesta de salvare. .

Epuizaţi de prelungita perioadă de navigaţie, oamenii chiar se bucură, cînd, de dincolo de orizont, se ivi insula, a- coperită de verdele veninos al pădurilor. Guadalcanalul avea o tristă faimă. Aviatorii ştiau că aici îi aşteptau ţînţarii mos- quito, malaria tropicală, căldura umedă, lipsa unei vieţi organizate, precum şi teme de luptă, în permanenţă pline de riscuri grave.

După descărcarea transportoarelor, aviatorii au fost conduşi şi instalaţi într -un orăşel de corturi, lîngă aerodromul „Hcnderson-, Tot intr-acolo, tractoarele pentru tancuri au tirit, pe nişte tălpice, lăzile cu avioane.

Aerodromul ce se numea acum „Henderson" fusese început

de japonezi. Desantul american, lansat la Guadalcanal, îl capturase cînd pista de decolare-aterizare încă nu era terminală. Lungimea acesteia reprezenta doar 1 150 de metri, ceea ce nu permitea decît decolarea şi aterizarea aparatelor de vînătoare şi a bombardierelor uşoare de punte. îmbrăcămintea artificială a aerodromului era executată din sfărîmături de corali, argilă, balastru şi ciment uscat.

Avioanele, care erau staţionate pe aerodromul „Henderson", se aflau la sol, o parte din ele fiind adăpostită în caponiere uşoare, iar alta în teren deschis, acoperită cu plase de mascare.

Făgaşele adinei, pe care le lăsaseră roţile, mărturiseau că în perioada ploilor nu era lucru uşor să rulezi pe pistă.

—Unde-s cazaţi aviatorii, la voi ? îl întrebă Robert pe un sergent, care-i ieşise în cale, şi a cărui uniformă putea fi doar ghicită, după galoanele de pe mîneci şi embrema Diviziei I de infanterie marină — atit era de îngălată şi dezordonată.

Sergentul îi arătă un cort, instalat sub copaci.

—Uitaţi, acolo-s echipajele de serviciu.

Din interiorul căsuţelor fabricate din foaie de cort răzbăteau glasuri domoale. Robert ridică pologul de la intrare şi observă un grup de aviatori, jucînd cărţi în jurul unei mese.

—Salutări din Ilonolulu, băieţi ! Acolo, fetiţele voastre se usucă de plictiseală, iar voi, aici, vă roadeţi nădragii.

—Bună. Bob ! Ce vînt v-aduce ?

Jucătorii părăsiră cărţile şi strînseră mîinile celor sosiţi.

—Nu vă mai întreb cum o duceţi pe-aici, continuă Bob, bătîndu-i pe spate. Privind la banda voastră în combinezoane jegoase, nu s-ar zice că sînteţi nepoţii generosului Unchi Sam.

—Nu-i nimic. îi răspunseră arătăgoşi „băştinaşii", să te vedem şi pe tine, după o lună. Trei-patru atacuri de artilerie, plus o ploiţă, şi-ai să năpîrleşti întocmai ca zdrenţele noastre.

—Tu, Bob, mai bine Spune-ne, ai adus ceva mai mul» whisky ? Aici, cantinierii nu ne prea răsfaţă. Intendenţa vine rar pe insulă, aşa cu sîntem aprovizionaţi foarte nasol. ,

—Pentru azi, o să v-ajungă să vă udaţi gîtlejurile uscate şi, totodată, să sărbătorim începutul unei noi ere, de înduioşătoare unire a aviaţiei de uscat cu aviaţia maritimă.

—Ascultă, mister Harris, de unde-ai învăţat să trăncăneşti în chipul ăsta, de parcă-ai fi predicator în Armata Salvării ?

—Totul e numai din pricina bucuriei de-a vă vedea mutrele nebărbierite. Faceţi cunoştinţă, prietenul şi camaradul meu, locotenentul de rangul întîi Charles Mallory, îl prezentă Robert pe Charles. .

O voce puternică, izbucnind din difuzor, le întrerupse hărmălaia :

—Echipajele de serviciu, poziţie de alarmă numărul unu ! Pornire urgentă a motoarelor ! Repet, echipajele de serviciu, poziţie de alarmă numărul unu !...

Aviatorii, de parcă i-ar fi suflat vîntul din cort, se repeziră în goană spre aparate. Pe mese rămaseră cărţile de joc împrăştiate.

Robert se uită la Charles :

—Haidem, Chack, să căutăm un adăpost mai de nădejde decît cortul ăsta. Nasul meu simte că peste puţin timp va mirosi a ars...

2

Noaptea trecu într-o stare de nelinişte. In trei rinduri se dădu alarma de luptă, şi cea mai mare parte a timpului aviatorii şi marinarii au petrecut-o ca nişte libărci, pitiţi prin şanţuri. însă alarmele se dovediră a fi false. Inamicul nu a- părea, iar pe ecranele radarurilor se iveau şi dispăreau nişte ţinte de neînţeles.

în zori, istoviţi de aşteptarea atacului, oamenii se împrăştiară pe la corturi, prâbuşindu-se la pat. Şi, tocmai în momentul acela, asupra aerodromului începură să curgă proiectilele : distrugătoarele japoneze debarcaseră trupe de desant la capul Esperance, şi deschiseseră foc din toate categoriile de armament.

Din nou au fost nevoiţi să se repeadă la adăposturi.

—Aici, n-ai cînd să te plictiseşti, glumi Robert, sărind în tranşee.

Peste zi, apăru un avion de recunoaştere Oiodo, care ţîşnise de undeva, de după masivul deluros Loong şi, după ce survolă de două ori aerodromul „Henderson", execută trageri razante de mitralieră asupra locurilor unde staţionau a- vioanele şi a orăşelului din corturi.

Celula de serviciu a avioanelor de vînătoare Grumman

decola în urmărirea japonezului, îl ajunse la vreo cinci mile de ţărm şi deschiseră focul asupra lui.

Inginerii şi tehnicii se apucară să monteze de urgenţă Lightningurile. Deocamdată, aviatorii se plictiseau din lipsă de activitate, stăteau tolăniţi la pat, jucau pasionaţi cărţi, în cea de-a treia zi, Charles Mallory nu a mai rezistat şi se ridică, zvîrlind pachetul de cărţi :

—Ştie cineva ur.de-i cazat capelanul nostru ? Vreau să mă duc şi să-i cor aparatul de radio. Trăim aici şi nu ştim nimic de ceea ce se intimplă în lume.

—Şi chiar ai chef să te ridici de la joc ? se miră Robert. Ce, nu-ţi ajunge hărmălaia caterincei ăsteia ? arătă el spre difuzor.

—Permiteţi să intru ? le întrerupse discuţia locotenentul-tehnic Huli, vîrîndu-se în cort. Domnule comandant, avioanele dumneavoastră, în număr de douăzeci, sînt gata de decolare. Peste o jumătate de oră, va fi gata şi aparatul locotenentului Mallory.

—Gata ! oftă cu părere de rău Robert. S-au dus frumoasele timpuri. Acum ne vor încăleca cu „serviciile", fără să mai vorbim de misiunile de luptă.

Toate Lightningurile fuseseră montate, iar piloţii, pînă scara tîrziu, le-au" încercat în zbor. în corturi s-au întors abia îr, cursul, nopţii. De-a doua zi, începeau serviciile de alarmă.

însă piloţii n-ou fost în stare să închidă ochii multă vreme. Au şuşotit, au fumat, s-au zvîrcolit sub plasele montate împotriva ţînţarilor.

—Chack, în cit e mîine ? întrebă Robert. M-am încurcat, rău de tot, cu socoteala datelor.

—în treisprezece, comandantule.

—Dracul s-o ia ! înjură Robert. Nu-mi merge deloo bine într-o zi ca asta.

—Fleacuri. Nu crede, comandantule, în superstiţii. Noapte bună.

Aviatorii au fost treziţi devreme, încă înainte de răsăritul soarelui. Mesele din popotă erau gata puse, însă nimănui nu-i venea să mănînce. Charles şi Robert băură cîte o ceaşcă de cafea şi apoi se grăbiră spre aerodrom.

Abia se instalaseră piloţii în carlingile lor, cînd auziră deasupra capului fîşîitul şuierător al proiectilelor de mare ca-

libru. Acestea explodară în junglă, cutremurînd toată insula.

—Tir de la mare distanţă !...

—Atenţie, pornire motoare şi decolare ! Aterizare la Espiritu Sânto.

Dar n-au reuşit toţi să evite tragerile de artilerie. Proiectilele grele ale cuirasatelor japoneze porniră sâ cadă pe pista de decolare şi asupra locurilor de staţionare a avioanelor. Piloţii care nu decolaseră se vîrîră prin şanţuri şi adăposturi.

Robert Harris şi Charles Mallory, planînd deasupra coastei, observară clar escadra japoneză şi cuirasatele „Haruna" şi „Kongo", împroşcînd foc asupra Guadalcanalului. Pe Robert il mîncau palmele, dar ce puteau întreprinde ei, cu tunurile şi mitralierele lor de mic calibru, împotriva acestor giganţi cuirasaţi ?

Peste cîteva zile, au fost rechemaţi la Guadalcanal, cînd pe insulă se desfăşurau lupte înverşunate cu întăririle japoneze debarcate. Acum, în Guadalcanal, erau vreo trei zeci de mii de soldaţi ai mikadoului, care tindeau, cu orice preţ, să ocupe aerodromul şi să-i zvîrle pe americani în mare. Un singur detaşament japonez reuşise să facă o străpungere pînă la limita sudică a „Hendersonului", dar contraatacul infanteriei marine 1-a respins în junglă. Acest eveniment a avut unele consecinţe imprevizibile.

Cît a fost noaptea de lungă a tot plouat, iar Lightningu- rile se afundaseră zdrazăn in pămîntul moa'e.

Dimineaţa, un grup de bombardiere uşoare de punte şi de avioane de vînătoare japoneze apăru deasupra aerodromului. Charles şi Robert au fost siliţi să-şi vire iarăşi nasul in noroi, aşteptîndu-se ca. dintr-o clipă în alta, să pornească sâ plouă cu bombe peste capetele lor.

Cînd însă, auzind exclamaţia de uimire emisă de Robert, Charles îşi ridică privirea, văzu ceva de neînţeles : avioanele japoneze îşi coborîseră trenul de aterizare şi zburau în cerc, pregătindu-se, pesemne, să aterizeze.

—Ce, vin să se predea ! ? se miră Charles.

—Haideţi, băieţi, să tîrîm aparatele la decolare ! ordonă Robert Harris mecanicilor.

Aviatorii priveau temători la japonezi. Dar, încurajaţi de faptul că aceştia nu trăgeau, se apucară să tîrască, cu mîinile • opt Lightninguri pe pista de decolare-aterizare.

Îndată ce-au decolat, intrară în luptă, trăgînd direct în japonezii uluiţi.

Un pilot japonez, făcut apoi prizonier, şi care se salvase sărind cu paraşuta, povestea că un ofiţer diin trupele de uscat raportase comandamentului ocuparea aerodromului „Henderson" iar aviatorii japonezi planau deasupra acestuia, aştep- tind semnalul de aterizare.

In lupta aceasta, Robert Harris şi Charles Mallory doboriseră cîte două aparate japoneze.

La un ceas după bătălie, se dezlănţui o furtună tropicală. Insă bubuiturile asurzitoare, ce se rostogoleau din înaltul cerului, li se păreau o penibilă parodie faţă de tirul artileriei de mare calibru al vaselor de linie japoneze.

CAPITOLUL XIX 1

Şeful clanului Hattori, colonelul in retragere Akahito, era fericit. Zeii îndurători ii dăruiseră bucuria de a-şi îmbrăţişa din nou ambii feciori, reuniţi sub acoperişul părintesc. Ce-i drept, băiatul mai mic, Yasuziro, care nu se restabilise după rănire, arăta deprimat şi închis în sine.. **In** schimb, cel mare, Otoziro, care venise în prima sa permisie de ofiţer, se veselea, minca şi bea, cit pentru doi.

La locul de cinste, in dreptul vazei cu trandafiri şi râ- murele de pin, Akahito îl aşezase pe prietenul şi rubedenia sa Kyosi Morisawa. Cu picioarele încrucişate, bărbaţii fumau şi-l întrebau pe Otoziro despre evenimentele din China. A- cesta le povestea îneîntat şi la amănunt despre ciocnirile cu „roşii" şi cu gomindaniştii la care participase personal.

Yasuziro şedea pe tatami şi, tăcând, asculta conversaţia rudelor. „Otoziro s-a schimbat mult, se gîndea el, examinîn- du-şi fratele. Din neîndemînaticul de mai înainte n-a mai rămas nici urmă. A devenit plin de sine, e mîndru că face parte din armata din Kwantung, în care se acordă cinstea de-a servi numai celor mai vajnici ostaşi. **In** decursul a doi ani, s-a îmbibat, ca un burete, de spiritul unui devotament fanatic faţă de mikado şi de ură faţă de duşmanii lui".

— De mult am fi strivit bandele Armatei Roşii chineze şi lepădăturile gomindanîste, dacă n-am fi fost obligaţi să menţinem o mare parte a diviziilor la graniţele cu Rusia şi Mongolia... Otoziro privi pe furiş, la ceai, temîndu-se ca nu cumva să întirzie la „Casa veselă", petru „Perlele mării". A- cum,

cea mai importantă problemă este sâ lovim Rusia, împreună cu marele nostru aliat din apus, şi s-o nimicim. Ruşii sint epuizaţi din cauza războiului. Curînd, vor mai retrage din Extremul Orient încă vreo zece divizii. Iar cu cele rămase, ne răfuim în doi timpi şi trei mişcări şi ocupăm Siberia, chiar pînă la Omsk.

—Cum poate fi atacată Rusia, lăsind in spatele frontului o Chină neînvinsă ? puse sub semnul întrebării socrul Iui Yasuziro posibilitatea realizării planurilor pe care le expunea ofiţerul. Nu ne vom trezi cu armata din Kwantung între Rusia şl China, ca intre ciocan şi nicovală ?

—Comandamentul consideră că unităţile dislocate in Mandjou-Go şi cavaleria guvernatorului Mongoliei Interioare. prinţul Dyevan, sînt intru totul suficiente pentru apărarea căilor de comunicaţie şi a spatelui frontului armatei din Kwantung. Acuma, chinezii s-au potolit complet.

„După el, prea reiese că totul merge ca pe roate !" îl judecă în gind Yasuziro pe fratele său. După pieirea' portavionului „Akagi" şi a celorlalte portavioane japoneze. începuse să privcască inamicii cu mai multă consideraţie.

Tiyeko intră tiptil in odaie şi, înclinnîndu-se elastic, a- tinse rogojina u mina.

—Cu-adînc respect, vă rog să-mi ierna i tulburarea convorbirii domniilor voastre, dar totul este pregătit pentru ceremonia tya-no-iu [17].

Bărbaţii se ridicară şi trecură în odăile învecinate, scăldate de penumbră.

Ghicind gestul lui Akahito, Tiyeko dădu la o parte paravanele peretelui, dincolo de care era plantată o mică grădiniţă decorativă, împrejmuită de un gard din pietre de cele mai ciudate forme şi culori. Cea mai apropiată şi mai mare amintea un tigru moţăind. Mai departe, în parcela din dreapta a grădiniţei, se aflau cîţiva pini bătrîni. cu coroanele de un verde-închis. Trunchiurile le erau întortocheate şi arcuite. Dădeau impresia câ fuseseră răsucite de rafalele puternice ale unui uragan şi nu dc mîna îndcmînatieă a grădinarului.

A doua jumătate a grădinii era alcătuită din plante tropicale veşnic verzi.

Bărbaţii, aşezaţi în jurul unei măsuţe lăcuite, joase, priveau la Tiyeko, preparîndu-le băutura preferată. Aşezînd în- tr-un vas

17 Servirea **ceaiului.**

de sticlă ceai mărunţit, ca praful, Tiyeko turnă peste acesta apă dintr-un recipient de bambus, apoi o agită cu o periuţă, după care umplu o ceaşcă de porţelan. Ţinind-o cu amîndouă miinile, o aşeză, plecîndu-se, înaintea oaspetelui de onoare — tatăl ei.

Morisawa, sorbind o înghiţitură, se plecă şi transmise ceaşca gazdei. Akahito, după cum prescriau ritualurile tya-no-iu, şterse cu degetul locul pe care-1 atinseseră buzele lui Morisawa, îşi uscă degetul cu un şerveţel de masă, alb ca zăpada, şi. sorbind şi el o înghiţitură, dădu ceaşca lui Otoziro. După ce aceasta trecu şi pe la fiul mai mic, Yasuziro, ciclul se repetă în ordinea de mai înainte. In pauze, cînd Tiyeko prepara o nouă ceaşcă de ceai, bărbaţii discutau în şoaptă. Se făceau comparaţii în legătură cu calităţile şi modurile de opărire a ceaiurilor negre şi verzi.

Ceremonia servirii ceaiului închcindu-se, Morisawa le ură celor de faţă :

—Limpezească-se cele şase simţuri ale voastre !

—Fie ca viaţa de dincolo de mormînt a monahului Yeisai să rămînă în vecii vecilor fericită şi netulburată, pentru că nc-a adus sămînţă ceaiului 1 grăi şi Akahito Hattori.

în clipa aceea, se auzi un vuiet înăbuşit, care făcu să încremenească toată lumea. Pămîntul se cutremură şi începu să se clatine, porniră să scîrţîie şi să trosnească grinzile şi bîrnele scheletului casei; purceseră să se legene trunchiurile pinilor şi să se mişte, ca vii, pietrele grădinuţei ; de pe împrejmuire se rostogoliră cîteva sfărîmături, prăbuşindu-se peste boschetul verde, decorativ.

Tiyeko fu prima care-şi veni în fire. Se repezi în odaia alăturată, o luă în braţe pe micuţa şi speriata Satiko, pentru ca apoi să fugă afară. Pe urmele ei, părăsiră casa şi bărbaţii. Dar vuietul subteran se potolise, iar pămîntul îşi redobîndi solidaritatea obişnuită

—Slavă îndurătoarei Kannon, deoarece am scăpat cu bine. spuse Akahito Hattori, cercetîndu-şi casa care rezistase.

Luîndu-şi rămas bun, ceremonios şi mulţumind pentru timpul plăcut petrecut împreună. Morisawa se îndepărtă grăbindu-se ; era îngrijorat pentru propria lui casă.

După ce petreciise trei săptămîni in ospeţie, Otoziro Hattori îşi începu preparativele pentru drum, făgăduind ca, într-un răstimp foarte scurt, să-i trimită fratelui său nişte leaouri ce

aveau să-i readucă vigoarea. într-adevăr, de pe urma rachiului de orez, in care se macerase rădăcină de ginseg, Yasuziro începu să se simtă mult ma bine. Şi i-au dispărut şi durerile de cap. Peste puţin, Yasuziro plecă şi el la unitate.

Medicii nu l-au admis la zboruri. După îndelungate demersuri pe lîngă organele de resort, cam spre sfîrşitul lui decembrie 1942, Yasuziro a fost numit la dispoziţia şefului de stat major al flotei reunite, în funcţia de ofiţer al secţiei de operaţii. Statul major era instalat la bordul vasului de linie „Yamato", care naviga sub pavilionul amiralului Yamamoto. Ancorele navei „Yamato" zăceau pe fundul golfului, în partea de nord a insulei New Britain, unde se afla amplasată baza navală „Rabaul".

Yasuziro s-a acomodat destul de greu cu noul său loc de serviciu. Trecerea bruscă, de la o iarnă umedă şi geroasă, la căldurile ecuatoriale, a suportat-o mai uşor decît intrarea sa în rolul de ofiţer de stat major. Să lucreze cu hărţi şi documente, să efectueze calcule operativo-tactice — totul era absolut diferit faţă de activitatea lui r.nterioară. Şi, în afară de acestea, pe portavion se dezobişnuise de cultul apăsător datorat şefilor ierarhici, care domnea la statul major. Amirali şi căpitani de pradul întîi erau cu du'.mul pe „Yamato". iar Yasuziro trebuia mai mult să-şi îndoaie spinarea, făcînd plecăciuni prelungite, deoît să lucreze. însă faptul cel mai deprimant era că se simţea ca un pion lipsit de orice personalitate, oricît de infimă, în imensul joc de aici, plin de incandescenţă şi dramatism. Viaţa aceasta nu-i plăcea şi nu-i oferea nici o satisfacţie. Căpitan-locotenentul Yasuziro Hattori era un singuratic, care nu-şi putea găsi locul. După o lună şi jumătate de staţionare la „Rabaul", nu-şi făcuse nici un prieten.

Chiar şi- pentru un om insuficient de competent în tainele artei operative, cum era el, devenise clar câ treburile Japoniei, în zona sud-vestică a Oceanului Pacific, nu erau strălucite.

Resturile trupelor încă se mai cramponau de sectorul nordic al insulei Cuadalcanal. Dar tentativele mikadoului de a le veni în ajutor, prin debarcări de oameni şi de tehnică, nu erau încununate de succes. Din „Tokyo-Express" (cum botezaseră americanii grupurile de distrugătoare şi transportoare rapide), în unele nopţi debarcau şi cîte 900 de infanterişti, însă nu puteau fi asiguraţi cu tancuri şi artilerie, din cauza dificultăţilor de descărcare pe danele neamenajate. Pe lingă roate celelalte,

americanii învăţaseră itinerarul „Tokyo-Ex- press"-ului, şi-i puneau in cale baraje din grupuri de vase de luptă. Transportai ca forţelor de desant, spre capul Esperance, începuse să revină din ce în ce mai costisitoare flotei reunite. Pentru acoperirea lor, amiralul Yamamoto fusese nevoit sâ le repartizeze crucişătoarele grele şi vase de linie.

In şiragul marilor bătălii navale din apropierea insulelor Guadalcanal şi Tassafarong, care avuseseră loc la sfîrşitul anului 1942, flota japoneză pierduse două cuirasate — „Hiei" şi „Kirishima", — un crucişător greu — „Kipugasa" —, patru distrugătoare şi zece transportoare rapide.

Şi americanii suferiseră pierderi, insă considerabil mai reduse decît cele japoneze. Dintre vasele mari, americanii pierduseră numai un crucişător greu „Northampton". Restul, de zece unităţi, era reprezentat de distrugătoare şi crucişătoare uşoare.

In ziua de 3 ianuarie 1943, postul de radio japonez a transmis declaraţia de capitulare a armatelor germane încercuite lai Stalingrad Gruparea acestora, de zeci de mii de ostaşi. în frunte cu. feldmareşalul Paulus, se predase ruşilor.

Iar peste o săptămînâ, trupele japoneze părăsiră insula Guadalcanal. Si, cu toate că acestă înfringere nu suter^a nici o comparaţie cu cea a „marelui aliat apusean", de lînyă zidurile Stalingraduhii, Japonia a fost cuprinsă de durere Era prima înfringere recunoscută oficial.

Ofiţerii şi soldaţii care luptaseră la Guadalcanal preferaseră să se evacueze de pe insulă şi sâ nu-şi dea viaţa pentru împărat, luptînd pînă la ultimul om.

Yasuziro era nedumerit : soldaţii Ţării Soarelui Răsare, în timp ce fugeau din Guadalcanal, îşi prindeau mai bucuroşi mîinile de barele scărilor de pisică de pe distrugătoare, decît de mînerele aspre ale pumnalelor rituale.

Iar pe hărţile prelucrate de Yasuziro, se putea urmări clar **înaintami** americanilor **în** arhipelag, spre nord.

Partea a doua

NĂRUIREA SPERANŢELOR CAPITOLUL I

1

Supraîncărcate de tensiunea aşteptării tirului de artilerie dinspre mare, sau a tragerilor cu aruncătoare din junglă, zilele deveniseră extensibile ca guma de mestecat şi erau foarte

puţin diferite una de alta. Uneori mai variau, datorită atacurilor întreprinse de bombardierele japoneze sau a
luptelor aeriene.

în pofida uniformităţii aparente, evenimentele acelor zile s-au incrustat adine in memoria lui Charles Mallory. A descoperit asta, după mulţi ani, cînd a început să lucreze la romanul „Am rămas dator morţilor". Memoria readucea la lumini trecutul, atît de limpede, încît nu avea altceva de făcut, decît să transcrie.

...în sfîrşit, reuşiseră să cureţe jungla Guadalcanalului de japonezi. Acum. pe aerodromul „Hcnderson", erau înghesuite numeroase avioane, aparţinînd tuturor departamentelor.

Şi pe pămînt, şi în aer, nu mai era pic de loc. De aceea, escadrilele zburau la ore diferite. Unităţile constructoare de aerodromuri izbutiseră, fără să prejudicieze activitatea de zbor, să mărească lungimea pistei de decolare pînă la doi kilometri, şi acum puteau ateriza chiar şi aparate Liberator, cvadrimotoare. în acest moment, cînd aviaţia japoneză, rărită, încetase să mai viziteze Guadalcanalul, avioanele Liberator, avînd o mai mare rază de acţiune decît aparatele Grumman — de vînătoare, începuscră să fie folosite mai frecvent ca avioane de asalt. In locul rezervoarelor suspendate, se acroşau două bombe de cîte 225 kilograme, şi aparatele erau expediate pe mare, **la** vînătoare de distrugătoare şi nave japoneze.

Tn martie, primind comanda escadrilei 332, lui Robert Harris i se dăduse, temporar, gradul de maior iar Charles Mallory fusese numit comandantul unei patrule de aviaţie. In noile lor funcţii, cei doi prieteni aveau sarcina să participe la o operaţiune combinată, a forţelor terestre, marine şi aeronavale, pentru ocuparea insulei învecinate, New Georgia.

„A început ofensiva noastră spre Tokyo" — comenta evenimentul, foarte optimist, unul din ziarele americane. Dar, pînă la Tokyo, mai erau peste 5000 de kilometri.

Charles n-a avut noroc în misiunea de acoperire a operaţiunii de desant r i s-a spart unul din radiatoare, lovit de schija unui proiectil de antiaeriană. Motorul şi-a ridicat brusc temperatura, dincolo de zona roşie a scalei. A fost necesar să-1 decupleze mai înainte de-a lua foc. La înapoiere, a forţat cu un singur motor, simţind toate plăcerile tracţiunii asimetrice Piciorul drept i se anchilozase din pricina eforturilor continue pe care fusese nevoit să le depună, pentru a ţine în frîu avionul să

nu se răstoarne.

Astfel s-a încheiat contribuţia lui Charles Mallory la eli-Vx>r;irpa insulei New Georgia. De altminteri, şi fără el, totul s-ar fi isprăvit excelent...

2

Era dis-de-dimineaţă şi cald. Charles şi aviatorii patrulei sale se aflau de serviciu într-un cort. lîngă aparatele de zbor. Acţiona escadrila 339. a maiorului Mitchell.

Şuierul şi urletul motoarelor Lightningului ce-şi lua startul amuţiră brusc. Avionul îşi întrerupse decolarea şi se avîntă de-a lungul pistei, spulberînd apa din băltoacele care nu se evaporaseră încă. după ploaia torentială din cursul nopţii. Cînd ajunse la canătul pistei de decolare-aterizare. Lightnin- gul devie, rulă inci pe pămînt şi se împotmoli în noroi Snre avion porniră în goară tractoarele roşii, ticsite cu tehn ci. l.'ngă orificiul d? intrare al cortului, frînă un tractor stropit de noroi, din care sări un aviator indispus.

—Ce-ai păţit ? îl întrebă Charles.

—Mi s-a găurit un cauciuc, dracu' să-1 ia !

în armata americană există grade permanente (pe durată mai lungă), dar şi tempo: are, pentru perioade cînd persoana respectivă ocupă funcţii superioare gradului pe care îl are.

Un cui întâmplător, sau o schijă nimerită pe pista de decolare îi zădărnicise îndeplinirea misiunii de luptă. Da», locotenentul nu se dovedi a fi singurul ghinionist din dimineaţa aceea. Peste puţin timp, intră la aterizare un al doilea Lightning din grupa lui Mitchell. Făcea cale întoarsă, pentru că nu reuşise să-şi alimenteze motorul din rezervoarele suspendate sub planuri. înjurăturile pe care le trase pilotul, re- ferindu-se la funcţionarea instalaţiei, fură crunte, fiindcă, trei zile de-a rîndul, fusese pregătit pentru o misiune extrem de secretă, de mare răspundere, de pe urma căreia spera să se aleagă -cel puţin cu crucea „Pentru merite aviatice". ,

3

Chiar în acelaşi timp, la „Rabaul", apropiaţii amiralului Yamamoto se străduiau să-1 convingă să îmbrace o uniformă kaki :

—Excelenţă, zburaţi deasupra frontului. Orice lunetist vă va recunoaşte după vestonul dumneavoastră alb.

Amiralul ştia că la Shortland, nici măcar nu mirosea a Iront.

—Totdeauna port veston alb, iar astăzi n-am iiuenţia să lac o excepţie...

—Dar viaţa dumneavoastră aparţine imperiului, şi nu aveţi dreptul să riscaţi...

In cele din urmă amiralul se lăsă convins şi se schimbă într-un costum kaki. Dar a refuzat categoric să renunţe la sabla de paradă şi mănuşile albe.

Yamamoto şi suita sa erau aşteptaţi pe aerodrom de două bombardiere bimotoare Mitsubishi, precum şi de şase aparate de vînătoare Zero, detaşate pentru acoperire.

Decolarea s-a efectuat exact la ora indicată de punctualul Yamamoto — la 6.00 — după meridianul Tokyo.

4

Lightningurile s-au înapoiat după patru ceasuri şi jumătate de zbor. La aterizare, misiunea lor de luptă, „strict secretă", încetase de-a mai fi un mister.

...Serviciile de informaţii ale marinei americane cunoşteau itinerarul şi orarul zborului de inspecţie întreprins de a- miralul Yamamoto. Şeful acestora, căpitanul de rangul doi

Joseph Roclifort, care descifrase ordinele de organizare a incursiunii forţelor japoneze asupra Midwayului, deveni, şi da astă dată, geniul rău al comandantului flotei reunite a imperiului. In capul lui Iiochfort se născuse ideea unei ambuscade aeriene pe parcursul rutei amiralului. Deasupra insulei Bou- gainville, ambele bombardiere Mitsubishi şi cele şase avioane de vînătoare Zero fuseseră interceptate de patrusprezece aparate Lightning, sparţinind escadrilei 339.

Luptînd singuri împotriva a opt avioane japoneze, Tom Lunfer şi Rex Barber au devenit eroii acestui raid. Pe cînd maiorul Mitchell şi celelalte echipaje, hoinăreau pe undeva, la mare înălţime, cele două Lightninguri au doborît „trabucurile zburătoare", cum le spuneau japonezii avioanelor Mitsubishi, deoarece luau foc încă de la primul proiectil care le nimerea. Bombardierele japoneze s-au prăbuşit în lăstărişurile pădurii sub ploaie. Două coloane de fum au ţîşnit, ameste- cîndu-se cu acelea din craterul vulcanului Balby.

Şi au fost declarate vacante posturile de comandant-şel, de şef al statului major şi de şefi ai serviciilor medical şi financiar ale flotei reunite a Japoniei.

Aviatorii din escadrila 332 aveau pentru ce să-şi invidieze camarazii. Da, aşa misiune mai ziceau şi ei ! Nu ca ale lor, plicticoase şi, de cele mai multe ori, lipsite de rezultate.

5

Robert Harris amestecă rapid cărţile, apoi, intorcindu-se cu spatele la partenerii de joc, îl întrebă pe Charles, care şedea pe pat, cu pipa stinsă între dinţi :

—Profesore, dacă nu-i un secret, ce tot scrii acolo, în blocnotes ?

—Uite-aşa, comandantule, ii răspunse agalie Charles Mallory, notez şi eu fel şi fel de gînduri, ce-mi trec, uneori prin capul ăsta sec.

—Interesant ! La ce mai poţi gîndi, cînd te afli sub tirul crucişătoarele japoneze,, iar creierii îţi sînt lichefiaţi de arşiţă ?

—Dacă voi avea norocul să plec de-aici în viaţă, atunci am să scriu, neapărat, o carte despre tot ce-am văzut şi prin cîte am trecut.

Charles îşi aşează blocnotesul pe pătura militară, care aco-

perea patul, şi-şi umplu pipa cu tutun. Fumul aromat, cu mirozna de miere, se ridică în rotocoale, sub bolta cortuluL

Da, oftă el, condiţiile de-aici nu prea sînt prielnice creaţiei literare. Şi, maximumul pe care-1 pot face este sâ-mi notez unele episoade. Pe urmă, îmi vor prinde bine, la cartea pe care am s-o scriu.

Difuzorul emise un ţăcănit, şi un glas metalic, aşa cum, de obicei, vorbesc roboţii în filme, rosti :

—Patrula căpitanului Harris se prezintă la cortul punctului operativ. Repet : patrula căpitanului Harris se prezintă la instructajul dinainte de zbor. Gata de decolare, pentru ora unsprezece.

Robert se ridică.

—Haidem, băieţi ! O sâ isprăvim jocul... dacă ne vom mai înapoia.

Patru din aparatele lui Harris plecară în zbor, iar Charles fu repartizat în patrula de serviciu. îşi imagina că ziua se va solda fără probleme, dar peste puţin timp şi formaţia lui primi ordin de pornire a motoarelor.

Charles Mallory zbura singur : partenerul său, în timp ce rula de pe locul de staţionare, se pomenise cu o roată într-o gropiţă prost astupată, şi i se curbase elicea din dreapta.

Prin radio, de la postul de comandă, se transmise că a- veau de tras asupra unui avion de recunoaştere capabil să zboare la mari înălţimi. Charles îşi mări unghiul de luare a înălţimii, privind fix la albastrul cerului. „Aha. uite-1 !" zări pilotul firul alb al dîrei de condensare, care se desfăşura în urma unei pete sclipitoare, abia vizibile.

—Il zăresc înainte, pe direcţia de zbor, comunică Charles spre sol.

—Aşa-i, băiete, ţinta-i a ta, însă mai ia înălţime. Conform datelor mele, obiectivul zboară la treizeci de mii de picioare [18].

Charles privi la altimetru. Acum arăta douăzeci şi cinci de mii de picioare. Motoarele trăgeau din răsputeri, în atmosferă rarefiată. Degetele începură să-i îngheţe, fiind încălţat în ghete uşoare.

Pentru a-şi accelera circulaţia sîngelui, pilotul tropăi niţel pe fundul carlingii. Geamul cupolei sclipea din pricina cristalelor de

18 Aproximativ nou.i kilometri.

brumă depuse.

Altitudinea se făcea simţită nu numai prin frig şi masca de oxigen incomodă, care-i chircea faţa. începură să se iveascâ şi alte simptome, mult mai neplăcute. De dimineaţă, Charles, în ciuda avertismentului dat de doctor, înfulecase o grămadă de fasole cu carne de vită, şi-acum flatulenţa, activată de atmosfera rarefiată, îi umfla stomacul. Şi, cu cît se înălţa mai mult avionul, cu atît balonarea devenea mai puternică. Iar japonezul se afla foarte aproape, la vreo două mii de picioare. Ghemuit de dureri, Charles se străduí să acopere şi această diferenţă, nu prea mare, de înălţime.

Lightningul intră în stratul de inversiune şi, numaide- cît, în urma lui, apăru dîra demascatoare. Japonezul, obser- vînd că de jos se apropie un avion de vînătoare, intră într-un viraj de cap invers. In cele din urmă, Lightningul atinse altitudinea necesară. îrisă, din neatenţia pilotului, se trezi în remuurile avionului de recunoaştere japonez. Aparatul porni să trepideze ca un picamer, fiind zvîrlit în toate părţile şi apoi în jos. Totul trebuia luat de la început. Dar Charles ajunsese la capătul puterilor, gata să-şi piardă cunoştinţa. Constatînd că japonezul o întinde spre casă, Mallory îşi an- gajă aparatul în picaj şi se năpusti spre adîncul oceanului de aer, unde stomacul avea să-şi revină la normal.

De unde să-i treacă prin cap pilotului japonez că o cutie obişnuită cu conserve de fasole îi salvase viaţa ? 1

După ce rulă spre locul de staţionare, Charles se prăvăli din carlingă, îşi lepădă ghetele şi porni să-şi maseze labele picioarelor, care-şi pierduseră sensibilitatea. Mecanicii, curioşi, se adunară în jurul lui. Li se părea de necrezut că, pe o a- semenea zăpuşeală tropicală, pilotul nu era deloc în stare să se încălzească.

în sfîrşit, Charles simţi că picioarele îşi recapătă mobilitatea şi, încălţîndu-se, porni, şontîc-şontîc, în direcţia cortului statului major. La jumătatea drumului, fu surprins de un tir puternic de artilerie. Sări în prima groapă ce-i ieşi în cale. Şi se gîndi : „E mai rău decît un bombardament. Atunci cel puţin, vezi unde vor cădea bombele".

Trăgeau nişte crucişătoare invizibile, de dincolo de orizont. Băteau cu calibre mari, şi exploziile puternice păreau că zguduie insula în întregime. Sfidînd tirul, şase avioane Skyraider

decolară de pe aerodromul „Henderson" şi se îndreptară în mare viteză în direcţia vaselor inamice.

Atacul de artilerie luă sfîrşit şi, extrăgîndu-se anevoios din noroi, Charles ieşi din groapă.

CAPITOLUL II

1

Amiralul Koga, numit comandant, după dispariţia tragică a lui Yamamoto, fu deşteptat la revărsatul zorilor, de bubuitul artileriei. Era vorba de instalaţiile de antiaeriană ale cuirasatului „Musasi", la bordul căruia îşi instalase statul major, şi care se angajase la respingerea unui atac al aviaţiei americane asupra bazei navale militare „Rabaul".

Koga îşi muşcă nemulţumit buzele. Atacurile deveneau tot mai frecvente. Oare nu era timpul sâ caute un loc mai liniştit, pentru statul major al flotei reunite ?

Privi la ceas : fusese trezit cam devreme. Insă realiză că nu mai era în stare să doarmă. Apăsă pe butonul soneriei. Ordonanţa apăru imediat în uşă, ca şi cum ar fi stat dincolo de pragul cabinei.

—Uniforma de paradă, rosti amiralul, fără măcar să privească ' . marinarul înclinat într-o plecăciune adîncă.

Pentru orele nouâ fusese convocat consiliul de război, la care erau invitaţi numai comandanţii de flote şi de flotile aeriene.

Ofiţerii de la serviciile operative şi de cercetare atârnaseră pc pereţi nişte hărţi uriaşe, cu situaţia la zi a teatrului de acţiuni militar?.

Exact la orele nouă, amiralul Koga pătrunse în salon, însoţit de viceamiralul Nagano Osami, şeful statului major şi, fără nici un ceremonial, trecu direct ia obiect :

—Domnilor amirali ! Ne-am adunat aici pentru a asculta o informare a şefului statului major, referitoare la situaţia militară din bazinele Oceanului Pacific şi Oceanului Indian, şi a analiza circumstanţele ce s-au agravat. Koga nu vorbea cu glas puternic, însă fiecare cuvînt răsuna clar în liniştea adîncă. Şi-a turnat nişte apă rece din termos, şi a băut-o. Apoi continuă. Presupun că nu este cazul să vă a- mintesc că, tot ce se va discuta aici reprezintă un secret de stat. Rog pe domnii amirali să nu-şi ia nici un fel de notiţe...

Şeful statului major, Nagano, vorbea pătruns de-o tristeţe

reţinută. Cercul persoanelor admise la consiliul de război era absolut necesar să cunoască adevărul, oricît de amar ar fi fost acesta.

—Ca rezultat al importantelor succese militare obţinute de ruşi la Stalingrad şi 5n arcul de la Kursk, s-a produs o cotitură însemnată în desfăşurarea războiului. Marele nostru aliat din apus îşi propune să oprească ofensiva armatelor ruseşti pe linia fluviului Nipru. Avem încredere în planurile lui optimiste, totuşi trebuie să fim pregătiţi şi pentru ceea ce se poate întîmpla în cazul unei retrageri în continuare a trupelor sale spre apus. Beţişorul din mîna lui Nagano se deplasă spre sudul Europei. Infrîngerea aliaţilor noştri în Africa de Nord şi ieşirea din război a Italiei au complicat şi mai mul! situaţia miltară şi politică a Germaniei. Iar asta este imposibil să nu se repercuteze şi-asupra desfăşurării acţiunilor militare din Extremul Orient. Nagano făcu o pauză şi trecu din nou la harta teatrului de război din Oceanul Pacific. Cotitura războiului în favoarea ruşilor a obligat Marele Stat Major al Trupelor de Uscat să renunţe la planurile de invazie ale armatei din Kwantung asupra teritoriului Siberiei Sovietice şi a Extremului Orient.

Amiralii convocaţi în salon păstrau o tăcere imperturbabila.

—In momentul de faţă, imperiul dispune de suficiente contingente de forţe de uscat pentru continuarea războiului. In China şi Mandjou-Go se află o grupare de trupe de uscat cu un număr de două milioane de oameni ; un milion două sute de mii sînt dislocaţi în insulele metropolei. O armată de două sute de mii desfăşoară acţiuni de luptă în Birmania. Pe insulele ocupate, din sectorul central • şi sud-vestic al Oceanului Pacific, efectivul garnizoanelor noastre reprezintă şase sute de mii de baionete. După cum vedeţi, armata noastră de uscat posedă peste trei milioane de oameni.

Cifra citată stîrni în salon o oarecare destindere. Amiralii începură să se mişte în scaune.

—Războiul din China, care se desfăşoară în continuare, solicită un anume efort din partea trupelor de uscat, vorbi mai departe viceamiralul Nagano. Se observă o înviorare şi intensificare a războiului de partizani în Birmania, Vietnam, Indonezia şi Filipine. Acesta, de asemenea, blochează o parte a trupelor noastre. In ce priveşte armata de uscat,

situaţia noastră este totuşi bună. Neliniştea Cartierului General Imperial şi a noastră este provocată de situaţia care s-a agravat pe mare şi în aer$_V$ Numărul navelor de suprafaţă, de toate clasele, ale submarinelor şi al aviaţiei flotei reunite imperiale e considerabil mai redus decît al anglo-americanilor. De a- ceea, în clipa de faţă, imperiul este obligat să treacă de la ofensiva strategică la strategia defensivă.

Cînd Nagano isprăvi de vorbit, în saîon se Instala o tăcere mormîntală.

Consiliul acesta de război nu semăna deloc cu precedentele consilii dedicate victoriilor, care aveau loc pe vremea răposatului amiral Yamamoto: Figurile amiralilor, care şedeau în jurul lungii mese, arătau îngrijorate şi posomorite. Toţi cei de faţă, într-un fel sau altul, erau vinovaţi de cele fntîmplate, şi simţeau pe umerii lor greutatea unei responsabilităţi împovărătoare pentru soarta imperiului.

După audierea părerilor exprimate de membrii consiliului de război, se adoptară modificări referitoare la planul „Z^U, care se rezumau la necesitatea excluderii, din numărul zonelor de importanţă vitală, a arhipelagului Bismarck, a insulelor Gilbert şi Marshall. Cu toate acestea, trebuia continuată întărirea garnizoanelor de pe insulele mai sus citate şi transferarea, acolo, a unor unităţi suplimentare de aviaţie a- fectată bazelor navale; pentru a fi apărate şi păstrate pînă la ultimul soldat, imobilizînd oît mai multe forţe expediţionare americane.

2

Situaţia militară a imperiului se deteriora de la o zi la alta. Flota se retrase în apărare. După bătălia pentru atolul Midway, iniţiativa trecuse durabil în mîinile americanilor.

Comandantul-şef al flotei reunite, amiralul Koga, şi-a părăsit vasul amiral, cuirasatul „Musasi", in apele insulei Pallau, precum şi navele de apărare. Apoi, a evacuat grosul forţelor flotei de sub loviturile aviaţiei amerioane, trimiţînd navele la Singapore şi în apele metropolei. Ele reprezentau rezerva sa mobilă, pe care o putea utiliza în direcţiile cele mai periculoase. Koga decisese să menţină, cu orice preţ, linia de apărare insulele Mariane — insula Pallau, dîndu-şi seama că, în cazul cînd americanii o vor străpunge, se spulbera orice speranţă într-un rezultat fericit al războiului.

Hidroavioanele japoneze zburau aproape în permanenţă deasupra oceanului, controlind acţiunile americanilor, care îşi sporeau forţele. De aceea, pentru amiralul Koga nu constituia o surpriză înaintarea unei mari unităţi de şoc americane spre vestul insulelor Caroline, printre care se număra şi insula Pallau.

Nucleul marii unităţi de şoc americane era reprezentat de unsprezece portavioane rapide. Acestea acţionau In trei grupuri, sub acoperirea unui mare număr de vase de sprijin. In această zonă, Koga nu dispunea de forţe navale capabile să respingă atacul americanilor. Miza de căpetenie a amiralului era aviaţia afectată bazelor navale.

Echipajele hidroavioanelor Kawasaki raportară statului major al flotei reunite că un mare detaşament de transportoare ieşise din Insulele Amiralităţii şi înainta acum într-o direcţie vestică. Tot într-acolo se îndrepta şi o parte din portavioanele ce atacaseră insula Pallau.

Pornind de la aceste date, comandamentul japonez decise că marea unitate operativă americană avea posibilitatea de-a întreprinde debarcarea unor trupe de desant pe coasta de vest a Noii Guinee, iar amiralul Koga ordonă statului său major să se redisloce în centrul operativ „Davao", pentru înlesnirea operaţiunilor de apărare. Tot acolo i se ordonase să sosească şi marii unităţi de portavioane, de la Singapore, a amiralului Ojawa.

Grupul operativ al amiralului Koga, din care făcea parte şi Yasuziro, se îmbarcă la bordul a două hidroavioane cvadrimotoare Kawasaki.

Aparatul la bordul căruia se afla comandantul-şef al flotei reunite îşi luă primul zborul. Yasuziro se găsea în cel de-al doilea, împreună cu şeful statului major.

La început, hidroavioanele Kawasaki au zburat în limitele legăturii vizuale, treptat însă, aparatul comandantului-şei. mai nou şi mai" puţin încărcat, se detaşă. Oceanul era excepţional de calm. Hidroavioanele păreau că plutesc nemişcate deasupra suprafeţei adormite a undelor. Motoarele vuiau monoton. Unii din ofiţerii superiori picoteau, tolăniţi pe spătarele fotoliilor moi. Yasuziro îşi găsi un partener pentru ga

La jumătatea distanţei dintre Pallau şi Davao, membrii echipajului şi marinari-pasegeri, care mai navigaseră îndelung în Mările Sudului, începură să-şi manifeste neliniştea. Soarele,

care coborîse în apele oceanului, lăsa în urma sa o mare crepusculară, de o culoare roş-arămie, neobişnuită. Barometrul indica o presiune atît de scăzută, cum nimeni nu mai pomenise la o asemenea altitudine de zbor. Apoi, le-au ieşit în faţă, tîrîndu-se, nişte petice de nori zdrenţuiţi, străluminaţi de apusul roşu-sîngeriu. Hidroavioanele Kawasaki, pare-se, se apropiau de taifunul dezlănţuit în ajun pe coastele de nord ale Australiei.

Sinopticienii americani botezaseră acest monstru, care devora oamenii laolaltă cu vasele, cu gingaşul nume feminin „Stella". Această „doamnă" lacomă de sîn.','e, care nu izbutise să se sature cu victimele din Marea Banaa, invadase întinderile oceanului şi acuma îşi întindea braţele spre hidroavioa- nele Kawasaki.

Comandantul hidroavionului, neliniştit părăsi manşa şi sc prezentă la şeful statului major. Inclinîndu-se, îi spuse cîteva cuvinte. Acesta, întorcîndu-şi capul spre luminator, se gîndi vreo două secunde, privind la învălmăşeala norilor, iar apoi dădu din cap, în semn de aprobare. Comandantul aeronavei, după ce-1 salută, dispăru în cabina sa, iar viceamiralul se lăsă pe spate in fotoliu, închizîndu-şi ochii. Yasuziro avu impresia că şeful statului major pornise să îngîne cuvintele unei rugăciuni.

Prin luminatoarele de bord, vedea bine cum dinspre sud-vest, se apropia, crescînd în dimensiuni, un colos de nori, care atingeau cu crestele lor înălţimile cele mai mari. Spre nord-vest, mai rămăsese încă un petic de cer senin, Kawasaki, schimbînd capul de zbor, o luă spre nord. Comandantul aeronavei hotărîse să ocolească lateral taifunul.

începu să se întunece. Norii negri, iluminaţi de flăcările sinistre ale fulgerelor, păreau şi mai înspăimîntători decît în timpul zilei. Hidroavicnul, în plină viteză, se îndepărta de taifun, dar „Stella" nu era de acord să se despartă atît de uşor de prada sa. Şi izbuti să acopere aeronava cu vîrful a- ripii. Din fericire, clipa aceasta de groază nu dăinui decît cîteva minute. Rafalele uraganului, dezlănţuindu-se, zvîrliră turbate aparatul. Iar acesta pomi să scîrţîie, să geamă din nervuri şi stringherele care se curbaseră sub presiunea furtunii. Se crease impresia că, încă un brînci asemănător şi buloanele de crom, care fixau planurile de planul central nu vor mai rezista, aripile se vor plia, iar aparatul se va prăbuşi în abisul fără fund al Mării Filipinelor. Pîntecele întunecat al norului, tîrîndu-se chiar deasupra apelor,

revărsa continuu valuri de fulgere orbitoare. La lumina lor se distingeau clar valurile inălţîndu-se. încununate de creste înspumate. Şi se declanşă o aversă tropicală, ,care amestecă totul din jur — şi nori şi cer şi ocean Sufletele pasagerilor din cel de al doilea hidroavion Kawasaki fură cuprinse de îngheţul agoniei. Ingînînd rugăciuni în şoaptă, o implorară pe atotputernica Amaterasu să se îndure de ei. Iar zeiţa i-a auzit . ploaia începu să se împuţineze, norii se risipiră şi au încetat să mai zgîlţîie aeronava ce avusese atîta de suferit. Curînd, pe direcţia de zbor, se iviră stelele. Hidroavionul, înaintînd cu-o viteză de o sută douăzeci de mile pe oră, ocolise taifunul şi ieşise din zona de pericol. In spate, valurile se zvîrcoleau înfuriate şi „Stella", rămasă deasupra oceanului, era împresurată de ghemotoa- cc'e norilor cuprinşi de flăcări. în faţă se afla întunericul calm al nopţii tropicale, cu mii de stele sclipitoare, scăldîn- du-se în apele mării.

Şeful statului major ordonă să se ia legătura prin radio cu hidroavionul amiralului Koga. Insă toate forturile radio-telegrafistului se dovediră zadarnice. Ca răspuns, la întrebările lui, se auzeau doar pîrîiturile descărcărilor electrice, dezlănţuite în atmosfera răscolită de taifun.

Executînd un arc larg, aeronava Kawasaki izbutise să evite „Stella" şi să iasă în apropiere de insula Mindanao' însă cu rezervoarele mai mult goale. In bezna nopţii, era imposibil de deosebit uscatul de mare. Pilotul şef intcnţionă să efectueze o amerizare cît mai lîngă mal, spre a rămîne la ancoră pînă dimineaţa. Insă valurile izbeau recifurile, lesne de observat la flacăra rachetelor luminoase. Incercînd să găsească un loc propice pentru amerizare, navigatorul îşi epuiză întreg setul de rachete, fără să ajungă la vreun rezultat.

Din experienţa proprie, Yasuziro ştia că o nenorocire nu vine niciodată singură. Ca şi acum : nici nu apucase mecanicul de bord să raporteze defectarea farului de aterizare, că motoarele, unul după altul, purceseră sâ amuţească — se isprăvise benzina.

Piloţii se angajară in aterizare forţată, orientîndu-se numai după sclipirile oscilante ale stelelor. Ultimul motor mai străbută de vreo cîteva ori, şi amuţi şi el. In locul zgomotului motoarelor se instală o linişte relativă, tulburată uşor de şuierul curentului de aer ce venea in întîmpinare. Apoi. a- cesta începu să se

îmbine, din ce în ce mai intens, cu vuietul valurilor oceanului, care se spărgeau de ţărm, pe măsură ce aparatul pierdea din înălţime. Pesemne, sub ei erau recifuri, iar pilotul devie ceva mai mult de coastă.

Apa se simţea în preajmă, însă echipajul nu avea nici o idee in privinţa înălţimii la care zbura : altimetrul baro- metrîc. fixat în cabina piloţilor, prezenta erori mari şi nu se putea conta pe el.

Nervii pilotului-şef, care ameriza la nimereală, nu mai rezistară. Şi atunci trase o rafală de mitralieră, ca, după plescăitul gloanţelor în apă, să poată determina înălţimea. însă tentativa lui agravâ situaţia : flăcările tragerilor orbiră piloţii şi aceştia pierdură posibilitatea de a citi indicii aparatelor de bord. Atunci, pilotul-şef trase instinctiv manşa spre sine şi avionul, pierzînd din viteză, se angajă pe-o aripă. Din pricina loviturii brutale, fuzelajul pirii ca o cutie de chibrituri şi se frînse în două. Partea din faţă, mai grea — motoarele şi cabina piloţilor — se cufundă imediat; cea din spate — cabina pasagerilor — se mai menţinu cîteva minute pe apă.

Asurziţi de şoc, oamenii se pomeniră în mare. Cei mai norocoşi, inotînd, izbutiră să iasă la mal, dar au fost puţini la număr ; ceilalţi s-au dus la fund.

Yasuziro, cînd îşi veni în fire, zări un recif, înotă pînă la el şi se prinse cu mîinile de stîncă. La revărsatul zorilor, malul i se ivi în faţă şi înţelese că era salvat.

Printre puţinii care scăpaseră de la pieire a fost şi şeful statului major. In privinţa soartei comandantului-şef, numtii „Stella" putea povesti ceva...

Ajungînd la Davao, Yasuziro înaintă un raport la comandant, rugind să fie detaşat de la statul major la o unitate combatantă, în activitate de zbor

CAPITOLUL III 1

La 1 noiembrie 1943, infanteria marină americană debarcă în punctul cel mai nordic — Bou^ainville — cea mal mare insulă din arhipelagul Solomon. Campania pentru ocuparea arhipelagului, care durase aproape cincisprezece luni, era încheiată.

—Te felicit, comandante declară Charles Mallory, cînd auzi vestea. Acum sîntem cu 400 de mile mai aproape de Tokyo. Ne-a mai rămas doar un fleac...

La sfirşitul lui noiembrie, Robert Harris primi ordin de mutare a escadrilei 332, de la Guadalcanal pe atolul. Tarawa, care se afla în grupul insulelor Gilbert.

In ziua deplasării, aviatorii fură treziţi cu noaptea in cap. Charles se desprinse anevoie din aşternut.

—Aprinde lanterna, îl rugă pe Paul, care şi apucase să-şi tragă pantalonii.

După ce se îmbrăcă, Charles ieşi din cort. Era o noapte minunată. Cerul negru, înţesat de stelele strălucitoare ale Emisferei Sudice. In răstimp de un an.i izbutise să se familiarizeze ou ele. Iată constelaţia Crucii Sudului — simbol al Intreg'i emisfere. Alături — constelaţia Musca, apoi Centaurul, iar mai departe — stelele Triunghiului Sudic, Hidra şi Peştele... Frumoase astre. însă străine, reci...

Lumea se trezise, larma era în toi. Pînzele corturilor, luminate din interior, lăsau să se vadă umbrele mişcătoare ale celor ce se îmbrăcau. Charles zăbovi niţel, îşi limpezi faţa cu apă rece, şi se îndreptă spre popotă. Nu-i venea deloc să mănînce, însă bău în silă o cafea şi înghiţi un sandviş — nu aveau să prînzească atît de curînd, ci abia după traversarea ecuatorului. Ideea îi plăcu, şi-şi notă în Jurnal : „Masa de prinz, prietene, te şi aşteaptă în Emisfera Nordică".

Piloţii sosiră la locul de staţionare a avioanelor, cînd cerul pornise să se lumineze. Gurile de evacuare ale motoarelor în probă aruncau limbi de flăcări albastre, şerpuitoare. A- viatorii, tehnicii lucrau .cu sîrg, bucurîndu-se de apropiata plecare din insula de care se săturaseră pînă în gît.

Charles, împreună cu tehnicul, verifică nivelul carburantului din rezervoarele principale şi din cele suspendate. Ordonă să fie alimentate suplimentar, pînă la buza de sus a buşoanelor. în zborul deasupra mării, se putea întîmpla orice. în cazul acesta, cinci sau şase galoane de benzină în plus n-aveau ce strica. Alimentarea completă a Lightningului trebuia să ajungă pentru douăzeci şi patru de ore de zbor, în regifn de croazieră. De fapt, nu aveau de zburat decît şapte ore, fără escală.

Primul care a rulat spre decolare a fost un bombardier bimotor B-25 Mitcheli. înţepoşat cu optsprezece mitraliere de mare calibru.

De la turnul de dirijare se lansară rachete verzi. B-25 execută decolarea. După el, intrară în formaţie cele optsprezece

Lightninguri ale escadrilei.

Adunarea acesteia se realiză într-un tur de pistă, deasupra aerodromului „Henderson". Robert Harris îşi conducea grupa celor patru aparate în şpatele bombardierului, la dreapta, Charles Mallory se alinie cu patrula sa în stînga. Celelalte patrule zburau în urmă, la vreo două sute de metri.

—Toată lumea la locul său ? întrebă comandantul, de la bordul Mitchellului.

—Formaţia-i adunată ! transmise Robert, şi-şi legănă aparatul din aripi, luîndu-şi rămas bun do la coi care rămîneau la Guadalcanal.

—Luăm cap patruzeci şi trei de grade, anunţă comandantul şi bombardierul viră la stingă.

Iar memoria lor avea să păstreze întipărite verdeaţa intensă, caie împodobea aerodromul „Henderson", ţi spuma albă a spargerii valurilor de ţărmul dezgustătoarei Insule.

Au urmat apoi minute monotone de zbor. Motoarele, în turaţie de croazieră, torceau egal şi catifelat, ca nişte pisici. B-25, abia legănîndu-se, plutea în ultramarinul cerului tropical, reflectat de suprafaţa netedă a oceanului liniştit.

Guadalcanalul dispăruse şi acum echipajele erau împresurate, pretutinderi, de albastrul neverosimil de luminos care le influenţa apăsător starea psihică.

După patru ceasuri plictisitoare de zbor, soarele, care bătuse din dreapta, se mutase în spatele scaunului cu blindaj dorsal. In rest, totul rămăsese la fel de imobil. Ampenajul dublu al avionului B-25, semănînd cu nişte coarne, se legăna abia sesizabil. Trăgătorul, care şedea în turela din coadă, adormise, simţindu-se în siguranţă sub atît de puternica escortă a aparatelor de vînătoare.

Charles îşi reţinea cu greu dorinţa prostească de a se apropia cît mai mult de avionul şefului de formaţie, pentru a-1 trezi pe trăgător, ciocănind cu planul în cabina acestuia.

—Priviţi, jos este o navă, spuse careva prin radio.

—E de-a noastră, se răspunse de pe B-25. Insă, pentru orice eventualitate, bombardierul viră lateral : de ce să se mai expună unui tir de antiaeriană !

In cea de-a cincea oră de zbor, Charles obosit să tot şadă în aceeaşi poziţie, închingat în centurile de siguranţă, începu să se mişte în scaun.

—Cum te simţi ? fu întrebat de la bordul avionului şefului de formaţie.

-- Mi s-a urît să planez numai în viteză de croazieră. N-ai mai putea creşte turaţia ? Că benzina n-am consumat-o nici pe jumătate.

—Iartă-mă, prietene, nu se poate. Acesta-i regimul calculat pentru aeronava noastră.

—N-ar fi rea, acum, o ceşcuţă de cafea, răsună din eter glasul lui Robert Harris, c-altminteri mă ia somnul.

—Mai bine, uită-te jos.

—Ce-i acolo ? Nu se vede nimic.

—Priveşte mai atent! insistă şeful.

—Despre ce-i vorba ? întrebă neliniştit Harris.

I ise răspunse cu glas tărăgănat, plin de solemnitate :

—Traversăm ecuatorul.

—Ar trebui marcat, sugeră Robert.

—Alinierea in formaţie 1... Sînteţi gata ?

—Gata, comandarite.

—Foc !

Peste o sută de dîre luminoase ţîşniră de pretutindeni pe lingă aparatul şefului de formaţie şi, trecind înainte se curbară şi se stinseră undeva, jos.

—Decuplaţi armamentul! Stringeţi formaţia ! Nu mai avem mult de zburat, aproximativ o oră şi jumătate...

Oboseala începu să-şi spună cuvîntul. Din pricina zgomotului şi a paraziţilor radio, Oiarles avea impresia că i se umflase capul. Gura i se uscase, de atîta oxigen. Spatele şi picioarele i se anchilozaseră, tot şezînd în aceeaşi poziţie. Timpul trecea insuportabil de încet. Acele ceasornicului parcă îngheţaseră pe cadran.

„De-acum încolo, ampenajul ăsta cu coarne am să-1 văd şi-n somn. De r .pte ore îmi zgiiesc ochii la el", se gîndi Oiarles, menţînînîndu-şi locul în formaţie, după ampenajul dublu al bombardierului.

Trăgătorul din turela de la spate se trezise de muit. şi se amuza strimbîndu-se la cineva.

Prîntr-un efort de voinţă, Charles îşi înăbuşi dorinţa de-a privi la ceas : cînd nu te uiţi la el, timpul trece mai repede.

—Priviţi 1 Puţin mal la stînga direcţiei noastre de zbor se vede un submarin ! exclamă Adams.

—Care submarin ? E-o balenă. Nu vezi că, mai încolo, mai sînt cîteva ?

Charles câtă in jos. De la a li t ud i nea iui, grupul giganticelor animale părea un banc de peştişori. Probabil, vuietul nenumăratelor motoare de avion le tulburase şi, ca la o comandă, balenele ieşiseră la suprafaţă.

Tntîlnirea cu balenele mai atenua întrucîtva plictiseala zborului monoton. Timpul calculat pentru deplasare se apropia de sfîrşit şi, cu toate că oceanul continua sâ fie albastru în toate direcţiile, piloţii se mai înviorară.

—De ce-o fi creat Dumnezeu atît de multă apă sărată ?

—Da, cred şi eu. ar fi fost mai bine dacă era cheriy- brandy !

—Ascultă, şefule, nu cumva ai trecut pe lîngă atol ? porni 3ă se nelinişteascâ Paul. După calculele mele, trebuia să fi ajuns la punctul de destinaţie.

—Fii calm, puştiule. Navigatorul meu calculează mai exact. îmi promite atolul, după opt minute.

—In ce mă priveşte, eu parcă şl disting ceva, spuse Charles, aţintindu-şi privirea asupra unei pete cenuşii, care se ivise pe fondul albastru.

—Exact ! Pămînt ? răcni bucuros Paul, de parcă ar fi fost un marinar, care participa pentru prima oară la o navigaţie îndepărtată.

—începem coborîrea ! se transmise de pe aeronava comandant şi Lightningurile glisară în jos, pe urmele călăuzei lor.

Lingă insulă, erau aciuate citeva vase de desant avariate. Ici-colo, încă mai fumegau construcţii distruse de bombardament.

Aerodromul era pustiu, dacă nu s-ar fi ţinut seamă de avionul de transport Sy-47, cu care ieri zburase spre Tarawa un grup de specialişti în aviaţie, pentru întâmpinarea escadrilei ceşi schimba baza.

„Ce ne-o fi aşteptând aici ?u se gîndi Charles Mallory, conducîndu-şi patrula la aterizare.

CAPITOLUL IV 1

S-ar fi zis că nu există oameni mai fericiţi ca locuitorii din Mările Sudului. Natura mărinimoasă le dăruise totul : peşte din belşug, fructe de tot felul, printre care şi nucile de cocos. Chiar şi legendarul arbore de pi ine creştea pe insulele acestea. Iar

prin stufărişuri, grohăiau turme de porci negri.

Aici nu existau nici fiare sălbatice, nici şerpi veninoşi. Fiinţa cea mai înfiorătoare, căreia polinezienii i se închinau ca unui zeu, trăia în adincurile apelor verzui tropicale. A- ceasta era rechinul.

Climatul cald îngăduia localnicilor să-şi petreacă tot timpul anului numai cu o legătură peste şolduri. Da, insula era bogată din toate punctele de vedere. O dată cu apariţia europenilor, devenise un loc paradisiac şi visul multor gentlcmanl bogaţi, care, obosiţi de atîtea afeceri şi din pricina nevestelor răscoapte, se repezeau încoace, pentru ca, în trindâvie şi huzur, să stea tolăniţi la umbra palmierilor de pe malul lagunei, în compania fetişcanelor bronzate...

însă războiul, care ajunsese şi la Tarawa, adusese cu el pustiirea acestei insule înfloritoare. întoomai ca un taifun, trecuse vijelios peste atol, fringînd şi pîrjolind palmierii, năruind construcţiile, ucigînd soldaţi japonezi şi locuitori paşnici.

Navele de suprafaţă ale flotei americane şi aviaţia de pe portavioane, apropiindu-se de Tarawa, distruseseră absolut totul. Apoi debarcaseră trupele de desant. Infanteria marină luase cu asalt slabele fortificaţii japoneze, împroşcîndu-le cu plumbi şi cu focul aruncătoarelor de flăcări. Japonezii rezistaseră pînă la i-ltimul om. In două zile şi jumătate de lupte, din detaşamentul celor cinci mii de japonezi mal rămăseseră în viaţă doar vreo cîteva zeci.

Escadrila 332 nu participase la acţiunile de luptă de la Tarawa. Comandantul campaniei se descurcase excelent cu forţele aviaţiei ambarcate şi ou cele ale avioanelor de vînătoare Thunderbolt, aparţinînd armatei de uscat, care sosiseră în zbor cu două zile mai înainte. Pe insulă, în afara lor, se mai aflau şi hidroavioane Cătălină. în timpul zilei, stăteau ancorate in lagună, iar noaptea plecau în raiduri la mare distanţă. pentru a dezorganiza navigaţia japonezilor. Din pricina faptului că hidroavioanele erau vopsite în negru şi a acţiunilor lor nocturne, piloţii de vînătoare îşi porecliseră vecinele : Blackcats — Pisicile negre.

Odihnindu -se" cam o săptămînă, după ce se mutaseră, aviatorii începură să cîrtească nemulţumiţi. Cel mai indignat erau Paul :

— Cînd, oare, dracu' s-o ia de treabă, ne vom îndeplini şi noi

norma misiunilor de luptă ? Cum o să ne-ntoarcem în Statele Unite, dacă stăm de pomană pe insula asta ?

însă lui Robert şi lui Charles atolul Tarawa le mersese la suflet. Serile, se retrăgeau undeva, pe ţărm, cît mai departe de oameni, şi-şi aprindeau un foc de tabără. Ascultînd murmurul sacru al valurilor care se spărgeau de mal, visau la viitor Erau scăldaţi de lumina astrelor celor două emisfere, iar Ursa Marc. care se afla la orizont, plutea, pe suprafaţa lină a oceanului, ca o pirogă polineziană.

Robert Harris nu reuşi să-şi păstreze liniştea sufletească pentru mai mult timp. Odată, într-o dimineaţă, ateriză un a- vion de transport Douglas. împreună cu materialele tehnice, aduse de la aerodromul „Henderson" şi corespondenţa recentă. Aviatorii, care aşteptau scrisori, se aruncară lacomi... Primi

şi Robert un plic, şi nu mică i-a fost mirarea cînd a identificat un scris cunoscut. Al lui Kate ! Cum de-i dăduse de urmă ? Din clipa cînd plecase din Honolulu, Robert. nu-i scrisese nici un cuvînt. De altminteri, era atît de fericit, încît nici nu-1 invidie pe Charles, care avea un pachet întreg de scrisori.

Robert desfăcu -plicul şi se retrase pe mal. Kate îi scria aiurea, despre toate fleacurile — cum se duce la plajă, cum se bronzează, însă nu pomenea nimica despre Henry Hughes, de parcă nici n-ar fi fost logodită cu el. „Probabil că s-a întâmplat ceva între ei şi-acum se gîndeşte serios să-şi lege viaţa de-a mea "" îi străfulgeră o idee prin minte. Ar fi dorit tare mult sâ creadă în ea. Fusese de-ajuns o licărire, pentru ca speranţa să se înfiripe din nou...

Pipăind plicul, Robert sesiză că se mai afla ceva înăuntru. O fotografie de mici dimensiuni. într-o clipă, toate speranţele lui se năruiră. Kate se imortalizase, în timpul unei plimbări pe un iaht de sport. Undele clocoteau în afara bordului de culoare deschisă, iar Kate bronzată, ţinîndu-se de catarg, zîmbea provocator unui tânăr lat în umeri, cu pantalonii sumeşi pînă la genunchi. Va-a-i ! Robert îşi amintea prea bine zimbetul acesta şi ştia ce urmează după el... De ce i-o fi trimis fotografia ? Pentru a se răzbuna că plecase, sau ca să-şi bată joc de el, puţin nu chiar în exces. Adică: „Tu luptă, cretinule, dacă îţi face plăcere, că noi trăim foarte bine şi fără război !u Robert rupse scrisoarea şi fotografia şi le azvîrli în mare.

Oceanul clocotea deasupra recifurilor, împrăştiind în aer stropii de apă. Valurile se transformau în pulbere şi spumă, scînteiau minuscule curcubee. Pescăruşii ţipau trist. Robert se ridiciî de pe nisip şi o luă de-a lungul ţărmului.

Rătăci cît mai departe de aerodrom. Acolo unde domnea liniştea şi nu se aflau oameni şi unde urmele războiului dispăruseră complet — palmierii creşteau uimitor de falnici şi frunzoşi, neatinşi de schijele obuzelor. Şi erau atît de plini de nuci de cocos, încît Robert porni să caute un băţ, cu care sâ poată doborî măcar una singură. Pătrunzînd mai adînc in crîngul palmierilor, dădu, pe neaşteptate, peste un fuselaj de avion de vînătoare japonez. Motorul Zeroului fusese zvîrlit la vreo două sute de picioare şi zăcea cu palele curbate ale elicei. înfipte în nisip. Carlinga era turtită şi dejghinată... Probabil. trupul pilotului apucase să fie scos de-acolo...

r-ila *12* coala 13

„Ferească Dumnezeu să termini atît de repede cu viaţa, se cutremură Robert, fără voie. Japonezul acesta pesemne că era aşteptat de părinţi, dar pe mine cine să mă aştepte ? Părinţi nu am, iar neamurile au uitat de mult de existenţa mea...41 Pentru o clipă, în memorie îi apăru chipul lui Kate, zîmbind provocator proprietarului iahtului. înciudat, Robert dădu din cap : „Nu, Kate nu ştie s-aştepte pe cineva, şi nici nu doreşte..."

In gînd, trase o înjurătură la adresa femeii şi, uitînd de intenţia sa de a doborî o nucă, plecă, îndepărtîndu-se de sfă-rîmâturile avionului.

Ieşind iarăşi la ţărm, decise să se scalde şi-şi găsi un locşor pe pofta inimii. Deodată, nu departe, auzi un glas de femeie. „Şi se crede că polinezienii s-au mutat de pe Tarawa pe alte insule din arhipelag", se gîndi Robert.

Vocea femeii îl ademeni şi Robert, împins de curiozitate, işi strînse lucrurile şi se îndreptă în direcţia de unde parcă se ingîna un cîntec. Dincolo de-o tufă de mango, zări o tînără, goală, întinsă cu faţa in sus, pe-o bucată de pînză roşie. Se părea că insulara picotea, prăjindu-şi trupul la soare.

—Mulţumesc ! bălmăji Robert primul cuvînt ce-i veni pe limbă şi, aruncîndu-şi lucrurile, se lăsă pe nisip, în apro-pierea femeii.

Aceasta nu se sperie deloc de apariţia bărbatului necunos-cut cu păr bălai. îşi înălţă genele lungi şi porni să chicotească înveselită, zărind mutra fîstîcită a lui Robert.

—Ma-ora-na ! îl salută ea, şi-1 examină plină de-o sinceră curiozitate.

—Ce faci aici ? o întrebă Robert.

—îmi aştept bărbatul. E plecat după peşte.

—Fericit om, oftă Robert, fără să-şi ia ochii de la femeie. Tare aş vrea să fiu în locul lui.

Insulara rupse o floare albă de gardenia, dintr-o tufă, şi şi-o puse în păr.

—Cum te cheamă ? o întrebă Bob, apucind-o de mină.

—Ei, ei ! rîse ea, fără să-şi retragă mîna. Dacă-mi înşel bărbatul, n-o să mai prindă nici măcar un peştişor^

—Dacă- asta-i pricina, şi nimic altceva, atunci am să-ţi cumpăr o barcă plină cu peşte, făgădui Robert, trăgînd-o lîngă dînsul. Părul frumoasei femei mirosea a ulei de cocos

şi a petale de flori de gardenia.

Erau amîndoi pe ţărmul oceanului, lăstărişul des al tufelor de mango izolîndu-i de restul lumii.

Istovit de mîngiierile polinezienei, Robert aţipi la umbră. Iar cînd se trezi, tînăra nu mai era lîngă el. Dispăruse. împreună cu hainele lui. „Hai, că m-am distrat, rîse Robert de el însuşi. Frumos am să mai arăt, dacă apar la bază cu-o legătură din frunze de palmier peste şolduri".

Privind împrejur, porni să rîdă din nou. In apropiere, işi zărise îmbrăcămintea, umplută cu nisip — arătând întocmai ca un om întins pe plajă : în timp ce Robert dormea, femeia se distrase cu hainele lui.

Pilotul scutură nisipul din pantaloni şi controla conţinutul buzunarelor. Totul era la locul său.

Trecătoarea bucurie, pe care i-o dăruise întâlnirea cu insulara, îi alungase durerea sufletească pricinuită de Kate. Robert se cufundă în apele lagunei şi, după ce se înviorâ scăldîndu-se, se grăbi spre bază. Subordonaţii puteau fi neliniştiţi de îndelungata absenţă a comandantului lor.

„Dacă i-aş poveşti lui Charles despre aventură — nu m-ar crede ! zîmbi Robert plăcutei amintiri. Ce-ar fi însă dacă m-aş duce cu cl în sat, luînd jeepul ?"

Dar nu i-a fost dat să-şi realizeze dorinţa : insula Tara- wa reprezentase, pentru escadrilă, doar o staţionare intermediară în lungul drum spre insulele Japoniei. Peste două zile, aviatorii părăsiră atolul.

Tarawa, Kwajalein, Eniwetok — ce denumiri sonore, îndntătoare! Insulele Gilbert şi Marshall — obiectul îndepărtatelor vise ale şcolarului Chack Mallory — se spulberă sub planurile Lightningului, dispărînd, pentru totdeauna. în pîcla albastră. Escadrila 332 se îndrepta spre zona acţiunilor de luptă de pe insulele Mariane.

CAPITOLUL V 1

Vîjîitul monoton, care dăinuia de mai multe ore, al motoarelor hidroavionului Kawasaki. în timpul căruia se picotea atît de bine, amuţi brusc. Yasuziro işi deschise imediat ochii. Dar nelinişitea sa n-avea nici un rost — pilo'ii reduseseră gazul şi treceau la coborîre.

Pe direcţia de zbor, din albastrul oceanului se iviră contururile a două insule, despărţite printr-o strimtoare îngustă. Yasuziro se lipi de luminator : era pentru prima oară dnd venea in arhipelagul Marianelor.

—Ce insule-s astea ? îl întrebă pe ofiţerul care şedea alături.

Acesta privi indiferent prin luminator.

—Cea mai apropiată de noi este Tinian, iar cea îndepărtată — Saipan, unde vom ateriza acum.

—Nu credeam că Saipanul şi Tinianul sînt atit de a- propiate una de alta, bîigui Yasuziro, apreciind din ochi lăţimea strîmtorii.

Hidroavionul plană deasupra acvatoriului, între fîşia înspumată a recifurilor şi ţărm. In dreapta se zărea un orăşel cufundat în verdeaţă, cu locuinţe tipic japoneze.

—Centrul administrativ al insulei — Garapan — îl lămuri vecinul şi, mijindu-şi ochii de plăcere, începu să-şi amintească ce whisky se fabrica aici, din trestie de zahăr, şi cît de uriaşe şi suculente erau fructele de ananas.

Peste două-trei minute, Kawasaki efectuă amerizarea şi Yasuziro, mulţumind călduros echipajului, pentru că-1 transportase cu bine la noul său loc de serviciu, plecă în căutarea comandamentului.

La Saipan se afla instalat statul major al escadrei care acţiona în zona centrală a Oceanului Pacific. Un amiral în vîrstă îl întîmpină prietenos pe Yasuziro şi, cercetînd atent foaia lui matricolă, îl numi pe căpitan-locotenentul nou sosit comandant al detaşamentului de aviaţie „Crizantema albă", care-şi avea baza pe „Aslito".

Noul loc îi plăcu lui Yasuziro : aerodromul era destul de spaţios, avioanele de vînătoare Gekko, produse de firma Nakazima, pe care avea să zboare de acum încolo, erau adăpostite, în caponiere şi biute. Dar neobişnuita linişte de pe aerodrom îi transmise o oarecare stare de încordare.

—La dumneavoastră, totdeauna e atît de multă linişte ? îl întrebă Yasuziro pe şeful de stat major, cînd se întîlni cu el

—Piloţii cu experienţă, in marea lor majoritate, sini plecaţi în delegaţii, pentru recepţionarea şi rodajul noilor a- vioane. N-au rămas decît „bobocii".

Yasuziro sesiză un vuiet de motoare de avion

—Dar cine zboară ?

—Asta-i avionul „chinină". In fiecare zi aterizează la noi unul sau două transportoare, pentru completarea aprovizionării. Cară medicamente în zona acţiunilor de luptă. In special chinină.

—Şi avionul meu unde se află ? se interesă Yasuziro.

—Iată-1, Gekkoul de-acolo, îi arătă un adjutant avionul de vînătoare cu cinci guri de foc pe al cărui fuzelaj era înfăşurat un dragon albastru.

Cînd făcu cunoştinţă cu efectivul de zbor al detaşamentului, Yasuziro Hattori fu dezamăgit. Nu-şi imaginase astfel ostaşii pe care avea sâ-i conducă în luptă. Arătau nemaipomenit de tineri şi puţin experimentaţi — nişte subofiţeri, cărora nici nu le dăduse mustaţa, cu obraji îmbujoraţi, ce abia promovaseră un curs rapid de şcoală de zobr.

„Da, cu băieţandrii ăştia mai trebuie efectuată o pregătire suplimentară şi temeinică, se gîndi Yasuziro. Voi fi nevoit să atrag şi echipajul de pe Kawasaki. Băieţii de-acolo sînt pricepuţi şi căliţi în luptă".

Dar soarta parcă hotărîse să-şi bată joc de ei şi încă rău de tot. A doua zi, Yasuziro află că, la Tanapaga, în timpul decolării, hidroavionul Kawasaki detonase focosul unei bombe. Din hidroavion şi din piloţii cu experienţă ai detaşamentului „Crizantema albă" n-au mai rămas decît sfărîmături şi petice aparţinînd echipamentului de zbor.

„Totdeauna, moartea îi alege pe cei mai buni !" Yasuziro suportă foarte greu pierderea. Se refugie în odaia de cult a aerodromului şi se rugă mult pentru sufletele celor pieriţi. Acuma, in detaşament, numai el singur mai reprezenta un pilot călit în luptă.

Fără să-şi piardă vremea, Yasuziro se apucă de treabă. Işi propusese ca. în cel mai scurt timp, să scoată din „puişorii aceia cu pliscuri gălbui nişte şoimi neînfricaţi", capabili să a- pere insula, să respingă atacurile aviaţiei ambarcate inamice — o problemă a naibii de grea, aproape cu neputinţă de rezolvat.

împărăţia adormită de pe aerodromul „Aslito" se pomeni sub vuietul zilnic al motoarelor. „Escadra prăpădiţilor" se trezise din somnolenţă. Yasuziro preda discipolilor săi pilotajul complex şi-i familiariza cu zborul în formaţie. Piloţii asimilau treptat măiestria de luptă, însă defecţiuni şi accidente sc petreceau aproape în fiecare schimb de zbor.

în ziua de 5 mai, Yasuziro fu chemat la statul major al escadrei, unde i se aduse la cunoştinţă o telegramă strict secretă a amiralului Toeda Soyemu, care fusese numit comandant-şef al flotei reunite in locul amiralului Koga, dispărut fără urmă :

„Războiul se apropie serios de liniile de importanţă vitală pentru apărarea noastră naţională. Problema existenţei naţionale se pune extrem de grav : vom fi învingători, sau devenim învinşi..." Yasuziro se opri din citit, cufundîndu-se adînc asupra coloanelor uniforme de ideograme. Nimeni nu prezentase situaţia atît de acut. „Ofiţerii şi marinarii care participă la lupta hotărîtoare trebuie să aibă încredere în zei, să-şi însuşească în amănunţime arta purtării războiului şi să decidă soarta imperiului în bătălii..." Telegrama se încheia cu obişnuitele asigurări din partea unor supuşi credincioşi : „Recunoscînd întreaga povară a răspunderii noastre pentru soarta imperiului, a cărui istorie numără 2600 de ani, plin de veneraţie faţă de gloria tronului imperial şi cu nădejde în ajutorul zeilor, voi depune toate eforturile pentru a îndeplini dorinţele împăratului."

Dar ordinul comandantului-şef nu reprezenta decît o simplă înşiruire de vorbe : posibilităţile tehnice şi economice ale imperiului erau într-atît de epuizate, încît amiralul fu nevoit, peste puţin timp, să interzică detaşamentului „Crizantema albă" efectuarea zborurilor de instructaj şi antrenament. Benzina de aviaţie, existentă pe insulă, ajungea doar pentru acţiunile de luptă. Dar şi aceasta provenea din capturi de război, de la Singapore. „Ce ne-am fi făcut, dacă englezii şi-ar & distrus depozitele de benzină şi nu ni le-ar fi lăsat nouă ?" se gîndi mînios, Yasuziro. Acum, el şi imberbii săi discipoli, profitînd de marea distanţă care despărţea insula Saipan de zona acţiunilor de luptă, îşi petreceau timpul trîndăvind, lipsiţi de griji. Mai ades puteau fi întîlniţi în oraş, decît pe aerodromul „Aslito".

In scrisorile pe care Yasuziro le primea de la ofiţeri cunoscuţi, aceştia îl informau că treburile mergeau prost şi în alte zone. In Oceanul Pacific, flota suferea numai înfringeri, una după alta. America, orientîndu-şi puternica ei economie spre producţia de război, sugruma imperiul prin superioritatea tehnică şi numerică. Accente ascunse de pesimism se puteau ghici şi în scrisorile lui Tiyeko şi ale părinţilor. Trăiau din ce în ce mai greu. Sentimentului de nelinişte, permanent, pentru soarta celor apropiaţi, i se mai adăugaseră şi dificultăţile economice,

provocate de războiul ce dura de atîţia ani.

Numai scrisorile fratelui său mai mare îl bucurau prin optimismul lor şi veştile referitoare la succesele din China de \ Sud, unde locotenentul Otoziro Hattori, in februarie 1944, fusese mutat din Coreea. în martie, după o acalmie prelungită, trupele japoneze îşi reluaseră ofensiva împotriva unităţilor Gomindanului.

2

Saipanul, în comparaţie cu Japonia înfometată şi sleită de război, era un adevărat rai pămîntesc. Belşugul de fructe, zahăr, orez, peşte şi chiar diferite vinuri, care în metropolă dispăruseră, relaţiile cu drăguţele localnice, ce-şi manifestau sentimentele patriotice în cadrul asociaţiei feminine „Apărarea Patriei", toate acestea făceau ca viaţa aviatorilor să fie veselă, plăcută. Pentru ei, populaţia japoneză organiza serbări, spectacole teatrale şi întreceri sportive. în ochii locuitorilor insulei, care-şi găsiseră o a doua patrie în Saipan, aviatorii reprezentau o acoperire de nădejde în faţa aviaţiei americane. Tinerii aceia fanatici, care acum îşi învinseseră teama de aparatele Gekko, după antrenamentele efectuate cu noul comandant al „Crizantemei albe", li se păreau nişte adevăraţi aşi ai aerului.

Cu ocazia unui spectacol, Yasuziro fusese prezentai guvernatorului insulelor Mariane, domnului Hayashi, şi conducătorului companiei de zahăr, domnului Kawamura. Masao Kawamura era o figură notabilă a Saipanului, unde compania în fruntea căreia se afla pusese stăpînire pe aproape toate bogăţiile insulei. Kawamura nu se ocupa numai cu producţia de zahăr şi dc whisky. Tutunul şi cafeaua, anasul şi orezul reprezentau un obiectiv" de permanentă grijă din partea sa Plus cele aproximativ douăzeci de mici vase pescăreşti, care ieşeau la pescuitul tonului şi aparţineau aceleiaşi companii.

Pentru a-şi sublinia patriotismul, la unul din spectacolele teatrale, domnul Kawamura venise îmbrăcat într-un costum sărbătoresc de samurai : cu hakama [19] şi vakagynu [20], cu sabie şi pumnal. Lîngă soţia sa, mult mai tînără, îmbrăcată europeneşte, Kawamura-san arăta supărat, ca un pavion obosit. Nu se putea' privi la perechea conjugală, fără să nu zîmbeşti : erau

19 **Pantaloni largi, cu falduri.**

20 **Vestă elegantă, de mătase.**

total nepotriviţi unul cu altul.

Yasuziro ştia că doamna Yoko Kawamura, fiica fostului consul japonez la San-Francisco şi Los Angeles, se măritase.
împotriva voinţei ei, la insistenţele lui taică-său, cu prietenul acestuia, Kawamura, un văduv bogat şi cu relaţii la curtea imperială.

în timpul spectacolului, Yasuziro privise pe furiş la loja guvernatorului, unde se aflau soţii Kawamura, şi cugetă la soarta nedreaptă : „O femeie atît de frumoasă şi încîntătoare 6ă fie nevoită să se mărite cu un monstru gras şi mai bătrîn decît ea cu treizeci de ani !u La un moment dat, privirile lui Yasuziro şi ale doamnei Kawamura se întîlniră. Iar pilotul avu impresia că femeia se tulburase şi roşise uşor.

în perioada cînd Yoko locuise în California, vedetele Hollywoodului constituiau limita visurilor sale, şi se lăsase atrasă de teatru. Acum, după căsătorie, se plictisea de moarte şi, pentru a-şi înfrumuseţa viaţa, începuse să se ocupe de acţiuni cu caracter social şi cultural, creînd un teatru de amatori. Zile întregi străbătea insula, în Plymouthul ei albastru deschis, menţinînd contacte strînse cu soţiile rezidenţilor.

Japoneză americanizată, o mare parte din viaţă şi-o trăise în Statele Unite, Yoko era totuşi o patriotă îndîrjită a Nippo- nului şi, din cînd în cînd, la cerea tatălui său, îndeplinise unele misiuni delicate, cu caracter informativ. Acuma se străduia, din toate puterile, ca ostaşii mikadoului, pripăşiţi pe insulă, sâ tînjească mai puţin după familiile lor, aflîndu-se atît de departe de patrie.

Odată, pe la sfîrşitul lunii mai, Yasuziro cerea, la telefon conducerii intendenţei benzină pentru zboruri. Era serios nelinişţit de faptul că piloţii „Crizantemei albe" îşi pierdeau deprinderile profesionale, îndobitocindu-se în beţii zilnice.

Bineînţeles, printr-un contact personal, s-ar fi putut a- junge la o rezolvare mai rapidă, însă, din păcate, maşina lui ±ra scoasă din circulaţie.

Ostaşul de serviciu pe detaşament bătu la uşa cabinetului şi-i raportă :

—■ Domnule căpitan-locotenent, doamna Kawamura vă roagă să poftiţi pînă afară.

Aşezînd receptorul la loc, Yasuziro se grăbi să iasă. Soţia regelui neîncoronat al insulei era în automobilul ei, fâcîndu-şi vînt cu evantaiul.

Plecindu-se respectuos înaintea musafirei, Yasuziro se interesă cărui fapt datora această înaltă onoare.

A reieşit că, fiind in trecere pe acolo, doamna Kawamura decisese să-i invite personal pe aviatori la premiera operei „Cio-cio-san", de a doua zi, în care rolu] doamnei Bulterfly avea să fie interpretat chiar de dînsa.

Terminînd cu aspectul practic al convorbirii, Yoko nu dădea semne că ar dori să-1 elibereze pe Yasuziro, ce-i puse o mulţime de întrebări lipsite de importanţă, în timp ce se juca. alene, cu evantaiul.

Şi Yasuziro, străfulgerat de-o idee îndrăzneaţă, se decise :

—Oare mi-aţi permite, doamnă Kawamura, să vă insoţeso pînă la Garapan ? Maşina mea se află la reparat şi trebuie s-ajung la statul major.

—Cu plăcere, Hattori-san îi zîmbi Yoko. O amuza timiditatea bărbatului acela neînfricat.

Anunţîndu-1 **pe** ostaşul de serviciu pe detaşament că pleacă la Garapan, Yasuziro se aşează stîngaci **pe** bancheta din spate a Plymouthului, ştergîndu-şi năduşeala **de pe** faţă.

—Nu vă este frig în uniformă ? glumi Yoko, în vreme ce ea era îmbrăcată doar într-o rochie uşoară, cu mîneci scurte.

—Puţin, da, îi răspunse, ruşinat, Yasuziro. Il tulbura nespus cutezanţa frumoasei femei, soţia unui om atît de influent.

—Hattori-san, n-aţi dori să înotăm niţel în apele oceanului ? îi propuse, pe neaşteptate, doamna Kawamura. Cunoso o plajă extraordinară, nu departe de-aici.

—Vai, doamnă ! se fistîci şi mai mult Yasuziro.

Totul se petrecea complet împotriva regulilor de comportament japoneze. Işi dădea seama că, dacă îi accepta invitaţia, îşi primejduia cariera. Dar tînăra soţie a lui Kawamura îi plăcea nespus...

Yoko porni motorul şi, după oe rulă niţel, părăsi şoseaua şi viră pe un drum de ţară, care dădea în junglă. Brusc, desişul se isprăvi şi se pomeniră pe malul oceanului.

Dintr-o dată şi de neînţeles, nervoasă, ca un recrut înaintea primei lansări cu paraşuta, Yoko se dezbrăcă la iuţeală şi se repezi în apă. Cînd Yasuziro se apropie, înotă mai departe. In sfîrşit, după *CP* obosi, ieşi la mal.

—Oare v-a supărat ceva ? o întrebă Yasuziro.

—Da, dar mi-e teamă să nu mă înţelegi greşit. Dumneata

eşti un japonez autentic, pe cînd **eu,** Hatori-san, am căpătat o educaţie europeană şi am trăit multă vreme în Statele-Unite... Pe scurt, mi-e scîrbă de unele purtări ale soţului **meu...** Yoko muşca dintr-un firicel de iarbă pe care-1 rupsese, ezitind **dacă era** cazul **să** povestească **sau nu. Insă** jignirea şl dorinţa de a-şi uşura sufletul se dovediră mai puternice. Generosul meu stăpîn Kawamura-san şi-a construit o anexă la „Casa veselă", unde îi place să se distreze, ferit de ochii lumii. Yoko tăcu din nou. Alaltăieri seară, s-a îmbătat acolo într-un aşa hal, încît a fost adus acasă de două „Frunze de lotus" [21], care mi-au lăsat şi fundosiul [22] uitat de bărbatul meu. A trebuit să le mulţumesc, să mă scuz pentru starea în care s-a găsit soţul meu şi să le plătesc pentru isprăvile lui murdare. Yoko îşi ridică ochii, scăldaţi de lacrimi. Am jurat îndurătoarei zeiţe Kannon că nu voi ierta cele întîmplate, pînă nu-ţi voi lăsa dumitale kosimakiul [23] meu.

Yasuziro se cutremură la auzul cuvintelor ei. Avu impresia că simte cum pîntecele îi este atins de tăişul rece al pumnalului ritual : dacă Kawamura-san va afla despre legătura lor, pe amîndoi îi aşteaptă dezonoarea şi moartea.

Dar era în stare să se împotrivească dorinţei acestei neasemuite femei ?

3

Ce scurte sînt clipele de fericire supremă ale omului ! Nici nu apucase să se aprindă ca lumea focul iubirii dintre Yasuziro şi Yoko, şi au şi fost obligaţi să se despartă, nereuşind nici măcar să-şi- ia rămas bun.

La 12 iunie, insulele Saipan, Tinian şi Guam au fost atacate de sute de avioane, ridicate de pe punţile portavioanelor rapide americane. Două zile la rind, aerodromurile japoneze, vasele şi transportoarele, bateriile de artilerie şi trupele din locurile de concentrare au stat sub bombe. Ce puteau face Yasuziro Hattori şi piloţii săi complet neinstruiţi împotriva a douăsprezece portavioane americane aflate la două sute de mile de Saipan ? Toată bolta cerului era plină de avioane americane, revărsînd foc şi moarte. în răstimpul atacurilor aviaţiei ambarcate, „Crizantema albă" pierduse, în lupte aeriene şi la sol, aproape

---

21 **Denumire dată gheişelor de categorie inferioarei.**

22 **" Legătură bărbătească, in jurul şoldurilor.**

23 **Legătură femeia;,că, In jurul şoldurilor.**

jumătate din aparate şi din efectiv. Iar dobo- rîrea a patru Skyaidere, din care Yasuziro distrusese două, era o jalnică şi insuficientă consolare.

După ieşirea din dispozitiv a aerodromului „Aslito", Yasuziro primi ordin să se mute în zbor, cu resturile detaşamentului, pe insula Tinian, unde unităţile escadrei aeriene dispuneau de baze.

întristat şi abătut, Yasuziro hoinărea pe lîngă avioanele Gekko, atîtea cîte mai supravieţuiseră. Numeric, americanii pur şi simplu îi zdrobiseră. Era cuprins de-o indiferenţă abrutizantă faţă de tot, ca şi faţă de propria-i persoană. Deocamdată, ca printr-o minune, moartea îl ocolise, dar se putea aştepta s-o întîlnească în orice moment.

Aviatorii „Crizantemei albe" îşi petrecuseră noaptea din ajunul mutării fără să doarmă. încă de cu seară, treizeci de focuri de înmormîntare arseseră cu vîlvătăi, incinerînd rămă-şiţele pămînteşti ale aviatorilor şi tehnicilor morţi. Tractoarele şi buldozerele huruiau înfricoşător, nivelînd gropile de pc pista de decolare. Tot aici fuseseră aduse vreo cîteva sute de locuitori indigeni, mobilizaţi să care pămînt cu coşurile.

în timp ce avea loc incinerarea, Yasuziro îi încărcase într-un camion pe aviatorii detaşamentului rămaşi în viaţă, şi-i transportase la clubul „Nanie Kohatsu". Aici îşi luară rămas bun de la insulari. Aviatorii băură rom din trestie de zahăr şi serviră o gustare cu sukiyaki de găină şi fructe aromate de ananas. Convorbirile lor se refereau numai la flota japoneză ce trebuia să apară peste puţin în apele insulei şi să-i burduşească pe neruşinaţii de americani. Toată lumea trăia în credinţa că împăratul nu-i va lăsa singuri în faţa nenorocirii.

Un locuitor îi spuse lui Yasuziro că-şi dusese copiii pe vasul „Asama-Maru". Doamna Kawamura şi alte femei din uniunea „Apărarea Patriei" îşi asumaseră grija de a-i transporta în Japonia, cît mai departe de bombe şi obuze.

„Adio, Yoko !" se gîndi Yasuziro şi bău o ceaşcă de rom. De unde să-i treacă prin gînd că „Asama-Maru", ancorat în rada din Garapan, peste vreo două ceasuri avea să zacă pe fundul oceanului ? Odată cu revărsatul zorilor, vasul fu torpilat de nişte Skyraidere şi, frîngîndu-se în două, se scufundă împreună cu pasagerii. Pieirea vasului „Asama-Maru" se petrecu sub ochii mulţimii, în care se afla şi domnul Kawamura, venit să-şi

conducă soţia.

Soarele încă nici nu izbutise să se ivească de după orizont, că bolta cerului de deasupra insulei se umplu de bombardiere americane. Trebuiau să plece cît mai urgent din Saipan, mai înainte ca aerodromul, reparat în mare grabă.
să nu fie iarăşi scos din dispozitiv. Insă, nu se ştie din ce motiv, americanii, în dimineaţa aceea, cruţară aerodromul „Aslito".

„Nu cumva şi-1 rezervă pentru ei ? îi străfulgeră prin gînd lui Yasuziro. într-adevăr, peste puţină vreme ar trebui să ne aşteptăm la debarcarea unor trupe de desant..."

După decolare, privind strîmtoare Tinian, îşi dădu seama că teama nu-i fusese zadarnică. întreg acvatoriul dintre insule era ticsit de nave de război şi transportoare americane. Niciodată Yasuziro nu mai văzuse atîtea vase adunate pe suprafaţa limitată a unei strîmtori. Chiar şi în timpul incursiunii lor asupra insulei Midway, cînd Yamamoto îşi mobilizase flota uriaşă, aceasta număra mai puţine flamuri decît aveau acum americanii. De data asta, îi deveni totul limpede — dacă nu vine flota reunită, soarta Saipanului e decisă !

Executînd luarea de înălţime, Yasuziro viră mult la stingă, pentru a evita tirul antiaerienei de pe nave, care acum trăgeau cu tunurile de mare calibru asupra artileriei, fortificaţiilor de apărare şi a infanteriei japoneze, din adăposturi şi tranşee.

Din ocean ţîşneau gheizerele unor puternice explozii submarine. înotătorii subacvatici — rangers — degajau cu încărcături explozibile trecerea printre recifuri.

.Yasuziro, aterizînd pe Tinian, nu mai avu ocazia să vadă sumedenia vaselor de desant repezindu-se din ambele părţi spre trecerea Hintne recifuri, străpunsă din direcţia cătunului Oreai.

„Dar unde-i flota noastră reunită ?" se întreba fiecare japonez, în timp ce asista la tabloul sinistru al debarcării trupelor de desant. Americanii, pricepuţi la asemenea treburi, interpretau totul cu exactitate, ca şi cum ar fi avut în faţă un scenariu.

Cu fiece oră, speranţa condamnatei garnizoane din Saipan, de-a respinge desantul, devenea mai palidă.

Ajungînd la ţărm, infanteria marină americană intrase in luptă, sub acoperirea tancurilor, pentru a lărgi capul de pod, presînd subunităţile japoneze spre centrul insulei. Mereu alte şi

alte transportoare aduceau în zona capului de pod trupe, utilaj tehnic şi materiale.

De cîteva ori, Yasuziro îşi conduse detaşamentul la asaltarea trupelor în curs de debarcare, însă fiecare acţiune il costase cîteva avioane doborîte, şi nu putuse schimba intru nimic situaţia.

La vreo trei zile de la debarcarea trupelor de desant, spaţiul de deasupra Saipanului deveni mai încăpător. După ce asiguraseră desantarea, navele marii unităţii americane de portavioane rapide se îndreptaseră în afara apelor riverane. Insă, înainte de plecare, lansaseră de pe catapulte un grup de aparate de vînătoare P-47 Thunderbolt, care aterizară pe aerodromul „Aslito", recent capturat de la japonezi.

Aviaţia niponă, care dispunea de baze pe Tinian, începu să aibă o neînsemnată superioritate numerică. Dar nu pentru mult timp. Skyraiderele se iviră din nou în văzduh.

De la nişte indigeni, Yasuziro auzi o veste dureroasă : in Marea Filipinelor, portavioanele americane atacaseră flota japoneză care naviga într-ajutorul Saipanului. Ca rezultat al bătăliei, fuseseră scufundate trei portavioane şi două tancuri petroliere japoneze. Mai fuseseră grav avariate şi-o serie de alte nave. Comandantul flotei intîi operative se retrăsese spre Okinawa. Soarta Saipanului era definitiv pecetluită, iar rezistenţa apărătorilor insulei putea doar să-i prelungească agonia.

Decolînd într-o acţiune de vînătoare liberă, în zona aerodromului „Aslito", Yasuziro decise să pîndească vreun Thunderbolt rătăcit. **In** ultima vreme, aceste P-47 le făceau mult sînge rău, efectuînd atacuri prin surprindere asupra aerodromului lor. **In** apropiere de „Aslito", Yasuziro observă cîteva grupe mici de Lightninguri.

„De multişor nu ne-am mai întilnit — se gîndi pilotul, examinînd ampenajele duble şi rezervoarele de benzină suspendate. Vin de undeva, de la mare distanţă", conchise Yasuziro şi apăsă pe butonul emiţătorului, prevenindu-şi coechipierul :

— Atenţie ! Atacăm la aterizare !

O celulă de avioane Gekko, fără să fie observată de americani, se îndreptă în direcţia soarelui, luînd înălţime.

5

Zborul de mutare, abrutizant, prelungit, se apropia de sfîrşit. Era necesar sâ te reculegi şi să te scuturi de oboseala acumulată. Urma etapa de cea mai mare responsabilitate a zborului — aterizarea pe un aerodrom necunoscut, cu o lungime a pistei limitată. „Am să mă trintesc pe-o foaie de cort.
visa Charles Mallory, şi-am sâ dorm în voie, sâ mi se spele creierii de vuietul sîcîitor al motoarelor şi-al pălăvrăgelii- radio".

—Rupem formaţia şi aterizăm unul clte unul ! le aminti

coechipierilor Robert Harris, care zbura înaintea lor.

Al treilea tur trebuie să fie executat deasupra oceanului. Coborind trenul de aterizare şi flapsurile, Charles începu să se pregătească de aterizare. Cînd mai rămăsese foarte puţin pînă la linia coastei, în căşti se auzi strigătul lui Adams :

—Sin tem atacaţi 1

Şi, deodată, în blindajul dorsal porniră sâ bată proiectile japoneze. Charles închise ochii şi-şi plecă instinctiv capul. Din tabloul de bord căzură cioburi de sticlă.

Revenindu-şi, după cîteva ciipe de buimăcire, Charles simţi că avionul continua să zboare. Privi in jurul său şi văzu mai jos de consola din dreapta un Irving [24] ieşit din atac şi care avea desant pe tot fuzelajul un dragon albastru deschis.

—Aterizează, băiete ! îi strigă pilotul din Thunderbolt, care se repezise pe urmele „Dragonului albastru". De bandiţii ăştia ne ocupăm noi !

—Gură cască ! înjură Charles în eter.

Şi nu era clar cui adresase acest epitet deloc măgulitor : sieşi, sau piloţilor de pe Thunderbolturi, care erau obligaţi să lc acopere aterizarea.

-- 31 ! îl strigă el pe Adams, rotindu-şi capul cu aproape o sută optzeci de grade.

Dar coechipierul tăcea. Şi cerul, în locul unde acum cîteva clipe zburase aparatul lui Adams, era pustiu.

„După toate probabilităţile, a şi ajuns la fundul oceanului", gîndi Charles. El, în pofida superficialităţii, scăpase cu bine : japonezul ii frînsese tija de comandă a direcţiei şi-i spărsese două aparate din tabloul de bord. Picioarele i se bălăbăneau asupra pedalelor, fără să mai simtă vreo sarcină. Insă situaţia nu era atît de gravă. Virind înclinat, Charles se an- gajă în aterizare şi, suprimînd gazul, îşi trînti Lightningul pe terenul de zbor, plin de cîrpăcelile gropilor astupate.

„De unde or fi apărut şi Irvingurile astea ?" se gîndea Charles, rulînd spre caponiera liberă, indicată cu un steguleţ de un soldat cu pistolul-mitralieră de gît. După ce întrerupse contactul la motoare şi deschise cupola carlingii, pilotul auzi bubuitul unor lupte apropiate.

—Japonezii sint la cinci kilometri, mai la nord de „Aslito", îl

---

24 **Denumire convenţională, atribuită de forţele aeriene ale S.U**-A. **ţi Angliei aparatului de vînătoare japonez Nakazima — GeUco.**

informă soldatul. Viii sînt acolo, iar morţii în jurul nostru. încă n-au apucat sâ-i adune. Şi arătă cu stegule- ţul la o mogîldeaţă în kaki, care zăcea pe iarbă, la vreo douăzeci de metri de caponieră.

Deodată, Charles îşi aminti de lovitura primită în blindajul dorsal. Printr-o întîmplare feriaită, astăzi rămăsese în viaţă : japonezul deschisese focul de la prea mare depărtare. Dacă ar fi fost mai aproape, blindajul dorsal n-ar fi putut rezista. Charles se simţi cuprins de-o oboseală îngrozitoare. Ar fi vrut să se prăbuşească sub planul avionului. Insă observă că de aparatul său se apropia un jeep, în care se afla Robert Harris.

6

Acestea au fost ultimele zori pe care cei din Saipan le-au mai văzut. Minunea nu se petrecuse, deşi, poate, niciodată în viaţa lor, oamenii nu se mai rugaseră zeilor cu atîta sinceritate.

Flota japoneză nu ajunsese pînă la ei, să-i salveze.

Jalnicele rămăşiţe ale garnizoanei de pe insulă, ca şi năniţii, femeile şi copiii se aflau acuma faţă în faţă cu un duşman puternic, excelent înarmat, acoperit de aviaţie şi de un mare număr de nave dotate cu tunuri de calibru greu.

In mîinile japonezilor mai rămăseseră doar o bucăţică din partea nordică a insulei — capul Marpi — precum şi aerodromul „Banadcrru", din apropiere, unde se instalaseră în apărare ultimii soldaţi în stare să mai ţină o armă în mîini. A- ceştia înălţaseră, pe locul cel mai ridicat, „Steagul-Soare", hotărîţi să moară în umbra lui.

Americanii apărură odată cu lumina spectrală a zilei ce se năştea. Erau o mulţime. în faţa lor, legănîndu-se pe terenul denivelat, înaintau tancurile. Şi nu le-a fost deloc greu să strivească subţirele lanţ al apărării japoneze.

—Ne-a bătut ultimul ceas ! le vorbi Masao Kawamura locuitorilor insulei. încărunţise complet, după scufundarea vasului de transport „Asama-Maru". Privirile-i fură reţinute pentru o clipă de nordul de fum, care învăluia Garapanul. Acolo, cuprinsă de flăcări, ârdea întreaga lui avere, acolo, pe fundul radei, i se odihnea soţia.

—Mai mult, nu ne mai putem retrage, porni să vorbească şi comandantul diviziei de infanterie nimicite, şi care se afla lîngă Kawamura, susţinîndu-şi mîna dreaptă pansată. Flota n-a venit. Am luptat pînă la capăt. Acuma, nu ne rămine

altceva de făcut, decît să murim ou demnitate. Să ne rugăm puţin !

Toată lumea în stare să se roage, chiar şi răniţii grav, se întoarse gemînd cu faţa spre locul unde se afla îndepărtata lor patrie si începu să-şi spună rugăciunile.

—Rămîi cu bine, Japonia ! exclamă generalul rănit şi, ducîndu-şi mîna stingă, în care ţinea pistolul, la tîmplă, apăsă pe trăgaci. împuşcătura a fost semnalul pentru declanşarea uciderilor şi sinuciderilor.

—Rămîneţi cu bine, taţi şi mame !

Banzai ! răsunară strigătele oamenilor, acoperite de zgomotul împuşcăturilor de pistol.

După un minut, mulţi dintre ei erau morţi.

—Ajutaţi-ne ! se rugau răniţii fără arme asupra lor, ridicindu-se anevoie în genunchi şi întinzîndu-şi grumazul. Un tînăr sublocotenent, cu capul pansat, stropit de sus şi pînă jos cu sînge, seceră capetele, răsuflînd din greu.

Femei şi copii, cu groaza în priviri, urmăriseră scena.

—Iubite surQri, li se adresă Masao Kawamura, care-şi asumase puterea de guvernator cu trei zile în urmă, .după moartea conducătorului oficial al insulelor Mariane, ştiu bine că multe dintre voi s-au jurat să nu cadă în mîinile soldaţilor americani, pentru a fi batjocorite. Să preferăm o moarte încununată de glorie, decît o veşnică ruşine şi dezonoare 1 A venit clipa sâ ne îndeplinim datoria. Cei mai buni fii ai lui Yamato au făcut-o şi-au trecut în lumea dreptăţii şi-a fericirii eterne. Acum e rîndul nostru.

Soldaţii americani erau foarte aproape. Şi se puteau distinge căştile, acoperite cu reţele din pînză, şi pistoalele-mitra- lieră, neobişnuit de scurte. Kawamura, dintr-o smucitură, îşi lepădă vakagynul. Dezbrăcîndu-se pînă la brîu şi aşezîndu-se în genunchi, cu faţa spre nord, îşi prinse pe pipăite vena jugulară. Trebuia s-o găsească, fără gres, după ce-şi va spinteca pîntccele. Apucînd cu amîndouă mîinile mînerul unui vechi pumnal ritual, din două mişcări rapide îşi făcu o tăietură largă. în formă de cruce. Din pîntecele spintecat, măruntaiele i se revărsară pe pămînt, scăldate în sînge. Bineînţeles, în clipa

acrea Kawamura avusese de suferit dureri atroce. Insă nu-şi ingădui să-şi piardă cunoştinţa. Mai avu suficiente forţe pentru a-şi duce pumnalul la vena jugulară şi s-o taie.

Seppuku fusese înfăptuit conform tuturor canoanelor samurailor. Cîteva convulsii — şi trupul lui Kawamura înţepeni nemişcat.

Soldaţii americani, apropiindu-se de stîncile abrupte ale capului Marpi, încremeniră de uluire şi groază.

Ţipînd sălbatic, strîngîndu-şi copiii la piept, femeile se aruncau de pe malul abrupt peste bolovani şi în apele înspumate ale valurilor ce se spărgeau de ţărm.

Mamele, care întîrziau pe marginea coastei, nefiind în stare •ă facă ultimul pas, erau împinse de ultimii soldaţi ai garnizoanei japoneze.

Apoi, cînd pe marginea prăpastiei nu mai rămăsese nici un civil, aceştia se aruncară în aer. făcînd să explodeze grenadele.

7

Căderea insulelor Saipan şi Tinian a însemnat pentru imperiu mult mai mult decît simpla pierdere a unui tertoriu populat cu locuitori japonezi. Din momentul acesta, Japonia se află în interiorul cercului de ţintire pe care-1 descria raza de acţiune a bombardierelor strategice B-29.

Acum, Statele Unite dobîndiseră posibilitatea reală de a efectua bombardamente înfricoşătoare asupra imperiului. Americanii obţinuseră ceea ce nu reuşiseră, cînd construiseră in China de Sud aerodromuri extrem de costisitoare.

Zidul de siguranţă al imperiului, edificat de „neînvinsul" Chuichi Nagumo, atunci cînd nimicise Pearl Harborul, se năruise. Iar amiralul nu suportă să devină martorul prăbuşirii Japoniei.

La cîteva zile după cedarea Saipanului, Yasuziro Hattori află despre încetarea din viaţă a fostului comandant al marii unităţi de portavioane. Amiralul Nagumo, după cum anunţase postul de radio Tokyo, „îndeplinise cu o mînă fermă ritualul sfînt al harakiriului". „Excelenţa sa a părăsit cu demitate lumea aceasta, se gîndi. plin de respect, Yasuziro, însă pe noi ce ne aşteaptă ?"

Veşti bnne nu mai aveau de unde primi. Acuma, rare erau nonti'e din Tokyo şi alte oraşe ale Japoniei, care să nu fie

iluminate de incendii. Cartiere întregi din case uşoare ardeau sub bombele incendiare.

De la începerea masivelor atacuri asupra Japoniei, un mic petic de uscat, situat la jumătatea distanţei dintre Saipan şi metropolă, căpătase o importanţă din ce în ce meu mare. insuliţa Iwo Jima, de provenienţă vulcanică, avînd doar două mile pe patru, îmboldea ochii comandamentului strategic al forţelor aeriene ale Statelor Unite. Acolo erau instalate radaruri japoneze, care informau din timp apărarea antiaeriană a imperiului, se aflau bazele aviaţiei de vînătoare care dădea destulă bătaie de cap „fortăreţelor zburătoare" ; din cînd în cînd, tot de pe Iwo Jima îşi luau zborul grupe de bombardiere japoneze şi atacau aerodromurile din Saipan.

Toate acestea determinară Comitetul Şefilor de Stat Major să aprobe ocuparea insuliţei, deşi era extrem de fortificată.

In martie 1945, o flotă de invazie se îndreptă spre acest nou obiectiv de importanţă strategică. Şi se dezlănţuiră bătălii înverşunate, prilejuind cea mai mare vărsare de sînge din toată campania Oceanului Pacific. Bombele avioanelor şi proiectilele cuirasatelor şi crucişătoarelor arară, în adevăratul sens al cuvîntului, Iwo Jima. Şi, cu toate acestea, infanteria marină americană a avut de suferit pierderi nemaivăzute : 5.000 de morţi, fără să mai socotim răniţii şi pe cei daţi dispăruţi etc.

CAPITOLUL VI 1

După redislocarea grupului aviatic pe insula Saipan, cu Robert Harris începu să se petreacă ceva de neînţeles : se închise în sine, deveni nesociabil şi irascibil. La popotă, abia răscolea cu furculiţa prin farfurie şi o respingea, pornind să bombăne pentru fiece fleac.

Nu se dădea în lături de la zboruri, dar se sir it de colo că le executa fără nici o plăcere.

—Ascultă, Bob, ce se-ntîmplă cu tine? se interesă Charles Mallory. Ai slăbit enorm în ultima săptămînă.

—Sînt sănătos tun, Charlie, însă numai aici, uite, şi Bob arătă în dreptul pieptului, aici se petrece ceva de neînţeles.

Mă ştii că nu-s un fricos, dar de citva timp am început sâ simt cum imi îngheaţă ficâţeii, cind se anunţă o misiune de luptă. Am pornit să am presimţiri sumbre.

—Lasă, Bob, nu mai face pe nebunul. Pur şi simplu eşti obosit, aşa cum sintem cu toţii. Vorbeşte cu doctorul. Odih-

neşte-te o săptâmînă. Dacă te jenezi, hai c-o să-i vorbesc eu.
—Să nu care cumva sâ faci una ca asta. Chack ! Iţi interzic ! M-ai înţeles ? ! Mai avem de executat vreo douăzeci de misiuni şi-apoi vom părăsi împreună insula asta blestemată.
—Dar vreau s-o fac în numele prieteniei noastre...
—Nu ! Dacă mi-e scris să supravieţuiesc, atunci să fie fără nici un fel de rabat... Melancolia neagră — asta-i cauza. In zilele astea, l-am visat pe Eugene Tekker, răposatul fostul soţ al lui Kate. Se făcea câ trăseserăm amîndoi cîte un whisky dublu şi stăteam de vorbă deschis, de la suflet la suflet. Mi-a zis câ sîntem nişte lepădături, şi eu şi Henry Hughes, câ ne bucurăm de moartea lui şi că ne culcăm cu nevastă-sa, iar din motivul acesta am merita să ne spargă căpăţînele, dar că n-o va face el, cu" mina lui — intrucît şi-aşa nu mai am mult de trăit. Şi că pe Henry Hughes au şi-nceput să-1 sfîrtece peştii. Cînd şi-a luat rămas bun, m-a asigurat : ┌La revedere, pe curînd, în infern... !ª. Peste puţin timp, am aflat că Henry Hughes pierise, într-adevăr pe portavionul „Liscome Bay", lîngă insulele Gilbert. Acuma-i rîndul meu. Visul ăsta afurisit nu-mi mai iese din minte. Nu-s in stare să uit nici cel mai mic detaliu... Cind Eugene mi-a întins briche-ta, mina îi duhnea a hoit, întocmai cum puţeau japonezii aceia morţi, pe care i-am văzut tăvăliţi pe aerodrom, în ziua mutării noastre la Saipan.
—Bob, ar trebui sâ-i tragi o beţie zdravănă şi-apoi sâ te saturi de somn, fără vise. Totu-i din pricina suprasolicitării nervoase. Căci noaptea, mai mult fumezi decît sâ te culci şi tu ca oamenii. Şi nu-i cazul să crezi în superstiţii de-acest soi.
—In privinţa asta, n-am nid o putere. Am avut prilejul să-1 cunosc puţin pe celebrul Jimmy Collins... Işi simţise moartea cu mult timp înainte, ba chiar a reuşit s-o descrie într-o carte. Iar moartea i-a fost întocmai cum o prevăzuse. Jimmy încerca rezistenţa unui avion, iar la ieşirea din picaj, într-o verticală, aripile n-au mai rezistat şi s-au pliat. Robert îşi a-prinse ţigara şi, trâgind de cîteva ori, îl rugă : Charles, dacă mi se va întîmpla ceva... scrie-i lui Kate. Spune-i putorii c-am iubit-o pînâ-n ultima zi.
—Ajunge, Bob ! Ce stare sufletească-i asta, înainte de luptă ! Poţi să mă consideri oe vrei, chiar şi pleava societăţii, dar

am să-i raportez comandantului ce se petrece cu tine I

Dar Charles n-a mai reuşit să-şi înainteze raportul : patrula lui fu trimisă în misiune. Iar cînd ateriză, Robert decolase — conducîndu-şi grupa la asaltarea aerodromului de pe insula Tinian.

In zadar îl aşteptă Charles, la întoarcere. în loc de patr aparate, cîte decolaseră, au aterizat doar trei.

—Cum s-a întîmplat ? îl întrebă Charles pe încruntatul Paul Walker, coechipierul lui Robert

—Pe cînd ne întorceam din acţiunea de astalt, am fost surprinşi de opt Zerouri, de ultimul tip. S-au prăvălit asupra noastră dinspre soare, cînd nimeni nu se aştepta. Vezi cfite găuri are aparatul meu ? Nu-i avion, ci şvaiţer! Un Zero a ciuruit cu tunul de bord carlinga lui Bob. Am văzut cu ochii meu cum zburau bucăţile de plexiglas din cupolă. Cred că rafala asta a pus punct biografiei comandantului nostru.

2

La sfîrşitul lui martie 1945, se primi ordin ca maiorul Charles Mallory să fie trimis în Statele Unite, ca unul care-şi îndeplinise norma misiunilor de luptă. Charles se considera un om norocos : izbutise să scape cu viaţă din diabolica încăierare. „Sărmane Bob ! îşi aminti de prietenul său. Sînt obligat să mă-ntore singur, fără tine."

Robert Harris nu mai apucase ordinul. Se prăpădise mai înainte de primirea acestuia.

De la Tinian şi pînă la Honolulu, aviatorii au obţinut permisiunea să călătorească pe crucişătorul „Richmond" Dar, in momentul cînd acesta ieşi în mare, receptă o telegramă cifrată, care-i modifica misiunea. Şi, în loc de Honolulu, „Richmond" porni spre Okinawa, intrînd în componenţa unei puternice grupări de desant. Charles Mallory, militar în concediu, deveni martorul unei bătălii înverşunate, pentru cucerirea unei alte insule.

Cînd s-a dat alarma aeriană, Charles, şi-a pus din mers centura de salvare şi a fugit mîncînd pămîntul spre puntea superioară. Asta-i mai lipsea, să se pomenească înmormîntat de viu în cabină. Dacă vasul pornea să se scufunde, nici nu mai apuca să iasă din ea. Pe cînd sus, exista posibilitatea de a te adăposti, la nevoie, în vreo cabină' de comandă, sau în vreo turelă, iar, intr-un caz extrem — să sari peste bord. Cînd ajunse

pe punte, Charles fu asurzit de bubuitul armamentului de antiaeriană, şi gata să se sufoace din pricina funinginii explozivelor. Fără să vrea, privi în sus şi zări, printre ghemotoacele exploziilor, silueta odioasă a unui Zero, oare-şi aţintise botul spre crucişător. încă de la Pearl Harbor îi era odios, dar acum şi mai mult — după moartea scumpului său prietrti, simpaticul Bob. De data asta, Zeroul II amenînţa chiar pe el. Sub pîntecele avionului, ca un ou negru, atîrna o bombă grea. „Aha, va să zică aşa arată enigmaticul kamikaze I" reuşi sâ cugete Charles, în momentul cînd Zeroul se lovi de bordul cuirasei. Un trosnet, explodarea restului de benzină — şi asta fu tot. Bomba nu explodase ! Probabil, nu acţionase mecanismul detonatorului, montat în grabă.

Tragerile fură sistate. înnebuniţi de cele trăite, ştergîn- du-şi feţele de sudoarea amestecată cu funinginea prafului de puşcă oamenii îşi aţintiră privirile, zărind ceva de necrezut : pe punte zăcea, chircit, un băieţandru mort, îmbrăcat într-o uniformă kaki, ponosită şi boţită. Figura lui, zdrobită, avea întipărită o expresie de profundă nefericire. Pe îmbrăcăminte era puţin sînge. De bună seamă, suferise o hemoragie internă,

Charles îşi imagină foarte clar cum se petrecuseră lucrurile : avionul se lovise de bord cu toată viteza, centurii de siguranţă ale pilotului cedaseră şi forţa inerţiei îl zvîrlise pe punte. „Iată cum arăţi acum, biet kamikaze..." se gîndi Charles, iar impresia aceasta nu semăna deloc cu prima.

In jurul mortului se îngrămădiseră sute de marinari şi ofiţeri. Fireşte, pilotul nu era chiar un copilandru. Ci, pur şl simplu, tînărul japonez arăta astfel, oomparîndu-1 cu înalţii yankei. Cineva rosti :

Cum e posibil ! Cu cine luptăm de-atîta timp ?...

Şi era anevoie de priceput ce anume voia să accentueze fraza ce se-auzise . dispreţul faţă de un inamie, cau ciuda şi stinghereala faţă de sine.

Americanii, de cînd lumea mari amatori de suveniruri, rămaseră credincioşi tradiţiei : venindu-şi în fire, se repeziră să taie de pe vestonul mortului însemnele gradului, decoraţiile, nasturii cu flori de vişin imprimate pe ei. Iar unul nu se jenă să bage în buzunar bretelele uzate de la pantalonii sărmanului kamikaze.

Charles nu se amestecă printre ei, însă, ceva mai tirziu,

răscumpără le la un marinar negru, cu douăzeci de dolari, pumnalul japonezului. Dacă matrqzu] ar fi şiut că acest cuţit. ascuţit ca un brici, era destinat îndeplinirii ritualului harakiri ar fi cerut un preţ mult mai mare.

Peste o sâptămînă Charles reuşi să ajungă pe un transportor care se deplasa la San-Francisco. însă, numai cind se apropie de destinaţie, căpătă convingerea că războiul se terminase pentru el, şi, izoîindu-se în cabină, îi scrise lui Kate.

Minţea cu atîta însufleţire, în numele celui dispărut, acordîndu-i femeii aceleia uşuratece cele mai gingaşe atribute, încît şi lui îi veni să creadă în puritatea şi neprihănirea ei ! După cele suferite, dorea, pur şi simplu, puritatea, din toată inima. Voia să creadă, şi chiar credea, că oamenii pot fi sinceri, buni, calzi la suflet. Suferea pentru prietenii care pieriseră, pentru anii pierduţi în van, într-o stare de inumană încordare, în murdărie, funingine şi sînge.

Transportorul îşi încetini marşul. Şi se zări splendidul San-Francisco, pogorindu-şi aşezarea, în amfiteatru, dinspre coline către ocean. Charles ştia prea bine că, pentru el, viaţa abia începe, cu totul diferită faţă de cea de pînă acum.

CAPITOLUL VII *i*

Condusă de, Kyenzi Takasi, celula executa un zbor de patrulare deaspura strîmtorii Makasar. La dreapta, învăluită de piele, se zărea coasta Kalimantanului, năpădită de junglă şi. recent, ocupată de trupele de desant ale aliaţilor. Ce-i drept, nu toate unităţile şi subunităţile garnizoanei japoneze de pe insulă depuseseră armele. Companii şi plutoane izolate se mai ascundeau încă prin junglă, aşteptînd vremuri mai bune. Insă Kyenzi ştia, de pe acum, că vremuri mai bune nu vor mai fi : după scufundarea portavionului „Akagi", el şi vreo cîţiva piloţi rămaşi în viaţă fuseseră mutaţi cu serviciul în aviaţia ce dispunea de baze pe ţărm. Nu se putea afirma că mutarea aceasta îl amărîse în exces pe Kyenzi, cu atît mai mult cu cît începuse să zboare pe avioane de vînătoare. Iar pilotul de vînătoare are mai multe şanse de supravieţuire : pe bolta cerului, el dă tonul.

Ajungînd pînă la limita fixată, Kyenzi viră pe cap invers. Hotărîse sâ se întoarcă acasă pe deasupra insulei. Nu întîlnise nimic interesant în strîmtoare, dar, într-un mic golJ barat din trei părţi de nişte stînci abrupte, observă, staţionate la ancoră,

cîteva distrugătoare americane de tip Fletcher. In- tilnirea fu neaşteptată numai pentru aviatorii japonezi. Americanii, judecind după toate pregătirile pe care le luaseră, urmăriseră mai de mult, cu ajutorul radarului, zborul celulei. Kyenzi nici nu apucă să reacţioneze cind se pomeni sub tirul lor. Fusese nevoit, pînă atunci, să participe la o sumedenie de raiduri aeriene, dar cu un foc atît de compact se întilnea pentru întîia oară. Dîrele luminoase ale traiectoriilor se prelungeau tnspre avioane ca nişte bice roşii, de pe toate cele patru nave, iar cerul se acoperi numaidecît de foc şi fum. Ceea ce nu era de mirare : fiecare distrugător poseda cîte optsprezece automate de antiaeriană, cu tragere rapidă, şi cîte cinci tunuri unificate de 127 mm.

Kyenzi ieşi din zona tirului printr-un viraj brusc, „peste umăr", luînd-o spre uscat, Apoi, privi împrejur. Golful abia se desluşea acoperit de mii de ghemotoace de fum se destrămau. Coechipierul îi rămăsese. în urmă cu aproape on kilometru, zburind, la mică înălţime. După aparatul acestuia se tîra o dîră de fum.

—„Ken-23", ce s-a întîmplat ? i se adresă Kyenzi, prin radio.

Glasul vibrant al coechipierului se auzi ca de pe o altă planetă :

—A pornit să-mi bată motorul. Puternic. Temperatura uleiului — o sută şaizeci de grade^Mi se pare c-a luat foc. Ce să fac ?

—Ce se face în asemenea situaţii ? Dacă n-ai posibilitatea să zbori în continuare, sari !

Kyenzi văzu, la avionul partenerului său, prelingîndu-se limbi de foc de sub capota motorului. Cupola carlingii zbură In aer. Iar pilotul se prăvăli peste bord. Insă înălţimea era prea mică, pentru ca voalura paraşutei să prindă aer.

„Sărmane Uyeharu l N-ai să mai povesteşti nimănui prin ce iad am trecut amîndoi în zbor..."

La vreo sută de mile mai la nord de Balikpan, Kyenzi depistă un avion bimotor de transport Sy-47. Douglasul hoinărea agale, la mică înălţime, deasupra junglei. Echipajul, ne- temîndu-se de nimic într-o zonă ocupată de americani, nu observă apropiindu-se aparatul de vînătoare pilotat de Kyenzi. Transportorul, neavînd arme la bord, era o pradă prea ispititoare, ca s-o lase să-i scape. Şi Kyenzi, îngînînd o scurtă rugăciune, trecu la atac. „El,^ia stai niţel, acum am să răzbun moartea lui Uyeharu !u

Rafale lungi de tun şi mitralieră loviră Douglasul. Japonezul văzu flăcările exploziilor jucind pe fuselaj şi pe capotele motoarelor. Ţîşnind înainte, avionul de vînătoare execută un viraj, pentru repetarea atacului. Deşi găurit ca un ciur, Douglasul continua să zboare, planînd în coborîre, pînă la vîrfurile copacilor.

La cel de-al doilea atac, îşi primi şi Kyenzi pedeapsa. Constată că avea de-a face cu un Sy-47 modernizat — deasupra fuselajului era instalată o mitralieră de turelă, pentru acoperirea emisferei din coadă. Lăsînd Zeroul să se apropie la vreo sută de metri, trăgătorul trimise o rafală prelungită. Gloanţele perforante, găurind carterul din durai, sfîrtecară oglinda cilindrilor şi sfărîmară dinţii pinioanelor de transmisie.

Kyenzi îşi închise involuntar ochii, din cauza scrîşnetului şi huruitului. Motorul amuţi imediat.

—Trebuie să sar, rosti cu glas tare şi, amintindu-şi de trista soartă a coechipierului Uyeharu, îşi aruncă privirea asupra altimetrului. Două sute de metri — prea jos 1 Profi- rind de rezerva de viteză, îşi angajă aparatul în luare de înălţime. La vreo şapte sute de metri, întoarse avionul de vînătoare pe spate şi. dcclanşînd închizătorul centurilor de siguranţă, se prăvăli din carlingă. Deschizîndu-se, paraşuta îl zgudui destui de nepoliticos. Legănarea în văzduh se termină rapid. Privind în jos. Kyenzi zări Douglasul, pe care-1 lovise, apropiindu-se de copaci.

—Aha, ai încasat-o, ticăloşiile ! triumfa mitraliorul Douglasului, suspendat in leagănul de sub plafonul fuselajului. Strigătul său c3? victorie răsună puternic în instalaţia de intercomunicaţie. Insă oiloţilor nu le mai ardea de celebrări. Motoarele avariate se înecau din pricina bătăilor neregulate şi trăgeau din ce în ce mai slab. Erau nevoiţi sâ aterizeze. Dar unde ? Coroanele înalţilor copaci se perindau primejdios de aproape.

—Domnule comandant, virează niţel la stînga, îi .şopti navigatorul, arătîndu-i un sector mlăştinos din junglă, acoperit de tufişuri şi arbuşti.

—Coboară flapsurile ! strigă pilotul spre tehnicul de bord.

Acesta, presîndu-şi rana de la mîna dreaptă, se aplecă asupra manetei de manevrare a flapsurilor şi-o puse la punctul de coborîre. Insă declicul sonor, care însoţeşte ieşirea trapelor

de aterizare, nu se auzi. Pesemne, proiectilul distrusese tija de comandă. Pilotul trase manşa spre sine, pentru a reduce viteza. Vîrfurile copacilor bieiuiră partea de jos a fuselajului. Aparatul de „aşează" şi, nemaiavind timp pentru pierdere de viteză, se lovi cu o aripă de tulpina unui arbore gigantic. Uriaşul pădurii se cutremură, dar rămase neclintit. Avionul însă se rupse în cîteva bucăţi şi luă foc. Din fusela- jul dezmembrat se revărsară trupurile pasagerilor, containere şi geamantane, întocmai ca nişte boabe de mazăre dintr-o păstaie uscată. Un fum negru şi dens se ridică deasupra pădurii.

2

Paraşuta 51 lăsă pe Kyenzi peste un lăstăriş des, în apro- piere de locul unde căzuse Douglasul. Totul se petrecuse destul de reuşit : scăpase doar cu cîteva zdrelituri. Eliberîndu-se din suspante. pilotul îşi scoase pistolul şi se ascunse. Insă de jur împrejur domnea numai liniştea. Doar din partea unde ardeau rămăşiţele avionului venea miros de fum şi răzbătea trosnetul crăcilor cuprinse de flăcări. In spate, la stînga şi la dreapta, maimuţele ţipau, înspăimîntate de incendiu.

Kyenzi, pe neaşteptate, fu apucat de dorinţa de-a se duce la locul catastrofei. Porni decis spre resturile Douglasului, spe- rînd să găsească alimente, dar, poate, şi ceva obiecte de valoare : că războiul n-avea să dăinuie un veac — şi îi vor prinde bine.

Fiecare metru de drum a trebuit să-1 cucerească junglei cu multe dificultăţi, apelînd la un cuţit ascuţit. Gîngăniile şi ţînţarii îi intrau în ochi, în nas şi în gură, în'opîndu-1 fără milă. Era scăldat de sudori, iar palmele i se umpluseră de băşici.

Brusc se întunecă • cerul se acoperea de nori negri. Un fulger orbitor scăpără în apropiere. Vîntul aduse miros împutit de cauciuc şi trupuri arse. Ţinta era în preajmă. Şi Kyenzi se grăbi, ca, orientîndu-se după fum, să ajungă la locul unde căzuse Douglasul mai înainte de dezlănţuirea ploii torenţiale.

Răzbi astfel la cărarea pe care şi-o croise cu aripile a- vionul în cădere, cînd se revărsă asupra junglei un adevărat ocean — căci altminteri nu se putea numi ploai aceea torenţială. In citeva *ţiinute, apa îi ajunse în dreptul genunchilor, iar în depresiuni clbcoteau gîrle întregi.

Ruperea de nori şi destrămarea lor se petrecu tot atît de repede, cum începuse potopul, iar Kyenzi îşi putu continua drumul. Acum nu şi-1 mai croia cu cuţitul, ci se furişa, tiptil, de-

a lungul potecii, strîngînd în mină pistolul. Kyenzi nu excludea posibilitatea să mai fi rămas în viaţă vreunul din pasagerii avionului american.

Fuselajul Douglasului îi apăru drept în faţă. Kyenzi işi ciuli urechile — o linişte mormîntală domnea pretutindeni. Se apropie atent, cercetînd totul din jur. Picioarele i se afundau, pînă aproape de genunchi, în noroiul subţire, amestecat cu apa ploii torenţiale. Pe jumătate înecaţi, morţii zăceau în cele mai bizare poziţii. Mai întîi, Kyenzi se convinse că nu mai rămăsese nici un supravieţuitor, care să-i trimită un glonţ în spate.

Lîngă sfărîmâturile ampenajului, printre geamantanele risipite, zăcea "trupul unui om cu o servietă în mină. Pilotul mai văzuse asemenea serviete şi ştia că în ele se transportau hîrtii de valoare sau bani.

„Ei, drăcia dracului, se gîndi el, poate că răposaţii ăştia au mai mulţi bani decît s-ar găsi in buzunarele mele. Şi totul poate putrezi, sau intra pe mîna maimuţelor. Cine-ar fi în stare să dea, aici, f>este avionul doborît? Probabil că astăzi mi se oferă unica şansă, în stare să-mi schimbe pentru totdeauna viaţa".

în primul rînd, se îndreptă spre servietă. Fostul proprietar zăcea pe spate. Era un bărbat la vreo treizeci şi cinci de ani, în uniforma infanteriei marine americane. Pe gulerul cămăşii decedatului erau emblemele serviciului financiar — un romb roşu într-o coroniţă daurită de lauri.

„Brown" citi Kyenzi numele de familie al răposatului pe-un petic de pânză cusut deasupra buzunarului din dreapta, de pe piept. Din colţul gurii trezorierului se prelingea o dîră de sînge, pe care ploaia n-o spălase. Servieta, o piesă elegantă, din piele de crocodil, era prinsă cu un lănţişor de oţel de brăţara metalică pe care defunctul o avea la mîna stingă. Kyenzi trase din toate puterile de servietă. încercînd să rupă lănţişorul. Smucitura avu un rezulta neaşteptat : lănţişorul nu cedă. însă omul, pe care Kyenzi îl considerase mort. deschise, deodată, nişte ochii tulburi, lipsiţi de viaţă şi porni să geamă. Pilotul tresări fără voie.

— Aha, prietene, acuşi te izbăvesc de suferinţe inutile, bombăni Kyenzi. Trase un foc în tîmpla ofiţerului, iar cu cel de-al doilea sfărîmă lănţişoruL Şi nu mai încercă să caute cheiţa. Atît de mari îi erau nerăbdarea şi dorinţa de-a afla ce se găseşte în servietă, încît forţă broasca apelînd la cuţit. Deschise servieta, avînd inima cît un purice şi, cînd privi înăuntru, închise ochii

orbit.

Realitatea depăşea visele sale cele mai îndrăzneţe : servieta era ticsită, pînă la refuz, cu teancuri de bancnote mart Aici era numai valută acceptată în Indonezia: dolari, guldeni şi lire sterline. Atît de multă, încît i-ar fi ajuns pînă la sfîr- şitul zilelor...

Dar asta, însă nu era totul, Kyenzi porni să scotocească grăbit prin buzunarele morţilor. Şi nu greşi.

Aşternînd o foaie de cort, zvîrli pe ea portofele, bani, documente. Nu se dădu în lături nici de la mărunţiş, nici de la inele de aur. De pe mîna unui cadavru, cu trese de colonel, trase o brăţară grea de aur, prevăzută cu un ceas. Şi-i păru nespus de rău că ceasul se defectase. In clipa cînd avusese loo şocul, acele se înţepeinseră în cadran, memorind cu precizie de secundă momentul morţii proprietarului.

Kyenzi era atît de preocupat, încît nici nu băgă de seamă că soarele îi uscase pe el costumul de zbor şi în aer porniseră din nou să roiască nori de ţînţarL Insă asta îl deranja prea puţin : scotocea pretutindeni şl lua tot ce putea căra cu sine — două sticle de whisky, conserve de carne, pesmeţi. Reuşi chiar sâ dea şi peste un flacon cu o soluţie pentru a - lungarea insectelor. Şi, pe loo, îşi unse din belşug faţa şi miinile. Zări apoi un costum civil, cenuşiu închis, fi înşfăcă şi pe ăsta, deşi părea cam mare pentru el: la prima ocazie îi va prinde bine, ca să-şi ascundă profesia. Din armament luă doar un pistol-mitralieră, cu trei încărcătoare de rezervă, şi-un Colt 45, întocmai ca acela pe care-1 avea Yasuziro.

Printre prelatele şi sfărimăturile containerelor nimeri peste o raniţă soldăţească. Kienzi.îşi îndesă în ea comori la şi şi-o aruncă pe umeri. Şi fu nevoit să renunţe la multe din lucrurile ce se aflau depuse pe foaia de cort. Pur şi simplu, nu era în stare să le care pe toate.

în preajma resturilor avionului pogorî liniştea. Numai ţînţarii ţiuiau şi muştele bîzîiau, atrase cine ştie de unde de mirosul de sînge.

Kyenzi auzise de grozăviile pădurilor tropicale din insulele Oceaniei. Fusese de multe ori nevoit să zboare peste junglele Noii Guinee şi deasupra lăstărişurilor din insulele Bismarck. Insă, din aer, aceste aglomerări de miliarde de copaci şi arbuşti arătau minunat, acoperite de-o verdeaţă ca smaraldul si pline de flori viu colorate. De data asta, Kyenzi realiză de-a binelea ce înseamnă jungla : nu putea înainta nici măcar un pas fără toporul pe care avusese prevederea să-1 ia cu sine. Ce-i drept, deocamdată îl consola avuţia dobîndită, iar gîndul că pînă la ţărm nu erau mai mult de zece mile îi sporea puterile. Drum pe care îşi propunea să-1 parcurgă cam în vreo trei zile. Dar după puţin timp, deodată, se iscă întrebarea : cum avea să plece de pe o insulă aflată sub controlul americanilor ? Să-şi cumpere o barcă, sau să angajeze vreun indigen, să-1 treacă dincolo de strîmtoare ? Dacă acesta îl înhaţă, şi-1 deposedează de bogăţia ce-i picase din cer ? Nu, aşa ceva nu era posibil. Dar, la urma urmei, chiar trebuia sâ ajungă neapărat la ai săi ? Ce cîştiga, astfel ? Războiul era pierdut — lucrul devenise clar după căderea insulelor Mariane şi în- frîngerea flotei japoneze din Marea Filipinelor. Şi. chiar dacă Kyenzi avea să supravieţuiască următoarelor lupte, după a- ceea ce-1 aştepta ? Lagărul prizonierilor de război. N-ar fi fost oare mai bine sa se predea, păstrîndu-şi în felul acesta şi viaţa şi bogăţia ?

In cei trei ani de război, Kyenzi reuşise să-şi revizuiască ideile patriotarde. Cîteva scurte întrevederi cu răposatul so- crusău îi deschiseseră ochii asupra tîlcului vieţii. Kamakura, tatăl nevesti-sii, un afacerist norocos, ar fi realizat multe în viaţă, dacă asupra casei sale nu s-ar fi prăbuşit o bombă incendiară americană, lansată de un B-29, în timpul celui de-al doilea raid al „superfortăreţelor" împotriva oraşului Tok"®.

Kamakura demolase cu uşurinţă concepţia despre lunie a lui Kyenzi Takasi, care, şi-aşa, era mai demult zdruncinată. Ii demonstrase că toate religiile şi tradiţiile, normele de morală, precum şi spiritul oastei samurailor nu erau decît „un rahat uscat de cîine, otravă pentru proşti." Totul era astfel rostuit, ca proştii să nu-i împiedice, ba. dimpotrivă, să-i a- jute pe bancheri să se ocupe de singurul lucru pentru care merită

sa trăieşti — să facă bani.

Iar astăzi. Kyenzi „făcuse" banii aceştia. După cele mai modeste calcule, se afla în posesia a cel puţin şaizeci de mii de

dolari, cinosprezece mii de lire sterline şi peste zece mii de guldeni olandei. Aii, ce bine au să-i prindă banii ăştia după război! Adunînd conţinutul raniţei cu moştenirea rămasă de la socru-său, Kyenzi Takasi avea să fie cel mai respectat om din Tokyo, dacă nu şi din întreaga Japonie.

Păcat că prietenul său Hattori, preţuit pentru merite deosebite, nu avea să mai trăiască pînă in ziua aceea. Samurai convins, Yasuziro încă nu-şi pierduse fantasmagoriile şi nici nu se ştia dacă va accepta să suporte prăbuşirea imperiului.

Prima noapte, Kyenzi şi-a petrecut-o într-un copac. Din crăci tăiate, îşi înjghebase un soi de pat, între ramuri. Il a- coperise cu frunze şi aşternuse deasupra lor foaia de cort. Rezultase un culcuş suficient de confortabil, unde nimeni nu-1 putea ajunge, în afara şerpilor, jaguarilor şi termitelor, ale căror înţepături se asemuiau cu arsura cărbunilor de pe tă- viţa hibachi. folosită la încălzirea încăperilor.

Pilotul îşi scoase din preţioasa raniţă conserve şi pesmeţi. Trăgînd o du şea de whisky, porni să tuşească. „Dracu* să-i mai înţeleagă pe yankei ! De ce-or fi preferind apa asta de foc. sak<§ului gingaş şi catifelat ?" După ce-şi verifică arma, Kyenzi închise ochii.

Bogăţia care se năpustise asupra sa, precum şi împrejurările în care se afla acum, îi puneau o mulţime de probleme complicate. Şi avea la ce gîndi. Dar astăzi era din cale afară de obosit. Şi a fost suficient să închidă ochii, ca să se şi cufunde într-un somn adînc.

Dimineaţa, după micul dejun, Kyenzi avu poftă să-şi vadă şi să-şi numere banii cît mai exact. Răsturnă tot ce se găsea în raniţă pe foaia de cort. Un morman uriaş de bancnote. cum nu mai văzuse vreodată, făcu să-i bată inima de bucurie. Şi pilotul se apucă să-1 sorteze pe căprării : dolari, lire sterline şi guldeni. De la pasionanta îndeletnicire îl distrase o nelinişte difuză, de neînţeles. Avea impresia că-1 supraveghează cineva. Kyenzi îşi acoperi avuţia c-un colţ al foii de cort. Apoi, dintr-o mişcare plină de grijă, ţinîndu-şi răsuflarea, îşi luă pistolul-mitralieră. Privi atent în preajmă. Nimic suspect. Dar nu-1 părăsi sentimentul că nu era singur. Mai mult de-atît, căpătă convingerea că cineva stătea ascuns **fn** lăstăriş. Tndesîndu-şi banii în raniţă, Kyenzi se piti.

Orcine ar fi fost, indiferent de uniformă, japoneză sau de-a

inamicului reprezenta un pericol. Trebuia evitată tovărăşia semenilor, pînă ce avea să ajungă la ţărm, unde să-<si dosească, aşteptând vremuri mai bune, comoara. Iar dacă cineva afla ce cuprindea raniţa, viaţa lui nu mai făcea două parale, î»\tocmai ca yenul japonez.

Aşteptă un timp destul de Îndelungat. Deodată, frunzişul copacului de alături pomi să foşnească. Kyenzi îşi ridică ochii şi întîlnl privirea fixă, care nici nu clipea, a unei fiinţe acoperite cu păr roşcat.

Fără să mai stea o secundă pe ginduri, trase o rafală prelungă din pistolul-mitralieră. Crăcile rupte porniră să trosnească, frunzişul tăiat de gloanţe se scurse, iar la picioarele lui se prăbuşi o namilă greoaie — un bătrîn urangutan.

— Ei, drăcia dracului ! exclamă uşurat Kyenzi, sărind într-o parte. Şi, pentru a se asigura, mai trase o rafală în urangutan. Apoi se apropie de mascul. Mutra acestuia, asemenea celei omeneşti, încremenise, purtînd grimasa groazei de dinaintea morţii. Fără să vrea, pilotul îşi aminti de trezorierul cu servieta, dr lîngă avionul Sy-47. Kyenzi împinse cadavrul cu piciorul. Intllnirea cu urangutanul B liniştise. Pesemne, în jungla aceasta, încă nu călcase picior de om.

4

Trecuseră trei zile. Istovit să tot străbată prin junglă, Kyenzi abia se mai ţinea pe picioare. Fiecare pas fusese nevoit să-1 cucerească luptîndu-se cu tufişurile ghimpoase şi lianele agăţătoare. După ce parcurgea o sută de metri, se simţea sfîrşit de-puteri şi cădea la pămînt, unde asupra-i se re- pezeau hoardele lipitorilor şi ţînţarilor. Adeseori, la picioarele sale se iţeau şerpi şi şopîrle uriaşe, de dimensiunea unui mio crocodil. Undevai, deasupra lui, la o înălţime de vreo treizeci de metri, soarele lumina coroanele arborilor. Acolo, sus, papagalii ţipau şi maimuţele se luau la harţă, iar aici, jos, domnea penumbra jilavă, atmosfera densă şi imobilă, saturată de miasme de putregai. Copacii, groşi de vreo doi sau trei metri, se înălţau intr-o împletire haotică de rădăcini groase, ieşite deasupra pămîntului, înfăşurate de liane şi împresurate de tufişuri tîrîtoare, printre care răzbătea frunzişul ferigilor. Sub picioare fleşcăia şi chiftea terenul mlăştinos.

Mai trecu o zi şi asupra Iui Kyenzi se năpustiră alte belele. Conservele se isprăviră şi se dezlănţui malaria. Acuma,

ţarcă trăia într-o lume f ireală,-căzînd adeseori în nesimţire, naintarea spre ţărm era neînsemnată. La sfîrşitul celei de-a şasea sau a şaptea zile, pilotul dădu de-o mlaştină imensă. (

Drumul se înfunda aici. Ca să dea ocol, nu mai avea puteri. Cc mai valora bogăţia lui, în junglă ? Nu-şi putea cumpăra cu ea nici măcar o tabletă de chinină.

Se insera. Deasupra mlaştinei răsări luna plină. In tufişurile de lingă mal începură sâ sclipească ochii crocodililor, ca nişte rubine. Să mai rămină acolo, era primejdios. Kyenzi se hotărî să se retragă în pădure, ca să înnopteze. Iar a doua zi, avea să-şi construiască o plută, cu care să traverseze mlaştina de cealaltă parte. însă nu apucă să facă decît vreo doi paşi, că "un trunchi lung, zâcînd în apă, lingă mal, se însufleţi brusc şi se năpusti asupra lui. Mişcările uriaşului crocodil, de aproape opt metri, fură fulgerătoare. Coada grea, muşchiuloasă, acoperită de cuirasele unor plăci cornoase, dădu o lovitură înfiorătoare peste picioarelc omului sfîrşit de puteri. Kyenzi. pierzîndu-şi cunoştinţa, se prăbuşi la pămînt. Şi, imediat, botul imens, cu dinţi ascuţiţi il înşfacă de-a curmezişul, şi-1 tîrî în apă...

In dosarul căpitan-locotenentuiui Kyenzi Takasi, care. se păstra la statul major al celei de-a 26-a flotile aeriene, apăru o notiţă : „Dispărut, fără urmă, neînton îndu-se dintr-o misiune de luptă."

CAPITOLUL VIII 1

Pîrjolul celui de-al doilea război mondial cuprindea noi şi noî zone ale globului pămîntesc. Acuma, din Rusia apucase să se extindă asupra Germaniei. „Marele aliat din apus", care, cu puţin timp în urmă, amenințase să-i şteargă pe toţi şi totul de pe faţa pămîntului, zăcea el însuşi printre ruine şi dărî- mături. Iar în Extremul Orient, luptele atinseseră punctul lor culminant.

Zilele, posomorite şi alarmante, treceau chinuitor de greu. Memoria lui Yasuziro era străfulgerată de tablourile sinistre ale luptelor aeriene, de prăbuşirea lui cu avionul Gekko. arzînd in flăcări.

Toate acestea se petrecuseră recent, înainta de debarcarea americanilor la Tinian. Yasuziro se întorcea de la o acţiune de vînătoare liberă, cînd Gekkoul său fu prins în cleşte de patru Lightninguri. Mai întii, intenţionase sâ scape prin tehnica obişnuită — intrarea în verticală pe direcţia soarelui. Nu izbuti. Lightningurile îşi lărgiseră frontul şi, profitînd de superioritatea

lor in viteză, se apropiară.

Cînd privi în jurul său, Yasuziro văzu că Lightningul ce-1 atack^purta un număr cunoscut al aparatului pe care fusese cît pe ce să-1 trimtiă în apele oceanului, în apropiere de aeroportul „Aslito". Acuma, rolurile se schimbaseră. Iar americanul se va stădiii să se răzbune.

Yasuziro viră energic la stînga. Acolo îl aştepta însă un al doilea Lightning. Gloanţele îi ciuruiră învelişul planului. Schimbă direcţia, dar şi din dreapta era pîndit. In punctul de sus al lupingului, cînd viteza scăzuse, Lightningul binecunoscut îi înfipse citeva proiectile în fuselaj. Gekkoul parcă se împiedică şi apoi se înclină pe aripa stingă, nemairăspun- zînd la acţionarea direcţiei.

Acum, Yasuziro nu mai avea de ales. Trebuia să sară cu paraşuta. Deschise cupola şi-şi desfăcu centurile de siguranţă. Forţa centrifugă îi presă trupul în bordul carlingii. Printr-un efort cumplit, se desprinse de scaun, îşi sprijini genunchiul de bordul carlingii şi, cu celălalt picior, îşi făcu vînt din toate puterile. Torentul elastic şi turbionar îl înhăţă. Yasuziro trase de minerul de declanşare a paraşutei şi simţi smucitura puternică a voalurei în deschidere. Scăpase cu viaţă ! Solul venea agale în întîmpinarea lui. Dar Yasuziro nu uitase o clipă de Lightninguri. Ce-i costa să tragă în el cîteva rafale? Doar se afla suspendat de paraşută, neajutorat şi lipsit de apărare.

însă I.iyhtningurile îşi continuau urmărirea precipitată a Gekkoului.

„Dar n-au văzut c-a luat foc şi-acuma cade ? De ce-1 mai atacă ?"

Yasuziro n-avea Je unde şti că Paul Walker şi Jim Clint ţineau, cu orice preţ, să fotografieze avionul doborît, pentru a li se omologa victoria...

După pierderea „Dragonului albastru", detaşamentul „Crizantema albă" îşi încetă existenţa. Aviatorii rămaşi în viaţă au fost îmbarcaţi pe un submarin şi expediaţi în Filipine.

Pesemne că pierderile, de nerecuperat, suferite de port-avioane, reprezentau motivul pentru care Yasuziro Hattori, pilot de primă clasă, care zburase pe avioane de punte, fusese mutat din nou cu serviciul la o bază aeriană, unde nu se cerea deloc măiestria lui artistică în executarea decolărilor şi aterizărilor.

în cadrul celei de-a 26-a flotile aeriene, unde fusese trimis să activeze, Yasuziro deveni comandant al unui detaşament de avioane de vînătoare, utilizind la zbor aparate din cele mai maderne — fabricate în 1944 — Nakasima-2.

Constructorii japonezi, izbutind să preia tot ce era mai bun de la Wright-Cyclone şi Prat-Whitney, realizaseră, în sfîrşit, un motor cu nimic inferior, ca putere, celor americane. Yasuziro decolă cu un Nakazima-2, şi pentru prima oară avu ocazia să vadă acul vitezometrului trecînd dincolo de cifra 600. Armamentul puternic al aparatului consta în patru tunuri de bord şi şase mitraliere de mare calibru. Un număr de guri de foc atît de mare, care solicita o imensă cantitate de muniţii, îngreuna considerabil structura şi calităţile de manevrabilitate ale avionului. în schimb, o salvă a armamentului de bord era capabilă să nimicească uşor în aer o „superfor- tăreaţă" sau un Liberator, fără să mai pomenim Skyraiderele.

2

în jur de douăzeci octombrie 1944, asupra soartei detaşamentului comandat de Hattori se năpustiră iarăşi grele încercări, iar piloţii au fost nevoiţi să probeze noul aparat.

Aflînd de debarcarea infanteriei marine americane pe insula Leyte, din arhipelagul Filipinelor, comandantul flotei reunite trimise în direcţia aceea toate forţele de care dispunea : prima şi cea de a doua mare unitate de şoc şi diversiune, precum şi principalele forţe ale flotei japoneze — şase portavioane, două crucişătoare uşoare şi zece distrugătoare.

S-ar fi crezut că spre Leyte înaintau nişte forţe amenin- ţătoare. însă nu se puteau asemui, nici pe departe, cu cele care, în decembrie 1941, dăduseră lovitura asupra Pearl Harborului. Patru portavioane serveau de bază unor grupuri de aviaţie slăbite, cu efectiv incomplet, iar cele două cuirasate, care fuseseră transformate în portavioane, nu posedau nici un aparat de zbor. De fapt, reprezentau nişte ţinte-plutitoare, apte să execute doar o misuine de distragere a aviaţiei americane.

Dacă în luptele aeriene Nakazima-2 nu era mai prejos de avioanele de vînătoare de pe portavioane, în schimb, împotriva vaselor americane se dovedea ineficient: proiectilele sale perforante ricoşau de borduri şi de suprastructuri, ca nişte boabe de mazăre zvîrlite asupra unui elefant. Bombar-

C-da 42 aoala *IS*

damentele executate cu NaRazima-2 dădeau, de asemenea, rezultatele slabe : bombele, fiind lansate sub acţiunea unui tir de antiaeriană foarte compact, nu toţi piloţii erau în stare să menţină capul spre ţintă. După fiecare atac asupra navelor, detaşamentul lui Yasuziro se rărea catastrofal. Tot atitea pierderi suportau şi celelalte detaşamente din cea de-a 26-a flotilă aeriană. Iar rezultatele loviturilor erau mai mult decît modeste. Peste cîtva timp, navele japoneze s-au dus şi ele la fund, pe urmele aviaţiei de pe portavioane. Văzduhul era dominat de aviaţia flotei navale-militare a S.U.A.

In aceste zile, Yasuziro avu ocazia să se afle printre puţinii martori ai apariţiei unei noi tactivi japoneze — atacurile kamikaze.

Odată, intoreîndu-se dintr-o misiune, contraamiralul A- rima era ca turbat din pricina unui bombardament nereuşit.

—Am să vă arăt eu, vouă, cum trebuiesc scufundate portavioanele [1] le strigă piloţilor coechipieri, care şi ei îşi largaseră bombele, pe lîngă ţintă. Acroşaţi-mi nişte bombe cu focoase instantanee ! ordonă Arima inginerului ce se apropiase.

In timp ce mecanicii pregăteau aparatul pentru misiune. contraamiralul se plimba tăcut de-a lungul locului de staţionare a avioanelor cu ţigara neaprinsă între dinţi.

—N-am s-o £runc la întîmplare, declară, mîngîind bomba pe care o acroşaseră sub avionul său. Remarcînd nedumerirea din ochii subordonaţilor, le explică : Am s-o fac să explodeze laolaltă cu aparatul, direct pe puntea portavionului.

—Excelenţă, să nu întreprindeţi aşa ceva ! încercară apropiaţii să-1 determine să-şi schimbe părerea. Sînteţi comandant şi aveţi obligaţia de-a ordona, nu să căutaţi moartea în lupte, întocmai ca un samurai dc rînd. Trimiteţine. la această ciocnire intenţionată, pe oricare dintre noi.

—Nu. le răspunse Arima, eu am să zbor. Dacă amiralilor nu le este hărăzit să moară în cinste, atunci considera- ţi-mă un simplu ostaş. Arima îşi smulse dc pe veston petli- ţele dungate şi stelele dc contraamiral, aruncîndu-le apoi la pămînt.

Se instală în carlingă şi şezu îndelung, trebuindu-i mult timp pînă sâ pornească motorul. Iar subordonaţii, în răgazul acesta,

înclinaţi înţr-o adîncă plecăciune, tăcînd, aduceau un prinos de rcspect omului care hotărîse să dea un exemplu în privinţa bărbăţiei samuraiului.

Despre rezultatele ciocnirii intenţionate s-a vorbit în fel şi chip : presa japoneză afirma că viaţa amiralului îi costase scump pe americani, în timp ce yankeii scriau că avionul „pilotului-sinucigaş" explodase alături de bord, fără să pricinuiască vreo pagubă importantă. Cu toate acestea, exemplul lui Arima a fost urmat de nenumăraţi fanatici. Propaganda japoneză îi ridica în slăvi pe aviatorii căzuţi în timpul executării ciocnirilor intenţionate, trecîndu-i în rîndul eroilor naţionali. Iar „piloţii-sinucigaşi" au început să fie numiţi kamikaze.

Şi, totuşi, la început, ciocnirile intenţionate asupra vaselor americane au avut un caracter întîmplător. Abia pe măsură ce aviaţia japoneză suferi din ce în ce mai mult din pricina lipsei acute de carburant, de avioane şi de piloţi, cînd acţiunile de luptă ale acesteia deveniră ineficiente, apăru şi tactica utilizării „piloţilor-sinucigaşi", sau tactica „scurgerii de sînge".

Lozinca lansată de propagandă : „Să oferim împăratului zece vieţi din zece !" găsi răsunet în sufletele piloţilor-sa- murai.

In perioada cînd armata şi flota Statelor Unite declanşaseră bătălia pentru Okinawa, industria aviatică a Japoniei (firma „Mitsubishi") îşi începu producţia de serie a avioane- Îor-proîectil Oka-11 („Floare de vişin"), destinate anume să fie pilotate de kamikaze.

3

Filipinele reprezentau doar un episod din biografia de luptător a lui Yasuziro Hattori. De altminteri, şi singur considera că-i mersese grozav de bine acolo. Reuşise să doboare, în lupte aeriene, opt aparate americane, şi să plaseze o bombă pe un crucişător, fără să fi primit măcar o zgîrietură. In schimb, cea de-a 26 flotilă aeriană, odată cu pieirea contraamiralului Arima, îşi încetă existenţa. Din efectivul ei. mai rămăsese în viaţă doar vreo duzină de piloţi, care peste puţin timp au fost dispersaţi pe la alte corpuri de armată şi mari unităţi.

La sfîrşitul lui februarie 1945, sosind pe insula Kyushu, Yasuziro Hattori fu numit comandant al detaşamentului „Vişina de munte", completat cu „piloţi-condamnaţi la moarte".

După ce-şi luă în primire detaşamentul şi făcu cunoştinţă cu efectivul de zbor şi dotarea tehnică, fu cuprins de-un sentiment

de adîncă dezamăgire. In pofida asigurărilor presei şi ale emisiunilor de la radio, care creaseră „reclama kamikaze", detaşamentul sâu era înzestrat, în completare, numai cu aparate vechi şi uzate. Locul acestor ciurucuri ar fi fost de mult la lada de gunoi, dar intenţionau să le forţeze a mai servi la un zbor. Parcul avioanelor se dovedi a fi foarte pestriţ : de la aparate de vînătoare pînă la bombardiere cu rază medie de acţiune, într-o stare tehnică dezastruoasă, ruginite, dar, în schimb,mîzgălite cu tot soiul de dragoni. Purtau, parcă, întipărită pecetea fatală a unei unice utilizări, a condamnării şi a pieirii grabnice. Efectivul de zbor alcătuia şi el un grup la fel de pestriţ. După ce şi-a cunoscut subalternii, Yasuziro se convinse încă o dată, de falsitatea declaraţiilor oficiale. In ciuda torentelor de osanale, care circulau la adresa piloţilor-kamikaze, imperiul îi repartiza in detaşamentul „condamnaţilor la moarte" pe cei mai netalentaţi. Osatura detaşamentului „Vişina de munte" era reprezentată de cursanţii şcolilor de aviaţie eliminaţi pentru nereuşită la zbor. In mai mică măsură, în grup existau şi unii piloţi experimentaţi, însă excluşi de la zbor din motive de boală şi de răni dobîndite în „Marele război al Asiei de Est". Erau şi voluntari, provenind din alte arme, care-şi manifestaseră dorinţa de a-şi da viaţa pentru împărat. Pregătirea de zbor a acestei categorii de oameni tineri era deosebit de precară. Din martie,- la detaşament începură să se prezinte piloţi- kamikaze absolvenţi ai şcolilor speciale de zbor.

Majoritatea piloţilor era constituită din fanatici, cu tendinţe şovine, care-şi imaginau că, sacrificîndu-se, salvau „Imperiul de 2600 de ani" de la înfringere.

însă, în afara oamenilor pe care Yasuziro îi înţelegea, mai erau şi unii care nimeriseră în detaşamentul „Vişina de munte" din motive inexplicabile şi. bineînţeles, nu de bunăvoie. Această categorie era prea puţin atrasă de posibilitatea unei grabnice morţi eroice pentru împărat. Şi, de asemenea, n-o interesau nici onorurile acordate post-mortem, nici promisiunea fericirii veşnice într-o lume mai bună, nici pensiile. fixate cu două grade în plus faţă de cele normale, pc care aveau să le primească văduvele lor şi copiii orfani.

Chipurile triste ale acestor kamikaze mărturiseau dorinţa sfîntă de a-şi smulge eşarfele albe. de „condamnaţi la moarte", şi de a se ascunde, pînă la terminarea războiului, într-un sătuc

îndepărtat de munte. Pesemne, îi reţineau de la această intenţie ameninţarea cu împuşcarea imediată, pentru dezertare, precum şi represaliile pe care aveau să le suporte familiile lor. Samuraiul Yasuziro Hattori nu putea nutri faţă de asemenea oameni decît un sentiment de dispreţ. Şi se decise să scape de ei, in primul rînd. In carneţelul său, trecu eiteva puncte negre în dreptul numelor acestora : cînd se va da comanda de plecare în misiune, vor fi cei dintîi care se vor sui în carlingile avioanelor încărcate cu explozivi. Ii ajuta, astfel, să moară de o moarte demnă, în folosul imperiului!

Dar pe Yasuziro il uimi, cel mai mult, nivelul extrem de rudimentar al pregătirii pentru zbor demonstrat de noii săi subordonaţi. Cei mai mulţi dintre piloţi fuseseră instruiţi doar pentru a fi în stare să decoleze şi să aibă o oarecare în-demînare la pilotarea în aer. In schimb, habar nu aveau cum se execută o aterizare. Probabil, instructorii consideraseră că nu vor mai avea nevoie de ea. O misiune kamikaze consta din : a decola, a ajunge în zona indicată, a descoperi ţinta, a îndrepta botul aparatului asupra ei şi a coborî in picaj. Dar cel mai nenorocit lucru era că mult lăudaţii „eroi-condamnaţl ia moarte", „floarea naţiunii japoneze", nu erau în stare să deosebească navele lor de cele americane. Şi Yasuziro fu nevoit să-i scoată, personal, pe neajutoraţii săi discipoli în zona ţintelor şi să aprecieze rezultatele acţiunilor asupra navelor inamice.

La sfîrşitul lui martie, detaşamentul „Vişina de munte" începu să participe la acţiunile de luptă împotriva unei mari unităţi de portavioane americane, care ataca aerodromurile şi porturile japoneze aflate chiar în zona metropolei. In perioada luptei pentru Okinawa, se încinseseră bătălii deosebit de fierbinţi.

In seara zilei de 7 aprilie 1945, „Vişina de munte" primi ordin să execute o lovitură masată asupra unităţilor flotei reunite americane, ce naviga spre Okinawa, pentru a debarca trupe de desant.

Navele se aflau încă la mare distanţă. Insă piloţii-kami- kaze aveau prioritate faţă de toate celelalte avioane, întru- cît nu consumau carburant la înaopiere.

Lovitura se execută la 8 aprilie, la revărsatul zorilor, cu prilejul sărbătoririi zilei de naştere a lui Buddha. Şi, în timpul acela, cînd călugării din temple abia începuseră să toarne din

oeştile de porţelan ceaiul peste statuile lui Buddha. Yasuziro ordonă piloţilor-kamikaze să se alinieze în formaţie, la locul de staţionare, în faţa avioanelor.

Cei mai mulţi dintre piloţi arătau traşi la faţă. Aproape tuturor le sclipau in ochi pîlpîielile beţiei. Ultima lor noapte o petrecuseră fără somn. Conform tradiţiei, asistaseră la propria înmormîntare, bînd sakă şi luindu-şi rămas bun de la cei apropiaţi. Unii din ei nu erau capabili să-şi dea seama de întreg tragismul momentului.

Yasuziro nu avusese niciodată prilejul să vadă, laolaltă, înainte de plecarea în misiune, atîtea chipuri triste şi condamnate, avind în ochii lor tulburi o privire lipsită de orice urmă de inteligenţă. Destupînd o sticlă mare, Yasuziro dădu ocol întregii formaţii, turnînd fiecăruia o ultimă ceaşcă de sake.

Pentru a ridica moralul celor ce se duceau la moarte, se hotărî să le ţină o scurtă cuvîntare. Oprindu-se la jumătatea formaţiei, ii învălui pe toţi cu o privire plină de min- drie şi de încuviinţare.

— Ce poate fi mai minunat decît un vişin îmbrăcat în găteala albă a primăverii ? porni Yasuziro să vorbească, pe un ton înălţător şi solemn. Iată, la fel de minunaţi sînteţi şi voi, tineri eroi ai detaşamentului „Vişina de munte". Dar înflorirea vişinului nu-i veşnică ! Cind le vine vremea, petalele albe se scutură, lăsind în urma lor plodul fructclor. Va să zică, nu-n zadar se scutură şi se risipesc petalele ! Şi vouă v-a sosit ceasul, hotăritor. Şi noi, asemenea petalelor albe de vişin, vom cădea asupra duşmanilor noştri, aducînd minunatele fructe ale victoriei Ne vom avinta astăzi împotriva na- celor temutei flote americane, întocmai ca un „Vînt al zeilor", şi vom revărsa asupra lor mînia şi răzbunarea noastră. Să ne lepădăm de cele pămîntene şi să trecem în lumea unde domneşte veşnica primăvară şi dreptatea fără de veac ! Fie ca duhul celor ce urcă spre ceruri să depună mărturie despre lupta şi moartea noastră plină de bărbăţie pe punţile vaselor inamice. Banzai, kamikaze ! Cu noi e zeul Hatiman ! în mîna lui Yasuziro sclipi sabia scoasă din teacă. Umflîndu-şi pieptul, strigă din rănuteri : La avioane !

Formaţia se împrăştie într-o clipită. Piloţii îşi ocupară carlingile împestriţatelor avioane, mînjite cu tot felul de zugrăveli.

Yasuziro îşi conducea prrsonal detaşamentul la ţintă. Numai

rczcrvoanele avionului său erau pline ochi. Trebuia sâ se înapoieze şi să raporteze rezultatele atacului. Celelalte aparate orau alimentate astfel încît carburantul sâ ajunoâ doar pînă la ţintă. Pentru piloţii lor, nu exista cale de întoarcere.

în ziua aceasta, văzduhul de deasupra mării, dintre insulele japoneze şi Okinawa, era nemaipomenit de animat. De pe diferite aerodromuri, decolaseră zeci de avioane japoneze. Toate se Îndreptau în aceeaşi direcţie — spre Okinawa, şi, bineînţeles, toate rămîneau acolo. în orice caz, Yasuziro nu întîlni nici un echipaj întorcîndu-se.

El încă nu ştia că de vreo două zile se declanşase operaţia „Kikusuy", care consta în executarea unei lovituri masate a unităţilor kamikaze împotriva flotei americane.

După două ore de zbor, prin pîclele albastre se zări insula Okinawa. De-a lungul coastei de vest fumegau coşurile a sute de transportoare şi nave de luptă, care realizau invazia forţelor de uscat al S.U.A.

Dar peste puţin timp, Yasuziro nu mai avu posibilitatea să privească panorama grandioasei bătălii. Pe cer apărură nu mai puţin de o sută de avioane de vînătoare americane, iar, în apropierea navelor, la mică distanţă, se ridică un zid negru de explozii. Chiar şi Yasuziro, oare văzuse multe în viaţă, nu se mai simţea în apele lui la auzul bubuitului prelung şi infernal. Avioanele kamikaze, pline cu explozivi, săreau în aer unul după altul. Intrucît nu era cine să intre în luptă cu a- vioanele de vînătoare americane, japonezilor nu le rămăsese altceva de făcut decît să meargă de-a dreptul în întîmpinarea pieirii lor.

Manevrînd avionul dintr-un viraj in altul, susträgîndu-se şi evitînd dîrele luminoase ale tirului mitralierelor, Yasuziro reuşi, totuşi, să observe nişte echipaje izolate de kamikaze, trecînd prin cercul de acoperire al avioanelor de vînătoare şi al sectoarelor de tragere în mai multe straturi a artileriei antiaeriene, şi năpustindu-se în picaj asupra ţintelor alese. Patru explozii uriaşe izbucniră pe punţile navelor. Yasuziro viră şi luă cap spre metropolă.

4

Telefonul se auzi sunînd. Yasuziro ridică receptorul.

—Domnule căpitan de rangul trei, raportează ofiţerul de serviciu. U.\ oarecare invalid, pe nume Morimoto, vrea să vă vadă.

—Morimoto-san ?. . Imposibil!... Condu-1 la mine.

Ascunzîndu-şi documentele în seif. se grăbi să-1 întîmpine. La capătul coridorului văzu un om în cîrje, care păşea anevoios, însoţit dr ofiţerul de serviciu.

Fără voie, Yasuziro se opri locului. Acesta să fie Morimoto ? Da, el era, mai bine zis, era ceea ce mai rămăsese din Samuraiul de Fier, care îşi pierduse laba, un picior şi palma mîinii drepte. Pe Yasuziro îl cuprinse un val de compătimire. Se gîndise de multe ori la moarte şi era gata s-o accepte. Dar, nici un asemenea destin su-şi putuse imagina că-i posibil.

—Bună ziua, dragul meu învăţător ! Cerul mi-a dăruit bucuria să te văd din nou.

—Sînt în trecere, n-am să stau decît un minut...

—Vai de mine, syensei ! Nu te las să pleci atît de repede ! Yasuziro îl ajută pe Morimoto să se aşeze pe o rogojină şi-i oferi nişte perini.

—Ce-i, Yasuziro-san, nu te aşteptai să mă vezi în halul ăsta ? Dar n-am nevoie sâ fiu compătimit. Pur şi simplu, am primit ce-am meritat. Totul e normal. Citi oameni n-au ajuns invalizi din pricina mea ? Nu ştii? Nici eu. Acum mi-a venit şi mie rîndul... Cînd unui tigru i se retează coada şi labele, atunci fiara încetează să mai fie tigru O asemenea metamorfoză s-a petrecut şi cu mine... Bineînţeles, în orice clipă îmi pot spinteca pîntecele, ca să nu-mi mai tîrăsc jalnica existenţă. Dar nu mă grăbesc. Nenorocirea m-a făcut filozof. Aş vrea să trăiesc, pînă în ziua aceea, cînd se va curma această groaznică tragedie care se cheamă război. Ce-i drept, sînt şi curios să văd cum se va termina nebunia pe care am început-o la Pearl Harbor...

In uşă se auzi un ciocănit respectuos.

—Intră ! răspunse Yasuziro.

In cameră pătrunse locotenentul Itihara şi, privind la Morimoto, se înclină.

Yasuziro le făcu cunoştinţă :

—Morimoto-san, permiteţi-mi să vi-1 prezint pe loo- ţiitorul meu, locotenentul Itahara Hisasi.

Locotenentul luă poziţia de drepţi şi se înclină din nou.

—Sper că locotenentul nu se va simţi jignit, dacă un căpitan în retragere de rangul doi nu-i în stare să-şi desprindă fundul scorojit de pe tatami !

Locotenentul; zîmbi politicos, tăcu.

—Domnule comandant de detaşament, v-am adus actele şi scrisorile piloţilor-kamikaze, care au zburat in misiune.

—Bine, lasă-mi-le pe birou. Mă descurc eu cu ele. .,

Itihara Hisasi saluta şi ieşi, Tnchizînd grijuliu uşa după 6inc.

—O gură de sake, învăţătorule ?

Morimoto dădu din cap incuviinţînd şi Yasuziro dispăru după o draperie. Un plic nelipit, fără adresă, care zăcea deasupra celorlalte scrisori, atrase atenţia lui Morimoto.

—Yasuziro-san, îmi îngădui să mă uit şi eu la ce-a scris mamei sale eroul dumitale, mai înainte de-a pleca în ultimul zbor ?

—Poftim, poftim, syensei !

Morimoto scoase din plic o scrisoare neterminată — o filă de hîrtie acoperită pe jumătate cu nişte ideograme aşternute în grabă.

—Nu, ostaşul nu i-a scris maică-si, ci cuiva de vîrsta lui. un băieţandru, probabil tot un pilot, care 1-a jignit cînd- va. „îmi voi îndeplini misiunea şi voi ajunge la templul Ya- sukuni înaintea ta. Am să fiu gradat mai devreme decît tine şi-am să am grijă ca tu să rămîi tot elev". îşi închipuia că se duce la o plimbare duminicală... Copil mare şi prost... Ascultă, Yasuziro-san. chiar crezi, într-adevăr, că trimiţîn- du-i la moarte pe mucoşii ăştia, ai sâ salvezi imperiul de la dezastru ?

—Sînt soldat, syensei. si execut ordinele comandanţilor.

—Tora, dragul meu, dar ăsta nu mai este război ! Oare mai ai nevoie, într-o asemenea situaţie, de cele ce te-am învăţat ? Doar transformaţi un om viu într-un pilot automat, pentru dirijarea unei bombe sau a unei torpile 1 Aici există ceva dezgustător, cinic, josnic. în războaie, totdeauna au trebuit să piară soldaţi, dar nu în chipul acesta... iar voi v-aţi apucat să încununaţi cu aureola gloriei fenomenul ăsta îngrozitor, generat de incapacitatea noastră tehnică. în imperiu, oamenii n-au fost niciodată preţuiţi, Banzai ! îneacă toţi piloţii, laolaltă cu crucişătoarele şi portavioanele !

Yasuziro îşi aprinse o ţigară şi nu se putu abţine :

—învăţătorule, te rog, nu trebuie... Sîntem obligaţi să credem cu fermitate în misiunea noastră. Altminteri, de ce

am fi executat toate acestea ? Ce rost ar mai avea sacrificiile ?

Morimoto nu-1 lăsă să-şi termine ideea :

—Nu, Yasuziro-san, în privinţa lucrurilor ăstora, trebuie vorbit. Trebuie să vorbim şi să gîndim ! De cînd mi-au retezat laba piciorului, am avut mai mult timp să cuget, şi-am impresia că mi s-a mai deşteptat mintea. Trebuie să isprăvim cît mai rapid cu-această sinucidere naţională. Şi noi, soldaţii, să-i punem capăt. Domnii din Kaigunsyo n-au să se sinucidă. Ei sînt gata să lupte pînă la ultimul samurai, deoarece samuraiul are un cap de lemn, se duce oriunde l-ar trimite, fără să-i pese, ca un bou, la tăiere. Iartă-mă, dragul meu prieten, pentru amarul adevăr pe care ţi l-am spus. Morimoto se uită la cronometrul ce-i rămăsese din vremuri mai bune. A- cuma, trebuie să plec. Pînă mă tîrîi, cu cîrjele mele, la gară, începe îmbarcarea.

—Scumpul meu învăţător, te rog, mai rămîi la mine măcar o zi.

—Nu, Tora dragă ! Nu mai pot sta aici, să văd piloţi şi avioane... Mă obligă să resimt şi mai acut mutilarea.

—Atunci, syenser, mai aşteaptă un minut! Chem o maşină şi-am să te conduc la gară.

—Mulţumesc. Nu-ţi refuz amabila propunere.

Se despărţiră lingă vagonul trenuleţului electric. Cind îşi luară rămas bun, Morimoto îi dărui lui Yasuziro o statuetă dc aur, reprezentînd un zeu borţoşel.

—Ia-1, Tora, e talismanul meu, să-1 ai ca amintire. Să-ţi păzească sănătatea şi viaţa. în niai un zbor nu m-am despărţit de el, exceptîndu-1 pe cel din urmă.

—îţi mulţumesc, syensei, întotdeauna ai fost bun cu mine.

—La revedere. După război, am să vin bucuros să te întilnesc rămas în viaţă. Pentru mine, războiul s-a terminat. Dacă vei mai vrea să-mi vezi osul ciuntit, poftim la Naga- saki. Iată cartea mea de vizită...

Nu s-au mai reîntîlnit.

Bietul Morimoto nu avea de unde şti că pe poligonul „Alamogordo" se şi detonase un dispozitiv nuclear, aidoma celui care, după puţin timp, avea să cadă peste Nagasaki.

5

Chiar şi Yasuziro se mira cum de fusese în stare să-şi facă

rost de două zile libere, ca să plece acasă. Lucrurile se petrecuseră atît de neaşteptat, încît nici nu avusese timp să-şi anunţe familia de sosirea sa. De la gară, merse pe jos. Hiroshima, deocamdată, se afla în spatele frontului, însă urmările războiului se resimţeau pretutindeni. Cele mai multe dintre magazine şi prăvălii stăteau închise. Prin ferestrele cu obloanele netrase se puteau vedea rafturile pustii. Proprietarii magazinelor ori luptau pe front, ori executau prestaţii de muncă obligatorie. Iar mulţi dintre ei îşi şi luaseră rămas bun de la această lume. Dar şi în magazinele ce mai ţineau deschis, viaţa abia pîlpîia. Cumpărătorii luau, în silă, mărfurile şi leacurile aduse din China. Frig, murdărie, lipsa oricărui confort. Aproape jumătate din locuitori fugise prin sate, unde viaţa era ceva mai îndestulată şi mai tihnită.

In cinstea sosirii lui Yasuziro, părintele său organiză o mică petrecere. La care a fost invitat numai prietenul apropiat al gazdei, Kyosi Morisawa. Petrecerea nu mai avea nimic comun cu mesele acelea vesele ce se organizau, pe vremuri, în casa Hattori. De altminteri, era şi firesc — puţine case japoneze fuseseră ferite de amărăciunea unor pierderi de neînlocuit. Fratele mijloci u al lui Yasuziro — Tadasi Hattori — dispăruse fără urmă în luptele pentru Iwo Jima ; fiul adoptiv al lui Kyosi Morisawa pierise pe transportorul „Iku- ta-Maru", scufundat lîngă insula Kwajalein. Discuţia bărbaţilor, chiar şi după ce trecuseră la sak£, acuma devenit deficitar, se purta numai in jurul unei singure teme — războiul.

Yasuziro, cu olt era mai atent la spusele părintelui său şi ale lui socru-său, cu atît avea mai mari motive de mirare : „Ce s-a petrecut cu ei, în cei doi ani, cît am lipsit de-acasă 7 Să fie oare bătrinii atît de deprimaţi, din pricina faptului că şi-au pierdut copiii şi-a insucceselor temporare, de pe front, ale imperiului ? !"

Cînd fusese acasă, rîndul trecut, bătrinii păreau mult mai predispuş! la declaraţii patriotice şi belicoase.

O întrebare, pe care o pusese taică-său, îl aruncă pe Yasuziro în braţele neliniştii. El nu admitea, nici măcar cu gîn- dul, ca un colonel în retragere al armatei imperiale să rostească asemenea cuvinte, pătrunse de pesimism şi de neînţelegere a marilor ţeluri şi probleme ce se aflau în faţa imperiului.

— Băiatul meu, cînd o să terminaţi odată cu luptele astea ?

Cînd aveţi de gînd să vă reîntoarceţi sub acoperişul casei părinteşti ? Eu şi cu maică-ta am obosit să tot aşteptăm. Aşteptarea şi teama pentru viaţa copiilor noştri ne-au îmbătrînit.

—Sint soldat, tată, iar dumneata cunoşti ce-nseamnă asta...

—Măcar de s-ar isprăvi mai repede acest război blestemat, pînă nu ne pier toţi feciorii în lupte, oftă bătrinul Morisawa.

Yasuziro se decise să-1 liniştească pe socru-său :

—Stimate Kyosi-san ! înţeleg durerea dumitale pentru pierderea fiului. însă el a murit ca un erou, pentru înflorirea imperiului.

—Şi ce bucurii am avut, de pe urma acestei înfloriri ? întrebă şoptit Kyosi Morisawa. Iar voi ce-aţi primit — cuceritori ai insulelor şi-ai mărilor ? Ce-am primit noi — părinţii băieţilor noştri, care şi-au dat viaţa pentru cucerirea cauciucului şi-a ţiţeiului indonezian, a cositorului malaezian, a aurului birmanez şi-a tuturor celorlalte bogăţii ? Cine s-a ales cu milioanele ? Nu ştii ? Păi sâ ţi le spun eu, care-s a- ceste înfloritoare monopoluri : „Mitsui", „Mitsubishi", „Su- mito", „Yasuda". Şi-aş mai spune cîteva, dar mi-e teamă c-ai să te plictiseşti, ascultîndu-le numele.

Lui Yasuziro nu-i venea sâ creadă că toate cele de mai sus le rostise Kyosi Morisawa, fost funcţionar activ, aflat oîndva în fruntea organizaţiei locale monarho-fasciste „Asociaţia pentru apărarea tronului". Dacă oricare dintre vecini ar fi tras cu urechea, se şi puteau pomeni cu jandarmii în vizită. Iar ăştia nu ştiu multe. Trebuia să pună capăt, cît mai urgent, acestei discuţii periculoase din pricina căreia mai erau doi paşi pînă la gratiile puşcăriei.

—Kyosi-san, s-ar zice că dumneata şi prietenul meu Morimoto v-aţi dat cu comuniştii.

însă socru-său nu acceptă să transforme discuţia în glumă.

—Nu, dragul meu Yasuziro, nici pe departe nu pot fi comunist. Eu sînt un cofnerciant ruinat, un negustor de mătăsuri. Iar acum văd limpede că motivul ruinării mele este războiul.

—Tată,din adîncul sufletului te rog să mă ierţi, se a- dresă Yasuziro lui socru-sâu, dar, parcă, nu de mult, gîndeai altfel. De ce trebuie s-ascult astăzi asemenea vorbe, incompatibile cu onoarea uniformei mele de ofiţer al flotei imperiale ?

Bătrinul Morisawa tăcu niţel, adunîndu-şi gîndurile, după care porni sâ vorbească mai decis, mai înverşunat s

—întrebarea ta e firească, Yasuziro-san, şi-am să-ţi răspund, dar fii pregătit să-mi asculţi părerile sincere şi, dinainte te rog să mă ierţi, deoarece nu cred c-au să-ţi facă plăcere. Morisawa tuşi, de parcă s-ar fi pregătit să ia cuvin- tul undeva, la o adunare a asociaţiei. M-am trezit din bui- măceala în ca*-e am zăcut atîţia ani, însă, vai, n-am curajul sâ mă revolt, cu glas tare, împotriva despotismului condu- cătorilor noştri. Sînt prea bătrîn să stau la închisoare. Mie şi lui taică-tău nu ne-a mai rămas decît tăcerea. Nu mai sîn- tem atît de tineri şi viteji, încît să ne sacrificăm tot ce mai avem, mărturisindu-ne gîndurile în gura mare. Şi-ar fi păcat, dacă nici copiii noştri nu-şi vor da seama că unica şi cea mai reală acţiune împotriva stăpînirii va fi doar apatia şi indiferenţa. Ne doare sufletul, pînă la lacrimi, că feciorii noştri, în loc să boicoteze regimul monarho-fascist, care şi-a trăit traiul, îşi dau viaţa pentru salvarea lui.

Pilotul privi la părintele său. Acesta, închizîndu-şi pe Jumătate ochii, pe care nişte ochelari ou lentile groase îi des- părţeau de lume, dădea din cap, în semn de încuviinţare a cu- vintelor prietenului său. Cunoştea foarte bine toată bucătăria financiară, precum şi sforile trase de cei ce se aflau la cîrma marii politici.

—Yasuziro, băiatul meu drag, soţ al iubitei mele fiice Tiyeko! Nădăjduiesc c-ai să-mi înţelegi corect spusele. Tu eşti un erou ! Un adevărat samurai, care nu se va lăsa oprit de nici un obstacol ! Aşa ai fost educat... Dar, jerfindu-te, te-ai gîndit vreodată la ce se va întîmpla cu cei care te iubesc şi pe care-i laşi aici, pe pămînt ? Cum vor îndura ei suferinţa de-a fi singuri pe lume ?

—Au să primească o pensie bună, cu două grade mai mare, ca pentru un căpitan de rangul întîi. Apoi, vor fi ajutaţi de părinţi. Sper că nici tata şi nici dumneata n-o sâ-i lăsaţi să sufere.

—Eu, de-acuma, sînt bătrîn şi bolnav. Prea puţină nădejde să te bizui pe mine. Dar şi părinţii ai sâ ţi-i ucizi dacă vei pieri. Nu-ţi vor supravieţui prea mult... înştiinţarea de-atunci, referitoare la dispariţia ta, în apele Mării Timor, le-a răpit pe puţin zece ani din viaţă...

După aceea, au băut în tăcere. Insă ameţeala nu le-a putut Înăbuşi gîndurile neliniştitoare. Şi Yasuziro a încercat să scape de ele refugiindu-se în odaia lui Tiyeko. Dar nici mîn- gîierile ei nu-1 ogoiră.

CAPITOLUL IX

In prima zi a operaţiunii „Kikusui" împotriva navelor americane, se prăbuşiră 355 de avioane-kamikaze. „Vîntul zeilor" se transformase intr-un adevărat taifun, însă nici gînd ca toate echipajele să-şi atingă ţinta. O parte din ele fu interceptată şi distrusă la mare distanţă, pînă să se apropie de vase. O altă parte pieri, nimerind peste zidul compacl al tirului de antiaeriană. Iar unii „condamnaţi la moarte" nu-şi atinseră ţinta, căzînd în ocean, din cauza uzurii la limită a materialului de zbor.

Existaseră şi din aceia care, în ultimul moment, din pricina spaimei, îşi pierduseră controlul şi se prăbuşiseră intrînd în vrie. Işi mai spusese cuvîntul şi tehnica pilotării, extrem de precară — nu toţi piloţii-kamikaze au lovit, cu avioanele lor, centrale vital importante ale navelor ; s-au izbit de bord sau de suprastructuri, fără să le provoace vreo avarie esenţială. Ca o consecinţă a tuturor acestora, pierderile americanilor fuseseră cu mult mai reduse decît se aştepta comandamentul japonez.

Doar cîţiva kamikaze, bine instruiţi şi mai norocoşi, evitară tragerile avioanelor de vînătoare şi tirul tunurilor de antiaeriană şi reuşiră să pricinuiască americanilor pierderi atît de importante, încît depăşeau chiar şi eficienţa a o sută de aparate convenţionale care ar fi acţionat conform metodelor obişnuite.

Astfel, un pilot mai în vîrstă, Tsai Tomi, ale cărui documente afumate fuseseră găsite la locul deflagraţiei, izbutise, în picaj, să-şi introducă avionul Zero în tambuchiul elevatorului prin prora portavionului „Enterprise". Datorită exploziei bombei şi a avionului, fuseseră ucişi peste o sută de oameni din echipaj, iar portavionul a fost scos din formaţie pînă la sfîrşitul războiului.

Media vieţilor pierdute, conform statisticilor americane, era de 1 :50, în favoarea piloţilor-kamikaze. Pentru a se păstra moralul marinarilor, comandamentul american trecea sub tăcere tactica japoneză a „piloţilor-condamnaţi la moarte". Cenzura urmărea, cu stricteţe, să nu apară în presă ştiri despre kamikaze. Şi, cu toate acestea, zvonurile despre enigmaticii samurai, care încălecau voluntar bombele înaripate, apăreau

pretutindeni şi-i băgau in sperieţi, îngrozindu-i, pe marinarii americani. t

Statele Unite suferiră pierderi simţitoare în nave, dar rezultatul bătăliei pentru Okinawa a fost în favoarea lor. Atacurile „condamnaţilor la moarte" au continuat pînă la 22 iunie, cînd s-a încheiat operaţia „Kikusui". In total, în a- ceastâ perioadă, piloţii-kamikaze executaseră 1 300 de misiuni, scufundînd 26 de nave şi avariind grav 164.

Detaşamentul „Vişina de munte" luase parte la operaţie numai la început : spre mijlocul lui aprilie, piloţii rămaseră fără avioane. Imperiul nu dusese niciodată lipsă de rezerve umane, însă materialul tehnic era evident insuficient. Pe aerodrom staţionau stinghere, oa nişte orfane, două aparate de instructaj extrem de uzate, iar din cauza lipsei de benzină exerciţiile de zbor se efectuau din an în paşte. Piloţii „Vişinei de munte" trăiau Ia libera alegere. In aşteptarea ceasului cînd viaţa lor avea să fie necesară imperiului, tinerii îşi omorau plictiseala scrimînd, jucînd şah sau luptînd, iar în zilele de soldă invadau căsuţele gheişelor şi restaurantele de mîna a doua.

La începutul lunii mai, insă, pe aerodrom apăru primul avion-proiectil Oka-11, transportat in secret peste noapte.

Yasuziro îşi adună, dînd alarma, toată trupa, destul de puţin numeroasă, şi o alinie în formaţie de-a lungul pistei de decolare-aterizare. Un căpitan de rangul doi, care sosise împreună cu aparatul Oka-11, întovărăşit de un ofiţer de la contrainformaţii, le vorbi piloţilor despre noul avion şi despre tehnica utilizării lui în luptă. Apoi, cel de la contrainformaţii, desbumbîndu-şi tunica şi dîndu-şi jos chipiul — pentru a sublinia situa'ia sa independentă faţă de superiorul in grad — trase husa şi, înaintea piloţilor, apăru o avionetă de mici dimensiuni, aşezată pe nişte fragile roţi de transportor.

Era un monoplan monoloc, cu fuselaj scurt, de şase metri, şi cu nişte aripi şi mai scurtc. Lucrul cel mai bizar, care izbi imediat privirile tuturor, era absenţa elicei. Acest prim (şi ultim) avion cu reacţic. pe care au avut prilejul să-1 vadă piloţii-kamikaze, era dotat cu un motor propulsat de pulbere, dezvoltînd în primele 1.1 secunde de la decolare o viteză ne-obişnuit de măre pentn vremea aceea — aproape 900 km pe oră

Piloţii, ra hipnotizaţi, priveau „bomba-minune-

Cu glas monoton, căpitanul de rangul doi repetă cuvin tele învăţate pe dinafară şi de care se plictisise :

— Avionul Oka-11 nu poate decola independent. In sectorul acţiunilor de luptă, va fi transportat de un avion torpilor Mitsubishi. Apropiindu-se de escadra americană, pilotul se decuplează, îşi alege ţinta, pune în funcţiune motorul de rachetă cu pulbere, şi intră în picaj asupra ţintei, sub un, unghi de ordinul a 50 de grade. Cu o viteză colosală, străbate şi prin acţiunea de interdicţie a avioanelor de vînătoare prin tirul de baraj al antiaerienei.

După două zile de instructaj, căpitanul de rangul doi, împreună cu avioneta şi însoţit de ofiţerul de la contrainformaţii, plecă la un alt detaşament. Iar efectivul „Vişinei de munte", în aşteptarea apariţiei în masă a aparatelor Oka-11, se întoarse la distracţiile sale de mai înainte.

Sosirea avioanelor-proiectil întîrzia. Şi nici purtătoarele lor — avioanele torpiloare Mitsubishi nu se zăreau la orizont. Inactivitatea, ca o rugină, purcese să corodeze disciplina detaşamentului. Ştirile de pe cîmpurile de luptă referitoare la victoriile americanilor nu contribuiau, nici ele, la menţinerea unui moral ridicat. Acum, cînd Yasuziro îşi făcea serviciul la Iwakuni, în apropiere de Hiroshima, avea posibilitatea să-şi viziteze adesea familia. O dată pe săptămînă. Iar uneori şi de două ori, lăsîndu-1 la unitate pe locţiitorul său Itihara Hisasi, se grăbea spre casă, unde-1 aşteptau părinţii, soţia şi fetiţa lor. In cercul familiei, pentru un timp, uita de piloţii-kamikaze pe care-i avea în detaşament şi care umblau pe jumătate beţi, de ultima şi fatala decolare ce se apropia.

CAPITOLUL X 1

Abia se desprinsese avionul de sol, şi Hiroshi Hatanaka se lipi de luminator, prin care văzu un plan prelung cu două, motoare. Elicele, învîrtindu-se vertiginos, formau cercuri transparente. Aparatul Mitsubishi zbura deasupra măriL Echipajul bombardierului îşi vedea de treburi, iar locotenentului Hiroshi Hatanaka nu-i acorda nimeni nici o atenţie, de parcă ar fi fost un simplu pasager şi nu un glorios kamikaze : pilotul avionul ui-proiectil suspendat în trapa de bombe. Totul arăta nespus de prozaic, în vreme ce samuraiul de opt

sprezece ani trăia ultimele ceasuri din viaţa sa. „Să mori pentru interesele imperiului — e cea mai mare cinste !tt, repeta întruna comandantul lui, căpitan-locotenentul Minoru Su- mida. Azi, această cinste îi fusese acordată lui — locotenentului Hiroshi. Şi asta era tot. Se terminase cu scurtul răgaz, al trecerii lui pe acest pământ. Datoria cerea să i se pună punct.

„Datorie...", „Onoare...", „Interesele imperiului..."

Aceste cuvinte, grele, ca nişte pietre de mormînt, îi fri- naseră voinţa şi se ducea acum supus spre moarte, încălzit doar de credinţa în necesitatea dăruirii vieţii sale, ca jertfă pentru salvarea imperiului, şi de nădejdea unei nemuriri viitoare. Numele lui — Hiroshi Hatanaka — va străluci peste veacuri, în litere de aur, pe pereţii templului Yasukuni, alături de numele celorlalţi kamikaze, cei mai buni fii ai Japoniei...

însă cei ce-1 petreccau în ultimul zbor nu ştiau cît de trist era Hiroshi Hatanaka, pentru că părăsea viaţa atît de timpuriu şi cum i se chircea inima gîndindu-se la măicuţa care 1-a născut! Azi îi scrisese cîteva cuvinte de rămas bun, pe o eşarfă albă, de mătase, cu sînge din singele lui...

Cvadrimotorul Mitsubishi lua greu înălţime. Peste vreun ceas, în cabină se făcu răcoare, însă Hiroshi nu băgă de seamă. Ce izbutise să vadă din viaţă ? Despre ce anume şi-ar putea aminti cu drag sau cu întristare ? Poate numai de anii petrecuţi în şcoală, sub grija părinţilor. Şi totul se destră- mase, din clipa cînd îşi exprimase dorinţa de-a deveni pilot- kamikaze.

Hiroshi îşi aduse aminte de ziua în care coborise de pe vedetă, la debarcaderul insulei Eta Jima, scăldată de apele Mării Interioare a Japoniei. Aici se afla prima şcoală de ofiţeri de marină militară din Japonia, fondată spre sfîrşitul a- nilor optzeci ai secolului trecut. Ilustra instituţie îl uimise pe Hiroshi Hatanaka prin bogatele ei tradiţii de luptă. Absolvenţii şcolii de la Eta Jima se bătuseră la Port-Arthur şi lîngă Tsushima, asiguraseră debarcarea trupelor expediţionare în Primorie, scufundaseră nave şi jonce chineze. în cel de-al doilea război mondial, nu existase nici o bătălie în mările Oceanelor Pacific şi Indian, la care să nu fi participat cursanţii de la Eta Jima. Şcoala era pătrunsă de spiritul legendarilor ei absolvenţi Syekio Misima şi Hiroshi Kuroki, creatorii „omu- lui-torpilă", care-şi găsiseră o moarte încununată de glorie, într-o acţiune de luptă, în timp ce-şi încercaţi aparatul. în acele secţii ale şcolii, unde

erau pregătiţi piloţii-kamikaze şi
C-da *42* coala IC

comandanţii kaiten, „oamenii-torpile", Syeko Misima şi Hi- roshi Kuroki erau o permanentă pildă de credinţă faţă de împărat.

Cînd Hiroshl Hatanaka trecuse pragul cazărmii din că- rămîcfă, straşnic izolată *de* lumea exterioară, atunci* dîntr-o dată, îşi dăduse seama că nu mai există cale *de* întoarcere. Despre consimţământul lai, de a muri pentru împărat, începură să-î vorbească întruna, chiar din prima *zi* a sosirii pe insula unde nu călca picior de femeie şi unde chiar şi pomîi plantaţi cu ani m urmă aveau nume de gemul masoulin.

Hiroshi privea pierdut la pîda albăstruie în care se topea orizontul, dar avea înaintea ochilor platoul de instrucţie tfe la Eta Jima. Cursanţii £şf îmbrăcaseră, pentru mtîia oară, uniforma de marină. Vîrful ghefeîor le fusese aliniat, după îndelungi stăruinţe, de-a lungul unei linii albe, trasate cti vopsea pe asfalt

—Drepţi f le comandase um subofiţer crărânat şi cu **o** expresie de fiară.

In faţa formaţiei apăruse, atunci, viitorul lor idol şi educator, căpîtan-locotenentul Mînoru Sumrda.

—Voi, ceî de-aîci, nu mai aveţi familie şi nici trecut. Casa voastră — acum — este cazarma, famrKa voastră — compania, iar tatăl vostru — ăsta sînt eu... Din cîfpa în care aţi îmbrăcat uniforma aceasta, sînteţî obKgaţr să vă lepădaţi povara amintirilor. Viaţa voastră, cea nouă, începe de azi şi se va termina atunci cînd veţi primi ordinul comandantului. Principala voastră sarcină — învăţaţi să fiţi ascultători, pentru a muri bucuroşi în cinstea împăratului nostru.

Ultimele cuvinte ale cuvîntărff rostite de Minora Sttmida fuseseră acoperite de ţipătul sălbatic al unuî cursant, prăbuşit la picioarele colegilor. Acesta ntr ascultase spusele căpitan-locotenentului Strmfda şi, gîndmcfu-se la altceva, nu avusese cum să-1 obseve pe subofiţerul furişat pe la spate. Iar fiara cu chip de ora îî trăsese, cfrrr toa-te puterile, o lovitura In cap cu bastonul de cauciuc.

—Termină odată cu bocetele, puişorul mamiî [Subofiţer, şterge-I de muci f

Acesta se şi pregătea să-1 croiască din. nou cu bastonul de cauciuc, dar căpitaja-locotenemtu1 îi ordonă să ae îndepărteze.

—Am să scot din voi nişte adevăraţii ostaş?, curajoşi şi rteinfricaţi. Iar cu durerea, o să vă obişnuiţi, fntr-atît o să fiţi brCTTfrţî. rncit vi se va face pre-Fea *ca* de bfvoi... ;

Nimeni *ou* se poate obişnui cu durerea Cînd aoeasta devine permanentă, omul, pur şi simplu, se Îndobitoceşte. Băieţii porniră să se îndobitocească, de cînd începură exerciţiile de „călire fizică", preconizate de metoda „Tayko Binta". Stăteau pe platou, faţă în faţă, aliniaţi pe două rinduri. La comanda -de „Unu !", cei .din primul rînd făceau un pas înainte, trăgeau o palmă peste obrazul colegului aflat în faţă Si se retrăgeau. La comanda de „Doi 1", erau şi ei plesniţi, de ceilalţi. în acelaşi mod. „Unul !■, „Doi!«, „Unu!", „Doi!" înaintea ochilor vedeau stele verzi şi simţeau trezindu-se in fiinţa lor instincte bestiale. Iar tinerii, alături de tare trăiau dormeau, începeau să li se pară duşmanii cei mai înrăiţi. „Unu !". „Doi !ª Şi, deodată, Hiroshi se pomeni peste cap cu o lovitură îngrozitoare de baston de cauciuc, care îl dobori dîn picioare. Subofiţerul avusese impresia ci nu bătea suficient de convingător.

întreg procesul de formare a conştiinţei piloţi lor-kamikaze era stăbătut de ideea ploconiri!, pîine de. entuziasm, în fata morţii pentru divinul mifcado. Li se vira în cap gîndul că soarta imperiului oel mai vechi din lume se afla în mumie lor şi că, numai lor, odor **aleşi,** celor mai buni fii ai lui **Yamato,** le era încredinţată cinstea de a-şi da viaţa, pricinuind inamicului pierderi «lin cele mai grave.

După treî luni de îndobitocire principială, combinată cu „câlirea fizică", moartea începuse să i se pară lui Hiroshi un soi de izbăvire, aptă să-1 scape de muştruluiala cu bîfca şi de batjocură. Proverbul ostăşesc : „Viaţa *e* mai grea decît muntele, dar moartea mai uşoară ca fulgul J" devenise o realitate.

Mai înainte de-a se fi încheiat programul de instrucţie, cursanţii înoepură si fie scoşi la plimbări duminicale. Hiroshi rămăsese ca o impresie de neuitat despre ascensiunea pe muntele Furutukayama, unde viitorii kamikaze, cuprinşi **de** un extaz religios, admiraseră cerul senin, în care, peste puţin timp, aveau să se strămute™

Hiroshi fu întrerupt din gîndurile sale de mîna mecanicului de bord, care-1 atinse pe umăr :

— A sosit timpul sâ te instalezi în carlingă ! îi strigă la ureche.

Hiroshi simţi cum i se face inima cît un purice. însă, fără sS-i tresară vreun muşchi al feţei, se îndreptă spre trapa bombelor, pe urmeile mecanicului, care Si ajuţi si intre în strimta carlingă a

aparatului Oka-11. Hiroshi închise etanş cupola carlingii! Acum, vijiitul elicelor cvadrimotorului Mitsubishi abia se mai auzea.

Pilotul kamikaze privi la cadranul ceasului — 8.30. Era ora cînd împăratul, pentru care zbura spre moarte, îşi începea rugăciunile zilei.

Cîndva, Hiroshi avusese ocazia să-1 vadă pe mikado. Sosise la o ceremonie de înmînare a diplomelor de ofiţer. Un om scund, de patruzeci şi trei de ani, ou ochelari prevăzuţi cu lentile groase, de mai multe dioptrii, timid şi rezervat. Aspectul exterior nu-1 făcea deloc sâ semene cu străbuna sa, Amaterasu, Zeiţa Soarelui. Cu toate acestea, entuziasmul ce-i cuprinsese pe elevii şcolii, la văzul împăratului, fu exprimat de ei prin strigăte detunătoare de „Banzai !".

Era posibil ca sosirea împăratului (cînd diploma de ofiţer îl scutise de bastonul de cauciuc) şi sumarele cursuri ale programului de zbor să fi fost singurele pete de lumină din fondul întunecat al şederii lui la Eta Jima.

în cadrul detaşamentului „Vişina de munte", Iliroshi făcuse doar patru zile de serviciu. Nici nu reuşise .să-şi cheltuiască prima soldă de ofiţer, cînd primise ordinul de plecare în misiune dir partea comandantului detaşamentului, de toţi prea mult stimatul nobil samurai Yasuziro Hattori. Detaşamentul „Vişina de munte" participa din toate puterile la operaţia „Kikusui", -şi completarea efectivului, odată cu sosirea lui Hiroshi. se dovedise binevenită.

Banii, pe care încă nu apucase să-i cheltuiască, Hiroshi îi infăşurase în eşarfa albă, a „condamnaţilor la moarte", pătată de ideogramele scrise cu sînge, şi-i expediase mamei sale, cu o zi în urmă. Eşarfa, citeva fotografii, asta era tot ce mai rămînea de pe urma lui pe acest pămînt I Dar poate că era mai bine aşa. „De bună seamâ. gindea el, să te desparţi de familie, de soţia iubită şi de copii, e şi mai greu !" Acuma, cel puţin, nu se simţea nefericit şi ştia că nu-i vor tremura mîinile în faţa chipului morţii.

înaintea privirii pilotului se aprinse un beculeţ verde.

—Pregătiţi decuplarea ! răsună o comandă în căştile lui Hiroshi. Apoi se aprinse un bec roşu, inundînd carlinga cu o lumină sîngerie.

—Moarte plăcută, câpitan-locotenente ! îi ură comandantul aeronavei Mitsubishi, onorîndu-1 cu gradul la care a- vea să fie avansat post-mortem.

Hiroshi smuai maneta de decuplare şi avionul-proiectil se prăvăli, din sumbrele trape pentru bombe, într-o lume orbitoare.

Prima privelişte pe care o zări era alcătuită din zecile de fumuri de la orizont. Mitsubishi, după ce-1 transportase pînă la locul indicat, virase brusc şi luase cap spre aerodromul său. Se grăbea s-o întindă de acolo, pînă nu aveau să-1 ajungă din urmă avioanele de vînătoare americane.

Pierzînd din înălţime, Hiroshi plană îndreptîndu-se spre escadră. Acum, iată, era atît de aproape, încît navele se distingeau clar.

Pilotul îşi alese ca ţintă un crucişător mare, care naviga în linie de şir.

înaintea lui, pe direcţia de zbor, se ridica un zid de explozii de antiaeriană.

Americanji, după ce descoperisră ţinta, cu radarurile lor, făceau tot posibilul să nu-i îngăduie apropierea de nave. Hiroshi conectă motorul cu pulbere şi angajă avionul într-un picaj brusc, menţinînd crucişătorul în centrul reticulului. Şi se gîndi : „Uite, tot aşa am s-o ţin pînă la capăt !".

Viteza crescu vertiginos : 700... 800... 900 de kilometri pe oră. Sincronic cu viteza, creştea şi crucişătorul învăluit de miile de flăcări ale automatelor de antiaeriană cu tragere rapidă. Dar ce se întîmplă ? De ce a pornit crucişătorul, din- tr-o dată, să lunece in sus pe dispozitivul de ochire, fără ca Hiroshi să fi schimbat poziţia manşei ? Pilotul trase manşa de direcţie spre sine, incercînd să reducă unghiul de picaj, dar aparatul continuă să-şi lase încet botul în jos. Hiroshi îşi imagină că i se defectase direcţia şi-i păru rău că moartea sa nu avea să pricinuiască nici o pierdere americanilor.

Ultimul lucru pe care îl văzu pilotul, mai înainte de impactul cu suprafaţa apei, a fost acul indicatorului de viteză, încremenit la 1 000. precum şi berbecii de spumă ai coamelor de smarald de pe valuri.

2

In jurnalul de bord al crucişătorului „Leechfiled" apăru o însemnare, efectuată de ofiţerul de cart, cu un scris citeţ :

„9.18 (ora Tokyo). Alarmă aeriană. 9.20. Crucişătorul este supus unui atac kamikaze. Artileria antiaeriană de pe navă deschide focul, dar nu se constată lovirea avionului,

Din cauza unei erori a pilotului japonez, avionul-proiectil se prăbuşeşte în mare cu patru cabluri mai înainte de-a ajunge la ţintă."

Notele înscrise în documente, de genul jurnalelor de bord, sînt în general obiective. Insă, în cazul de faţă, ofiţerul de cart era cel care greşea, fără intenţie, împotriva adevărului. Motivul prăbuşirii în mare nu *se* datorase unei erori de pilotaj. Dar de unde sâ ştie un marinar, ceea ce nu cunoşteau nici piloţii ?

Spre sfîrşitul războiului, practica în construcţia de avioane depăşise teoria. Odată cu apariţia avioanelor cu reacţie, a căror viteză se apropia mult de cea a sunetului, acestea au început să fie supuse unor fenomene inexplicabile. Iar avioanele rapide, mai înainte ca oamenii să descopere secretul şi să lupte împotriva acestor fenomene, au pricinuit multe pierderi de vieţi umane. Secretul consta în următoarele : la vitezele mai mari de 900 km/oră, aripile avioanelor erau cuprinse de trepidaţii compacte la apropierea de viteza sunetului, care modificau brusc tabloul aerodinamic şi redu- cedeau eficienţa direcţiei. în asemenea cazuri, aparatul era antrenat in picaj, aşa cum păţise şi Hiroshi Hatanaka.

în ziua de 9 mai, Yasuziro Hattori îşi conduse din nou piloţii-kamikaze, din detaşamentul său, într-o misiune de luptă. Toate cele patru echipaje, comandate de el, ieşiră exact în sectorul ţintei, reprezentat de un convoi american. Iar căpitanul, virind într-o parte, ca sâ nu nimerească în zona exploziilor proiectilelor de antiaeriană, pomi să supravegheze desfăşurarea atacului.

Primul avion se sfărimă în aer : probabil, vreun proiectil de antiaeriană lovise explozivul cu care era umplut aparatul „condamnatului la moarte". Al doilea, se prăbuşi în mare, la vreo trei sute de metri de transportorul pe care-1 vizase. In schimb, ultimii doi kamikaze loviră cu precizie. Două coloane de fum negru se înălţară ca nişte monumente temporare deasupra locului unde pieriseră fiii lui Yamato.

De pe aerodrom, Yasuziro trecu pe la statul major, in vederea dispoziţiilor pentru a doua zi. Il întîmpină şeful de stat major al detaşamentului, tulburat şi mîhnit de o ştire neplăcută.

—Domnule căpitan de rangul trei, aţi ascultat la radio 7 îl întrebă el pe Yasuziro.

—Nu, dar ce s-a-ntimplat ?

—Ascultaţi ! ii spuse subordonatul, deschizind aparatul de

radio.

Crainicul, cu binecunoscuta sa voce, repeta textul unui comunicat, însă fără obişnuita lui vigoare :

—Noi, subsemnaţii, acţionînd în numele Comandamentului Suprem German, sîntem de acord cu capitularea necondiţionată a tuturor forţelor noastre armate de uscat, aero şl marine, precum şi a tuturor forţelor aflate în momentul de faţă sub comanda noastră, faţă de Comandamentul Suprem al Armatei Roşii şi, totodată, faţă de Comandamentul Suprem al Forţelor Expediţionare Aliate..."

Yasuziro, fără să scoată o vorbă, ascultă pînă la capăt, şi apoi trase şteeherul din priză.

—Luaţi-1 de-aici!

Printr-un gest, îl eliberă pe şeful de stat major şi se aşează la birou. Gata ! Se năruie, definitiv. Axa Berlin — Roma — Tokyo. Din coaliţie, la început, se desprinsese Italia, iar după aceea s-au risipit, ca spiţele unei roţi dejghinate, celelalte ţări participante... Iar acum capitulase însăşi Germania. Din Axă, nu mai rămăsese nimic... „Ce se va întâmpla cu noi ?" Japonia era singură, izolată, înconjurată din toate părţile de state duşmănoase.

In inima lui Yasuziro se cuibări spaima pentru soarta imperiului. Prin moartea sa, va fi oare în stare să-1 salveze ? Nu va fi şi pieirea sa tot atît de inutilă, ca şi sacrificiile întreprinse de subordonaţii lui ?...

Şi, totuşi, Yasuziro mal nădăjduia. Iar, ca să nu-şi slăbească voinţa, încetă să mai asculte emisiunile de la radio şi să citească ziarele.

CAPITOLUL XI 1

La 26 iulie 1945, la cunoştinţa -guvernului Japoniei ajunse conţinutul declaraţiei de la Potsdam. Studiind textul ultimatumului prezentat de aliaţi, referitor la capitularea necondiţionată, mikadoul convocase Consiliul Imperial, pentru a asculta părerea celor apropiaţi.

Şedinţa avu loc în adăpostul antiaerian, situat sub palatul imperial. Cu toate instalaţiile de ventilaţie şi grosimea zidurilor de beton, care izolau adăpostul de lumea exterioară, înăuntru era tot atît de cald, şi atmosfera tot atît de sufocantă, ca şi afară. Membrii Consiliului şi ai cabinetului de miniştri nu reuşeau să-şi şteargă transpiraţia abundentă cu batistele şi

fularele. Numai împăratul, pare-se, nu suferea de căldură. Omul acesta modest, cu maniere delicate, ascultă atent luările de cuvînt ale supuşilor săi.

—O vom ignora, afirmă vîrstnicul prim-ministru, Suzuki, avînd în vederea declaraţia. Vom merge înainte, cu perseverenţă, şi vom duce războiul pînă la capăt.

Apoi, ceru cuvîntul generalul Tojo, fostul prim-ministru, un antisovietic înverşunat şi mare susţinător al estrategiei rezistenţei pe continent". Infrînt la Halhin-Gol, generalul fusese înlăturat de la putere, considerîndu-se cp politica pe care o promovase se afla la baza insucceselor militare ale Japoniei. Dar, coborînd de pe puntea de comandă a imperiului, Tojo continuase să aibă o mare influenţă la curte.

—Am pierdut iniţiativa pe mare, insă nu trebuie s-o pierdem şi pe continent, spuse el, lăsind să-i cadă pe masă pumnul strîns. Milioane de soldaţi ai armatei imperiale din Mandjou-Go. Coreea, China şi de pe pămîntul împăratului nostru, cc-i aparţine de pc vremea lui Zimmu, sînt gata sâ lupte pînă la victorie.

Cuvintele rostite de Tojo răsunau convingător şi insuflau speranţa că, încă, nu se pierduse totul. împăratul îl ascultase şi dădea a încuviinţare din cap.

Tojo îşi scoase ochelarii şi, după ce şi-i şterse, încheie :

—Principii de apărare bine studiate şi o ofensivă declanşată într-un spirit de înaltă şi nestrămutată ţinută morală a soldaţilor, ofiţerilor şi generalilor noştri pot determina o cotitură a războiului. Anglo-saxonii n-au fost niciodată puternici datorită armatelor lor de uscat. Ei s-au consolidat, ca puteri mondiale, prin forţele lor de pe mări şi oceane.

Ministrul de război Anami declară şi el :

—r Trebuie să continuăm lupta. Bătălia pentru Japonia nu este pierdută. Mai putem pricinui pierderi grele inamicului. în afară de asta, garantez că trupele nu vor depune niciodată armele. Amiralul Onishi a iniţiat recrutarea unei armate de douăzeci de milioane de „voluntari-condamnaţi". Sub flamurile lui păşesc soldaţi şi tineri patrioţi, care, din toată inima, şi-au însuşit chemarea : „Fie ca toţi să ne sfărî- măm ca jadul, căzut p« podea !" Japonia este gata să se avînte într-un „contraatac sinucigaş". Comandamentul anglo-saxon cunoaşte faptul acesta şi este îngrozit de perspectiva unei în- tilniri în metropolă cu

armata noastră. Viitorul nu le promite nimic bun, în afară de-un război prelungit şi-o mare vărsare de sînge. Numai să-nceree a debarca pe insulele japoneze...

In luările de cuvînt ale celorlalţi membri ai Consiliului războătea, de asemenea, speranţa că, purtînd mai departe războiul, Japonia avea posibilitatea să încheie o pace de compromis, care să aducă imperiului mai puţine pierderi materiale şi morale decit o capitulare necondiţionată. în multe cu- vîntări, de asemenea, se furişa speranţa unei ascuţiri a contradicţiilor dintre ruşi şi anglo-saxoni — prea erau diferite ideile de bază ale comuniştilor şi capitaliştilor, care se aliaseră numai datorită pericolului de moarte ce planase asupra statelor lor, în anul 1941.

Mari speranţe se puneau şi în faptul că S.U.A. şi Marea Britanie se vor strădui să păstreze regimurile existente în Asia şi nu vor permite răspîndirea influenţei comuniste asupra întregului continent. Iar lucrul acesta se putea realiza cu ajutorul Japoniei imperiale, pe care o vor reţine ca partener, depunînd toate eforturile în acest sens, în lupta împotriva socialismului şi a mişcărilor naţionale din ţările coloniale.

Ajungînd la concluzii, Suzuki îi declară împăratului că ei toţi. Consiliul Imperiului şi cabinetul de miniştri, apreciază ca grea situaţia Japoniei, dar nu disperată şi recomandă respingerea ultimatumului şi continuarea acţiunilor militare.

Pe cînd ieşea din şedinţă Tojo simţi o oboseală cumplită. Pesemne, vinovată era noaptea pe care o petrecuse fără să închidă un ochi. Nişte ticăloşi, sunîndu-1 la telefon, îl treziseră de vreo trei ori, la rînd, interesîrdu-se, politicos, dacă excelenţa sa nu-şi făcuse încă harakiri.

2

Convinşi că Rusia, după ce purtase un război greuţ în apus, nu va mai voi să se angajeze într-u.¯! conflict armat cu imperiul, domnii din marile state majore, .'e uscat şi maritim, în perioada războiului U.R.S.S. cu Germania fascistă în- treprinseseră totul pentru a menţine încordarea la graniţe. In spatele generalilor şi amiralilor japonezi 'exista un sprijin puternic : în apropiere de Primorie şi Zabaikalia, zăngănea din arme, mutîndu-se nerăbdătoare de pe un picior pe altul, uriaşa armată din Kwantung, care abia aştepta semnalul de atac ; spre Vladivostok, erau îndreptate gurile tunurilor de, mare calibru ale

navelor japoneze din Flota a cincea. Totul era pregătit. Ofiţerii visau victorii apropiate şi mai strălucitoare decît cele de la Mukden, Port-Arthur şi de lîngă Tsushima.

în fiece zi, aproape,, pe biroul Comandantului Frontului din Extremul Orient se îngrămădeau informaţii referitoare la acte de violare ale graniţelor de stat, la lansarea de spioni, la ciocniri armate între grăniceri şi detaşamente japoneze, sau cu bandele albe ale atamanului Semenov, la tulburarea navigaţiei maritime şi a transporturilor fluviale de pe Amur. 'După ce le citea, generalul de armată Apanasenko se încrunta şi strîngea din dinţi, tăcînd. Piereau oamenii ţării şi se aduceau însemnate daune materiale, iar el nu avea dreptul să răspundă la lovitură prin lovitură. Era sătul să tot scrie Moscovei materiale pentru alcătuirea de note şi proteste, transmise la Tokyo pe canalele diplomatice. Japonezii îşi cereau scuze şi continuau provocările. Apanasenko era nevoii să recunoască, plin de amărăciune, că pasivitatea aceasta forţată îndemna clica militaristă japoneză să fie din ce în ce tnai insolentă. Dar, în calitate de comandant, ştia mai bine decît oricine altcineva că încă nu sosise timpul unei riposte armate.

Strîngînd din dinţi, trebuia să aştepte, să îndure jigniri şi să fie in permanenţă gata de luptă. Ţara îi încredinţase a- părarea Extremului Orient, iar trupe avea exact la limită. Din cînd în cînd, i se mai luau cele mai bune divizii şi, încărcate în vagoane de marfă adaptate pentru transportul de oameni, erau expediate în apus. în schimb, i se trimiteau nişte recruţi abia instruiţi. în privinţa unor tancuri noi, putea doar să viseze. Toate tancurile KV şi 34, fabricate de uzinele din Ural şi de cele ale Siberiei, plecau spre fronturile Marelui Război de Apărare a Patriei...

în schimb, Tojo era satisfăcut : chiar fără să se lupte cu ruşii, acorda un ajutor substanţial Germaniei, „marele a- liat din apus". Armata din Kwantung ţinea imobilizate vreo patruzeci de divizii ruseşti. De n-ar fi fost situaţia încordată din Extremul Orient, multe din aceste forţe sovietice ar fi luptat în apus, iar navele Flotei Oceanului Pacific, mutate pe Calea Maritimă de Nord, ar fi condus acuma convoaie în Atlantic, sau ar fi nimicit vînătorii de munte ai generalului Dietl, care luptau în nordul Europei...

încă din 1942, cîteva hidroavioane japoneze, aparţinînd

bazei plutitoare „Kamikawa—Maru", începuseră să efectueze o sistematică fotografiere aeriană a teritoriului Kamciatkăi : Marele Stat Major al Trupelor de Uscat al Japoniei nu dispunea de nişte hărţi topografice detaliate ale peninsulei, necesare purtării de operaţiuni militare.

Pentru a pune capăt acţiunilor aviatorilor japonezi, care nu o dată violaseră spaţiul aerian al Uniunii Sovietice, au fost ridicate în aer avioanele de vînătoare.

Peste cîteva zile, pe căi diplomatice, au fost transmise ffaponiei condoleanţe, cu ocazia pieirii a două echipaje de hidroavioane japoneze, „care, rătăcindu-se în timpul unor zboruri de instrucţie, deviaseră de la ruta stabilită şi se prăbuşiseră pe colinele din Kamciatka, după ce stăpunseseră plafonul norilor".

Osemintele aviatorilor japonezi au fost predate, cu onoruri, Ia bordul navei japoneze „Kamikawa-Maru", care părăsea apele de coastă ale Kamciatkăi.

Apanasenko primi o săpuneală zdravănă de la Moscova. Erau de aşteptat mari complicaţii diplomatice, insă totul se terminase cu bine. Japonezii tăceau — inghiţiseră pilula. Probabil că luptele de lîngă Moscova îi puseseră pe unii pe gîn- duri şi le mai răcoriseră din ardoare.

După bătălia de la Stalingrad, numărul provocărilor japoneze de la graniţele U.R.S.S. se reduse simţitor. Cu cît erau mai importante succesele dobîndite de ruşi pe front, cu atît mai curtenitori deveneau japonezii. Spre primăvara anului 1945, graniţele Extremului Orient erau mai liniştite. Armata din Kwantung se potolise şi încetase să mai ţăcăne din închizătoarele tunurilor şi ale puştilor. De pe orizont, dispăruseră şi fumurile navelor Flotei a cincea, care, mai înainte, colinda prin preajma Vladivostokului.

Credincioasă obligaţiilor sale de aliată, pe care şi le asumase la Conferinţa de la Yalta, Uniunea Sovietică, înainte cu o lună de capitularea Germaniei, denunţase tratatul de neutralitate, care fusese respectat cu stricteţe numai de U.R.S.S. Japonia, însă, pe toată perioada de valabilitate, se considerase îndreptăţită să organizeze demonstraţii armate, să tulbure navigaţia în apele neutre şi chiar să scufunde vase ce navigau sub pavilion sovietic.

Japonia acordase un mare ajutor aliatei sale Germania, nu numai prin imobilizarea în Extremul Orient a unor importante forţe ale trupelor sovietice şi ale flotei — dar şi tulburînd căile de navigaţie, îngreunînd livrarea materialelor militare din S.U.A. din cadrul lend-leaseului. Flota navală japoneză reţinuse 178 de vase comerciale sovietice. Vapoarele „Krecet", „Serghei Lazo", „Sibirstroi" şi „Simferopol" fuseseră avariate datorită tirului de artilerie, iar „Perekop" şi „Maikop" scufundate de aviaţia japoneză.

Odată cu victoria asupra Germaniei, se apropiase şi ziua atît de aşteptată de cei din Extremul Orient. Se apropiase răfuiala cea mare ou clica militaristă a Japoniei, prezentarea importantei note de plată pentru toate provocările şi jignirile aduse. După zdrobirea Germaniei fasciste, Uniunea Sovietică avea posibilitatea să privească în jur şi să vadă ce se petrecuse în spatele său. Insă comandantul Frontului din Extremul O- rient, generalul I. P. Apanasenko, nu mai apuoase ziua a- ceasta. în 1943 plecase pe frontul de la Coronej, unde, peste puţin timp, căzuse în luptă.

3

Cele dinţii care-şi terminaseră acţiunile de luptă din Marele Război de Apărare a Patriei fuseseră trupele fronturilor din Karalia şi Pribaltika. La început, din efectivul lor, iar apoi şi. de pe alte fronturi, se iniţiase o acţiune secretă de dislocare în Extremul Orient a unor divizii şi armate întregi. Trupele care asaltaseră punotele de foc permanent ale cazematelor din istmul Kareliei şi forturile Konigsbergului se îndreptau spre sectoarele de front unde trebuiau aruncate în aer zonele fortificate japoneze.

Specialiştii din Comitetul Şefilor de Stat Major al forţelor armate americane au mai răcorit, prin calculele lor, ardoarea războinică a unor membri ai Senatului S.U.A. Demonstraseră că, luptînd fără ruşi, americanii ar fi putut realiza debarcarea pe insula Kyushu, a celei de-a 6-a armate de cîmp şi a infanteriei marine, abia în noiembrie 1945, iar debarcarea armatelor a 8-a şi-a 10-a, pe Honshu, abia în martie 1946. In conformitate cu calculele Ministerului de Război al S.U.A., invadarea insulelor Japoniei ar fi atras după sine pierderea vieţii a cel puţin un milion de tineri amerioani. Comandantul Suprem al Forţelor Americane din Extremul Orient, Douglas MacArthur, nici nu-şi

imagina, de fapt o.victorie definitivă asupra Japoniei, fără participarea celor şaizeci de divizii ruseşti

Aproape patru ani, soldaţii şi ofiţerii mărşăluiseră pe drumurile Europei, dînd grele bătălii. De nenumărate ori, stropiseră cu sîngele lor cîmpurile de luptă, îşi pierduseră prietenii şi, strîngînd din dinţi, înaintaseră spre Berlin, în- durînd greutăţi şi privaţiuni inumane. Şi mereu erau încălziţi de visul Victoriei. După dobîndirea ei, îşi imaginau o linie, sub care se totaliza activitatea lor de luptă. Cine supravieţuia pînă la obţinerea Victoriei, acela avea să trăiască ani mulţi, fără să mai ştie de frig, de foame, de istovitoarea muncă a soldatului, de despărţiri, fără să mai simtă prezenţa permanentă a morţii, fără să mai audS exploziile proiectilelor şi şuierul gloanţelor...

Şi, iată, cînd, în sfîrşit, sosise şi Victoria mult aşteptată, cînd ajunsese să fie atît de aproape clipa reîntoarcerii în familii şi la munca paşnică — trebuiau să gonească la zece mii de kilometri, pentru a-şi expune din nou piepturile înaintea oţelului ţiuind şi a plumbului de glonţ.

Iar munca aceasta, de mobilizare a efectivelor militare la rezolvarea noilor probleme de luptă, de a le convinge în privinţa necesităţii războiului împotriva imperialismului japonez, fusese declanşată din primele zile ale îmbarcării ostaşilor în trenurile ticsite pînă la refuz — patruzeci de oameni într-un vagon de marfă.

Nenumărate eşaloane goneau spre est, străbătînd întreaga ţară, pe „calea verde" luminată de felinarele gărilor şi de salutările din mers ale braţelor de semafoare. Mulţi treceau pe lîngă casele lor, fără să-i vadă pe cei dragi.

Platformele trenurilor gemeau sub greutatea tancurilor. Curentul vitezei sfişia husele Katiuşelor deşi fuseseră învelite cu grijă. Trupe de toate genurile, bine înarmate, se deplasau într-un „turneu" îndepărtat. Armonicile şi acordeoa- nele provenind din capturi de război răsunau, însoţite de vocile ostaşilor :

„O frunză gălbuie, uşoară, coboară Din
mestecăniş, fără să se-audă, în zbor..."

Iar într-un vagon învecinat, se purta o discuţie foarte serioasă. După ce atîrnase de un cui harta Uniunii Sovietice, un colotenent îşi plimba creionul pe ea.

— Se-nţeleseseră să-şi extindă sfera de influenţă, luînd de bază lanţul munţilor Urali. Pînă în Urali, totul trebuia să aparţină

Germaniei. Iar Siberia şi Extremul Orient a- veau să revină Japoniei.

—Dar de ce n-au început samuraii să se războiască mai înainte cu noi, cînd Hitler se afla în puteri ? întrebă un ser^ gent, decorat cu două ordine „Slava" prinse pe pieptul său.

—în primul rînd, le-a cam fost teamă să se înfrunte cu noi : Hasan şi Halhin-Gol i-au învăţat să aibă respect, faţă de Armata Roşpe din Extremul Orient. In al doilea rînd, aşteptau ca trupele noastre să fie zdrobite şi să cadă Stalingradul: îşi făceau visuri că Extremul Orient şi Siberia vor pica singure la picioarele lor, ca nişte mere răscoapte ; iar, în al treia rînd, se împotmoliseră ca vai de ei în războiul din Oceanul Pacific şi în cel din China...

—Le-am frint coastele fasciştilor, grăi, cu glas de bas, dus pe ginduri, sergentul cu decoraţiile, o să vedem noi. de vor mai rămîne samuraii pe picioarele lor.

Sirena locomotivei şuiera puternic în fruntea garniturii, cerind să treacă prin gări, fără oprire.

CAPITOLUL XII 1

In primăvara anului 1945, căpitanul de stat major Otoziro Hattoli primise sub comanda sa batalionul „condamnaţilor la moarte tyeisintaiª, din Brigada 138, cu destinaţie specială, pe care o comanda generalul Nabutakye. Brigada fusese completată cu voluntari, care, la chemarea lansată de „părintele corpului de kamikaze*, amiralul Onishi, se prezentaseră să-şi sacrifice viaţa pentru salvarea imperiului. Destinaţia specială a Brigăzii 138 consta în executarea de acţiuni de diversiune şi de distrugere a tancurilor inamice, prin aruncarea acestora în aer cu dispozitive aparte, purtate de ostaşi asupra lor. Pentru aceasta, fiecare soldat primea un echipament, ceva între vestă şi raniţă, în care erau introduse calupuri de trotil şi focoase.

Otoziro îşi trezi batalionul din somn, mai înainte de revărsatul zorilor, şi-1 conduse în marş forţat pînă la poligon. Tyensintaii păşeau nemîncaţi, spulberînd colbul drumului
Intr-un nor compact. In vestele speciale, îmbrăcate deasupra tunicilor, cărau nisip, de o greutate echivalentă cu încărcătura explozivă. Nu erau încă duşî la moarte...

Comandantul detaşamentului special considera inutilă împărtăşirea foamei cu soldaţii săi. Călire şi înverşunare îm-

potriva Inamicului, Otoziro avea cît pentru doi. Mai înainte de a pleca de acasă, izbutise sâ mănînce o ceaşcă de orez, cu friptură în sos picant, iar acuma, dînd cînd în cînd, îşi ducea mîna la sticla cu ceai, pe care o purta în coburul şeii. Calul său, dînd mereu din cap pentru a se apăra de muşte, se afla la vreo zece metri înaintea batalionului. în afară de Otoziro, mai erau în şei adjutantul şi trei comandanţi de companie. Sublocotenenţii, care comandau plutoanele, mărşăluiau alături de soldaţi, deosebindu-se de aceştia numai prin jambierele pe care le purtau în loc de moletiere. precum şi prin săbiile de samurai de la centură.

Peste un ceas, batalionul ieşi in şoseaua construită de prizonierii dc război chinezi. Acum, era mai uşor dc mers şi de respirat. Bocancii şi copitele cailor nu se mai scăldau In praful mărunt de loess. Şoseaua conduse batalionul la o gară de cale ferată. Anida, dincolo de care se întindeau cîmpul de trageri al poligonului, zonele răscolite de tranşee ale fîşiilor de asalt şi câmpurile pentru conducerea tancurilor.

Otoziro opri batalionul in faţa unei bariere lăsate. Soldaţii petrecură. cu ochi întristaţi, garnitura trenului ce trecu in goană pe lîngă ei, îndreptindu-se spre est. Ducea cu ea pe fericiţii care plecau in Japonia. Iar ei nu vor mai vedea ţara niciodată. Le fusese hărăzită soarta sâ le putrezească oasele pe cîmpiile Manciuriei... !

De fiecare dată. cînd Otoziro trecea pe lingă construcţiile aflate de cealaltă parte a liniei ferate, cădea pe gînduri: „Ce-o fi acolo, în căsuţele din spatele gardurilor înalte ?■ Panouri de avertizare interziceau să te apropii de gard la mai puţin de o sută de metri. Zi şi noapte, posturi duble patrulau de-a lungul îngrădirii din sîrmă ghimpată.

Otoziro nu izbuti să afle ceea ce, mai tirziu a aflat întreaga lume, în timpul procesului de la Habarovsk al criminalilor de război. Căsuţele adăposteau laboratoarele detaşamentului 731, unde, sub conducerea generalului Isyi, savanţi în uniforme militare pregăteau o crimă împotriva umanităţii. In retorte şi baloane de sticlă, eraţi cultivate bacterii ale celor mai periculoase maladii infecţioase : dalaoul, holera, tifosul exantematic ţi ciuma. Prin experimentare pe prizonieri chinezi, erau studiate metodele purtării unui război bacteriologic...

Ofensiva rapidă a Armatei Roşii în Manciuria zădărnici

planurile japoneze şi feri omenirea de îngrozitoarele urmări ale epidemiilor pe care asistenţii generalului Isyi erau dispuşi să le răspîndească, din containere, ,cu ajutorul unor insecte şi rozătoare contaminate...

Pe la orele zece, detaşamentul special ajunse la poligon. Descălecînd, Otoziro înmînă ordonanţei frîul calului. Apoi, le permise ostaşilor să facă o mică haltă, iar el se îndreptă spre punctul de observaţie. Acolo, îl aştepta un sublocotenent în combinezon de tanchist.

—Domnule căpitan de stat major, plutonul de tancuri e pregătit pentru instruirea soldaţilor, raportă el.

—Bine, sublocotenent, începeţi, îi permise cu îngîmfare Otoziro, aşezîndu-se, după aceea, pe un scaun pliant, instalai sub o mare umbrelă. La umbră, bătut de adierea vîntului, arşiţa nu i se mai părea atît de supărătoare. Scoţîndu-şi binoclul din toc, Otoziro încuviinţă începerea instrucţiei, printr-un semn cu batista.

Supraveghind prin binoclu activitatea subordonaţilor, din cînd în cînd -îşi trimitea ordonanţa, cu ordine, către comandanţii de companie. Pe o asemenea căldură, cel mai greu le era soldaţilor. Agili, ca nişte şopîrle, se tîrau dintr-o gropiţă în alta. După ce lăsau tancul să se apropie la vreo cincisprezece metri de ei, soldaţii se găseau într-un spaţiu mort pentru focul de mitraliere şi, gata pregătiţi, se azvîr- leau între şenile, lipindu-se cît mai mult la pămînt, spre a nu fi prinşi de fundul tancului. Celor mai mulţi le reuşea figura aceasta.

„Dacă izbutesc să-mi pregătesc bine soldaţii, se gîndea Otoziro, atunci batalionul meu va fi un obstacol de netrecut pentru tancurile inamicului. O mie de soldaţi, atîţia cît am la dispoziţie, reprezintă un imens cîmp mobil de mine. Şi, dacă primul tyeisintai nu va opri Shermanul sau 34-ul, atunci o va face cel de-al doilea. Iar în brigada lui Nabutakye sînt patru batalioane de acest gen...tt

Ostaşii, subnutriţi, se tîrau întruna şi se tot tîrau, dis- părînd sub fundul tancurilor. De la un timp la altul, prin

Se crăpă de ziuă. Şezînd lîngă fereastra deschisă a trenuleţului electric, Yasuziro fuma o ţigară, încercind să-şi alunge somnul. Se întorcea la detaşament, dintr-o călătorie la Hiroshima. Azi fusese nevoit să se trezească mult mai devreme decît ar fi avut poftă, însă trebuia să ajungă la Iwa- kuni înainte de începerea zborurilor de antrenament, fixate pentru ziua aceasta.

Trenuleţul electric, ţăcănind înfundat peste joantele şinelor, îl' ducea tot mai departe de familie, iar gîndurile i se întorceau "la grijile cotidiene ale detaşamentului.

Vara era pe sfîrşite, iar cotitura făgăduită în desfăşurarea războiului încă nu se ivise. Yasuziro expediase pe lumea cealaltă, cu prilejul diverselor misiuni ce le reveneau, o sumedenie de piloţi-kamikaze, însă forţele americane, pe mare şi in aer, nu se micşoraseră.

Drumul se întindea de-a lungul ţărmului Mării Interioare a Japoniei. Zvîrlind, dintr-un bobîrnac, mucul ţigării din portţigaret, Yasuziro îşi aminti, pătruns de-un simţămînt neplăcut, discuţia de ieri, pe care o avusese cu socru-său, venit să-1 vadă. Îmbătrînit, Kiyosi Morisawa se plînsese toată seara de războiul care-1 ruinase. ^Tot capitalul şi-1 investise în comerţul de materie primă pentru mătase, însă, dacă mai înainte de război mătasea era exportată, acum zăcea în cuprinsul imperiului, fără nici o posibilitate de desfacere. Morisawa nu mai era în stare să-şi plătească furnizorii — ţăranii care se ocupau de creşterea viermilor de mătase. Iar aceştia, ca să nu moară de foame, fuseseră nevoiţi să scoată duzii şl să planteze, în locul lor, cartofi dulci şi soia, condamnînd la moarte viermii de mătase care dădeau scumpele fire.

Discursurile, pline de patriotism, ale lui Yasuziro, referitoare la luptele hotarîte pe care le purtau marina şi armata de uscat, la apropierea zilei decisive, de rezultatul căreia urma să depindă soarta imperiului, nu-1 impresionaseră deloo pe Morisawa. Şi lucrul cel mai stânjenitor — tatăl său, propriul său tată, împărtăşea întru totul părerile lui Morisawa
c-da *42* coala 17
şi se ruga pentru terminarea, cit mai grabnică, a unui război pirrdut, după cum considerau ei...

Soarele purpuriu reapăru din adîncurile întunecate ale Mării

dintre Strîmtori [25] şi se tîrî apoi, agale, în sus pe orizont, daurind lanţul vălurit al norilor de deasupra capătului sudic al peninsulei Tiugoku. Doar norii şi hula mării mai rămăseseră dirî furtuna de ieri, care se abătuse dinspre întinderile imense ale Oceanului Pacific. Spălat de ploaie, frunzişul veşnic verde al stejarilor, magnoliilor şi al arborilor de camfor, care creşteau pe povîrnişurile munţilor ce se apropiau de calca ferată, era de-o prospeţime aparte şi împrăştia o aromă fină. plăcută, specifică pădurilor subtropicale. Ciripitul păsăretului se auzea foarte clar. Natura parcă jubila în cinstca noii zile — 6 august 1945.

Cunoscutele privelişti ale locurilor natale, din sinul cărora pilotul fusese smuls cu cîţiva ani în urmă, ii redaseră buna dispoziţie, spulberînd reziduul ncplăcut al discuţiilor cu părinţii.

In vagonul, pe jumătate gol. al trenuleţului electric, predominau mili'arii ce se inapoiau la serviciu din scurte permisii, şi cei invoiM Cel mai aproape de Yasuziro. şedeau doi sublocotenenţi din trupele dc uscat. Pesemne, sakeul mai fierbea încă in creierii lor şi. în gura mare. fără să se jeneze de prezenta unui căpitan dc rangul trei. îşi povesteau amănunte picant.' ale aventurilor din ajun.

Privind pe fereastră. Yasuziro trăgea cu urechea fără să vrea la discuţia lor. însă nu se indiena şi nici nu-i condamna. ştiind că băieţandrii aceştia nu apucaseră să guste cum se cuvine din bucuriile pâmîntesti. iar peste puţine zile aveau s» cadă pe cimpul de luptă R'izboiul se a rooiase de pragul casei lor. Văpaia bătăliilor amenin'a să se **strămute** în însăşi inima metropolei.

Dinspre mare. se ivi un stol de avioane şi se îndreptă spre sol. Ochiul experimentat al lui Yasuziro distinse vechi cunoştinţe. Erau Aven^er. aparate americane de asalt. Pînă să atingă la linia ţărmului, acestea observară un mic vaporaş, care făcea curse între insule. Numaidecît intrară într-o formaţie de cerc şi porniră să administreze un bombardament in toată regula corăbioarei lipsită de apărare. Detunăturile exploziilor alungară liniştea dimineţii. Unul după altul, virînd pe-o aripă, aparatele se năpusteau, eliberîndu-se în picaj de povara bombelor.

Vaporaşul lipsit de orice armament, se plecă pe un bord şi fumegînd disperat din unicul său coş, se grăbi să se lipească de ţărm pentru a evita scufundarea. însă deznodămintul se

25 **Denumirea japoneză a Mării Interioare a Japoniei.**

petrecu după cîteva secunde. Mica ambarcaţie se frînse în două, datorită unei serii de bombe care loviseră compartimentul maşinilor. Învăluită de aburi, pieri imediat sub unde.

Admirîndu-şi isprava, Avengerurile se adunară în formaţie de- luptă şi plecară pe o rută sud-estică.

După ce privise atacul americanilor, lui Yasuziro îi păru rău că se afla în tren şi nu în carlinga avionului său de vînătoare. Dar Yasuziro ar fi dorit, desigur, într-o măsură şi mai mare, să fie în aparatul lui, dacă ar fi ştiut că, tocmai în timpul acesta, de insula Shikoku se apropia un bombardier B-29, pilotat de tînărul colonel Tibbets, comandantul grupului aviatic special 509, fost pilot-şef al generalului Dwight Eisenhower, şi că în imensele trape de bombe, cît nişte grajduri, ale „su- perfortăreţei" — era o bombă, o bombă unică, poreclită de şugubeţi „Băieţelul", purtînd o inscripţie îngrijit desenată pe corpul ei : „Pentru sufletele celor pieriţi pe <<Indianapolis» şi că Hiroshima fusese aleasă ca ţintă.

Cînd a explodat gen-baku (bomba atomică, în japoneză) la Hiroshima, printre cei 78 000 de morţi s-au aflat şi cei din familia lui Yasuziro. Părinţii săi, Tiyeko şi măr. nţica Satiko s-au prefăcut în abur, au dispărut, nelăsînd în urma lor nici măcar umbrele ; umbre ca acelea pe care Yasuziro avea să le vadă pe treptele de granit de la banca „Sumitomo" şi pe balustrada de beton a podului de peste rîul Otogawu. burduşit de cadavrele oamenilor ce-şi căutaseră salvarea de arsuri, a- runcîndu-se în apele lui.

Dar explozia aceasta, îngrozitoare, urma să aibă loc ceva mai tîrziu, aproximativ peste vreun ceas

Deocamdată, căpitanului Claude Eathcrly, după ce găsise ţinta pentru prima bombă atomică, nici prin minte nu-i trecea că avea să-1 aştepte supliciul proceselor de conştiinţă, spitalul psihiatric şi mînâstirea in care se va retrage pentru a se ruga de iertarea păcatelor sale şi ale echipajului „Enola Gay".

Şi nici Yasuziro nu se putea gîndi că, peste puţin timp, î) aşteptau singurătatea, mîhnirea, prăbuşirea tuturor idealurilor, şomajul şi o viaţă de semi-cerşetor, în primii ani de după război...

Soarele se înălţa tot mai sus. Trenuleţul electric gonea spre sud, de-a lungul litoralului plin de trestii de bambus, pe care se

uscau darurile mării — algele şi verzele de mare.

în acest colţişor al Japoniei, totul era, deocamdată, paşnic şi patriarhal. întocmai ca acum optzeci de ani, cînd europenilor le era interzis accesul pe insule.

CAPITOLUL XIII 1

Raza proiectorului despică bezna nopţii tropicale şi, după ce se agită în stînga şi în dreapta,' se opri, luminînd puternic corpul argintiu al unui bombardier cvadrimotor B-29. în partea dinspre vîrf a „superfortărcţei", sub cabina de pilotare, era desenată, cu litere îngrijit trasate, denumirea aeronavei — „Enola Gay".Colonelul Tibbets, copilul preferat al familiei, om bine educat, atribuise bombardierului numele mamei sale. Nu-şi putuse îngădui superficialitatea, proprie unor comandanţi de „superfortăreţe", să-şi boteze aparatul cu cine ştie ce nume destul de frivole. De aceea ii zisese „Enola Gay[tt] şi nu „Peggy-uşurica". Deşi. acestui gigant din duraluminiu, destinat să efectueze ope-aţiunea „Farfuria de argint"/poate că i s-ar fi potrivit mai bine „îngerul morţii" sau „Mai groaznic decît infernul".

înainte de zbor, un mare grup de reprezentanţi ai presei se apropie de avion şi se opri la o oarecare distanţă, reţinut de gardă

— Ia uitaţi-vă. băieţi, aparatul ăsta-i păzit mii ţeapăn decît preşedintele Statelor Unite, glumi unul din corespondenţi.

Ziariştii se impărţiseră în cîteva grupuri, iar acum discutau aprins, elnborind tot s6iul de supoziţii în privinţa evenimentului care ii aştepta. -

Invitaţii fuseseră anunţaţi că vor fi martori la declanşarea „operaţiunii secolului", ce urma să inaugureze o nouă eră în istoria omenirii. în ce anume consta, nimeni nu ştia nimic şi nici nu bănuia. Cineva scînteie în întuneric, încer- cînd să-şi aprindă cu bricheta o ţigară, dar fu grosolan oprit de gardă :

—Ei, băiete ! Aici nu se fumează ! Ce-i cu tine, vrei să ne trimiţi pe toţi în focul iadului ?...

Echipajul lui „Enola Gay" se afla la slujba religioasă. Acest ritual, ca şi instructajul dinaintea fiecărei misiuni de luptă, era obligatoriu.

Capelanul William B. Downey, îmbrăcat într-o uniformă nou-nouţă de ofiţer, arăta ca un dandi, în comparaţie cu enoriaşii săi, înveşmîntaţi în uniforme kaki, decolorate şi ponosite.

„O Doamne, fă ca bărbaţii care zboară în noaptea aceasta să fie păziţi şi în grija ta, şi fie ca ei să se întoarcă teferi acasă. Noi vom crede mereu în tine, ştiind că sîntem în paza ta. Acum şi pururea, amin !"

Chipul ascetic al celui ce se lăsase supus chinurilor, pentru răscumpărarea păcatelor oamenilor,, privea nemişcat şi impasibil, de la înălţimea răstignirii sale, la preotul care rostea rugăciunea. Capelanul îl ruga pe Cel de Sus să apere vieţile acelora care, peste cîteva ceasuri, aveau să obţină recordul — pînă azi nedepăşit — de ucidere simultană în masă a făpturii umane !... V.

După o gustare substanţială, servită la orele două din noapte, colonelul Tibbets făcu instructajul dinaintea zborului cu participanţii la operaţiune.

—Totul va decurge conform planului. Exceptînd un singur lucru : prima porţiune din rută o vom parcurge la un plafon de 1 200 metri, şi nu la 2 700, cum fusese mai înainte planificat.

Pilotul din dreapta, căpitanul Lewis, se încruntă nemulţumit. Din ultimul buletin meteo, ştia că, la această înălţime, vor avea de întîlnit o grupare intensă de nebulozităţi.

—Ei, drăcia dracului ! Deştepţii ăştia, de la secţia de zboruri, or să ne vîre de-a dreptul în remuuri. Tare-aş vrea să-1 plimb, astăzi, pe vreunul din ei, cu „Enola".

Tibbets îl determină să tacă dintr-o privire. Robert Lewis nu mai zise nimic, începu, să mestece un chewinggum şi privi în jur. Iată-i pe cei cu care avea să împărtăşească riscul zborului de astăzi, zbor ce prevestea o sumedenie de surprize încă nestudiate, fiecare dintre ele putînd să-i coste viaţa.

Maiorul Thomas Ferebee, navigator-bombardier, şi că- pit -vil van Kirk, navigator, calculau ceva cu rigla. Mecanicul de bord, locotenentul Beser, şi mecanicul de zbor, sergentul major Wyatt Duzenburry, şuşoteau între ei.

Operatorul-radar, sergentul Jo Stiborik, trăgătorul, caporalul Shumard, şi radiotelegrafitul Richard Nelson aşteptau răbdători terminarea instructajului.

Astăzi, în efectivul echipajului, mai fuseseră incluşi cîţiva noi membri : căpitanul Parsons, specialistul — „patronul" bombei — şi asistentul său, locotenentul Jeppson, mai ne-liniştiţi decît toţi ceilalţi, din pricina misiunii neobişnuite şi de

mare răspundere.

în afară de membrii echipajului „Enola Gay", la instructaj mai fuseseră convocate şi echipajele altor două „super-fortăreţe", cu care aveau să se întîlnească, dimineaţa, deasupra insulelor Iwo Jima

Avionul „Marele artist" urma să fie pilotat de maiorul Charles Sweeny. avînd sarcina să lanseze o paraşută cu apa- ralura pentru măsurarea parametrilor exploziei. Un alt B 29, fără nume, pilotat de maiorul George Marquardt, trebuia să fotografieze rezultatul lansării bombei

Echipajele, nefiind in cunoştinţă de cauză, şedeau liniştite. Nu fuseseră invitate la proiectarea filmului pe care-1 vizionase echipajul de pe „Enola Gay". in ajunul decolării, în acest film, strict secret, văzuseră explozia primei bombe ai ornice, experimentată la Alamogordo. Echipajul lui Tibbets ştia toarte bine că explozia „Băie.ciului" este în stare să şteargă de pe faţa pămîntului un întreg oraş. Şi erau pregătiţi pentru executarea acestei misiuni. La începutul celui de al treilea ceas din noapte, au fost transportaţi la „Enola Gay". unde s-au pomenit asaltaţi de ziarişti şi fotoreporteri. De parcă le-ar fi putut spune ceva ! Răzbătind anevoie prin mulţimea jurnalisti'or sicîitori, echipajul urcă în avion. Orbiţi de exploziile blitzurilor, au fost nevoiţi să zăbovească vreo cîteva minute, pentru a se acomoda cu lumina palidă, de noapte, din cabină.

După ce porni motoarele, Tibbets urni din loc „super- fort ireaţa" încărcată peste măsură, şi înaintă. lin. de-a lungul drumului de rulare iluminat de sclipirile albastre ale balizelor de restricţie.

„Enola Gay". stabilit sâ fie primul avion-purtător, fusese uşurat de toate blindajele, turelele şi instalaţiile-suplimentare. Faţă de un B-29 de serie, avea cu 3 500 kg mai puţin.
Totuşi, greutatea „Băieţelului* şi rezerva de carburant cîntâ-reau atît de mult, încît suprasarcina de pe „Enola Guyu re-prezenta cîteva tone.

Turnul de dirijare *a* zborurilor, din punctul nordic al ae-rodromului „Tinian", le permise decolarea de pe pista „A", indicîndu-le un cap de 95 de grade.

Tibbets îşi luă plecarea la ora stabilită — 2.45. Motoarele urlau disperat, la limita maximă de turaţie, însă viteza creştea fenrte lent. „Enola Gay" parcursese trei kilometri şi tot nu se

desprinsese de sol. înaintea ei, pînă la terminarea pistei de ^«eton, mai rămăseseră doar vreo cîţiva metri. Bob Lewis, care şedea pe scaunul din dreapta, avînd rolul de observator pasiv, nu se mai putu abţine :

— Ridică roata din vîrf, Paul, ridic-o ! îl imploră el. cu tremur in glas. prin interfon.

Memcria lui Bob mai păstra, tot atît de proaspete, emoţiile de-aeum o săptămînă, cînd, la capătul acestei piste, ardeau cu vîlvă'ăi patru „superfortăreţe*, încărcate excesiv, ale căror echipaje nu se descurcaseră cu decolarea. Patruzeci şi opt de sicrie, acoperite cu drapele, fuseseră expediate în S.U.A. Erau umplute, simbolic, „pînă la greutatea mortului", cu pămînt ars de pe locul unde au fost incinerate echipajele. Familiile răposaţilor aveau să plîngă asupra sicrielor, fără să ştie că. în lăzile de lemn-zincat. nu se aflau trupurile celor dragi, ci ţarina arsă. particule de metal topit, piuliţe şi, eventual, nişte fărîme microscopice de cenuşă, rămase membrii echipajelor

Exact la capătul extrem al pistei betonate, „Enola Gay" se găsi in aer şi porni sâ se înalţe, destul de anevoios. La înălţimea de şaptezeci de metri, Tibbets viră spre Iwo Jima acolo unde fusese stabilită înlîlniren cu cele două aparate de asigur ir"

Presupunerile lui Kol.ert Levis, referitoare la remuuri, se adeveriră mai înainte ca avionul să se fi ridicat pînă la plafonul indicat, „~nola Gay", de Ja nouă sute de metri, porni să fie zgîlţîită. Primind aprobarea lui Tibbets. în pofida re- muului puternic, Parsons dispăru, urmat de asistentul său. în compartimentul bombelor. Legănaţi, de parcă s-ar fi aflat în cala unui vas surprins de furtună, specialiştii! se apucară să amorseze bomba. Ca să se „învioreze". „Băieţelul" trebuia conexat la vree cincisprezece conductori electrici. Cînd îşi isprăviră operaţiunea, de pe fruntea lui Parsons curgeau şiroaie de năduşeală, iar pe spinarea asistentului, locotenentul Jeppson, apăruseră pete de culoare închisă.

— Domnule comandant, bomba a fost pusă în stare de luptă — raportă „patronul", iar in compartimentele avionului pogorî o tăcere îndelungată.

„Superfortăreaţa" era azvîrlită de pe-o aripă pe alta, şi, cind se prăbuşea, cînd sălta. Măruntaiele membrilor echipajului păreau să se fi sfîrtecat de mult şi acuma erau gata- gata să se

reverse. însă au fost salvaţi de antrenamentele de bună calitate pe care le efectuaseră şi de călirea fizică dobîn- dită zi de zi.

Totuşi le era extrem de greu. Neavînd posibilitatea, din cauza remuurilor, să pună în funcţie pilotul-automat, aviatorii parau cu energie loviturile date de manşă şi palonierele de- viate.

Remuurile dispărură in apropierea de Iwo Jima, cînd echipajul trecu iarăşi la luarea de înălţime, şi lăsă norii sub planuri. Dar, parcă ar fi rîs de ei, norii porniră să se destrame, iar peste puţin dispărură total. Luna se zări înainte de revărsatul zorilor şi aşternu o potecă argintie pe apă pînă departe, unde trona o ceaţă cenuşie.

Noaptea se sfîrşi tocmai cind se aflară deasupra Iwo Jimei. După ee luase înălţime, echipajul avea impresia că privea tot mai departe, dincolo de orizontul de după care se rostogolea soărele roşu şi turtit, întocmai ca o minge de rugbi.

„Enola Gay", se apropie curînd, la o vizibilitate naturală, de „superfort-reţele" lui Charles Sweeny şi George Mar- quardt. Japonezii posedau puţine avioane de vînătoare în stare să atingă înălHmea de zbor a acestora. Şi, chiar dacă s-ar fi găsit un asemenea as, „Enola Gay" era acoperită de cele două „superfortâre+e", Rotate cu 26 de mitraliere de mare calibru şi două t'-nuri de bord.

Zborul se desfăşura strict conform planului pe care-1 a- similaseră temeinic, imediat ce se primise ordinul preşedintelui Truman de-a se trece la bombardarea atomică a insulelor japoneze. Războiul se apropia de sfîrşit, iar preşedintele era foarte grăbit să experimenteze, pe oameni vii, noua armă superputernică.

După mărturiile mai multor autorităţi militare americane, situaţia nu cerea deloc utilizarea încărcăturilor nucleare. Japonia şi aşa abia işi mai trăgea sufletul.

Ceea ce urmărise, în principal, preşedintele american — atunci cînd ordonase grupului aviatic^ special .109 să la ,:-eze „Băieţelul" şi „Grasul" [26] era înspăimîntarea întregii lumi cu forţa militară americană...

Temîndu-se ca războiul să nu se sfîrşească pînă nu sint lansate bombele atomice şi să-1 surprindă in mijlocul Oceanului

26 **Poreclă dată celei de a doua bombe, ru plutoni^**

Atlantic (preşedintele so înapoia în Statele JJnite de la conferinţa de la Potsdam, a şefilor statelor din coaliţia anti-hitleristă). Truman ordonă executarea opera.iunii „Platoul de argint" de la bordul crucişătorului „Atlanta", in ziua de 2 august.

în momentul cînd decolase „Enola Gay[4]', preşedintele a-pucase să ajungă la Casa Albă, şi urmărea cu atenţie desfă-şurarea operaţiunii.

2

La 5 dimineaţa (ora Tokyo), „Enola Gay" continua să ia înălţime, cu o viteză de 350 de kilometri pe oră, cit arăta in-dicatorul. Avionul se mai uşurase puţin, în contul consumului de carburant, insă, cu toate acestea, blestemata de bombă era a dracului de grea. Toate cele trei B-29 zburau alături, scăldate de razele roşiatice ale soarelui abia răsărind.

Pînă la înălţimea indicată, de 10 000 metri, însă mai era mult. Judecind după viteza de ridicare pe verticală, „Enola Gay" n-o putea atinge mai devreme de-o jumătate de oră, cam după survolarea în travers a insulei Bonin.

La 8.30 se primi o comunicare cifrată de la /echipajul a-vionului B-29 pilotat de căpitanul Claude Eatherly. Executase pentru ei prospectarea situaţiei meteo de deasupra insulelor japoneze, ca sâ depisteze obiectivul cel mai adecvat pentru lovitură

Navigatorul von Kirk zăbovi puţin, aplecat peste tabelele de cifrare, şi-i raportă lui Tibbets :

—Domnule comandant, Claude Eatherly ne transmite că deasupra Hiroshimei nebulozitatea-i numai de două grade, la o înălţime de 5 000 de metri, iar vizibilitatea — 15 kilo-metri.

—O.K. ! Ne îndreptăm spre Hiroshima. Navigator, executaţi corecţia capului

Hotărîrea fusese luată. „Enola Gay" luă cap spre Hiroshima. Din clipa aceasta, moartea atîrna deasupra lui Tiyeko. Aceasta, zlmbind, asculta ginguritul fiicei sale, care tocmai se trezise din somn. Iar moartea se repezi cu coasa el necruţătoare asupra lui Satiko, pe care mama o pieptăna în faţa oglinzii, precum şi asupra a sute de mii de locuitori ai Hiro- shimei care nu bănuiau ce-i aşteaptă.

La 9, pe direcţia de zbor apărură, printre nori, precum colţii unei fiare, vîrfurile muntoase ale insulei Shikoku. Se apropia

momentul din cauza căruia nu dormiseră peste noapte echipajele „superfortăreţelor".

Parsons, în pofida frigului din cabină, se acoperi iarăşi de sudori, numai la gîndul răspunderii pe care i-o puseseră în cîrcă. Luînd un instrument, se mai vîri o dată în compartimentul de bombe, spre a se convinge definitiv în privinţa stării perfecte a „gospodăriei" sale. Parsons ştia că, dacă „Băieţelul", pentru crearea căruia se cheltuiseră peste o sută de milioane de dolari, nu explodează din vina lui s-a zis cu el — îl aşteaptă tribunalul militar, ruşinea degradării şi, tot ce-i posibil, cîţiva ani de puşcărie...

La 9.12, navigatorul-bombardier, maiorul Thomas Fe- rebee, sparse tăcerea :

— Domnule comandant, mai sînt trei minute pînă la lansare !

Fură prevenite şi echipajele celorlalte două „superfortăreţe", să se pregătească în vederea manevrelor speciale ce le revin după lansare.

Desfăşurarea evenimentelor era aşteptată cu strîngere de inimă.

La 9.15, din trapa compartimentului de bombe de pe „Enola Gay", bomba atomică lunecă şi se năpusti în jos. Iar Tibbets, încordîndu-se din răsputeri, manevră manşa şi viră avionul inert la 180 grade. Pentru a-şi salva vieţile, era necesar ca, in timpul căderii bombei, să se îndepărteze la cel puţin cincisprezece kilometri de epicentrul exploziei.

„Enola Gay", scrîşnind din pricina supraîncărcăturii, execută un viraj cu o înclinare de 60 de grade, ca şi cum ar fi fost un avion de vînătoare.

Asemenea manevră, anormală pentru un bombardier, ieşea din cadrul securităţii zborului, însă, ceea ce cădea spre sol, era mult mai îngrozitor decît ameninţarea de a distruge aparatul. După ce viră cu 180 grade, Tibbets slăbi manşa.
dinspre sine, iar „Enola Gay", de pană ar fi lunecat pe povîrnişul unui munte, îşi spori la maximum viteza.

Pînă la producerea exploziei, maiorul Ferebee nu-şi putu lua ochii de la acul tresăltînd al cronometrului.

—Patruzeci de secunde, anunţă el prin instalaţia de intercomunicaţii.

Echipajul îşi puse ochelarii negri, ce le fuseseră daţi cu

scopul să-i ecraneze faţă de iradierile luminoase. însă aviatorii, drăcuind de mama focului, ii săltară imediat pe frunte. Cu aceste „apărătoare de ochi", erau ca şi orbi şi, nemai- distingînd instalaţiile, nu puteau manevra avionul.

Hiroshima rămăsese în urma lor. „Enola Gay" gonea spre sud-est, în direcţia soarelui, fugind ca djinul slobozit din sticlă, din „O mie şi una de nopţi". Şi, deodată, tot cerul, chiar şi pe direcţia de zbor, fu cutremurat de-o explozie mai luminoasă decît soarele. După cincisprezece secunde, apăru unda de şoc. Trăgătorul din spate, Bob Shumard, zări, îngrozit, o masă de aer compactat ce se apropia de avion cu o viteză fantastică, dilatîndu-se şi scînteind Un spasm ii sugrumă gîtul. Considerînd că sosise sfîrşitul, îşi închise ochii „Enola Gay" izbutise să sc îndepărteze de epicentru la vreo douăzeci de kilometri, însă energia undei de şoc, chiar şi la dbtanţa aceasta, părea capabilă sâ frîngă lonjeroanele planurilor. întocmai ca un val tsunami, unda de şoc biciui „superfortăreaţa", zgîlţiind aparatul de cîteva tone, de parcă ar fi fost un avion de hîrtie.

Pontru cîteva secunde, „Enola Gay". deveni nemani-ibilă. Se prăbuşi spre sol sute de metri, fără a mai răspunde la manevrarea direcţiei. Echipajul nici nu reuşi să-şi vină în fire de pe urma acestei prime scuturări, că Bob Shumard strigă :

—Dumnezeule ! Năvăleşte peste noi a doua undă !

Cea de-a doua undă de şoc, respinsă de suprafaţa solului. reveni ca un bumerang la stăpînul său şi zvîrli avionul în sus. Echipajul trăi iarăşi secunde de groază.

—Atenţie, echipaj, toată lumea sâ raporteze dacă există vreo defecţiune !

„Enola Gay" se dovedise a fi un avion rezistent. în pofida zdruncinăturilor pe care le încasase, toate aparatele sale funcţionau normal.

—Priviţi le ce se petrece acolo !" exclamă Shumard. cu vocea schimbată. Aflîndu-se în partea de la coadă a avionului, avea posibilitatea să vadă în condiţii excelente emisfera din spate. Ca să observe şi ei neobişnuita privelişte,

Tibbets schimbă capul. Deasupra Hiroshimei se înălţa o sferă de f^c. Pierzînd treptat din luminozitate, după un timp căpătă aspectul unui nor ce semăna cu o ciupercă.

Peste trei minute, creasta norului atinse aceeaşi înălţime ca şi „Enola Gay".

„Dumnezeule ! notase Robert Lewis în jurnalul de bord. Ce-am făcut ?" [27]

Chiar şi după două ore de zbor, echipajul de pe „Enola Gay" mai putea observa norul acela sinistru, făurit de el. Impresionaţi de priveliştea nemaivăzut de îngrozitoare, „criminalii" tăceau. De altminteri, pe vremea aceea, nu se considerau criminali. Doar nu înfipseseră pumnale în trupuri omeneşti, nu apăsaseră pe trăgaciuri de pistoale ; şi nici măcar nu fuseseră nevoiţi să privească în ochii înspăimîntaţi ai victimelor lor.

Totul a fost altfel — cu mult mai simplu.

O apăsare pe un buton — şi mii de oameni se transformaseră, într-o clipită, în cenuşă, înălţîndu-se spre cer, împreună cu norul de deasupra Hiroşhimei. Alte zeci de mii au pierit fără ca măcar sâ fi apucat să se sperie... Zeci de mii de răniţi, arşi, afectaţi de penetraţia radiaţiilor...

„Dar în care război nu există victime ? Şi, în afară de asta, noi sîntem soldaţi. Ni s-a ordonat..."

Nu, pe atunci nu gîndeau astfel. însă nu cunoşteau rezultatul bombardamentului cu bomba atomică, şi nici nu presupuneau că vor fi atît de multe victime. Raportaseră prin radio, pur şi simplu, că rezultatele sînt bune, jnsă după aceea se corectaseră : „Rezultate excepţionale !". Norul dispăru încetul cu încetul, iar odată cu el şi simţămîntul de deprimare, în schimb, apărură fenomene de tensiune nervoasă. Porniră să vorbească toţi deodată, grăbindu-se să-şi împărtăşească impresiile. Iar apoi, cu o foame de lup, tăbărîră asupra raţiilor de bord.

Peste cinci ore şi patruzeci şi cinci de minute de la explozia bombei atomice, echipajul avionului „Enola Gay" a- teriză la baza aeriană „Tinian".

Micul petic de beton al locului de staţionare era ticsit de mulţimea, de astă dată şi mai numeroasă, a ziariştilor şi fotoreporterilor. America dorea să-şi cunoască mai îndeaproape eroii. Iată una din acele fotografii : tineri în uniforme boţite, decolorate de soarele tropical, sînt „traşi în poză" pe fundalul fuselajului „superfortăreţei". Chipurile ostenite (durata de zbor însumase douăsprezece ore şi cincisprezece minute) zîmbeau fericite, satisfăcute de misiunea îndeplinită. Era şi normal, astăzi îşi cîştigâseră bucata de piine distru- gînd un oraş

---

27 **După douăzeci de ani, Lewis Işi va vinde notiţele pe bani grei, ceea ce_i_va da posibilitatea să revină un businessman prospec.**

multipopulat.

Iar din pricina mustrărilor de conştiinţă, nu a înnebunit decît un singur om, la mulţi ani după aceea, şi care nici nu făcea parte din echipajul „Enola Gay". Acela a fost Claude Eatherly, comandantul avionului de prospectare meteo, care a vizitat Hiroshima după capitularea Japoniei.

CAPITOLUL XIV" 1

Cea de-a doua bombă atomică a fost transportată deasupra Japoniei de un B-29 botezat „Marele artist", pilotat de maiorul Charles Sweeny. La primul atac asupra Hiroshi- mei, „superfortăreaţa" participase ca avion de acoperire. în schimb, acum, în concertul diabolic din 9 august. Sweeny era vioara întîia.

Trei zile durase pregătirea operaţiunii, şi in răstimpul acesta Charles Sweeny obosise cumplit. Cel puţin, de-ar fi avut şansa să se odihnească înainte de plecare. Dacă ar fi fost o misiune de luptă normală, ar fi refuzat să se aşeze la manşă cu o asemenea detestabilă dispoziţie sufletească. Dar, astăzi, nu era capabil să lase să-i scape o atare ocazie, pe care, uneori, o aştepţi o viaţă întreagă Ah. dacâ-i va reuşi misiunea — cariera lui era asigurată !

De aceea, faţă de medici, a fost silit să se comporte vesel. plin de optimism. Ferească Dumnezeu, erau capabili să-1 înlăţure de la zbor. şi-atunci unica lui şansă avea să revină dublurii sale ! Charles Sweeny a izbutit să-şi realizeze visul — a ajuns general...

Decolară de pe insula Tinian devreme, chiar înainte de revărsatul zorilor. Ca şi data trecută, avionul era iarăşi scuturat de-un remuu cumplit. De îndată ce „Marele artist" ieşi din zona de turbulenţă în straturile liniştite ale atmosferei, Charles Sweeny transmise manşa pilotului secund Don Al- ibury, iar el, după ce se întinse pe scaun, închise ochii şi adormi imediat. Somnul ii fu adînc şi liniştit, ca şi cum n-ar fi transportat o bombă atomică, ci cadouri de Crăciun.

„Grasul" se afla sub observaţia atentă a ofiţerului de marină locotenent Ashworth şi a asistentului său — locotenent Phil Barnes.

„Patronul" bombei, Frederick Ashworth, era un specialist experimentat, participant la explozia nucleară de la Los Alamos. De aceea, cînd in procesul zborului apăru o defeo- ţiune în

sistemul electric extrem de complex al bombei, fu capabil s-o depisteze rapid şi s-o depaneze.

Charles Sweeny nu dormi prea mult. Conform rugăminţii sale, fu trezit după o oră şi jumătate. Cu toate acestea, somnul de scurtă durată îl înviorase şi-i redase capacitatea de muncă.

La raidul acesta, ca observatori, zburau şi doi englezi — savantul fizician dr. Penney, şi colonelul John K. Cheshire, din forţele aeriene britanice, iar pe avionul de asigurare e- xista, ca asistent, un reprezentant al presei, ziaristul Bill Lawrence. Dacă sectorul etanş al „superfortăreţei" ar fi fost mai spaţios, Sweeny l-ar fi luat pe z'arist la bordul aparatului său. Comandantul „Marelui artist" cunoştea prea bine valoarea reclamei.

La nouă dimineaţa, deasupra insulei Yakushima, aparatului comandat de Sweeny i se alăturară avioanele de asi. i- rare pilotate de căpitanul Bock şi de maiorul Hopkins. După aceea însă. bombardierul lui Hopkins rămase în urmă şi dispăru în necunoscut. Lucru foarte neplăcut, deoarece la bordul avionului său se afla aparatura pentru măsurarea radioactivităţii. Lansarea bombei fără Hopkins însemna neîndeplini- rea unei bune părţi din programul de cercetare.

Totuşi, Sweeny nu-1 putea aştepta pe Hopkins, întrncît rezerva de carburant era limitată. Iar să ia legătura cu el prin radio nu-i era permis : zborul se executa într-un regim de interdicţie-radio, ca să nu fie depistat mai înainte de vreme.

Şi. colac peste pupăză, mecanicul de bord John Kuharek, un tînăr voios din statul Nebraska, îi raportă o altă veste tristă : etanşeitatea conductei de benzină era afectată, probabil din cauza remuurilor extrem de puternice.

înlăturase defecţiunea, însă îi era greu sâ aprecieze cît carburant se scursese în răstimpul acesta.

Navigatorul Jimmy van Pelt îl linişti pe Sweeny, după ce calculă cu precizie pierderea :

— Nu fiţi agitat, domnule comandant, daca ieşim la ţintă de- a dreptul, ne-ajunge precis carburantul.

Obiectivul principal al loviturii bombei atomice era oraşul Kokura, unde se aflau un arsenal şi nişte oţelării. Iar ţinta de rezervă era reprezentată de şantierele navale din Nagasaki. în perioada de prospectare meteo, efectuată de echipajul unui B-29. cerul oraşului Kokura fusese senin. însă c.nd „Marele artist" ieşi la ţintă, ace?;t-i se acoperise de nori şi era învăluit de fumul

oţelăriilor „Yawata".

Drăcuind, Sweeny viră luînd cap spre Nagasaki. îi părea rău de benzină consumată de pomană şi, care, după aceea, la întoarcere, s-ar fi putut să nu-i ajungă. 1

Bateriile de antiaeriană de mare calibru din Kokura deschiscră focul asupra lor. La început, micuţele ghemotoace negre ale exploziilor păreau inofensive, insă pe măsura reglării tirului se apropiară din ce în ce mai mult de avion, iar „Marele artist" începu să fie hurducat, de parcă ar fi fost pe un drum plin de hîrtoape. Un proiectil de antiaeriană, tras la o înălţime de zece kilometri, nu trebuie neapărat să lovească direct. Chiar explodînd în preajmă, „superfortăreaţa". laolaltă cu „Grasul", avea toate şansele să se prăbuşească într-un zgomot de infern.

Trăgînd manşa spre sine, Sweeny trecu bombardierul la luarea înălţimii de unsprezece kilometri. Aici, nu mai erau motive să se teamă nici de antiaeriană şi nici de avioanele de vînătoare japoneze, al căror plafon era mult mai jos.

2

Morimoto cobori din tramvai şi, sprijinindu-se in baston, păşi anevoie spre riu. încă nu izbutise să suporte proteza, care, la mers, îi freca pînă la sînge ciotul. Se ducea spre un loc mai de demult îndrăgit, pe malul unui brat de riu. format dintr-una din ramificaţiile Urakamjului. Malul nisipos era năpădit de tufişuri dese de sălcii Braţul riului avea apă mică, nu mai mult de-un metru şi jumătate, şi se găsea mai retras faţă de plajele bine amenajate.

Locul acesta era frecventat, în special, de băieţandrii oraşului, şi Morimoto se simţea minunat în anturajul copiilor plini de viaţă, cărora puţin le păsa de invalidul tăcut care scria ceva într-un caiet gros. De obicei, sosea înaintea tuturor, uneori chiar odată cu revărsatul zorilor. De îndată ce soarele pornea să dogorească, Morimoto îşi lepăda îmbrăcămintea şi se întindea pe nisip. Trupul lui destul de şui, schilodit de război, era uniform ars de soare. Cind văpaia dtvenea insuportabilă, se apropia de apă, ţopăind, şi se arunca în ea cu capul înainte. Acolo, Morimoto uita de sluţenia sa. Privindu-1 dintr-o parte, nimeni n-ar fi crezut câ înotătorul are un ciot de picior şi, pe deasupra, îi lipseşte şi palma unei mîini.

După scaldă, împrospătat, Morimoto ieşea din apă şi se aşeza la umbra unui tufiş, unde-şi lua o gustare... Aşa s-au

petrecut lucrurile şi în dimineaţa aceea.

— Un, doi, trei ! strigă răsunător un băieţel dezgheţat, căruia prietenii îi spuneau Enati. Apoi, azvîrli în apă un clopoţel de bronz, şi toţi se cufundară" după el, luîndu-se la întrecere, care-1 va găsi mai repede pe fundul nisipos.

Din înălţimile cerului, deodată, se auzi un zgomot de motoare de avion, înăbuşit din pricina distanţei. Morimoto privi în sus. Dincolo de cei cîţiva nori cumulus, se tîrau trei cruciuliţe argintii, lăsînd în urma lor dlre care trasau jumătate din boltâ> Ochiul de profesionist «Piui Morimoto recunoscu imediat „superfortăreţele" americane. „După toate regulile, ar trebui să mă ascund într-un adăpost antiaerian, se gîndi fostul aviator, dar sînt în stare s-ajung pînă acolo, sărind într-un singur picior ?"

De cind avusese loc tragedia de la Hiroshima, oamenilor începuse să le fie frică şi de un bombardier răzleţ, iar acum se apropiau de oraş trei avioane B-29.

Apa din braţul rîului Urakami era limpede ca lacrima. Enati se cufundase în ea cu ochii deschişi. După ce-şi luase vînt, opintindu-se de malul nisipos, luneca prin adîncuri, în căutarea clopoţelului strălucitor. Era mîndru că putea rămî- ne sub apă mai mult decît toţi prietenii săi. Acuma, ieşiseră la suprafaţă, iar el continua să scotocească printre plantele subacvatice. „Aha, iată unde-mi eşti I" zise, în gînd, băieţelul, zărind clopoţelul lîngă un mic tufiş lăţos. Cind îl înşfăca, Enati simţi, deodată, o zguduitură, ca şi cum ceva greu şi tare i-ar fi căzut în spinare. Ţîşni ca un dop la suprafaţă. Stratul superior al apei era neobişnuit de fierbinte. Privi spre oraş şi rămase îngrozit : deasupra Nagasakiului, întunecînd soarele, se înălţa o trîmbă neagră de fum, în formă de ciupercă. Lîngă mal, trupurile neînsufleţite ale prietenilor săi zăceau în apă. Omul acela fără un picior se carbonizase şi din el ieşea un firicel de fum.

Acolo, unde fusese îmbrăcămintea copilului, era o grămăjoară de cenuşă abia vizibilă, precum şi un boţ de metal topit — bănuţii lui.

„Cum am sâ mă duc acasă despuiat ?u se gindi Enati. Atunci, în momentul cînd îşi punea întrebarea, nu avea de unde şti că mama şi casa **Iop** dispăruseră.

3

Cele cinci tone ale „Grasului", smulgîndu-se din lacătul de acroşare, se prăbuşiră prin trapa de bombe deschisă. „Marele artist", parcă respiră uşurat şi făcu un salt. Sweeny nu mai avea cînd să-şi echilibreze aeronava cu trimerele : trebuia să vireze cît mai urgent şi să se îndepărteze de unda de şoc. Explozia fusese la fel de orbitoare ca şi aceea de la Hiroshima. Jos, dinspre epicentrul explozei, întocmai ca nişte cercuri pe apă, se desprindeau două inele de fum. Aceasta era unda de şoc, care, în înaintarea ei, distrugea tot din cale.

— Bravo, băiete ! exclamă pilotul secund, Don Allbury, adresîndu-se bombardierului Beahan. Ai trimis pe lumea ailaltă peste o sută de mii de japonezi [28]. (Don Allbury greşise doar cu puţin. Conform datelor japoneze, la Nagasaki au pierit 80.000 de oameni).

Fără să ţină seamă de rezerva limitată de carburant, Sweeny execută un tur deasupra oraşului, străduindu-se să aprecieze rezultatul exploziei atomice.

Norul uriaş, acoperind întreg cerul de deasupra oraşului, nu-i îngădui să observe nimic, dar norul era extrem de grăitor în privinţa dimensiunilor catastrofei. Cineva strigă prin instalaţia de intercomunicaţii a avionului: „Navigator, şterge de pe hartă numele de Nagasaki 1 Nu mai există oraşul cu-acest nume 1"

După ce luă cap invers, maiorul Sweeny dictă textul unei radiograme către şeful subunităţii din grupul 509: „Bombardarea oraşului Nagasaki a fost executată vizual I La prima examinare, acelaşi efect ca la bombardarea [27] EiroshlmeL, Carburantul este pe sfîrşite. încercăm să aterizăm pe Okinawa."

28 **Acest detaliu, ca şi altele, au fost preluate din eartea Nagasaki — o bombă uitată", a publicistului american F. Ghennock.**

După toate calculele, rezervoarele „Marelui artist" ar fi trebuit să fie de mult goale, dar elicele continuau să se rotească, nu se ştie din ce motiv, şi avionul zbura pe direcţia insulei japoneze cucerite de trupele americane de desant.

Cînd contururile uscatului apărură din pîclă, echipajul începu să spere că baia în ocean, atît de puţin atrăgătoare, nu va mai avea loc.

La chemările radiotelegrafistului, care precizase condiţiile de apropiere, turnul de dirijare a zborurilor nu răspundea. Conducătorii de acolo lansau un grup de avioane, şi nici unuia din ei nu-i păsa de un bombardier „străin", rătăcit, decis să aterizeze pe baza lor aeriană.

„Iată ce-nseamnă să fii al doilea, se gîndi Sweeny, cu amărăciune. Pe Paul Tibbets, acum două zile, l-au întîmpi- nat cu mare pompă, iar de noi au uitat toţi. De parcă n-am fi executat o misiune similară". Ca să nu alarmeze echipajul Kuharek îi spuse maiorului, la ureche":

—Domnule comandant, rezervoarele sînt goale. Litro- metrul este la zero. Cum mai funcţionează motoarele e de neînţeles.

—Nu-ţi fie teamă, o scoatem noi la capăt şi cu motoraşele oprite. Numai să nu te grăbeşti cu coborîrea trenului de aterizare. Ai să faoi asta, la comanda mea.

De parcă ar fi tras cu urechea la convorbirea dintre comandant şi mecanicul de bord, elicea din extrema stingă îşi încetă rotirea.

—Unul şi-a şi dat sufletul. Uite, al dracului, s-ar zice că l-ai deochiat, spuse Sweeny, ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte. Radiotelegrafist, cum stai cu legătura ? Ce face „turnul" acolo, ne-asigură aterizarea ?

—N-am nici o legătură. Eu îi aud, dar ei nu răspund.

—Semnalizaţi c»i rachetele „Intrare în aterizare forţată" !

Dar solul nu reacţionă nici la rachetele roşii-verzi.

Pe pista de decolare, unul după altul, rulau şi-şi luau zborul avioane B-29, plecînd în misiune.

—Ce lepădături ! înjură Sweeny. Nu vor să ne primească. Ia haide, trage nişte salve cu toate rachetele, indiferent din care ai la bord.

Abia după ce „Marele artist" îşi dezlânţui focurile de artificii,

i se acordă atenţie şi i se eliberă pista pentru aterizare.

În conformitate cu codul de semnalizare, din combinarea tuturor rachetelor lansate se putea înţelege orice : „Defecţiune materială", „Incendiu", „Intrare în aterizare forţată", „Bombele n-au fost lansate", „Morţi şi răniţi la bord".

Nici nu reuşise „Marele artist" să-şi încheie aterizarea, cînd spre avion porni în goană o întreagă coloană de maşini sanitare şi de pompieri.

„Superfortăreaţa", eliberată de încărcătură, era neobişnuit de uşoară. S-a aşezat pe mijlocul pistei, căzînd de sus ca o cioară, şi executînd o serie de bontisări.

—Ei, băiete, ar trebui să fii sancţionat cu cinci zboruri de transport, se auzi vorbind cu răutate oineva de la turnul de dirijare. Frînează mai energic, c-altminteri te duci în ocean. Şi n-avem scafandri în schemă.

—Pentru calcul — nota unu, pentru aterizare — doi, glumi, indispus, Don Allbury.

Dar Sweeny nu scoase o vorbă. Era cuprins de-o indiferenţă totală. De parcă n-ar fi executat el aterizarea, iar înţepăturile erau adresate unei persoane străine.

Cînd echipajul coborî din avion, de ei se apropie un jeep verde.

—Unde sînt morţii şi răniţii ? întrebă un sergent de la volanul Willisului.

Maiorul Sweeny, abia ţinîndu-se pe picioare de oboseală şi din cauza epuizării nervoase, dădu a lehamite din mînă, în direcţia Japoniei :

—Morţii sînt acolo, cu toţii !

CAPITOLUL XV 1

I

Detaşamentul „Vişina de munte" lucra' întocmai ca o bandă rulantă a morţii bine pusă la punct. Aproape în fiecare zi, Yasuziro Hattori expedia în misiune, ,1a cererea statului major al flotilei, grupuri din timp indicate şi pregătite de „piloţi-sinucigasi". Ritualul de bun rămas, dinaintea zborului, care-1 emoţiona atit de mult în trecut, devenise plictisitor şl o muncă de rutină. Era nevoit să repete, pentru a nu ştiu cîta oară, aceleaşi cuvinte tocite. Cîndva, izvorau de-a dreptul din inimă, însufleţindu-i pe cei ce-1 ascultau.

Insă, treptat, ajunseseră sâ fie ceva formal oficial, si le

rostea fără să gîndească şi să sufere, de parcă ar fi fost un monah budist în timpul slujbei.

Ii deveniseră familiare şi antipatice, prin participarea lor indirectă la moartea piloţilor, chiar şi chipurile acelor fete frumoase, îmbrăcate în chimonouri albe, care, în fiecare dimineaţă, înmînau pe aerodrom crizanteme ostaşilor ce-şi luau zborul. începuse să-1 apese şi însăşi ceremonia „ultimei ceşti de sake", în vreme ce el, urmînd sâ rămînâ pe pămînt, trebuia sâ întîlnească privirile însingurate ale tinerilor, să se uite la feţele lor stigmatizate de pecetea unei morţi premature. Nu era uşor să comanzi, şi nici prea simplu, „Vişina de munte". Căpitanul de rangul trei Yasuziro Hattori avea acuma capul nins de bruma încârunţirii. Primele fire argintii solviseră după scufundarea portavionului „Akagi". Iar după pierderea părinţilor, a lui Tiyeko şi a fetiţei, părul începuse să-i semene cu iarba din insula Hokkaido, surprinsă de primele îngheţuri de toamnă. Vizitase Hiroshima imediat ce aflase despre distrugerea oraşului de o bombă diabolică. Dar ee-ar fi putut afla, în privinţa familiei sale, de la ruine şi dărîmături. de la oamenii înnebuniţi de spaimă, scăpaţi de la moarte .prin nu se ştie ce minune? Zeci de mii de făpturi pline de arsuri, de răni şi plăgi datorate radiaţiilor, bărbaţi şi femei, bătrîni şi copii fuseseră evacuaţi de urgenţă pc insulele învecinate, din Marea Interioară a Japoniei, şi în localităţile din preajmă. Trupele şi comandamentele speciale nu mai pridideau cu stingerea incendiilor, dezlănţuite mereu, şi cu adunarea cadavrelor. Trupurile morţilor carbonizaţi pluteau puzderie pe apele rîului Otogawa. Acolo, unde nu de mult se aflase casa familiei Hattori, acuma se întindea un pustiu imens, acoperit de cenuşă, peste care se prăbuşise scheletul de beton armat, ras de explozie, al Palatului industriei.

Yasuziro se înapoiase la detaşament zdrobit de durere şi cutremurat de cele văzute. Dorea să moară pe puntea unei nave americane, mai înainte de a-i veni rîndul. Ceru aprobare pentru executarea de misiune, însă comandantul flotilei îi ordonă să so abţină. încă nu coborîseră toţi piloţii-kamikaze pe banda rulantă a morţii. „Vişina de munte" avea nevoie de un comandant, iar nu de un simplu „condamnat la moarte".

Ca să poată adormi în noaptea aceea, Yasuziro încercase să-şi alunge forţat gîndul de la pieirea celor apropiaţi. Dar nu fusese în stare, de vreme ce în fiece clipa, în fiece minut îşi

amintea de părinţi, de Tiyeko şi de micuţa Sutiko !

Ii căzuse în mină o culegere de versuri ale unor poeţi japonezi. Aceştia erau preferaţii lui de mai înainte, autorii de haikuuri Tiyo, Issho şi Busona.

De ce oare mai deschisese cartea ? Fieaare haiku, prin subtextul său, avea o afinitate cu durerea lui, obligîndu-1 să retrăiască povara pierderilor suferite...

„Pătruns-a frigul pînă-n inimi;
In dormitor am călcat, nătîng,
Peste pieptenul soţiei moarte."

Nu mai r'măsese nimic — nici pieptenele, nici dormitorul. Tiyeko. fetiţa şi părinţii îi fuseseră incineraţi de vii. a- mericanii nemailăsîndu-le nici măcar cenuşa, spulberînd-o în cer, odată cu sinistra coloană de foc şi fum... Acum era condamnat la o singurătate deplină.

„Nici ghionoaia nu va mai ciocăni
La uşa mea..."

Bine că singurătatea nu i se va prelungi pentru mult timp. Nu trebuie să-şi piardă cumpătul. încă nu şi-a spus ultimul cuvînt...

„O vinătorul meu de libelule !
Unde te-ai ascuns.
In ce ţară tainică ?"

Memoria lui Yasuziro reînvie acea diminea "i însorită, cînd micuţa Satiko fugărea nişte libelule în grădiniţa lor. O tristeţe cumplită îi strivi inima.

„De-acum nu mai avea cine «
Să facă găuri in hîrtia ferestrelor ..
Dar cit e de frig în casă".

Yasuziro nu mai rezistă. Zvîrlind cartea, strinse în dinţi colţul pernei şi-şi cufundă faţa în ea. Lacrimile-i şiroiau. Fusese cuprins de-o criză de slăbiciune, care-i frînse voinţa. Totul îi deveni indiferent.

Bine că este singur şi nimeni n-a văzut cum neînfricatul samurai plînge ca un copil. Şi, astfel, fără să închidă ochii măcar un pic, a zăcut toată noaptea.

Viitorul îi era cît se poate de limpede.

Acuma, singurul lucru în care mai credea — era că el şi piloţii lui kamikaze, care îşi jertfeau vieţile tinere, reprezentau salvarea imperiului. Şi, dacă mai înainte avusese uncie îndoieli în privinţa asta, de data aceasta dispăruseră cu totul. Duşmanul

era necruţător. Trebuia nimicit, chiar cu preţul propriei vieţi...

De unde să ştie Yasuziro Hattori că zilele imperiului fuseseră numărate şi că soarta acestuia avea să fie hotăr'tă nu aici, în sudul insulei Honshu, ci pe cîmpiile Manciuriei şi ale Coreei de Nord ?

Iar zilele acestea se apropiau vertiginos.

De 9 august, Yasuziro află că Uniunea Sovietică declarase război Ţării Soarelui Răsare. însă era atît de copleşit de propria-i durere, fără să fi izbutit a-şi alunga adînca lui cutremurare, încît vestea nu-i făcu nici o impresie.

La fel de nepăsător rămase şi faţă de chemarea ministrului de război Anami :

„Să ducem pînă la capăt războiul sfînt de apărare a gliei zeilor, să luptăm cu hotărîre, chiar de-ar fi nevoie să roadem pămînt, să mîncăm iarbă şi să dormim pe ţarina goală. în moarte este viaţa — aşa ne învaţă spiritul marelui Hanko, eroul ce-a murit de şapte ori. dar de fiece dată a renăscut, pentru a-şi sluji patria."

Aceste cuvinte, bineînţeles, erau pentru alţii. Yasuziro ştia. şi fără ele, ce avea de făcut. Moartea nu-1 mai înspâi- mînta deloc, din momentul în care devenise o chestiune de rutină. De fapt, încetase a se mai gîndi la ea.

CAPITOLUL XVI 1

De-a lungul graniţei ieşiseră din pămînt, ca nişte uriaşe ciup **tcî** din fier-bcton, puncte de foc permanent — cazematele. Mii de ochi, încordaţi de atenţie, priveau prin ambra- zurilc acestora în direcţia Zabaikaliei Sovieticc de unde. în orice moment, puteau apărea regimentele ruseşti. Erau aşteptate cu deplina convingere că vor cădea toate aici, sub bicele de tir încrucişat, ca nişte pumnale. Deoarece de-a lungul unor tronsoane izolate, ale sectorului fortificat <le cîte un kilometru de front, se aflau înghesuite pînă la douăsprezece cazemate grele de beton. Cu ce erau mai prejos faţă de linia Van- nerheim ? Cit era noaptea de lungă, lamele proiectoui . k»r, de un violet-palid, nu-şi mai găseau astimpăr, ilumlnînd locurile pustii din faţa sectorului fortificat. Noaptea întreagă, ochii ageri ai soldaţilor armatei din Kwantung îşi ţineau privirile aţintite în beznă, străduindu-se să nu le scape momentul declanşării atacului rusesc. Uneori, nervii mitraliorilor cedau. Soldaţilor li se năzărea că au observat mişcări. Atunci, spre locul suspectat, se năpusteau bicele

gloanţelor trasoare. Apoi, tragerile se potoleau. Fusese o falsă alarmă. Incasînd cîte un pumn uşor peste fălci, din partea plutonierului major. pentru că irosise cartuşele, mitraliorul pornea din nou să cerceteze bezna. Se iveau zorile, însă dinspre partea ruşilor, ca şi mai înainte, totul era liniştit.

Dar în răstimpul acesta, departe, în spatele sectoarelor fortificate, primul eşalon al Frontului Zabaikaliei, Armata a 6-a de gardă de tancuri îşi croia drum peste Marele Lanţ Muntos Hingan. Zăngănind din patinele şenilelor zgîrîiate de bolovani, cu motoarele tuşind, sleite de puteri, din pricina aerului rarefiat, tancurile, ca nişte alpinişti la coardă, porniseră spre cucerirea înălţimilor. Iar cele ce reuşiseră să treacă de coama lanţului muntos şi acuma coborau panta le trăgeau cu oabluri de oţel pe cele rămase in urmă, şi care abia se că- ţărau.

Din ordinul Comandantului Corpului de Armată, in trecătoarea cea mai dificilă, la o înălţime ce se pierdea în nori, fu lăsat un tanc ca monument consacrat bărbăţiei soldatului sovietic. Acolo, în zona vulturilor de munte, unde străbăteau, cu greu, doar caravanele cu poveri, acolo încremenise maşina de luptă, şi purta o inscripţie plină de mîndrle, arsă cu flacără autogenă : „Pe-aici au trecut tanchiştii sovietici în august 1945".

Comandantul grupării din Kwantung, generalul Yamada, îşi imaginase că peste Marele Lanţ Muntos Hingan nu puteau străbate decît grupuri izolate şl istovite de ruşi, cu care aveau să se descurce destul de uşor trupele de rezervă din cîmpia Manciuriei.

Insă atunci cînd peste Hingan străpunse o puternică grupare de tancuri, generalul Yamada fu pălit de un acces de dezorientare. Dar îndată îşi aduse aminte de Brigada specială 138.

— Transmiteţi generalului Nabutakye ordinul meu Să se deplaseze urgent la încrucişarea asta de drumuri, uite aici.
Creionul din mîna lui Yamada indică un punct de pe hartă, spre care se afla aţintită săgeata roşie a breşei realizate de tancurile ruseşti.

—Ha ! răspunse şeful statului major şi porni să învîr- tă, ca un turbat, minerul buzerului, cerînd legătura cu Brigada „Tyeisintai".

Batalionul căpitanului de stat major Hattori fu primul care sosi la locul indicat. Epuizaţi de marşul forţat, soldaţii se

prăbuşiră la pămînt. Otoziro urcă pe un gorgan, nu prea înalt, pe care se afla un indicator geodezic, şi privi de jur împrejur. Gorganul domina o vîlcea plană şi secătuită, fără nici o urmă de vegetaţie. Parcă anume destinată unor lupte de tancuri. „Cum să te camuflezi aici, pe pămîntul ăsta, pustiu ca o căpăţînă pleşuvă ? Orice ţiştar sau cîrtiţă pot fi văzute de la o jumătate de kilometru".

Otoziro ordonă să fie săpate tranşee şi să fie camuflate cu pănuşiţe şi tulpine de pelin.

—Instalaţi o mitralieră la punctul meu de observaţie, îi comandă ostaşului ce-1 servea personal.

Soldaţii aduseră o mitralieră Hotchkiss, fixată pe un trepied, şi-o legară cu o funie.

—Dobitocilor ! se înfurie Otoziro. De co-aţi pus-o la loc deschis ? Camuflaţi Hotchkissul în dosul pietrei ăleia !

Ruşii însă nu se vedeau, însă, în acea parte a orizontului dinspre care trebuiau să apară, se ivea un norişor de prai.

Batalionul nu apucase să isprăvească de săpat tranşeele, cînd, dinspre nord-vest, răsună un huruit crescând de sute de motoare şi zdrăngănit de şenile. Norul de colb pe care-1 stîrniseră tancurile gonea ca vîntul înaintea lor.

Lui Otoziro îi deveni clar că ruşii se năpusteau de-a dreptul asupra batalionului. Odată cu vuietul motoarelor, peste tyeisintai venea, de-a berbeleacul, şi inevitabila fatalitate de a-şi „manifesta înalta bravură". Ca să mai prindă ceva curaj, Otoziro trase cîteva duşti din bidonul cu sake. în minutele râmase pînă la luptă, memoria lui Otoziro fu invadată de chipurile celor dragi, de imaginea casei unde crescuse, de tulpinile răsucite ale pinilor decorativi, cultivaţi de taică-său, de pragul odăii lui, în faţa căruia nu-i vor mai sta niciodată încălţările

—Matsuhara! îşi strigă ol ordonanţa. După ce scrise cîteva ideograme în jurnalul de campanie, îl înmînă ostaşului, împreună cu portmoneul. Galopează la gară şi expediază telegrama şi mandatul.

Ordonanţa, după ce se plecă adînc, sări in şa şi se avîntă spre spatele frontului.

t

„Asta-i tot !M îşi spuse Otoziro, bînd restul de rachiu de orez. Norul de pulbere acoperise, ca o umbră, soldaţii mikadoului pregătiţi de moarte. Soarele se întrezărea prin per-

deaua de praf ca un ochi de dragon, scăldat de sînge. Din trîmbele colbului se ivi primul tanc T-34, înţesat de soldaţi cu pistoale-mitralieră

Otoziro, dîndu-1 la o parte pe ostaşul de lîngă el, înşfăcă singur mînerul mitralierei şi, după ce ochi, apăsă pe maneta de declanşare. Hotchkissul scuipă o rafală lungă de gloanţe trasoare, pentru ca imediat să fie acoperit de-o explozie. Tancul din frunte, ochind direct, îl lovise cu un foc de tun, după care, fără să se oprească din mers, înaintâ în direcţia gorganului.

Asurzit de explozie, Otoziro nu văzu o micuţă siluetă cocoşată dispărînd sub şenilele tancului. Cînd se produse explozia, T-34 se cabră, lepădîndu-şi în părţi şenilele sfîrtecate. Tancurile care soseau din urmă se desfăşurară în linie de front şi deschiseră un foc intensiv asupra „condamnaţilor la moarte" ce nu se adăpostiseră ca lumea în tranşee. Soldaţii cu pistoalele-mitralieră din compunerea desantului şi cafe se aflau pe tancuri săriră şi, purtînd un foc continuu, învă- luiră batalionul din flancuri.

Cînd Otoziro îşi reveni şi zări soarele roşu înconjurat de arcuri de curcubeu, ajunse la concluzia că mai era încă în viaţă. Degajîndu-se de sub mitraliera prăbuşită peste el, scuipă ceva gros, amestecat cu sînge, şi privi în preajmă-i. în a- fara ţiuitului urechilor, nu auzea nimic altceva. Dar, judecând după flăcările ţevilor de tun de pe tancuri şi norii provocaţi de explozia proiectilelor, era evident că lupta continua De fapt, nu mai era o luptă, ci agonia batalionului său. Cei mai mulţi tyeisintai muriseră. Cei rămaşi, speriaţi crunt, uitară de înalta lor menire şi ridicară mîinile. însă el, Otoziro Hattori, ofiţer şi samurai, nu aveau de gînd să se predea. Luînd de la mitraliorul ucis echipamentul exploziv, aruncă pe umeri curelele. „Vesta explozivă" îl strîngea şi-i stînjenea respiraţia. „Nu-i nimic — se autolinişti Otoziro, nu mai am mult de răbdat."

Vedea apropiindu-se de gorgan un grup de soldaţi eu pistoale-mitralieră, îmbrăcaţi în bluze spălăcite, decolorate de soare.

Otoziro se aşează, Incrucişindu-şi picioarele, şi-şi alese partea mai slabă a şnurului de declanşare. „Măcar de n-ar trage cu automatele", se gindi el, privind cu ochii în patru la gurile negre

ale ţevilor. Insă soldaţii se apropiaseră şi mai mult întrebîndu-1 ceva într-o limbă necunoscută.

„Parcă mi-a revenit auzul", remarcă Otoziro, dar faptul acesta nu-i stirni nici o bucurie. îşi ridică privirea şi zări părul bălai, ieşit de sub boneta cu steluţă roşie, şi ochii albaştri ai tînărului rus care-i adresase întrebarea.

Scrîşnind din dinţi, trase cu toate puterile ce-i mai rămăseseră de şnurul de declanşare a exploziei. .

2

Ceva mai la sud de formaţia de tancuri a Armatei a 6-a de gardă, forţînd micul rîu de graniţă Halhin-Gol, cavaleria mareşalului Cioibalsan pătrunse pe teritoriul Manciuriei, executînd o lovitură secundară în direcţia oraşelor Kalgan şi Cifin. Cavaleriştii, pe nişte cai mici şi păroşi, galopau prin colb. Roţile atelajelor artileriei hurducăiau. Undeva, în depărtare, răsunau focuri de mitralieră şi explozii de grenade. Caravane de cămile înaintau pline de importanţă, încărcate cu aruncătoare de mine şi diferite muniţii. Cocoşatele „corăbii ale deşertului" priveau de sus la soldaţii japonezi luaţi prizonieri şi care-şi "tîrşeau picioarele, venind din direcţia opusă, sub paza militarilor mongoli. Boturile cămilelor exprimau atîta îngîmfare, de parcă ele ar fi avut de decis asupra soar- tei războiului şi a păcii.

Simultan cu Frontul Zabaikaliei, porniseră să înainteze şi ambele Fronturi ale Extremului Orient, dînd principala '.o- vitură asupra direcţiilor convergente spre oraşul Harbin. scin- dînd astfel gruparea din Kwantung în cîteva corpuri.

Cu prilejul străpungerii sectoarelor fortificate, ofensiva îşi încetini înaintarea. Flecare construcţie din fier beton, unde soldaţii japonezi căutau să scape cu viaţă în dosul pereţilor groşi, trebuia blocată, izolată de celelalte cazemate, şi de- organizat sistemul de foc. Geniştii ruşi, acoperiţi de tragerile mitralierelor, se apropiau de ele tîrîş, cît mal mult, iar apoi introduceau exploziv şi le aruncau în aer.

Aviaţia veni şi ea în sprijinul infanteriei. Sute de bombardiere au dat lovituri concentrate asupra sectoarelor fortificate. Bombe grele spărgătoare de beton şi fugase se prăvăliră peste cazemate. După ce se termină pregătirea de aviaţie, pe locul unde fuseseră cazematele fumegau gropi adinei, bordate de armături metalice încîloite şi blocuri de beton, datorate forţei

năprasnice a bombelor.

Infanteria se ridica şi înainta mai departe, zdrobind rezistenţa inamicului.

Uneori, nemaiţinind seamă dc încordarea luptei şi de primejdia care plutea în aer, ostaşii nu se puteau abţine să nu rîdă în hohote.

—Ivane, încotro îl duci după tine ? strigă un consătean, adresîndu-se unui soldat masiv care, ţinîndu-1 de gulerul halatului alb de samurai pe trăgătorul de elită „condamnat la moarte", îl tîra în captivitate.

—Jigodia dracului, într-atît s-a zvîrcolit şi-a muşcat, încît am fost silit să-1 leg cobză. Şi-apoi, mereu îmi tot cerea sâ-i dau cuţitaşul. Avea de gînd să-şi taie buricelul. Păi, ce mă gîndii eu, să-1 mai las pe prostu' ăsta să mai trăiască. Poate mai bagâ ceva minte la cap. Cine ştie, o fi avînd şi el muiere cu plozi.

—Dar de ce umblă-mbrăcat în albituri ? întrebau, zîm- bind pe sub mustaţă soldaţii. Ii văzuseră ei pe nemţi şi se săturaseră de ei, dar cu japonezii încă nu se obişnuiseră.

—Păi nu-s rufe, măi băieţi, ci un soi de mantie, uniforma lor de samurai — le explică Ivan în cunoştinţă de cauză.

Sinucigaşul răsufla din greu, ţinîndu-şi ochii închişi. Era cuprins de dispreţ faţă de sine şi de-o indiferenţă totală faţă de tot ce-1 înconjura. „îşi pierduse obrazul." Mîndrul samurai nu-şi imaginase câ finalul ultimei sale bătălii va fi atît de ruşinos şi comic. Iar moartea i-ar fi fost mai plăcută a- cum, decît rîsul ostaşilor ruşi.

Trupele Frontului întii din Extremul Orient, infruntînd lipsa de drumuri şi taigaua virgină, se avîntau într-un iureş de oţel spre Harbin şi oraşele Chirin şi Chongqing. Trunchiurile copacilor trosneau prăbuşindu-se, întocmai ca într-o exploatare forestieră, sub loviturile de berbec ale blindajului frontal al tancurilor KV şi T-34. care deschideau calea trupelor prin hăţişurile necălcate de picior de om. Tancurile se afundau, uneori, în noroi, pînă aproape de turelă. Atunci soseau tractoare pentru tancuri şi, în mai multe cuplaje, se încordau din toate puterile şi scoteau din captivitatea mocirlei maşina de oţel. Urşii şi tigrii din Ussuri se împrăştiau îngroziţi de monştrii aceia huruitori care năvăliseră în taiga de nu se ştie unde, împuţind totul cu duhoarea carburantului ars.

Armata din Kwantung pîriia din toate cusăturile, spintecată pe toată adîncimea apărării ei de blocurile de oţel ale tancurilor sovietice. Gruparea de trupe japoneze cea mai aptă de luptă, şi în care erau puse atîtea speranţe, pierea văzind cu ochii. Cu foarte puţin timp în urmă, primul ministru japonez Suzuki declarase în mod public că, dacă barbarii albi (se referea la americani) vor îndrăzni să debarce pe insule, atunci Cartierul General Imperial se va muta pe continent, în Mandjou-Go, şi se va apăra acolo, chiar şi o sută de ani.

Din ce în ce mai frecvent, soldaţii japonezi, care nici nu apucaseră să-şi dezlege de pe spinări snopii de gaolean fixaţi pentru camuflaj, ridicau în văzduh steaguri albe şi-şi aruncau la pămînt puştile cu baionete lungi, asemănătoare unor săbii. Dîndu-şi seama de lipsa de sens a unei rezistenţe în-continuare, multe unităţi ale armatei din Kwantung capitulară cu întreg efectivul lor, în frunte cu comandanţii. La punctul de predare, se îngrămădiseră stive de puşti, munţi de muniţii şi de echipament militar. Tancuri, tunuri şi mitraliere se înghesuiau unele lîngă altele. (Peste puţin timp, armamentul capturat avea să fie transmis, în dar Armatei Populare de fliDerare Chineze). Mult lăudatul „spirit samurai" fu înfrint. Numai subunităţile izolate de samurai, din detaşamentele de şoc ale „sinucigaşilor tyeisintai", mai opuneau o rezistenţă feroce, în pofida ordinului de capitulare dat de comandanţii lor direcţi. Astfel, îşi semnaseră singuri sentinţa de condamnare la moarte. Focarele de rezistenţă au fost lichidate prin tir puternic de artilerie şi atacuri ale aviaţiei. Dar asemenea cazuri nu prea erau multe. Japonezii păreau mai dornici să capituleze. Armata a 6-a de gardă de tancuri, după ce parcursese în marşul său 1 100 de kilometri — din Zabaikalia pînă la Oceanul Pacific — cu acest prilej luase 125 000 de prizonieri, printre care 27 de generali care nu voiseră să „dobîndească nemurirea" cu ajutorul pumnalelor rituale.

Navele Flotei Oceanului Pacific executaseră cîteva debarcări de desant, cucerind porturi din Manciuria şi Coreea de Nord prin care n-au mai putut fi evacuate în metropolă resturile trupelor iaponeze de pe continent. Iar drapelele roşii au început să filfîie deasupra Port-Arthurului şi portului Dalnîi.

Aviaţia sovietică avea supremaţia pe cerul iVlanciuriei şi cel al Coreei de Nord. Avioanele de vînătoare Lavocikin şi

Yakovlev depăşeau considerabil ca viteză şi armament aparatele japoneze Y-97 şi Zero, iar bombardierele Petliakov şi Tupolev — japonezele similare SB-96 şi SB-97. Suferind grele pierderi aeriene în urma lovirii aerodromurilor sale, comandamentul japonez a încercat să-şi mute în metropolă aproape toate avioanele rămase neavariate. Dar nu izbuti. Ca trofee de război, au fost capturate peste 000 dc avioane în stare de zbor.

In desfăşurarea campaniei pentru nimicirea armatei din Kwantung, trupele sovietice avuseseră ocazia să întîlnească şi ele piloţi-kamikaze. Ce-i drept, aceştia acţionau episodic şi. în general, de unul singur. Totuşi, detaşamentul avansat al Corpului 5 de gardă de tancuri apropiindu-se de oraşul Chongqing, f' supus urtui atac de către un detaşament de kamikaze con 'us dintr-o formaţie de şase avioane. Mane- vrînd energic, tanchiştii reuşiră să evite loviturile „piloţilor- sinucigaşi". Doar un singur tanc a fost incendiat.

Aviaţia sovietică de transporturi militare a avut de îndeplinit sarcini uriaşe, revenindu-i aprovizionarea detaşamentelor avansate de tancuri cu carburanţi şi muniţi. Echipajele decolau în misiune pe crice vreme. Mai tîrziu, avioanelor de transport li s-a mai trasat o sarcină, nu mai puţin importantă — debarcarea unor desanturi tactice în spatele fronturilor japoneze. Desantul sub comanda maiorului Celîşiov, compus din 225 de oameni, a cucerit oraşul Mukden şi aerodromul a- cestuia, primind capitularea numeroasei garnizoane japoneze.

Pe aerodrom a capturat un avion cu echipajul complet, împreună cu un grup de pasageri importanţi. Unul din ei. un bărbat înalt, cu fată rotundă şi ochelari, cu umeri înguşti şi lat în şolduri, îmbrăcat într-o uniformă semimilitară. era împăratul statului marionetă Mandjou-Go. Henry Pu Y. Din suita ce se pregătea să-şi ia zborul spre Japonia, făcea parte şi consilierul principal, conducătorul de fapt al Manciuriei. gcneral-locotenentul Yoshioka.

Tanchiştii ruşi, care se apropiară la aerodromul Shinyang, deveniră martori ai unei morţi tragice şi stupide. Observînd tancurile ruseşti la limita aerodromului, din patrula de serviciu decolară trei avivoane de vînătoare Y-97. în for-

maţie strînsă şi precisă, intrară într-un zbor razant pe deasupra aerodromului şi. executînd un luping în grup, se angajară în picaj asupra centrului pistei de decolare

—Ce-au vrut să demonstreze, acţionînd astfel ? întrebă, gînditor, un ostaş mustăcios, aşezat pe blindajul unui tanc T-34, adresîndu-se trăgătorului de turelă, care observase şi el prin oblonul deschis scena sinuciderii în grup.

Trăgătorul cu cască neagră de tanchist stinse chiştocul de ţigară, pe care şi-o răsucise cu mîinile lui, îi dădu un bo- bîrnac, zvîrlindu-1 cît mai departe de tanc, şi spuse, indiferent :

—Aşa sînt samuraii ăştia. Mikadoul le-a interzis să se lase luaţi prizonieri. Iar ei, în capul lor întunecat, socot împâratu' — Dumnezeu.

3

Comandantul batalionului de tancuri, care pătrunsese spre aerodromul Shinyang, îşi scoase batista din buzunarul salopetei negre şi-şi şterse faţa năduşită.

—Raportează comandantului de brigadă că misiunea a fost executată, îi spuse radiotelegrafistului. Şi întreabă care sînt indicaţiile pentru mai departe. Comandantul batalionului îşi duse binoclul la ochi şi privi centrul pistei de decolare, unde încă nu se risipise fumul de la explozia avioanelor japoneze ciocnite cu solul. N-a mai rămas nimic, totul s-a spulberat, declară el, trecînd binoclul locţiitorului politic. 'Asta da, privelişte ! Nici la circ nu poţi vedea aşa ceva. Ce crezi, comisare, ăsta-i eroism, sau prostie explozivă ?

—Cred că nu-i nici una, nici alta, tovarăşe comandant. Problema trebuie analizată mai adînc. Ca să iei o atare decizie, trebuie să posezi fie o mare bărbăţie, fie o traumă psihică. în cazul de faţă, înclin spre cea de-a doua variantă. Adică, depresiune psihică plus fanatism-religios.

Auzind că se poartă o discuţie interesantă, de tancul comandantului de betalion se apropiară comandanţii companiilor şi se aşezară la umbra maşinii de oţel.

Un locotenent slăbuţ, în cizme din foaie de cort, cu carîmbii largi, îşi scoase din buzunar o pungă împodobită eu ţesături plină cu mahorcă, şi-o trecu roată tuturor.

—Poftiţi şi serviţi, mi-au trimis-o de-acasă, chiar înainte de-a începe războiul cu japonezii.

—Iar mie-mi spunea frate-miu că japonezii aveau sinucigaşi

dintr-ăştia, încă de la Halhin-Gol, intră în vorbă un al doilea comandant de companie.

—Păi ce, acolo nu ne-am luptat tot cu samuraii ? interveni locţiitorul politic. Pentru ce şi-or fi sacrificind viaţa sinucigaşii japonezi ? Pentru împărat ? Pentru salvarea imperiului ? Nu-s prea mulţi, dintr-ăştia. Dar în toată armata japoneză nu s-a semnalat nici un caz de ostaşi care să a- copere cu pieptul lor ambrazura cazematei, cum au fost la noi Alexandr Matrosov, Vasili Kolesnik şi AlexandF Firsov. Locţiitorul politic îşi stinse ţigara, strîngînd-o între degete. E cam tare tutunul.

—Mai slab nu folosim.

—Tovarăşe maior ! il strigă radiotelegrafistul pe comandantul batalionului, ivindu-se la oblonul turelei. Sînteţi chemat pe transmisie de Ol. Veţi primi o nouă misiune.

Comandantul batalionului, punîndu-şi pe cap casca de tanchist, intră sprinten în T-34.

Ofiţerii, desfăcîndu şi portharturile. începură să-şi foşnească hărţile. Erau pregăliţi să pornească mai departe.

**** Un fel de prăjină pe care dorm găinile. După cum sună legenda. Amaterasu, zeiţa soarelui, care, jignită, se ascunsese tntr-o peşteră, fusese momită, pentru a ieşi, cu cucurigurile sale, de un cocoş ce stătea cocoţat pe o prăjină.**

*** Crucişătorul american care transportase la Tinian detaliile bombei atomice. Scufundat de „oameni— torpilă" — kaiten**